

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR
MİLYON
ÖPÜCÜK

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MONICA MURPHY

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Monica Murphy

Çeviri: Büşra Tekin

Monica Murphy

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Monica Murphy'nin kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında bir milyondan fazla satmıştır.

Bir eş ve üç çocuk annesi olan Murphy, kendini işkolik olarak tanımlıyor. Çalışmadığı zamanlarda ya okuyor ya da ailesiyle ilgilendiğini belirtiyor.

Büşra Tekin

İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi'nin Mütercim Tercümanlık bölümünden mezun olduktan sonra bir süre İngilizce öğretmenliği ve yeminli tercümanlık yaptı. Fakat her zaman hayalini kurduğu mesleğe yönelmeyi tercih ederek, yayıncılık sektörüne hızlı bir giriş yaptı. Editörlük ve çevirmenlik alanındaki mesleki eğitimlerinin de etkisiyle çeşitli yayınevlerinde sevilen kitapların çevirileri üzerine çalışmaya devam etmektedir.

EDİTÖR NOTU

Bu kitap 18 yaş ve üstü okurlar içindir. İçerisinde kötü örnek olabilecek unsurlarla beraber, yetişkin içerikli sahneler de bulundurmaktadır. Bu uyarıyı dikkate alarak kitaba başlamanızı tavsiye eder, keyifle okumanızı içtenlikle dilerim.

ÇALMA LİSTESİ

- “Pretty” – Coco & Clair, Okthxbb
- “I Hate U <3” – Slush Puppy
- “Did We Change” – From Indian Lakes
- “pink bubblegum” – İavi kou
- “yeahyeahyeah” – Scotch Mist
- “dream boi” – tara-bridget
- “Deep in Yr Mind” – James Wyatt Crosby
- “I’m Not in Love” – Kelsey Lu
- “Are You In the Mood?” – Bay Fraction
- “Forever” – Night Tapes

O, Noel sabahları,
kırmızı havai fişekler ve doğum günü dilekleriydi.

-Raquel Franco

BİR CREW

ONU GÖZÜME KESTİRDİĞİM o ilk anın üzerinden üç yıl, dört ay, iki gün ve bir dolu saat geçti.

Gördüğüm en güzel kız.

Varlığımın mutlak felaketi.

Yatılı Lancaster Koleji'ndeki ilk yılımızın ilk gününde kimse onu tanıımıyordu. Taze ve toydu, yüzünde sürekli lanet olası derecede içten ve daverkâr olan bir gülümseme vardı. Sınıfımızdaki tüm kızlar, hızla onun büyüğü altına girdi. Gittiği her yerde onu takip ediyorlardı. Çaresiz bir şekilde arkadaşı olmak istiyor hatta onun *en yakın* dostu olabilmek için hırsla kavgaya ediyorlardı.

Hepsi, onun zahmetsiz tarzını kopyalıyor ve okula ne zaman farklı bir saç stiliyle ya da yeni bir çift küpeyle gelse dedikodu kazanı çalkalanıyordu.

Üst sınıflara giden, kendinden daha büyük kızlar bile ona çekiliyordu. Burada bulunduğu tüm zaman boyunca, benimle yalnızca on kelime konuşan bu masum görünümlü yeşil gözlü kız, herkesi cezbetmişti.

Birden fazla kişiden duyduğuma göre onu tedirgin ediyordum. Gözünü korkutuyordum. Tam da olması gerektiği gibi korktuğu her şey, bendim.

MONICA MURPHY

Onu tüketecektim. Her bir saniyesinden keyif alırken onu tek parça hâlinde yutacaktım.

Bunu biliyordu.

Aklınıza gelebilecek her açıdan zıt, aynı zamanda bir o kadar da benzerdik. Bu durum lanet derecede garipti.

O, hepsinin takip ettiği bir liderdi ve tıpkı benim gibi okula usulca hükmediyordu. Tabii onun tacı ağır değildi. Camdan yapılma iplikten hafif, neşe saçan ve sıfır beklentiyle oluşturulmuş bir taçtı. Benimkiyse ağır ve külfetliydi. Bana, aileme karşı olan görevlerimi hatırlatıyordu. Soyadımıza karşı.

Lancasterlara karşı.

Dünyada olmasa bile ülkedeki en zengin ailelerden biriydik. Soyumuz nesiller öncesine dayanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bu okulun ve içindeki herkesin sahibiydim. Tek bir kişi dışında.

Oysa o bana bakmıyordu bile.

“Niye dik dik bakıyorsun?”

Bu aptalca soruyu soran en yakın arkadaşım, Ezra Cahill’e doğru göz atma gereği bile duymadım. Şükran Günü tatilinin ardından, pazartesi günü okulun girişinde duruyorduk. Sabah ayazı, kalın yün montumu aşacak kadar soğuktu. Daha kalın bir mont giymem gerekiyordu. Buna rağmen içeri girmeyecektim. Henüz değil...

Bunu neredeyse her sabah yapıyordum. Kraliçenin içeri girmesini beklerken beni gerçekten kabulleneceği o ânı iple çekiyordum.

Şu âna kadar kabul görme konusunda yüzde sıfırdım.

“Bakmıyorum,” dedim sonunda Ez’e, ses tonum her zamanki gibiydi. Umursamıyordum.

Dışarıdan bakılınca hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi iplemiyordum gibi görünürdüm. En kolayı buydu. Tamamen klişe olduğum farkındaydım fakat inanın bana, bu durum kesinlikle işime yarıyordu. Umursamak, kırılganlığınızı kabul etmek demekti ve ben de bu okuldaki en kırılgan olmayan şerefsizdim. Beklentiler hiçbir

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

zaman bana yöneltilmemişti. Abilerim, aramızdaki en şanslı kişinin ben olduğumu söylese de buna katılmıyordum.

En azından tutarlı bir noktaya parmak basıyorlardı. Bazen babamın, var olduğumu tamamen unuttuğunu düşünüyordum.

“Yine onu arıyorsun.”

Başımı Ezra’ya doğru çevirdiğimde bakışlarım sert ve soğuktu. Beni göz ardı etti ama dudaklarına yayılan sırıtiştan her şeyin farkında olduğunu anlayabiliyordum. “Ne zaman aramıyorum ki?” Sorum çok netti. Umursadığımdan değildi, yine de yüze inen bir tokat gibiydi.

Şerefsiz bana kahkahalarla güldü. “Tüm bu bekleme işini sikeyim. Ne kadar zaman geçti? Onunla konuşmalısın.”

Bedenimi yasladığım soğuk sütundan ayırdığımda tüm vücudum rahatlamıştı. Sıradandı. Gerildiğimi hissettiğimde bakışlarım bir kez daha ona çarptı.

Bir kez daha.

Her zaman.

Wren Beaumont.

Okulun girişine doğru salına salına yürüyordu. Bana doğru. Yüzünde durgun bir gülümsemeyle, ışık saçarak ve o eşsiz pırıltısıyla yanından geçtiği herkesi etkileyip büyüğü altına alarak ilerliyordu. Tiz sesiyle, ben hariç herkesi selamlayarak onlara sanki lanet olası Pamuk Prenses’miş gibi günaydınlar diliyordu. Arkadaş canlısı, tatlı ve –kahrolası– çok güzeldi. Ona uzun süre bakmak neredeyse canımı yakıyordu.

Bakışlarım, ince altın bir şeridin sarıldığı sol elindeki yüzük parmağına indi, üzerinde tek bir tane küçük elmas vardı. Sosyetenin ergenlik öncesinde yaptığı, soluk renkli mütevazı elbiselerin giyildiği o sikik takdim törenlerinden birinde, bu söz yüzüğünü almıştı.

Kızların kavalieri babalarıydı. Kadınlar dâhil birçok şeye sahip olan sosyetedeki önemli adamlardı. Kadınlar gibi kızlarının da sa-

hibi olan... Törenin ilerleyen saatlerinde, kızların parmaklarına bir yüzük geçirilirken babalarına dönerek bekâret yemini ettikleri can sıkıcı bir seremoni vardı. Bir düğün gibi.

Bana sorarsanız oldukça garipti. Babamın, ablam Charlotte'ı bu duruma düşürmediğine seviniyordum. Aslında babamın da seveceği bir şeye benziyordu.

Küçük Wren'imiz bakireydi ve bununla gurur duyuyordu. Kampüsteki herkes, onun diğer kızlara kendilerini gelecekteki kocalarına saklamalarıyla ilgili yaptığı konuşmaları bilirdi.

Çok acınasıydı.

Küçükken sınıfımızdaki kızlar Wren'i dinler ve ona katılırlardı. Kendilerini saklamaları gerekirdi. Bedenlerinin kıymetini bilip bizim gibi iğrenç, işe yaramaz varlıklarla paylaşmazlardı. Yine de hepimiz biraz büyüyerek sevgililiğe ya da tek gecelik ilişkilere kapıldık. Arkadaşları tek tek bekâretlerini kaybettiler.

Ta ki o, son sınıftaki tek bakire olarak kalana kadar.

"Onunla vaktini harcıyorsun, Lancaster," dedi, diğer yakın arkadaşım Malcolm. Şerefsiz, Tanrı'dan ve Londra'dan daha zengindi. Kampüsteki tüm kızlar, İngiliz aksanı sağ olsun külotlarını üzerine fırlatıyorlardı ki o bunu istemiyordu bile. "Kız erdem timsali ve bunu biliyorsun."

"Onu istemesinin altında yatan sebebin yarısını da bu oluşturuyor," dedi Ezra. Gerçeği biliyordu. "Onu baştan çıkarmak için geberiyor. Kızın tüm ilklerini, bir gün sahip olacağı hayalî kocadan çalmak istiyor. Hani şu kızın bakire olup olmamasını iplemeyecek olan kocadan."

Arkadaşımın söylediği yanlış değildi. Yapmak istediğim şey tam olarak buydu. Sadece yapabileceğimi göstermek için... Neden düğün gecesinde onu hayal kırıklığına uğratmak dışında hiçbir şey yapmayacak olan, sahte bir adam için kendini saklıyordu ki?

Çok aptalcaydı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Malcolm, Wren'in hepsi kendinden küçük olan bir kız grubuyla konuşmasını dikkatle izliyordu. Kızların hepsi sanki o, anne kuşmuş ve kendileri de ona bağımlı bebekleriymiş gibi ilgisini çekmek için etrafında uçuşuyorlardı.

"Ona karşı şansımı denesem sorun eder misin?" diye mırıldandı Malcolm. Wren'e bakmaya devam ederken gözlerini kısmıştı.

Malcolm'a öldürücü bir bakış attım. "Ona dokunursan seni bertiririm."

Başını geriye atarak bu söylediğime kahkahalarla güldü. "Lütfen. Bakirelerle ilgilenmiyorum. Kadınlarımdan biraz deneyimli olmasını tercih ederim."

"Kesinlikle penisten korkmaları hoşuma gitmiyor," diye ekledi Ezra. Söylediğini vurgulamak için aletini kavramıştı.

Onların kahkahalarını duymazdan gelerek tekrar Wren'e odaklandım. Bakışlarım vücudunda geziniyordu. Üzerinde Lancaster arması olan lacivert bir ceket, altında beyaz bir gömlek ve gömleğin gerilmesine sebep olan dolgun göğüsleri vardı. Pileli, ekoseli eteği dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Wren'imiz mütevazıydı. Fır fırlı beyaz çorapları ve ayaklarında *Doc Marten*"dan bir çift Mary Jane" vardı.

Küçük de olsa başkaldırısına ait tek işaretti. Sömestr tatilinden döndüğümüz ilk gün o ayakkabıları giyerek okula geldiğinde, Lancaster Koleji'ndeki kızlar tamamen kendilerini kaybetmişlerdi. Bu, kızları harekete geçirmişti. Lancaster'da herkes makosen ayakkabılar giyerdi. Bu söylenmeyen bir kuraldı.

Wren'e kadar.

İkinci yılımızın başında, Lancaster'a gelen lanet olası kızların neredeyse hepsinin ayağında *Doc Marten*'in ve diğer markaların Mary

* Bir ayakkabı markası -çn.

** Bir ayakkabı modeli -çn.

Jane'leri vardı. Bu ayakkabıları giyen kızlardan hiçbirinin beni Wren kadar etkilemiyor olması komikti.

Görünüşte masum ayakkabılar ve küçük kız çorapları... Ekoseli eteği, kızarmış yanakları, kampüste dolaşırken ya da okuldan çıkarken ağzına attığı o lanet lolipopla kızaran ıslak dudakları... Onu dudaklarının arasında bir *Blow Pop*"la gördüğümde, yalnızca önümde diz çöktüğünü hayal ediyordum. Elini aletime sararak güzel ağzına almasını, kıymetli babacığının ona verdiği zırva yüzüğünün ışıktan parlamasını gözümde canlandırıyordum.

İstediğim şey buydu. Dizlerinin üzerine çökerek aletim için yalvaran bir Wren. Onu reddettiğim için ağlıyor olması. Çünkü eninde sonunda onu *reddedecektim*. İlişkiler bana göre değildi. İlişkilerde, bence hiç de gerekli olmayan bir nahiflik vardı. Çocuklarından biri, eve yanlarında bir kadınla geldiğinde babamın onlara nasıl davrandığını görmüştüm. Babam, Grant'ın sevgilisiyle –kız onun için çalışıyordu– yakından ilgilenmişti tabii ki. Diğer abim Finn ise ailemizle tanıştırmak için birini getirmeye gerek bile duymamıştı.

Onu suçlayamazdım.

Bir de ablam Charlotte vardı. Babam onu en yüksek teklifi veren kişiye kelimenin tam anlamıyla satmıştı ve şimdi tanımadığı bir adamla evliydi. İyi bir adamdı, lanet olsun...

Babamın, ilişkilerime karışmasına müsaade etmemin imkânı yoktu. Bu durumdan kurtulmanın en iyi yolu ne miydi?

Bir ilişkiye başlamamak.

Kuzenim Whit'i düşündüm. Lancaster Koleji'nde son sınıfken şimdi evlenmek üzere olduğu kızla, küçük bir skandala karışmıştı. Hatta evlilik dışı bir çocukları vardı ve bu Lancasterlar için ciddi bir skandaldı. Kendi annem, Whit'in gelecekteki karısının tamamen çöp olduğunu söylese de bizim gibi ailelerin sonu böyle olurdu. Namımız önden yürürdü ve bazen ona leke sürülürdü.

Bu birçok kez olmuştu.

* Bir şekerleme markası -çn.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Whit'in karısı çöp değildi. Kuzenime âşıktı ve Summer dışında kimse, onun yediği bokları tolere edemezdi.

Wren yaklaşıırken, yerimde biraz daha doğrularak onunla göz teması kurmaya çalıştım, o ise her zamanki gibi bana bakmayı reddetti. Malcolm'a ve Ezra'ya "Günaydın," dediği sırada neredeyse kahkaha atmak üzereydim.

Yanımdan geçip giderken, bana tek bir sikik kelime bile etmiyordu. Arkasında, her biri ceylan bakışlarıyla bana bakan küçük kızlarla okula girerken kendisi dönüp bana bakmıyordu.

Kapılar kapandığında Ezra, tekrar dizlerine vurarak kahkaha atmaya başladı.

"Uzun zamandır kızın ilgisini çekmeye çalışıyorsun ve kız hâlâ seni görmezden geliyor. Pes et."

Beni buna iten meydan okumayı görmüyorlar mıydı? Anlamıyorlar mıydı?

"Biliyorsun, bir parti veriyor," dedi Malcolm, Ezra'nın kahkahası sona erdiğinde.

"Ne için?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Doğum günü. Yüce İsa." Malcolm başını iki yana salladı. "Wren Beaumont'a takıntılı olan birine göre onun hakkında çok az şey bilmiyor musun?"

"Takıntılı değilim." Yaslandığım sütundan doğrularak arkadaşlarıma yaklaştım. Tüm detayları öğrenmek istiyordum. "Parti ne zaman?"

Sömestr tatiline üç haftamız vardı ve projelerimiz üzerine çalışıp son güz dönemimizin finallerine hazırlanan son sınıf öğrencileri olarak çoktan tükenmiştik. Mezun olduğumda üniversiteye gitmek gibi bir planım olmasa da notlarım için kıcıımı yırtıyordum. Eylül ayında on sekizime girdiğimde, üç güven fonumdan ilkinin alabilecektim. Artı olarak, abilerim gayrimenkul şirketlerinde onlarla çalışmamı istiyorlardı. Gayrimenkul lisansı alarak çalışabilme ve lüks evlerle

devasa kurumların satıldığı bu dünyayı fethedebilme fırsatım varken, neden üniversiteye gidecektim ki? Abilerimin yerleşim yerleri ve ticari yerler için ayrı departmanları vardı.

Mezun olduktan sonra yapmak istediğim şey, bir ya da iki yıllığına dünyayı gezmekti. Hiç çalışmadan. Farklı kültürlerle ve yemeklere bulanarak. Manzaralara ve tarihlere... Eninde sonunda New York'a döndüğümde gayrimenkul lisansım üzerine çalışıp abilerimin şirketine katılırdım.

Seçeneklerim vardı ama babamın bunları düşündüğünü zannetmiyordum.

"Doğum günü aslında Noel'de ama bir gün sonrasında parti yapacağından bahsetmişti. Noel'in ertesi günü," dedi Malcolm. "Hak ettiği değeri görmeyen bir bayram olduğunu söylemem gerek."

"Bana sorarsan, İngilizlerin daha çok dinlenmek için uydurdıkları bir gün," diye mırıldandım.

"Kara Cuma"nın İngiliz versiyonu," diye ekledi Ez sırtarak.

Malcolm ikimize de orta parmak çekti. "Eğer parti veriyorsa kesinlikle gidiyorum."

"Ben de," dedi Ez neşeyle.

Kaşlarımı çattım. "Siz iki şerefsiz davetli misiniz?"

Malcolm suratını astı. "Tabii ki. Senin olmadığını varsayıyorum."

Başımı yavaşça iki yana sallarken çenemi ovuşturuyordum. "Benimle konuşmuyor. Beni doğum günü partisine davet de etmeyecektir."

"On sekiz ve hiç öpülmedi." Ezra, sesini tizleştirerek bir kız gibi konuşmaya çalışsa da başarısız olmuştu. "Partiye sızıp onunla yatmalısın, Lancaster."

"Eğer o kadar şanslıysa," dedim yavaşça. Bu fikir hoşuma gidiyordu. Hem de çok.

"Beaumontlar bok gibi zengin," diye hatırlattı Malcolm. "Duvar-

* Black Friday, bir indirim günü.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

larında asılı olan paha biçilemez sanat eserlerini düşünürsek, parti-
nin güvenliği had safhada olur. Ayrıca, babası sıkık bir şahin gibi kı-
zını izleyecektir. Gözünü, parmağındaki söz yüzüğünden ayırmaz.”

Ezra alaycı bir şekilde gülerken titredi. “Bana sorarsanız ürkü-
tücü. Kendinizi babanıza adamak mı? O ailede neler döndüğünü
merak etmeme sebep oluyor.”

Ezra’nın bu yorumuyla düşüncelerimin beni yönlendirdiği nokta
hiç hoşuma gitmemişti. Ortada garip bir şey olmadığını umut etsem
de Beaumont ailesinde, *ensest* bir durumun söz konusu olup olama-
yacağı da aklımdan geçmiyor değildi. Bundan kuşkuluydum, gelge-
lelim sonuçta ne onu ne de ailesini tanıyordum... Sadece şahit oldu-
ğum şeyler vardı, ayrıca istediğim kadar şeye şahit olamıyordum bile.

“Bu okulda, babalarının kendilerine verdikleri söz yüzüklerini ta-
kan bir sürü kız vardı,” dedi Malcolm. “Hepsi Wren’i kopyalıyordu.
Hatırladınız mı? Bizim sınıfımızdan ve biz ikinci sınıfa geçtiğimizde,
birinci sınıfa başlayan bir sürü kız...”

Bu düşünce beni rahatsız ediyordu. “O trend yavaş ve acılı bir
ölüm gibiydi.”

Yüzüğü takan tek kişinin Wren olduğuna bir hayli emindim.

“Doğru,” dedi Malcolm, dudaklarına yayılan edepsiz bir gülüm-
semeyle. “Şimdi hepsi aletlerimiz için yalvaran bir avuç sürtükten
ibaret.”

Söylediğini komik bulmasam da güldüm. Malcolm’un, benim
fazlasıyla rahatsız edici bulduğum bir şekilde, kadınları aşağılamak
gibi bir huyu vardı. Evet, bir araya geldiğimizde hepimiz kadınlara
karşı bir avuç şerefsiz dönüşebiliyorduk ama hiçbirimiz Malcolm’un
yaptığı gibi onlara sürtük demiyorduk.

“Ne kadar da aşağılayıcı bir kelime,” dedi Ezra. İkimiz de ona
döndük. “Fahişeyi tercih ederim. Sürtük çok... Kaba.”

“Fahişe değil mi?” Malcolm kahkaha attı.

MONICA MURPHY

Konumuzdan sapmıştık. Konuşmayı tekrar Wren'e çevirmem gerekiyordu.

Dişleri olan kaba ve edepsiz kediden korkan küçük tatlı kuş.

O kedi bendim.

"Gerçekten bir doğum günü partisi veriyorsa ben de davet edilmek istiyorum," dedim, sesim sertti.

"Mucize yaratamayız," dedi Ezra, umursamaz bir şekilde omuz silkerken. Neden umursayacaktı ki? Zaten davet edilmişti. "Belki de Wren'e daha nazik yaklaşman gerekiyordur. Bir kereliğine ona sürekli dik dik bakan şerefsiz olmak yerine kıza iyi davran."

Onu görünce otomatik olarak suratımı asıyordum. Tek yapmak istediğim onu becermekken nasıl nazik olabilirdim ki?

Onu öylece, duygusuz bir şekilde becermek istiyordum. Onu görür görmez içim şehvetle doluyordu. Dudaklarının arasındaki lolipopu emmesini izlerken sertleşiyordum. Diğer herkes için tatlı, nazik Wren'di.

Ben onu farklı görüyordum. Farklı... İstiyordum.

Bunu başka türlü nasıl açıklayabilirdim, bilmiyordum.

"Şu an tam da kızı düşünüyormuş gibi bakıyor," dedi Malcolm. "Ümitsiz vaka. Pes et, dostum. Sana göre değil."

O ne biliyordu ki? Tanrı aşkına, ben bir Lancaster'dım.

Her şeyi yapabilirdim.

Bir bakireyi becermek de buna dahildi...

İKİ WREN

ÇİFT KANATLI KAPILAR ardımdan kapanırken başımı geriye çevirdim ve opak camın el verdiği kadar Crew Lancaster'ı görmeye çalıştım. Görebildiğim tek şey koyu sarı saçlar ve arkadaşlarının kafalarıydı.

Crew'ın yaptığı gibi gözümü korkutmuyorlardı. Malcolm, açıkça muzip yanları olan büyük bir çapkındı. Ezra ise hep gülecek bir şeyler arardı.

Crew'a gelecek olursak o da yalnızca bir yerde dikilip surat asardı. Olayı buydu.

Bundan hiç hoşlanmıyordum.

Düşüncelerime, özellikle yakışksız sayılabilecek son kısma karşı kaşlarımı çattım ki normalde böyle şeyler düşünmezdim.

“Wren, bugün öğle yemeğinde bizimle oturacak mısın?” diye sordu, kızlardan biri.

Ah. Crew'la ilgili düşüncelere dalınca etrafımda olup bitenleri unutmuştum. Tıpkı beni gittiğim her yerde takip eden dört birinci sınıf öğrencisini unuttuğum gibi.

Bana öğle yemeğini soran kıza hafifçe gülümseyerek, “Çok üzgünüm ama bugün, öğle yemeği sırasında katılmam gereken bir toplantı var. Belki başka sefere,” diye cevap verdim.

Onları reddettiğim için yaşadıkları hayal kırıklığı elle tutulur cinstendi, buna rağmen gülümsedim. Hepsi isteksiz olarak aynı anda başlarını salladıktan sonra, birbirlerine bir bakış atarak bana hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaştılar.

Sadece var olmak dışında hiçbir şey yapmazken bir hayran kitlem olması tuhaftı.

Kesik bir nefes verdikten sonra koridorda ilerlemeye başladım. Bu kızların bilinçsizce omuzlarıma yükledikleri yük, kimi zaman üstesinden gelemeyeceğim bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Beni o kadar yüksek bir kaidenin üzerinde görüyorlardı ki hiçbir şey beni oradan indiremezdi. Hepsini hayal kırıklığına uğratma ihtimalim vardı fakat bu isteyeceğim son şeydi. Onların da isteyeceği son şey buydu.

Sürdürmem gereken bir imajım vardı ve bu bazen...

İmkânsızmış gibi hissettiriyordu.

Birçok kızın rol modeli olmanın getirdiği bir sürü sorumluluk vardı. Bu kızların çoğu zengin ailelerden geliyordu. Uyum sağlamak ve bir yere ait hissetmek isteyen kızlardı. Normal hissetmek, tipik bir lise deneyimi yaşamak istiyorlardı.

Yalnızca sosyetedeki üst kademe insanların bulunduğu seçkin bir özel okula gittiğimiz doğrudu, bu yüzden hayatlarımızda normal denebilecek hiçbir şey yoktu. Yine de... Elimizden geldiğince bu durumu daha da normalleştirmeye çalışıyorduk çünkü diğer herkes gibi bizim de bir kısmımız acı çekiyordu. Öz saygı sorunları ve çabalarımızın yanı sıra ailemizin, arkadaşlarımızın ve öğretmenlerimizin bize karşı olan beklentileri... Görülmüyormuş, tanınmıyormuş gibi hissediyorduk.

Ben de öyle hissetmiştim.

Bazen hâlâ hissediyordum.

Şu an hayatımın amacı, başka insanların kendilerini rahat hissetmelerini ve belki de kendilerini bulmalarını sağlamak konusunda onlara yardım etmektir. Küçükken hemşire olabileceğimi düşünsem de

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

babam benimle konuşup bu mesleğe ve hemşirelerin aldıkları sözde maaşa karşılık çok fazla çalıştıklarına dair bir nutuk çekmişti.

Ona göre sözde maaştı. Harvey Beaumont zengindi. Daha otuzlarının başındayken babasının gayrimenkul işini devralmış ve oldukça başarılı olmuştu. Şimdiyse bir milyarderdi. Tek kızının hemşire olması, ona ve Beaumont adına çok aşağı kalırdı.

Bu aklımdan bile geçiremeyeceğim bir şeydi. Ne istediğimin önemi yoktu.

Ne yaparsam yapayım, önce ondan izin almam gerekiyordu. Onun tek çocuğu, tek kızıydım ve doğru kararlar vereceğime asla güvenmiyordu.

İlk dersimin olduğu sınıfa doğru ilerlemeye başladım, İleri Seviye İngilizce. Son senemizde yalnızca yirmi kişinin bu dersi almasına izin verilmişti ve tabii ki Crew de oradaydı. Lancaster Koleji'ne başladığımdan beri onunla birkaç ortak dersim olmuştu ama ne yanına oturmuş ne de doğrudan onunla konuşmuştum ki bu benim tercihimdi.

Hatta onunla hiç iletişim kurmamıştım. Beni izlediği zaman, yüzüne yayılan o varla yok arası sinsî ifadeye bakılırsa benden pek hoşlandığını sanmıyordum.

Ve beni çok sık izliyordu.

Nedenini anlamıyordum. Onunla mümkün olduğunca göz teması kurmaktan kaçınısam da nadiren ona baktığımda, buz mavisi gözlerinde iğrenme dışında hiçbir ifade görmüyordum.

Nefret dışında hiçbir şey yoktu.

Neden? Ona ne yapmıştım ki?

Crew Lancaster çok fazlaydı. Çok huysuz, çok karanlık, çok sessiz. Çok yakışıklı, çekici ve zeki. Bakışları üzerimdeyken kendimi tuhaf hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Tüylerim ürperiyor, garip oluyordum. Sadece onun yakınlarındayken hissettiğim bu his benim için alışılmadık, anlam taşımayan bir histi.

İngilizce dersinin olduğu koridora girdiğimde, sınıfa erkenden gitmek için hevesliydim. Çünkü orta sırada en öndeki yerimi kapmak istiyordum. Arkadaşlarım sınıfa girdiklerinde hep yanıma geçmelerini sağlıyordum, böylece canımı sıkacak kimse yanıma oturmuyordu. Crew gibi.

Eğer bana yakın oturma şansı olsa, bunu yapacağını bilecek kadar onu tanıyordum. Hem de sırf beni sinir etmek için...

Bundan keyif alabileceğini düşünüyordum.

Öğretmenimiz Bay Figueroa, oturacağımız sıraları belirlememişti ve sınıfa karşı çok rahat bir tavır takınıyordu. Son sınıf olduğumuz ve okul başlamadan önce bu ileri derece dersi almak için tek tek seçildiğimiz düşünülürse, yaramazlık yapacağımızı ya da sorun çıkaracağımızı düşünmüyordu. Hiçbir kısıtlama ve sınır olmadan sadece “genç beyinlerimizi yoğurmak” gibi bir amacı olduğundan bahsediyordu. En sevdiğim öğretmenimdi ve bana bahar dönemi için yardımcı olmamı teklif etmişti.

Tabii ki hiç vakit kaybetmeden kabul etmiştim.

Sınıfa girdiğim an Figueroa’yı biriyle sarmaş dolaş görünce aniden duraksadım. Bir öğrenciydi; çünkü üniformanın ekoseli eteğini ve mavi ceketini giyiyordu. Saçları tanıdık koyu kestane rengiydi ve Figueroa onu dürttüğünde hızla kollarından uzaklaşarak bana döndü.

Maggie Gipson. Arkadaşım. Yüzü, kurumaya yüz tutan gözyaşlarıyla sırlıslam olmuştu ve burnunu çekerken bana bakıyordu. “Ah, selam Wren.”

“Maggie.” Ona doğru giderken Fig’in bizi duyamayacağı şekilde sesimi alçalttım. Erkekler arkasından bu lakapla dalga geçseler de öğretmenimiz ona bu şekilde seslenmemizi istiyordu. Kızlarla olan ilişkisini tüm erkeklerin kıskandığını fark etmiştim. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.” Tekrar burnunu çekerken başını salladı. Bu, bana hiç de iyi olmadığını gösteriyordu ama şu an üstüne gidemezdim. Sınıfta olmazdı. “Sadece... Dün gece Franklin’le başka bir tartışma daha yaşadık.”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Ah, olamaz. Üzgünüm.” Franklin Moss, onun bir ayrılıp bir barıştığı erkek arkadaşıydı ve çocuk fazlasıyla ısrarcıydı. Sürekli Maggie’yi kendisiyle cinsel şeyler yapması için zorluyordu. Maggie’nin de ona içinden gelerek hayır diyebilmesi için kendine güvenmesi gerekiyordu.

Ama ona hiç hayır demiyordu. Onunla çoktan birkaç kez cinsel ilişkiye girmişti ki bunun bir önemi yoktu. Çocuk, Maggie’nin istediği şekilde onu sevmiyordu.

Bence bunun sebebi Maggie’nin çok çabuk pes etmiş olmasıydı, tabii bu konuda beni dinlemezdi. Üçüncü sınıfa geçtiğimizde seks alıp başını yürümüştü ve arkadaşlarım tek tek kendilerini, onlara yalvaran erkekler uğruna feda etmişlerdi. Babam bu durum için o kelimeleri kullanıyordu. Feda etmek.

Çoğunun elinde kırık kalplerinden başka bir şey kalmamıştı ve sık sık yaptıkları gibi bana yakındıklarında dilimin ucuna gelen “*Ben söylemiştim,*” cümlesini zar zor bastırıyordum. Tabii, artık bastırmıyordum.

Bu konuda ne hissettiğimi biliyorlardı. Ne söyleyebileceğimi biliyorlardı. Gerçeği duymaktansa benden kaçmayı tercih ediyorlardı.

“İyi olacaksın, Maggie. Başını dik tut,” dedi Fig. Ses tonu yumuşaktı ve Maggie’ye bakarken gözleri parlıyordu.

Fig’e ve birbirlerine bakışlarına odaklandığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Söylediği şey, arkadaşşıma bakışı çok tanıdıktı.

Çok fazla tanıdık.

Diğer öğrenciler içeri girmeye başladığında, neşeli sesleri gürültülerini bastırıyordu. Sırama yerleşip sırt çantamı açarak not defterimi ve kalemimi çıkardım. Derse hazırlanıyordum. Maggie de aynısını yaparken bakışlarını masasının etrafında dolanıp yerine yerleşen Fig’den hiç ayırmamıştı. Birkaç kız Fig’le konuşmak için yanına yaklaştığında, onun söylediği bir şeye kıkırdadılar, sesleri kulak tırmalıyordu.

Maggie onu izlerken gözlerinde gördüğüm şeyin kıskançlık olup olmadığını merak ediyordum. Hımm.

Bu hoşuma gitmemiştir.

Zil çaldığında Malcolm ve Crew her zaman yaptıkları gibi sınıfa girdiler. Bazen geç kalsalar da Fig, onları hiçbir zaman *geç kaldı* olarak işaretlemiyordu.

Crew'la göz teması kurmak istemediğim için son anda bakışlarımı kaçırmıştım; ancak beni yakalamıştı ve soğuk mavi gözleri benimkilere nüfuz ediyordu. Ona biraz fazla baktığım için ağzım kurumaya başladı.

Crew'a bakmak, tıpkı bir kapana kısılmak gibiydi. Bir bakışıyla, ne kadar güçlü olduğunu fark etmek neredeyse korkutucuydu.

İsmi binada yazıyordu. Ailesi yüzlerce yıldır Lancaster Koleji'nin sahibiydi. Bu okuldaki en ayrıcalıklı öğrenci oydu. Ne isterse alırdı. Kızların hepsi, ondan bir parça koparmak istiyor gibiydi... Okuldaki tüm erkekler onun arkadaşı olmak isteseler de o, hemen hemen herkesten uzak duruyordu. Bir sürü kızdan da.

Bunu kabul etmekten nefret etsem de Crew ve ben, az da olsa birbirimize benziyorduk. İkimiz de farklı yollarla günümüzü tamamlamak istiyorduk. O acımasız ve inatçıyken ben daha fazlasıydım. Karşılaştığım herkese karşı nazik olmaya çalıştığım için herkes benden bir parça istiyor gibiydi. O kaba ve hızlı öfkelenen biri olsa da herkes daha fazlasını almak için ona dönüyordu.

Garipti.

Sonunda bakışlarımı Crew'dan çektiğimde Fig, yazı tahtasının önüne geçmişti. Gür sesi dikkatimi dağıttı. Okuyacağımız kitap *Muh-teşem Gatsby* ile ilgili vereceği derse hazırlık yapıyordu. Daha önce hiç Fitzgerald okumamıştım ama okumayı ipe çekiyordum.

"Wren, dersten sonra biraz bekler misin? Derse giriş kâğıdını alman gerekiyor." Bay Figueroa bunu söyledikten sonra, bizim için seçtiği kitabın yıpranmış bir kopyasını bana uzattı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Tabii.” Başım la onaylayarak gülümsedim.

O da gülümseyerek bana karşılık verdi. “Güzel. Yapmanı istediğim birkaç şey var.”

Uzaklaşmasını izlerken meraklanmışım. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordu ki? Sömestr tatiline hâlâ üç haftamız vardı ve bu da bahar dönemindeki öğretmen yardımcılığına başlamam için bir ayım olduğu anlamına geliyordu.

Konuşmanın nereye gideceği konusunda pek emin değildim.

“Ne istiyor ki?”

Kıstığı gözleriyle beni izleyen Maggie’ye baktım. “Fig’den mi bahsediyorsun?”

“Evet, Fig’den bahsediyorum. Başka kim olacaktı?” Ses tonu öfkeliydi. Sanki kızmış gibiydi.

Sandalyeme doğru yaslanarak aramıza biraz mesafe koydum. “Dersten sonra kalmamı istedi. Benim halletmemi istediği birkaç şey varmış.”

“Muhtemelen benimle ve gördüğün şeyle alakalıdır.” Maggie’nin ifadesi kurnaz bir hâl almıştı. “Senden bunu gizlemeni isteyecektir. Kimsenin bilmesini istemiyor.”

“Neyi bilmesini?” Kastettiği şeyi tabii ki anlamıştım ama Maggie’nin öğretmenlerimizden biriyle *ilişkisinin* olması mümkün değildi, öyle değil mi? Bir yıldan fazladır Franklin’le birlikteydi. Son zamanlarda çok tartışmalar da oldukça ciddilerdi. Maggie, ilişkilerinin her açıdan fazla tutkulu olduğunu ve bu yüzden doğru tercih yaptığını söylüyordu.

Neden eşit ölçüde hem nefret ettiğiniz hem de sevdiğiniz bir adamla olmak isterdiniz ki? Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu.

“Arkadaşlığımız hakkında, şapşal.” Fig’in masasına dönmesini izlerken yüzünde hayalperest bir ifade vardı. Bu ifadeyi genelde öğretmenimize değil, sevgilisine bakarken takınırdı. “İnsanlar anlamaz.”

“Anlamayacağımın farkındayım,” diye cevap verdim.

Maggie buna kahkaha attı. “Mecazen söyledim. Farkında mısın bilmiyorum ama bazen yargılayıcı olabiliyorsun.”

Alınmıştım. “Seni yargıladığımı mı düşünüyorsun?”

“Bazen.” Maggie omuz silkti. “Yaptığın her işte çok iyisin ve herkesin aynı standartlarda olmasını bekliyorsun ki bu imkânsız. İyi notların var ve *hiç* sorun çıkarmadın. Öğretmenler de diğer personeller de sana tapıyor. Eline geçen her fırsatta gönüllü olarak yardımlara katılıyorsun ve küçük kızlar senin hiç yanlış yapmayacağını düşünüyor.”

Bunların hepsi iyi birer özellik değil de birer hataymış gibi söylemişti.

“Benim hakkımda ne düşünüyorsun?” Duyacağım şeyin hoşuma gideceğini düşünmediğim için kendimi toparladım.

Dikkatle beni izlerken iç çekti. “Tüm hayatı boyunca başkaları tarafından korunmuş çok nahif bir kız olduğunu düşünüyorum. Gerçek dünya senden intikamını aldığı anda büyük bir şoka gireceksin.”

Zil tam o an çaldığında Maggie hiç duraksamadı. Yerinden kalkıp sırt çantasını aldı ve kitaplarını içine atarak tek bir kelime daha etmeden kaçtı. Bana ya da Fig’e veda etmemişti bile.

Öğrencilerin kalanı, hatta bana doğru bakmayan Crew bile yavaşça sınıftan çıktı. Crew çıkarken Malcolm’a sırtlamakla fazlasıyla meşguldü.

Tabii ki ne olduğuyla ilgilenmediğim bir konu hakkında.

Sıramda beklerken bir anda Bay Figueroa’nın benimle ne konuşabileceği konusunda gerilmeye başladım. Sırt çantamı sırama koymuş, *Muhteşem Gatsby*’yi ön cebine yerleştiriyordum. Hızlıca telefonuma baktığımda babamdan bir mesaj geldiğini gördüm.

Fırsatın olunca beni ara.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Midem alt üst olmuştu. Bana onu aramamı söylediğinde genelde güzel şeyler olmuyordu.

"Şu an boş vaktim var." Fig. açık sınıf kapısına doğru ilerleyerek kapıyı kapattığında koridordan gelen sesler kesildi. Örkütücü bir sessizlik vardı. "Yani ikimizin konuşması için harika bir zaman."

Ellerimi sırt çantama yerleştirerek içimde yükselen gerginliğe rağmen ona belli belirsiz gülümsedim. "Tamam."

Maggie'nin az önce kalktığı sıraya ilerleyerek oturduğunda sıcağın bakaşları benimkilerle buluştu. Derin bir nefes alarak kendime, Fig'in benden bir yardımdan fazlasını istemeyeceğini hatırlattım. Yıllardır onun ve diğer kız öğrencilerin arasında geçenlere dair duyduğum fısıltılara rağmen bana hiç o şekilde yaklaşmamıştı.

Fig doğrusunu bilirdi.

"Ne konuda konuşmak istiyordunuz?" diye sordum. Hâlâ bir şey söylememesine rağmen sesimin nefes nefese kalmış gibi çıkması canımı sıkıyordu. Sanki isteyeceğim son şey bu olduğu hâlde onunla flört etmeye çalışıyormuşum gibiydi.

Başını yana eğerek dikkatlice beni izlemeye başladı. "Önümüzdeki ay on sekiz olacaksın, değil mi?"

Bunu biliyor olmasına şaşırarak ona baktım. Kişisel dosyama bakmış olmalıydı ama bunu neden umursuyordu ki? Öğretmenlerin bu dosyalara ulaşım izni var mıydı?

"Evet, 23 Aralık'ta." Sorgulayan bakışlarımla birlikte bu kelimeler yavaşça dudaklarımdan dökülmüştü.

Nereye varmaya çalışıyordu?

Keyifli bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Bir Noel bebeği. Ne tatlı."

"Aslında çok kötü. İnsanlar size üzerinde Noel Baba olan kırmızı paketlerde hediye veriyorlar." Tanrım, kulağa çok nankör geliyor olsam da gerçek buydu.

"Bu büyük bir günah mı sayılır?" Kaşları havaya kalkarken göz-

leri parlıyordu. Bana takıldığına emindim fakat bahsettiğim şeyi anlayamazdı.

Benim gibi önemli bir günde doğan insanlar hariç kimse anlamazdı.

"O kadar da kötü diyemem. Sadece doğum gününüzün ve Noel'in aynı zamanda olması çok eğlenceli değil. Haziran'da falan doğan biriyle kıyaslayınca sizin doğum gününüz özel olmuyor." diye açıkladım.

"Eminim öyledir." Başını sallarken ses tonu kasvetliydi. "Evet Wren, önümüzdeki dönem yardımcım olacağın için çok heyecanlıyım."

Konuyu değiştirmesine şükrettim. Kendimle ilgili kişisel şeylerden konuşmak istemiyordum.

"Ben de heyecanlıyım." Önümüzdeki dönem serbest zamanım olacağı için mutuydum. Öğretmen yardımcısı olmanın bir hayli kolay olduğunu duymuştum. Sizden çok fazla şey istemiyorlardı.

"Maggie'nin yerini alacaksın. Dersten önce ağlamasının sebebi buydu. Ona, artık yardımcım olmasını istemediğimi söyledim."

Telaş damarlarımda kol gezerken buz kestim. "Ne demek istiyorsunuz? Her dönem birkaç tane yardımcınız olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Hâlâ öyle. Maggie'yle sadece... Olmuyordu." Sıranın üzerinden öne doğru eğildiğinde yüz yüze geldik. Kendimi geri çekmek isteyeceğim kadar yakındık. "Bazen biraz yapışkan olabiliyor."

Sanki bir sır veriyormuş gibi sesi kısıktı.

Huzursuzluk bedenime yayıldı. "Nasıl... yapışkan?"

Tereddüt ettiğini gördüğümde bunu sorduguma pişman oldum. Belki de bilmek istemiyordum.

"Ona telefon numaramı verdim, Acil bir şey olursa ya da bana ulaşmak isterse diye. Bu kadar büyük sorun çıkaracağını düşünmemiştim."

Bu kulağa korkunç bir fikirmiş gibi geliyordu. Bir öğretmen, öğ-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

rencisine telefon numarasını veriyor. Bu asla aşılmaması gereken bir sınır olmalıydı.

“Bana mesaj atmaya bir türlü son vermedi. Bu da bir tür... Sorun hâline geldi,” diye devam etti.

Ona bu soruna kendisinin sebep olduğunu söylemek istedim. Ama ağzımı kapalı tuttum.

“Önümüzdeki dönem yardımcım olduğunda ve numaralarımızı birbirimize vermemiz gerektiğinde, aynı şekilde tepki vermeyeceğini umuyorum. Ben biraz daha az... heyecanlı birini arıyordum. Ne dediğimi anlamışsındır.” Gülümsemesi, tüm tavrı neşçeliymiş ve sorun yokmuş gibi bir hava veriyordu.

Yine de onda, yüzeye çıkmayı bekleyen bir gerginlik vardı. Sadece bunu açık etmek istemiyordu.

Söylemeye çalıştığı şeyi onaylarken oldukça zorlandım. Ona numaramı vermeyi hiç düşünmemiştim. Bu uygunsuzdu. Ayrıca onunla sahip olduğumuz öğretmen, öğrenci ilişkisi dışında başka bir şey yaşamak istemiyordum.

Maggie ve Franklin arasında ne olduğunu ve olanlarla Fig'in bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

“Gitmem gerekiyor.” Yerimden kalkarak çantamı aldım ve omzuma attım. “Diğer dersime geç kalmak istemiyorum.”

Fig arkamdan seslendiğinde neredeyse kapıya ulaşmıştım. Elim kapının kolundayken olduğum yerde durarak omzumun üzerinden tam karşımda duran Fig'e baktım.

Korkunç derecede yakındı.

“Derse giriş kâğıdını unuttun.” Tanıdık mavi kâğıdı bana uzattı. “Geç kalmışsın gibi işaretlenmeni istemeyiz.”

Tamamen ona dönerek kâğıdı parmaklarından aldım. Kâğıdı gereğinden daha uzun bir süre tutması ve almak için elinden çekmek zorunda kalmış olmam hiç hoşuma gitmemişti. Bu hareketiyle beni

MONICA MURPHY

kendine daha da yaklaştırdı. Sonunda kâğıdı almama izin verdiğinde dudakları kıvrılmış, bakışları kararmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim zayıf bir şekilde. Ardından kapıya döndüm.

“Görüşürüz, Wren,” dedi kapıyı ittiğim sırada.

Ona cevap vermeden oradan sıvıştım.

ÜÇ WREN

GÜNÜMÜN KALANI normal geçmişti. Onur Öğrencileri Topluluğu'nun toplantısında öğle yemeği vaktimi Maggie'yle geçirmekten endişeleniyordum ama o vaktini Franklin'le geçirmeye karar verdiği için Fig'le ne konuştuğumuz hakkında sorular sormasından kurtulmuştum.

Beni tedirgin eden bir konuşmaydı. Sanki söylemediği kelimelerle benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Bir şey söylerken alttan başka bir şey ima ediyor gibiydi. Fig'in ses tonunu sevmemiştim. Samimiyetini. Nasıl biri olduğumu biliyordu.

Erkeklerle, içmekle ya da seksle ilgilenmediğimi biliyordu. Benim olayım bu değildi. Hiç böyle olmamıştım. İyi bir kızdım.

Bu tür şeyler beni... korkutuyordu.

Günün son dersi olan yedinci dersime doğru ilerlerken heyecanlıydım. Psikoloji en sevdiğim dersti. İnsanların nasıl hareket edip düşündüklerini ve tavırlarının ardındaki güdülerini öğrenmeyi seviyordum. Çok ilgi çekiciydi. Bugünse Bayan Skov, bu dönemki son projemizden bahsedecekti ve genelde grup olarak çalışmamızı isterdi. Daha önce sınıfta grup projesi yaptığımız birkaç kız vardı ve

tekrar onlarla çalışmanın kolay olacağını biliyordum. En azından iş yükünü benimle ortaklaşa taşıyabilirlerdi.

Crew çoktan sınıfa girmişti. Hem onunla hem de Ezra ve Malcolm'la aldığım bir diğer ortak dersti. Üçü birlikte arka tarafta, etrafları kızlarla çevrili bir şekilde oturuyorlardı. Kızlar eteklerini o kadar yukarıya çekmişlerdi ki neredeyse iç çamaşırları görünecekti ve yüzlerinde o kadar çok makyaj vardı ki gözlerini açabiliyor olmalarına bile şaşıırıyordum. Kullandıkları maskara kirpikleri ağırlaştırıran türdendi ve oldukça fazlaydı.

Düşünürken bu kadar kaba olmamam gerekiyordu. Bu hiç ki-bar bir tavır değildi. Suçu pazartesi gününde olmamıza, Maggie'yle benim ve Maggie'yle Bay Figueroa'nın arasındaki gerginliğe attım. Fig'le aramızdaki konuşmaya attım.

Bu çok rahatsız ediciydi.

"Tamam, herkes beni dinlesin!" Skov, sınıfa girerken kapıyı arkasından kapattı ve masasına doğru ilerlemeye başladı. Sürekli hareket ediyordu, sesi ritmikti. Ellerini hareket ettirdiğinde bilezikler birbirine çarpıyordu. Ellerini hareket ettirmeyi de *çok* severdi.

Hepimiz önümüze dönüp, sıralarımıza yerleşerek dikkatimizi ona verdik. Herkes Skov'a saygı duyardı. Komik ve ilgi çekici birisiydi. Aynı zamanda kadrosundaki en iyi öğretmenlere cömert maaş veren bir kolejde dahi karşılaşılmaması zor bir davranış sergileyerek, bize öğrettiği her yeni bilgiyle heyecanlanıyordu.

"Hepinizin de bildiği gibi bu dönemin son projesine başlamanın vakti geldi. Şükran Günü tatilinde düşünmek için fırsatım oldu ve son on bir yıldır verdiğim aynı karara vardım... Sıkıldım." Bayan Skov, arka tarafta bağırıp çağıran Crew ve grubuna döndü. "Sakinleşin, beyler."

Sessizleştiklerinde, yüzüme yayılan sırıtışla omzumun üzerinden dönüp onlara bakmaktan kendimi alamadım. Ancak bu sırıtış,

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Crew'ın beni yerime sabitleyen o mavi gözleriyle karşılaşınca kayboldu.

Telaşla önüme dönerek sıramın üzerindeki ellerimi kavuşturdum.

"Bunu değiştirmeye karar verdim. Projelerinizin üzerinde birebir çalışacaksınız. Bu yüzden biritle grup olmanız gerekiyor." Duraksadı. "Proje partnerlerinizi ben seçeceğim."

Sınıftan ortaklaşa bir homurdanma yükselirken ben sessiz kaldım. Biraz da gergindim. Umarım Skov, beni çok korkutucu biriyle eşleştirmezdi.

İsimleri söylemeye başladığında gerginliğim beni yiyip bitiriyordu. Bizi, tamamen zıt olduğumuz kişilerle eşleştirdiğini hemen fark etmiştim. Homurdanma sesleri daha da arttı. Birkaç kişi küfür bile etmişti.

Sonunda benim adımı söylediğinde kalbim kulağımda atıyordu.

"Wren Beaumont, sen kiminle çalışıyormuşsun..."

İki saniye süren duraksaması bana bir ömür gibi gelmişti.

"...Crew Lancaster'la."

"Ne?"

Niyetim bu değildi ama bu kelime dudaklarımdan sesli bir şekilde fışır etmişti.

Ah Tanrım.

"Şanslı piç." Ezra'nın bunu söylediğini duyduğumda, kullandığı kelimeye karşı utançla gözlerimi kapattım. Erkeklerin küfredmesinden nefret ediyordum.

Bunu biliyorlardı da.

Bayan Skov, eşleştirdiği listeyi okumayı bitirdiğinde gürültülü bir şekilde boğazını temizleyerek sınıfın sessizleşmesini sağladı. Sıraların önünde yürümeye başladı, sınıfı izliyordu.

"Hayal ettiğiniz şeyin bu olmadığını biliyorum ama izin verin ödevinizin ne olduğunu açıklayayım. Dinlediğinizde size daha çok

anlam ifade edecek." En ön sırada olduğum için benim önümde durdu. "Sizleri, size zıt olduğumu düşündüğüm kişilerle eşleştirdim. Hepinizin birbirinizle röportaj yapmasını istiyorum. Birlikte dikkatlice çalışın çünkü öğrendiğiniz tüm bu bilgilerle proje partnerinizin neden böyle olduğuna dair bir konuşma yapacaksınız."

Homurdanma sesleri artmıştı. Sırama gömülerek alt dudağımı kemirmeye başladım. Crew'a kendim hakkımda tek bir şey söylemem mümkün değildi. Benden nefret ediyordu. Ona verdiğim her bilgiyi eninde sonunda bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktı.

Gerçi daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, belki de biraz... abartıyordum.

"Şimdi, elbette kendinize ait özel şeyleri ve kimsenin bilmesini istemediğiniz gizli sırlarınızı paylaşmayın. Bu sınıftaki herkesin, birbirinin mahremiyetine saygı duyacak kadar olgun olduğunu biliyorum ama işlerin nasıl geliştiğini biliyorsunuz. Eninde sonunda raydan çıkıyor," diye açıkladı Skov.

Tam olarak öyleydi. Bu yüzden Crew'ın benim hakkımda hiçbir şey öğrenmesini istemiyordum.

Hiçbir şey.

"Bazılarınız için bu zor olacak. Bu tip projelerle ilgili bir araştırma yaptım ve birçok insan en derin korkularını veya en gizli rüyalarını kendilerine tamamen yabancı bir kişiyle paylaşırken daha rahat olduklarını söylemişler. Bizi tanıyan insanlar, yargılama eğilimi gösterirler."

Maggie'nin bana söylediği şeyi düşündüm, benim "yargılayıcı" olduğumu düşünüyordu. Bu biraz canımı yakmıştı. Niyetim hiçbir zaman yargılayıcı olmak değildi...

"Önümüzdeki üç hafta boyunca ders yapmayacağız, test olmayacak ve ödev yapmayacaksınız. Şu an başlayıp sömestr tatiline kadar, bu vakti partnerinizle geçirmenizi istiyorum. Onları tanıyın, geçmiş-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

leri hakkında röportaj yapın, gelecekleri ve umutları hakkında sorular sorun. Ne olmayı arzuluyorlar? Yüzeyi kazıp altındakine ulaşmak için elinizden geleni yapın. Birbirinize karşı dürüst olun, gençler! Kusursuz görünen *Instagram* hayatlarınızı bir başkasına sunmayın. Bunun hayal gücünüzün bir ürünü olduğunu hepimiz biliyoruz,” derken Skov herkese sataşıyordu.

“Artık kimse *Instagram*’da takılmıyor, Bayan Skov,” diye bağırdı çocuklardan biri. Sınıftan birkaç kişinin kıkırdamasına sebep olmuştu.

Skov gülümserken anlayışla başını eğdi. “Ben yaşlandım, ne diyebilirim ki? Siz çocukların takıldığı sosyal medya mecralarına yetişemiyorum.”

Herkes daha çok şakalaşıp gülmeye başlamıştı ama ben odaklanamıyordum. Sadece yok olmak istiyordum. Sınıfı bırakmak istiyordum.

Belki Lancaster Koleji’ni de bıraktırdım.

Tanrım, görüyor musun? Ondan kaçamıyorum. İsminden dolayı okulum bile onu düşünmeme sebep oluyordu.

“Tamam arkadaşlar! Gruplarınızın yanına geçin. Hızlı olun. Partnerinizle konuşmadığınız müddetçe sohbet ettiğinizi duymak istemiyorum.” Gülümserken verdiği karardan memnun görünüyordu, yavaşça masasının arkasına geçti.

Yerimden kalkarak herkesi görmezden geldim ve direkt Skov’un masasına ilerledim. Tam karşısında durduğumda bakışları yavaşça bana döndü, ifadesi sakindi. “Sana nasıl yardımcı olabilirim, Wren?”

Ağzımı daha açmadan gözlerine yansıyan hayal kırıklığını görebiliyordum. Ne söyleyeceğimi biliyordu. “Acaba partnerimi değiştirmeme sıcak bakar mısınız diye düşünüyordum.”

Skov, iç çekerek kollarını masasının üzerine yerleştirdi. “En azından birinizin gelip benden bunu isteyeceğini biliyordum ama bu kişinin sen olmasını beklemezdim.”

"Ondan hoşlanmıyorum." En iyisi doğruyu söylemek ve dürüst olmaktı, değil mi?

Söylediğim cesurca şeye karşılık tek kaşını kaldırdı. "Onu tanı-mıyorsun bile."

"Nereden biliyorsunuz?" Ah, bu kulağa çok burnu havada gel-mişti ve bir öğretmenime karşı takınmak isteyeceğim en son tavır buydu.

"Uzun zamandır bu okuldayım. Öğrencilerin, dikkat etmediği-mizi düşündüklerini biliyorum ama aslında ediyoruz. Birçok şey gö-rüyorum. Sen ve Crew'ın konuşmadığını da biliyorum. Hem de hiç. Bu çok komik çünkü siz ikiniz birbirinize oldukça benziyorsunuz."

Neden bahsediyordu böyle? Benzemiyorduk. Azıcık bile.

"Hayır, aslında benzemiyoruz," dedim. "Ortak hiçbir yanımız yok ve o her zaman bana karşı... çok kaba."

"Sana karşı nasıl kaba davranıyor?"

Zihnim tamamen boşluğa gömülmüştü. İnsanların benden bir şeylere örnek vermemi istemelerinden hiç hoşlanmıyordum çünkü yapamıyordum. "Bana pis bakışlar atıyor."

"Bundan emin misin?"

Şimdi de Crew'ın bana attığı o korkunç bakışlardan şüphe etme-me sebep olmuştu. "Bilmiyorum."

Gülümsemesi küçüktü. "Ben de öyle düşünmüştüm. İlk olarak, birinin senin hakkında ne hissettiğini anlamak için önce onu tanı-malısn. Sence de öyle değil mi?"

"Benden hoşlanmadığını zaten biliyorum," dedim elimden geldi-ğince kızı bir tonla. "Bu projeyi bir başkayla yapmam hepimiz için daha iyi olacak. Sam'le olabilir belki?"

Sam hoştu. Çok fazla erkek arkadaşım yoktu ama o arkadaşla-rımdan biriydi ve bana hep nazik davranıyordu. Birinci sınıftan beri onur öğrencisi olarak aldığımız ortak dersler vardı ve geçen sene ben

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

baloya davet etmişti, tabii arkadaş olarak. Konu ilişkilere ve sekse gelince ne düşündüğümü bildiğinden hiç şansını zorlamayı denmemişti.

Beni öpmeyi bile denememişti ki Sam'le bunu yapmayı düşünebilirdim. Hâlâ düşünüyordum.

Oturduğu yere baktığımda fazla kısa etek giyen kızlardan birinin yanında olduğunu gördüm. Sam kızla konuşmaya çalışırken kızın yüzü biraz asılmıştı.

"Onun da benimle partner olmak isteyeceğine eminim," dedim Skov'a. O sırada Sam'in, kıza ısınması için attığı gülücükleri izliyordum. Kızın ismi Natalie'ydi.

Çok kıbar bir kız değildi. Ondan ve arkadaş grubundan ne olursa olsun uzak duruyordum.

"Eminim öyledir," Bayan Skov'un sesi keyifli geliyordu ve bu da sinir bozucuydu.

Bunda gülünecek bir şey yoktu. Bu önümdeki üç haftayı kapsıyordu. Son senemdeki final haftam yaklaşırken okuldaki en yoğun dönemimdi. En dikkatli olmam gereken dönem. Babam, paramızın istediğim üniversiteye girmem için yeterli olduğu konusunda beni rahatlatırsa da ben, hayalini kurduğum okullara hak ederek ulaşmak istiyordum.

Ailemin adı bunu neredeyse imkânsız kılarsa da ne olacağını görecektik.

"O zaman değiştirmemize müsaade edecek misiniz? Eminim Natalie, bu projede Crew'la çalışmaktan çok mutlu olur." Geçtiğimiz birkaç yıl içinde bir noktada birlikte olduklarını düşünüyordum. En azından kaçamak yapmışlardı.

lyy.

"Hayır, değiştirmene izin vermeyeceğim. Bu projenin olayı senin gibi olmayan ve farklı bir arkadaş grubundan biri hakkında bir şeyler

öğrenmek. Sen ve Sam geçen sene baloya birlikte katıldınız, bu da onun partnerin olmasını imkânsız kılıyor,” dedi Bayan Skov.

İçimdeki tüm umutlar solarak can vermişti. “Bu daha kolay olurdu. Sam’le daha rahatım ama Crew beri... huzursuz ediyor.”

“Tehditkâr bir şekilde mi?” Sesindeki endişe çok ama çok gerçkti.

Belki de istediğim şeye ulaşmamı sağlayacak o hassas nokta buydu. “Evet, yüzünde hep korkunç bir ifade var.”

“Seni hiçbir şekilde tehdit etti mi?”

İşte dürüstlüğüm burada baskın çıkıyordu. “Hayır, etmedi.”

Murlak varlığı bir tehditti ama Skov’a bunu söyleyemezdim. Böyle bir şey düşündüğüm için korkunç biri olduğumu var sayardı, bu yüzden düşüncemi sesli bir şekilde dile getirmedim.

“Bence bir meydan okumaya ihtiyacın var, Wren. Hep insanlara yardım etmek istiyorsun.”

“Kızlara,” diye düzelttim. “Bu okulda erkeklerin endişelenmesi gereken ne var ki?” Bunu doğru bulmuyordum, sadece gerçekleri söylüyordum. “Hepsi alından. Dokunulmazlar. Özellikle isimleri baktığınız her yerde yazıyorsa istedikleri her şeyi yapabiliyorlar.”

Birinin yaklaştığını fark ettiğimde bedenim karıncalanmaya başladı. Sıcaklığını ve sarhoş edici hoş kokusunu alabiliyordum ve biliyordum.

Kim olduğunu biliyordum.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Crew. Boğuk sesi içimde yabancı bir yerlere dokunuyordu.

Skov’un söyleyeceği şeye kendimi hazırladım.

“Bayan Beaumont’un projeyle ilgili birkaç sorusu vardı. Değil mi, Bayan Beaumont?” Skov, ikimize de genişçe gülümsüyordu.

Başımı sallayarak aşağı eğdim. Yanımdaki çocuğun beni izlediğini hissedebiliyordum, bakışları tenimi yakıyordu. Gözlerine bakmak

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

beni endişelendirdiği için taş kesilmiştim. Sanki o, saçları bir sürü yılanla dolu lanet Medusa'ydı.

Skov, "İkiniz gidip yerleşin ve çalışmaya başlayın," diye cesaretlendirdi bizi.

"Tamam," derken sesim boğuktu. En sonunda Crew'a bakmaya cesaret edebildim.

Çoktan beni izliyordu ve yakışıklı yüzündeki karanlık ifade neredeyse dizlerimin çözülmesine sebep olacaktı.

DÖRT CREW

WREN BEAUMONT KARŞIMDA taş kesilmişti.

Sırasından fırlayıp Bayan Skov'un masasına yaklaşırken, benimle çalışmaktan kurtulmaya çalıştığını biliyordum. Bunu söylemek zor değildi. Sınıftaki herkes yerlerini değiştirip proje partnerleriyle bir araya gelirken ben tek başıma öfkeli bir şekilde oturuyordum.

Beni aptal durumuna düşürüyordu, ne için? Ona bok gibi davranacağımı düşündüğü için mi? İşleri daha da kötüleştirdiğinin farkında değil miydi? Ne yaptığının farkına varamayacak kadar kendi endişesine sarılmıştı.

Tipik bir tavır.

Art arda Skov'un masasından uzaklaştığımızda Wren, kendi sırasına yaklaştı. Dudaklarımı araladığımda oturmak üzereydi.

“Önde oturmak istemiyorum.”

Güzel yüzü hemen asıldı. Bunu inkâr etmem mümkün değildi. Wren Beaumont güzeldi. Tüm kötülüklerden korunmuş, erdemli küçük kızlar ilginizi çekiyor mu bilmem ama belli ki benim çekiyordu. Bana görelerdi. “Nedenmiş?”

“Arkada oturmayı tercih ederim.” Başımla arka tarafta boş duran sıramı işaret ettim.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Başını çevirerek bana ait olan boş sırayı inceledi. Omuzları yenilgiyle düştü. "Tamam."

Zaferle göğsüm kabardığı sırada defterini ve sırt çantasını aldı, bakışlarını bacaklarına doğru kaydı. Bana göre çok uzun bir etek giyiyordu ve bugün diz üstü beyaz çoraplarını giymeyi tercih etmişti. Çok fazla şey görebildiğim söylenemezdi. O aptal Mary Janeler ayağındaydı ama bu sefer her zaman giydiği *Doris* marka değildi. Başka markaya ait bir modeldi, zarif ve parlak görünüyordu.

Küçük Bayan Bakire bunları değiştirmişti demek. Güzel.

Onu arka tarafa doğru takip ederken düz bir çizgi hâlindeki omuzlarını ve sırtına dökülen parlak düz kahverengi saçlarını süzüyordum. Saçını bir çocuk gibi ön taraftan birer parça hâlinde alarak, arkada beyaz bir kurdeleyle toplamıştı. Ben de yine, acaba kimseyle öpüşmedi mi diye merak ediyordum.

Muhtemelen öpüşmemişti. Mümkün olduğunca tatlı ve masumdu, parmağında babasına evlenene kadar saf kalacağını sözünü verdiği elmas bir yüzük vardı.

Bunu neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyordum ama buluyordum. Onu dağıtmak istiyordum. Perişan etmek istiyordum. Onu gerçekten bana bağımlı olup da tüm bekâret sözlerini unutana kadar becermek istiyordum. Bu tatlı, masum kızı mahvetmek bir eğlence gibiydi.

Bir meydan okuma.

Bir oyun.

Zarafetle yanımdaki boş sandalyeye yerleştikten sonra defterini gürültülü bir şekilde sıraya bıraktı. Yanına oturarak arkama yaslandım. Bacaklarımı genişçe açtığımda ayağım yanlışlıkla onunkine değdi.

Wren, sanki tutuşmuş gibi hızla ayağını geri çekti.

"Bir defter çıkaracak mısın?" diye sordu.

"Ne için?"

“Benimle röportaj yapmak için. Soru sormak için. Not almak için.”

“Skov, birbirimizi tanıyacağımızı söyledi. Bu, projenin ilk günü. Hâlâ çok vaktimiz var.” Bu hatunun sakinleşmesi gerekiyordu.

“İyi bir iş çıkartmak istiyorum,” dedi, bakışları önündeki boş sayfaya odaklanmıştı. “İyi bir not almak istiyorum.”

“Ben de öyle. Alacağız da. Endişelenme.”

“Her şeye böyle mi yaklaşıyorsun?” Başını kaldırdığında yosun rengi gözleri benimkilerle buluştu. Üç yıldır aynı okula gidiyor olmamıza rağmen Wren’le hiç bu kadar yakın oturduğumu sanmıyordum ve o mükemmel gözleri beni şaşkına çevirmişti. “Endişelenme. Kafanı yorma tarzında?”

“Evet,” dedim duraksamadan. “Bununla ilgili bir sorun mu var?”

“Ben bu şekilde hareket etmiyorum. İyi notlar almak ve beş olan ortalamamı korumak için çok çalışıyorum.”

Bunu bilerek söylemişti. Bakirenin biraz gerilmesi bile büyük olaydı.

“Ortak bir noktamız var,” dediğimde kaşlarını çatı.

“Ne?”

“Benim de not ortalamam beş.” İkimiz de ilk senemizden beri ileri derece dersler alıyorduk.

Yüzüne yayılan güvensizliği gözden kaçırmam mümkün değildi. “Gerçekten mi?”

“O kadar şüpheli olma. Bu doğru.” Omuz silktim.

“Seni hiç ders çalışırken görmedim.”

“Aynı yerlerde takılmıyoruz. Ben de seni hiç ders çalışırken görmedim.”

Haklı olduğumu bildiği için hiçbir şey söylemedi. Kesinlikle aynı yerlerde ve aynı kalabalığın içinde takılmıyorduk.

“İyi not almanın arkasındaki tek sebebin soyadın olduğuna eminim,” diye cevap verdi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Vay canına. Küçük Bayan Bakire fırsatı değerlendirmişti.

"Lancaster olduğum ve Lancaster Koleji'nde okuduğum için mi ortalamamın beş olduğunu düşünüyorsun?" Bana bakmaya cesaret edebildiğinde tek kaşımı kaldırdım.

Bakışlarını kaçırıp başını eğdi. "Belki."

"Alındım." Başını kaldırdım, ifadesi tamamen vicdan azabından ibaretti. "Ben aptal değilim, Küçük Kuş."

"Küçük Kuş mu?"

"İsmi bir kuş ismi." Bulduğum lakap çok orijinal olmasa da bana bazen bunu çağrıştırıyordu. Daldan dala konan küçük tatlı bir kuş. Herkese cıvıldaayan, tiz ve ahenkli sesi olan bir kuş.

"Senin ismin de bir spor dalı." Ben de sana öyle mi seslenmeliyim? N'aber. Koca Spor?" Gözlerini devirdi.

Hah. Espri kabiliyeti de vardı demek. Bunun mümkün olacağı-ru hiç düşünmezdim. Her zaman kampüste gezerek çıkan sorunlara karşı avukatlık yapıyordu. Bana kalırsa, genç zengin kadınların düşüğü kötü durumlar hiç ilgi çekici değildi. Bir avuç bakire birinci sınıf kız umurumda değildi. Onun kadar değildi.

"Bana istediğin şekilde seslenebilirsin," dedim. "Şerefsiz. Dangelak. Ne istersen. Benim için fark etmez."

İfadesinde hiç tereddüt yoktu. Bana bakarken kıstığı yeşil gözlelerinden resmen alevler fişkırtıyordu. "İğrençsin."

"Ah, benim hatam. Argo konuşmadığını unutmuşum."

"Pis şeyler söylemeden de derdini anlatmak mümkün. Küfür kesinlikle gereksiz."

Pis kelimesini söylerken ki resmî ses tonu oldukça tahrik ediciydi. Benim için çok yanlış bir anlama geliyordu.

"Bazen *siktir* kelimesini söylemek gerçekten rahadatıcı oluyor."

* "Wren", İngilizce "çalıkuşu" demek -çn.

** "Crew", İngilizce "kürek çekme" sporunun bir diğer adı -çn.

Soracağım sorunun cevabını bilsem de durdum. "Daha önce hiç söylemiş miydin?"

Başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Bana sorarsan aralarındaki en kötü kelime bu."

"Bilmiyorum. Daha edepsiz kelimeler olduğunu düşünüyorum." Kelimeler dilimin ucuna gelse de kendimi tuttum.

Zar zor.

Yüzünü asmıştı ve bu çok sevimliydi. "Şaşırmadım. Sen ve arkadaşların son derece edepsizsiniz."

"Sen ne kadar da yargılayıcı küçük bir bağınazsın öyle?"

Wren, gözlerini kırparken ifadesi kırılgan görünüyordu. "Bana bugün *yargılayıcı* olduğumu söyleyen ikinci kişisin."

"Hım, bunu bir işaret olarak kabul etmelisin." Bir şey söylemediği için devam ettim, "Belki de biraz yargılayıcısındır."

"Beni tanıımıyorsun bile," diye cevap verdi. Alındığı ortadaydı.

Hiçbir şey söylemeden sadece ona baktım. Onu kıvranıırken izlemek bir zevkti. Karşımda kesinlikle kıvranıyordu.

Herkesin tapınması gereken o küçük prensesin hataları yüzüne vurulmuştu, birkaç kez. Bundan hoşlanmadığına emindim.

Kim hoşlanırdı ki?

"Bu böyle olmayacak." Yerinden kalkarken tüm bedeni titriyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. "Senin partnerin olamam."

Bakışlarımı kaldırırken şaşkındım. "Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun?"

"Senden hoşlanmıyorum. Sen de benden hoşlanmıyorsun. Birlikte çalışmanın anlamı ne? Bayan Skov'la dersten sonra tekrar konuşacağım. Beni dinler."

"O kadar da emin olma." Lanet olsun, onunla uğraşmak eğlenceliydi. İşimi kolaylaştırıyordu.

"Natalie'yle çalışmayı tercih etmez misin?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Hiç de bile." Yüzümü buruşturdum. "Çok sık. Kaba. Kendi dışında hiçbir şeyi siklemiyor."

Siklemek kelimesinin dudaklarımdan döküldüğünü duyduğunda Wren'in yüzüne yayılan o üzgün ifade komikti. Bu kızın ciddi sorunları vardı.

"Kulağa tanıdık geliyor." Ses tonu kibirli ve sakın gelse de sesindeki o küçük titremeyi yakalamıştım. "İkiniz çok iyi anlaşırsınız. Onunla çıkmamış mıydın?"

"Birkaç kez onu becerdim." Ne tepki vereceğini görmek için bunu bilinçli olarak söylemiştim. Wren'in alınmış gibi duran ifadesi o kadar aşırıydı ki gözyaşlarına boğulabilirdim. "Ciddi bir şey yoktu."

"Bu iğrenç."

"Hayır Küçük Kuş, bu normal. Hormonları olan ergenleriz. Elimize geçen her şeyi becermemiz bekleniyor. Senin hiç fikrin olmasa da..." Bu absürt konuşmaya başladığımız andan beri zihnimde dönen o soruyu sormaya karar verdim. "Daha önce hiç öpüştün mü?"

Çenesini kaldırdı. Yerinden fırlamaya hazır gibi duruyordu. Koşmasını bekledim ama beni şaşırtarak yerinde durdu. "Bu seni ilgilendirmez."

Cevabın hayır olduğu belliydi.

Tekdüze bir şekilde, anlamsız hayatından bahseden Natalie'nin işkencesine maruz kalan Sam Schmidt'e baktım. Buradan bakınca çok da acınası bir durumdaymış gibi değildi. Natalie'nin hareket eden parlak dudaklarına bakmakla meşguldü. Geçen sene Wren'i baloya bu çocuk getirmişti. İki sıkıcı insan olarak muhtemelen sıkıcı bir vakit geçirmişlerdi.

Derinlerimde yükselen kıskançlığı bastırdım. Sam'i nasıl kıskanabilirdim? Hem de onunla dans ettiği için? Ellerini ona sürdüğü için? Bu kız ona gülümsediği ve tüm gece onunla konuştuğu için?

"Peki ya Sam?"

Wren, sanki söylediğim şey onu incitmiş gibi irkildi. “Ne olmuş Sam’e?”

“Balo gecesi seni öpmeye yeltenmedi mi?” Bunun Wren’in rüyalarla dolu, romantik beklentilerini karşılayacağından emin olsam da Sam’in hiç de romantik olmadığını düşünüyordum. O çocuk bunun için fazla hayal âlemindeydi.

Şerefsiz, korkunç derecede akıllıydı.

“Sam’in baloda eşim olduğunu nereden biliyorsun?”

Eğer beni ve bu konuşmayı bırakıp gitmek isteseydi çoktan gitmiş olması gerekirdi. Neredeyse gidiyordu. *Neredeyse.*

“Burası küçük bir okul ve sınıfımız da küçük. Herkes, herkesi tanıyor.” Duraksayarak onu süzdüm. Ceketinin altında memelerinin gerdiği gömleğine bakarken dansta giydiği büyüleyici mütevazı elbiseyi düşündüm, göğüsleri iriydi. “Benim, kiminle gittiğimi hatırlıyor musun?”

“Ariana Rhodes,” dedi hiç vakit kaybetmeden. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz alt dudağını ısırılmıştı.

“Gördün mü?” Başımla onu işaret ettim. “Diğer herkesin ne yaptığını hep biliyoruz.”

“O zamanlar Ariana’yla arkadaş olduğum için biliyorum,” dedi.

Zavallı Ariana. İkinci sınıfın ardından ülkeyi terk etmiş, hiçliğin ortasındaki kırsal bir kasabada uzaktan eğitimini tamamlaması için İngiltere’ye sürülmüştü. Yetenekli bir ağzı olan sıkıntılı bir kızdı. Küçük uyuşturucu sorunu, geçen yaz fazla büyümüştü. Anne ve babası işler kötüleşmeden onu buradan hızla postalamışlardı.

“Belki artık arkadaş olabiliriz,” diye önerdim. Sesim kendi kulaklarıma bile fazla şeytani geliyordu.

“Hiç sanmıyorum. Dediğim gibi dersten sonra Bayan Skov’la konuşacağım.” Çantasını omzuna attı. “Hazır ol. Muhtemelen yarın Natalie’yle eşleştirilmiş olacaksın.”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Seni özleyeceğim, Küçük Kuş,” diye seslendim arkasından.

Bir şey söylemeye gerek duymadı. Bana dönüp bakmamıştı bile.

Skov'u bizi ayırması için ikna edebileceğini düşünse de bu işe yaramayacaktı. Skov'u tanıyordum ve içten içe Wren'i de tanıyordum. Öğretmenimiz kararı vermişti. İşler böyle yürüyecekti.

Wren'in hoşuna gitse de gitmese de.

BEŞ WREN

OKULUN BOŞ koridorlarında yürürken beni tehdit eden gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum fakat işe yaramıyordu.

Yüzümden aşağı akan yaşları elimden geldiğince silerek kendime kızıyordum. Öğretmenime kızıyordum. Tüm gününe kızıyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki herkes yaklaşık otuz dakika önce okulu terk ettiği için gözyaşlarımı görebilecek kimse yoktu.

Tam da Crew'a söylediğim gibi dersten sonra beklemiş ve tekrar Bayan Skov'la konuşarak ondan ricada bulunmayı denemiştim. Geri adım atmamıştı. Bana karşı kaba davranmasa da neden Crew'la çalışamayacağıma dair yaptığım açıklamayı dinlemeyi reddetmişti. Crew'ın terbiyesiz olması ve beni sinir etmek için kaba şeyler söylemesi Skov'un ilgisini çekmiyordu. Çocuk, bir Lancaster olduğu için iyi puan alacağından projeyi önemsemiyordu bile.

Bunu söylemese de ona sorduğumda reddetmemişti ve ben de bir sonuca varmıştım.

Yapmaktan nefret ettiğim bir şey olsa da bundan Skov'a da bahsetmiştim. Şüpheli bakışına kalırsa buna inanmamıştı, her neyse. Neden Crew'la çalışmak istemediğime dair aklıma gelen tüm sebepleri gözden geçirmiştim.

Yine de onunla sıkışıp kalmıştım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Nefret dolu tavrı ve alaylı bakışlarının arasına sıkışmışım. İğrenç kelime dağıtıcı ve bana attığı bakışların arasına. Sanki içimi görebilirmiş gibi bakıyordu.

En çok da bundan nefret ediyordum.

Yeniden akmaya başlayan gözyaşlarımı silerken gürültüyle burnumu çektim.

"Wren!"

Arkamı döndüğümde fakülte odasının kapısında dikilen Bay Figueroa'yı fark etmiştim.

"Ah." Korkunç derecede üzgün görünmediğimi umut ederek durdum. "Merhaba, Bay Figueroa."

Yavaşça bana yaklaştı, endişeyle kaşlarını çatmıştı. "Sen iyi misin?"

"İyiym." Çenemin titremesinden nefret etsem de gülümsedim. Her an hıçkırıklara boğulmak üzereymiş gibiydim. "Ben, sadece zor bir öğleden sonra geçirdim."

"Bana bahsetmek ister misin?"

Etmemeliydim. Crew'la ya da Bayan Skov'la olan sorunumu bilmemeliydi. Ama ilgilendiğini göstererek sorduğu an konuşmaya başladım.

Ona yedinci derste olan her şeyi, —utanç verici kısımları atlayarak— anlatana kadar da durmadım. Crew'ın daha önce öpüşüp öpüşmediğini sorduğu o kısım gibi.

Sanki bu onu ilgilendiren bir konuydu. Ayrıca cevap "hayır" olduğu için bunu söylediğimde bana kahkahalarla gülüp arkadaşlarına anlatacaktı. Wren Beaumont'un hiçbir erkeği öpmediğine dair dedikodu önü alınamaz bir şekilde yayılmaya başlayacaktı. Daha önce *hiç kimseyi* öpmediğine dair dedikodu.

Muhtemelen herkes hâlihazırda bunu düşünüyordu. Seks ve ilişkiler hakkında ne hissettiğini biliyorlardı. Bekâret nişanımı gururla taşıyordum çünkü neden taşımayacaktım ki? Kızların üzerinde çok güçlü bir toplumsal baskı vardı. Ezici bir baskıydı. Bizim de elimizden geldiğince bedenlerimize sahip olmamız gerekiyordu.

Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptığım için aptalmışım gibi hissettirilmesi hoşuma gitmiyordu. Crew Lancaster, seks yapmadığım için beni küçük göremezdi. Kendini, isteyen herkese hemen teslim ediyor olması onu, benden daha iyi bir insan yapmıyordu.

Tabii ki Crew'ın kendini başka bir kıza "vermesi" konusu zihnimdeki çarkların merakla çalışmasına sebep olmuştu. Geçen baharda, okulun bitmesine yakın, tüm çocuklar tipik birer erkek gibi boş boş dolanırken onu üstsüz görmüştüm. Arkadaşlarımla tribünlerde oturuyorduk ve tişörtünü çıkartıp da göz alıcı kaslarının altındaki gergin, bronz ve pürüzsüz tenini açığa çıkardığında bakışlarım ona takılmıştı.

Ağzım kurumuştur. Kalbim deli gibi atıyordu. Bana döndüğünde bakışlarımız kenetlenmişti. Sanki üzerimde nasıl bir etki bıraktığını biliyor gibiydi.

Bu düşünceyi zihnimden atarak tekrar öğretmenime odaklandım. Olanları anlattığımda Fig'in yüzüne bir endişe yayılmıştı, bakışları sıcak ve rahatlatıcıydı. Anlattıklarımın yarısına geldiğimde kolunu omzuma attı. Beni fakülte odasına doğru yönlendirirken tutuşu gevşekti ve şükürler olsun ki oda boştu. Masalardan birine beni oturtuktan sonra kendisi de hemen yanıma oturdu. Anlatmayı bitirdiğimde bana güven vermek istercesine koluma hafifçe vurarak derin bir nefes verdi.

"Anne ile konuşmamı ister misin?"

Ona bakıp gözlerimi kırparken Bayan Skov'dan bahsettiğini fark ettim. İsmini hiç düşünmemiştim. Benim için Skov'du. "Bunu yapmalı mısınız, bilmiyorum."

"Senin için güzel şeyler söyleyebilirim. Anne ve ben oldukça yakınız. Beni dinler." Eliyle masada duran koluma dokunup, güven vermek istercesine sıktı. "Önümüzdeki birkaç hafta Lancaster'ın işkencesine maruz kalmamalısın. Üzerinde yeterince baskı var."

Anlayışlı kelimeleri beni rahatlatırken az kalsın tekrar ağlamaya başlayacaktım. "Üzerimde *çok* baskı var. Bir sürü şey olup bitiyor."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Üniversite başvurunı yaptın mı?”

Başımı onayladım. Bana sorduğu ilk şeyin bu olmasına minnettardım. Üniversite olayı hepimiz için çok fazla stres yaratıyordu. Öğretmenlerin çoğu unutmış gibi görünüyordu çünkü gerginlikten parlamanın sınırında olsak da bize bir sürü ödev veriyorlardı.

“Bu güzel. Benimki de dâhil olmak üzere birkaç tane final projesi ve sınavın kalmıştır.” Gülümsemesi nazikti. “Onları da güzelce tamamlayacaksın. Her zamanki gibi.”

“Kitabı okumak için heyecanlıyım.”

“Eminim öylesindir.” Elini kolumdan çekerek arkasına yaslandığı sırada odaya baktı. “Anne’le konuşacağım. Belki Crew’la da konuşabilirim.”

“Ne? Hayır.” Aceleyle başımı iki yana salladım. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldim. “Ciddiyim, lütfen bu konuyu ona açmayın. Sizi de bu olayların içine çekmek istemiyorum.”

“Çoktan çekildim. Sana yardım etmek istiyorum.” Çenesini sıkı. Bu Fig’de gördüğüm en acımasız bakıştı. “Onun gibi çocuklar her şeyden yırıyor. Sanki dokunulmazlarmış gibi insanları nasl edtiklerini hiç düşünmüyorlar.”

“Sorun değil-”

“Hayır, Wren. Bu bir sorun. Kenarda durup sürekli seni incitmesine müsaade etmeyeceğim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Endişe, midemin bulanmasına sebep oluyordu. Onun, Crew’la benim hakkımda konuşmasını istemiyordum. Crew’ın ona ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. Eninde sonunda bana da söyleyecekti. Bana bekçilik eden öğretmeni onı gönderdiğimle ilgili bir şeyler geveleyecekti. Fig’e bir sürü lakap takıp o benden ayrılmayan alaycı bakışlarıyla beni tiye alacaktı.

Bu istediğim son şeydi.

“Lütfen, Fig.” Uzanıp ona dokunma sırası bendeydi. Başını eğerek koluna yerleştirdiğim elime baktıktan sonra bana döndü.

“Lütfen onunla konuşma. Crew’la kendim başa çıkabilirim. Ama Bayan Skov’a partnerimi değiştirmek istediğimden bahsedebilirsen harika olur.”

Beni izleyen kahverengi gözleri sakindi ama sert ifadesine baka-
cak olursak bu isteğimden memnun kalmamıştı. “Tamam. Crew’la
konuşmayacağım. Ama Anne’le konuşurum. Eminim sebebinin din-
leyecektir.”

“Teşekkür ederim.” Fig’e gülümsedim ama beni kollarına çekip
sarıldığı an bedenime bir şok dalgası yayıldı.

Bu utanç verici ve tuhaftı. İkimiz de hem oturduğumuz hem de
o benim öğretmenim olduğu için ondan uzaklaşmak adına elimden
geleni yaptım. Titrek bir nefes dudaklarımdan döküldüğünde bir tu-
tam saçımı kulağımın arkasına ittim. Tanıdık bir kız sesinin kulağı-
ma dolduğunu duyunca ciğerlerimdeki tüm oksijen boşaldı.

“*Kahretsin*, ne oluyor, Fig?”

İkimiz de kapıya döndük, Maggie ağzı açık bir şekilde kızaran
solgun yüzüyle orada dikiliyordu. Kısıtçı bakışları beni bulduğunda
nefretle doluydu...

“Maggie.” Fig ayağa kalkarken sesi sakindi. “Sakin ol. Düşündü-
ğün gibi değil.”

Maggie, alayla gülerek sanki milyonuncu kez yapıyormuş gibi
fakülte odasına girdi. “Ah tabii. Aslında *tam da* düşündüğüm gibi.
Böyle başlıyor değil mi, Fig? Öğrencine karşı nazik ve ilgili olmaya
başlıyorsun. Ona kendini özel hissettiriyorsun. Yardımcın olmasını
isterken masum kuzuyu ağına düşürüyorsun, hemen sonra da öldü-
rüyorsun.”

Yerimden kalkarak kaçmaya yeltendim. “Benim gitmem-”

“Hayır, bekle. Söyleyeceklerim bakire kulaklarının hoşuna git-
meyecek ama duyman gerekiyor. Bu adamın ne yaptığını duymalı-
sın.” Gülümsemesi geçiciydi ve gözleri her an ağlayabilecekmiş gibi
parlıyordu. “Çünkü lanet olası hayatında ilk kez yere çakılacak. Kaç

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

yıldır Lancaster'da çalışıyorsun? Kaç kızı becerdin? Listenin sonu yoktur bence."

Bu kelimeyi kullandığında irkilerek bakışlarını Bay Figueroa'ya çevirdim ama o, dikkatini bana vermiyordu bile.

Tamamen Maggie'ye odaklanmıştı. Sakin durmaya çalışsa da elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Söylediklerine dikkat et, Maggie."

"Ah evet, kampüsümüzdeki en kıymetli bakirenin kulaklarını korumam gerekiyor değil mi, Figgy? Onun iç çamaşırını çıkartmak için eminim deliriyorsundur ama muhtemelen vajinasında bir kilit vardır. Yine de senin ikna edici yöntemlerine karşılık bence anahtarını çıkarıp sana verir. Sorun yok." Maggie, tam Fig'in karşısında durana kadar odada ilerledi. Fig'in ona dokunmak, onu tutmak istediğini hissediyordum.

Belki de onu incitmek istiyordu?

Emin değildim.

Üstelik neden buna daha fazla şahit olmam gerektiğini de bilmiyordum.

"B-Ben sizi konuşmanız için yalnız bırakayım." Kapıya ulaştığında Maggie'nin dikkati artık benim üzerimde değildi.

Fig de odadan çıkarken beni izlemiyordu. Birbirlerine fazlasıyla odaklanmışlardı.

İki âşık gibi.

ALTI WREN

ODAMA DÖNDÜĞÜMDE yalnız kaldığım için rahatlamıştım. Ama sessizliğin içindeki huzurum çok uzun sürmedi çünkü telefonumun aniden çalmasıyla irkildim.

Babamın isminin ekranda yazdığını görünce kendi düşüncelerime boğulduğum için onu aramadığımı fark ettim.

“Üzgünüm, babacığım. Çok yoğun bir gündü,” diyerek telefonu açtım.

Kıkırtısı zengin ve sıcacıktı, Fig ve Maggie arasındaki yüzleşmenin üzerimde bıraktığı telaşa rağmen gülümsememi sağlamıştı. Bir de benim kendimle yüzleşmemi tabii. Hayatım boyunca hiç böyle bir şeye dâhil olmamıştım ve çok rahatsız edici bir durumdu. “Columbia’nın Sanat Tarihi Bölüm Başkanıyla konuştum.”

Kalbim aynı anda hem heyecanla attı hem de göğsüme gömüldü. “Ah.”

“Ne söylediğini öğrenmek istemiyor musun?”

Zaten biliyordum. Oraya katılmam için can atıyordu. Babamın arayıp rica etmesi sağ olsun. “Ne dedi?” Sesimin tam da istediği gibi sakın ve şen şakrak olmasına özen göstermiştim. Babası için her şeyi yapacak o tatlı ve mutlu kızdım. Babam da böyle hissediyordu.

İşine geldiği zaman.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Seni istiyorlar, hayatım. Alındın," dedi gururlu bir şekilde.

"Ah. Bu harika," derken sesim zayıftı. Masamdaki sandalyeye çökerek kampüse bakan pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Kim olduklarını anlayamasam da etrafta gezinen birkaç öğrenci vardı. Üniformalı oldukları için hepsi birbirine benziyordu.

"Sesin çok da mutlu gelmiyor, Bal Kabağım." Ses tonundaki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "En çok gitmek istediğin okulun Columbia olduğunu sanıyordum."

Bunu hiç söylememiştim. Bu üniversitenin ne kadar harika olduğu ve sanat programlarının ne kadar sağlam olduğu hakkında konuşurken yalnızca ona katılmışım. Sanatçı olmak istemediğimden değil çünkü sanatla ilgilenmek istiyordum. Günü geldiğinde bir galeride ya da müzede çalışmak istiyordum. Belki kendi galerimde çalışıp, gelecek vaadeden sanatçıları keşfedip onları destekleyebilirdim.

Hayalim buydu ve annemle babam bunu biliyorlardı. Aynı zamanda bunu destekleseler de kendi başıma bir şey yapabileceğimi düşünmüyorlardı. Belki de sadece beni mahrum bırakmak istemiyorlardı. Babamın istekleri bana göre değil, kendine göre idi.

Columbia Üniversitesi çok yakındı. New York demek, ailem orada yaşadığı için kaçış yok demekti. Büyüdüğüm yer orasıydı.

Ben farklı bir şey istiyordum. Daha uzakta olan bir şey.

Eğer babama kalırsa bu hiçbir zaman olmayacaktı.

"Çok heyecanlıyım. Gerçekten." Babamın gerçeği anlamayacağını umut ederek sesime heyecanlı bir ton katmaya çalıştım. "Onunla konuştuğun için teşekkür ederim. Başka nerelere kabul edileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Başka bir üniversite olsa fark eder mi ki? Columbia'nın oyun sonu olduğunu sanmışım."

Başvurduğum üniversiteleri listeleyecek değildim ki onlar asıl gitmek istediklerimdi. Ya okulları arayıp beni kabul ettirirdi ya da dosdoğru bana başka bir yere gidemeyeceğimi söylerdi. Riske atamazdım.

MONICA MURPHY

“Seeneklerimin olması akıllıca olmaz mı, babacığım?”

“Haklısın. Seçeneklerinin olması güzel bir şey. Yedek planın var.”
Başını sallayarak beni onayladığını gözümün önüne getirebiliyordum.

“Annemle konuşabilir miyim?”

“Ah, onunla değilim. Şu an iş için Boston’dayım. Eve cuma günü döneceğim. Onu aramalısın. Muhtemelen seni özlemiştir.”

“Daha bu hafta sonu sizinleydim.” Kampüse dün öğleden sonra, anne ve babamla Şükran Günü’mü geçirdikten sonra gelmişim.

“Seni hep özlüyoruz, hayatım. Özellikle de annen. Ne kadar düşkün olduğunu bilirsin.” Biliyordum fakat özellikle bana değil, babama düşkündü. Farkında olmasa da. “Okul nasıldı?”

Ona, Crew ya da Fig ve Maggie’yle olanlardan bahsetmemeye özen göstererek günün kısa bir özetini geçtim. Bugün, Lancaster Koleji’ndeki diğer günlerimden oldukça farklıydı.

Üstelik burada çok fazla gün geçirmiştim. Son sınıftayken bu kadar dramatik ve hızlı bir değişim yaşayacağımı düşünemezdim. Normalde hiç dâhil olmadığım bir dramanın içinde olmak garipti.

Kendimi genelde dramanın tam ortasında bulmazdım.

Yumuşak feminen bir sesin babama seslendiğini duymadan önce birkaç dakika daha konuştuk. “Harvey, hadi gidelim.”

“Seninle sonra konuşuruz, hayatım. Sadece iyi haberleri vermek istemişim. Tüm arkadaşlarınla paylaş mutlaka. Seni seviyorum.” Ben daha veda edemedim aramayı sonlandırdı.

Telefonuma bakarak masanın üzerine bıraktım. Babama gitme vaktinin geldiğini söyleyen kimdi? İş ortağı mıydı? Asistanı mıydı? Yeni bir asistanı olduğunu biliyordum ama adı aklıma gelmiyordu.

Yoksa başka bir kadın mıydı?

Aldatmaya meyilli olduğu bilinen bir şeydi. Babam kadar güçlü erkekler hep buna meyilliydi ki bu bir hayal kırıklığıydı. Belki de bu yüzden sadakat benim için çok önemliydi. Belki de bir erkekle bu sorunu yaşamaktan korkuyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Erkekler hiçbir yere kaybolmayacaklarmış gibi görünürlerdi. Birçoğu da sanki DNA'larında yazılıymış gibi sadık olmazdı. Kolayca ve hızla sıkılırlardı. Bir kız onlardan vazgeçerse onlar da yollarına bakmaya hazır olurlardı.

Figueroa ve Maggie mesela. İdrak etmek benim için çok zor olsa da bir süredir birlikte oldukları ortadaydı. Bir öğrenciyle ilişkiye girerek Fig, büyük risk alıyordu. Lancaster'a başlamadan önce bile yıllardır hakkında dedikodular dönüyordu ama resmi olarak hiç onaylanmamıştı.

Şahit olduğum o küçük durum bir onay sayılırdı. Maggie öfkelenmişti. Acaba Maggie gerçekten Fig'in bana karşı bir adım atacağını mı düşünmüştü? Öyle olduğunu zannetmiyordum. Sadece nazik davranıyordu. Beni koridorda ağlarken yakaladığı için kötü hissetmişti ve erkeklerin gözyaşlarından hoşlanmadığını sayısız kez duymuştum. Babam hiç hoşlanmazdı.

Erkekler. Onları anlamıyordum.

Canım bir anda abur cubur isteyince masamın çekmecesinden bir *Blow Pop* aldım. Jelatinini çıkarttıktan sonra şekeri ağzıma atmadan ambalajını küçük çöp kovama fırlattım. Tatlı, kirazlı lolipopu emerken ağzıma şeker tadı yayılmıştı.

En büyük düşkünlüğüm benim için hiç sağlıklı değildi. Yediklerime ve içtiklerime dikkat etsem de tatlıyı seviyordum. Şekerlemeyi, özellikle de lolipopları seviyordum.

Kapım aniden tıklandıığında diğer taraftan bir ses yükseldi. "Beaumont! Misafirin var!"

Sandalyeme yaslandım, meraklanmıştım. Kim beni ziyaret edebilirdi ki? Yurt binasının ortak odasında misafir kabul edebiliyorduk. Ki bu oda da ilk katta, her şeyi gören gözleriyle danışma masasında oturan bina sorumlusunun yanında yer alıyordu. Ziyaretçiler genelde kasabadan birileri ya da erkekler oluyordu. Erkek arkadaşlar. Okuldan sonra çiftlerin çoğu ortak odada takılıyorlardı.

MONICA MURPHY

Bunun nasıl bir şey olduğuna dair fikrim yoktu. Sam en yakın erkek arkadaşım ve onunla ortak odada hiç takılmamıştık. Birlikte bir şey yapacaksak ya öğle yemeğinde yapardık ya da kütüphaneye giderdik.

“Teşekkür ederim. Hemen geliyorum!” Seslensem de muhtemelen kapının önündeki kişi gitmişti.

Yerimden kalkarak boy aynamda kendime baktım. Lolipopumu parmaklarımın arasında tutarken dikkatle kendimi izliyordum. Şekerlemeyi ağzıma iterek gömleğimi eteğimin bel kısmına daha çok sıkıştırdım, ardından bir elimle saçlarımı düzelttim. Odaya girdiğim an ceketimi çıkartmışım ve babam aramamış olsaydı kıyafetlerimi de daha rahat bir şeylerle değiştirecektim.

Yapmam gereken buydu.

İkinci katta olduğum için eski püskü asansöre gerek duymadan merdivenlerden indim. O asansör çalışmaktan çok bozulmakla meşgul oluyordu.

Ortak odaya girdiğimde, eski koltukların arka tarafına yaslanan kişiyi görür görmez olduğum yerde kalakaldım. Bir ayak bileğini diğerinin önüne atmıştı ve üzerinde hâlâ üniforma vardı, o da benim yaptığım gibi ceketini çıkartmıştı.

Crew Lancaster.

Başını eğmiş telefonuna bakarken saçları alnına dökülüyordu. Kravatını da çıkartmıştı ve gömleğinin üst kısmından birkaç düğmeyi açtığı için sütunumsu, güçlü boynu açıktaydı. Göğsünün birazını gözler önüne sermişti. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırıldığını fark edince bakışlarım kollarına indi. Kaslı ve sarımsı tüylerle kaplı koluna bakarken yabancı ve garip bir his bedenimin aşağılarında nabız gibi atmaya başladı.

Bacaklarımın arasında.

Crew’ı izlerken bedenime yayılan bu hissi görmezden gelmeye çalıştım, ağzımdaki şekeri sertçe emiyordum. Orada durmak ve otoritesini yaymak dışında hiçbir şey yapmıyordu bile.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sanki buranın sahibiymiş gibi.

Ki sahibiydi.

Yavaşça boğazımı temizlediğimde başını kaldırdı ve mavi gözleri beni buldu. Sadece ona bakıyordum.

Bakışları dudaklarıma inip lolipopun çubuğunu fark ettiğinde şekerlemeyi ağızımdan çıkardım. "Ne istiyorsun?" diye sordum ancak ses tonum oldukça kibirliydi. İçimde büyüyen bu gerginliği saklamaya çalışmıyordum bile.

Koltuktan doğrularak telefonunu cebine attı ve yavaşça bana yaklaştı. "Bir dakikan var mı?"

Omzumun üzerinden masanın arkasında oturan iki bina sorumlusuna baktım. Dikkatleri bizde değildi. Bunun bir önemi de yoktu. Orada olduklarının farkında olduğumu Crew'a göstermek istiyordum. Karşımdaki çocuk bana kaba bir yaklaşımda bulunursa beni kurtarmaya gelirlerdi. "Tabii."

Odanın diğer tarafına doğru onu takip ettim. İçi fazlasıyla doldurulmuş iki koltukta yüz yüze bakacak şekilde oturuyorduk ve aramızda alçak, yuvarlak bir sehpa vardı. Odada çok fazla insan olmadığı için biraz mahremiyete sahiptik. Yine de sabah kampüste Crew ve Wren'in birlikte konuşurken görüldüklerine dair haber yayılacağını biliyordum.

Crew ve Wren. İsimlerimizin ne kadar benzediğini daha önce fark etmemiştim. Ortak üç harfimiz vardı. Him.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum henüz hiçbir şey söylememişti. İnsanların sınırlarını bozmak için sessizliği kullanıyor olmalıydı, bu işe yarıyordu.

Oldukça hem de.

Öne doğru eğildiğinde dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve beni izliyordu. "Skov'la ilginç bir konuşma yaptık."

Gözlerimi utançla kapatıp şekerlememi tekrar ağızıma attım. Acaba bugün daha körü olabilir miydi?

"Sana kızgıyım, Küçük Kuş. Seni bu kadar üzecek uygunsuz bir şey yapıp yapmadığımı sordu. Ona ne söyledin?"

"Bak, benimle çalışmak istemiyorsun."

"Kesinlikle haklısın, eğer öğretmenlere sana cinsel tacizde bulunduğumu ve her ne söylediyse onları anlatmaya devam edersen istemiyorum." Sözleri, tenime saplanan birer kurşun gibiydi.

"Böyle bir şey söylemedim."

"Bunu ima ettin. Skov'un söylediği buydu ve yalancının tekiymiş gibi görünmemen için uğraşarak kendimi savunmak zorunda kaldım." Soğuk bakışları titrememe sebep olurken duraksadı. "Ki öylesin."

"Uygunsuz bir şey yaptığınızı söylemedim. Ona sadece kaba ve terbiyesiz şeyler söylediğinden bahsettim."

"Küfür. Bu kadar. Seni becermek istediğimle ilgili hiçbir şey söylemedim."

Hiddetli ses tonu ve söyledikleriyle geri çekildim. Karanlık bakışları üzerimde geziniyordu. Sanki gerçekten o şeyi yapmak istiyormuş gibiydi.

Zihnim beni olmak istemediğim yerlere çekse de kendime engel olamıyordum. Ama gerçekten... Bu çocuğun tüm ilgisinin üzerimde olması nasıl olurdu? Bana nefretle değil de gerçekten önemsiyormuş gibi bakması?

Bakışlarım kollarına düştü. Kol kasları, beyaz pamuk kumaşın gerilmesine sebep oluyordu. Beni tutması nasıl hissettirirdi? Muhtemelen bundan aciz olsa da kulağıma güzel sözler söylemesi?

Ağzına baktım, dudaklarına. Hafif de olsa daha kalın duran alt dudağıyla ne kadar da mükemmel görünüyordu. Nasıl öperdi acaba, yavaş ve tatlı mı? Yoksa sert ve ateşli mi? Okuduğum kitapları ve izlediğim filmleri gözümün önüne getirerek dilinin benimkine değdiği o ilk ânı hayal ettim-

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu isteyeceğim son şeydi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Daha şimdi söyledin,” dedim parmağımı ona sallayarak.

Bana baktı. “Ciddi değildim. Güven bana, becermek istediğim son kız sensin.”

Şimdi de çok aptalca bir şekilde aşağılanmıştım. “Güzel çünkü bunu hiçbir zaman yapamayacaksın.”

“Biliyorum. *Hepimiz* biliyoruz.” Koltuğuna yaslandığı sırada ondan bir gerginlik yayılıyordu. Neden olduğuna emin değildim. “Öyle şeyler söyleyerek etrafta gezemezsin. Öğretmenler, bu tip suçlamaları her ne kadar küçük imalardan ibaret olsa bile ciddiye alırlar. Her şeyi takip etmeleri gerekiyor.”

Skov’a birkaç saat önceki yakarışlarımın ne tür bir etki bırakacağını düşünmemiştim bile. Sadece bu projeden kurtulmanın bir yolunu arıyordum. “Üzgünüm. Başını belaya sokmak istemedim.”

“Yüce İsa! Lanet olsun, hep bu kadar nazik misindir?” Hızlı bir şekilde özür dilemiş olmama şaşırmış olmalıydı ki kaba davranarak bunu mahvetmişti. Ne değişmişti? “Başımı belaya sokmadın. Sadece Skov’la ve sonsuz sorularıyla uğraşmak zorunda kaldım. Sadece söylediklerine dikkat et. Bu işte baş başa kaldık. Buna alış.”

“Buraya bunun için mi geldin?”

Crew başıyla onayladı.

“Bir e-posta gönderebilirdin.” Öğrencilerin ve diğer personellerin e-posta adreslerinin bulunduğu rehbera ulaşma iznimiz vardı.

“Ne kadar kızgın olduğumu görmek için yüzüne söylemek istedim.” Konuşmaya başladığımız anki kadar yoğun olmasa da bana bakıyordu. “Yaptıklarının sonuçları var, Küçük Kuş. Dikkatli olmalısın.”

Crew bir şey daha söylemek üzere ağzını açtığı anda, lolipopu sertçe emiyordum ve niyetim şekeri dişlerimle ortadan ikiye bölmekti.

“Bir şey daha.”

“Ne?” Şekeri ağzımdan çıkardım.

MONICA MURPHY

“O şeyleri benim karşımda yemeye bir son vermelisin.” Başıyla elimdeki lolipodu işaret etti.

“Nedenmiş o?” Kaşlarımı çattım.

“Ağızındaki o şeyle oynadığını izlerken yalnızca aletimi emdiğini düşünüyorum,” dedi, gündelik bir şeyden bahseder gibi. Sanki söylediği şey dudaklarından dökülmemiş gibi.

Bunun ardından koltuğundan kalkıp bana cevap verme fırsatı tanımadan yürümeye başladı. Beni orada, ona verebileceğim cevapları düşünürken yalnız bıraktı.

Bana lüzumsuz yere kaba davranıyordu.

Sırf tepki vermem için edepsiz şeyler söylüyordu.

Özellikle hoşuma gitmeyen aptalca bir lakapla bana sesleniyordu.

Bana bir şans tanımamıştı.

Klasik. Herkesin bu şekilde davrandığını fark etmeye başlamıştım. Sanki benimle değil de bana konuşuyormuş gibilerdi. Ben sohbeti hiç dâhil olmuyordum. Orada oturup iyi, küçük bir kız olmam gerekiyordu.

Bu canımı sıkıyordu.

Daha kötüsü ne miydi?

Acıtıyordu da.

YEDİ CREW

KENDİ LANET OLASI işime bakıp öğle vakti olduğu için okulun koridorlarında yemekhaneye doğru ilerliyordum. Tam o sırada birinin bana seslendiğini duydum.

Omzumun üzerinden baktığımda kahtrolası Figueroa bana doğru geliyordu. Bakışları sert ve kararlılıkla doluydu.

Harika.

Şükran Günü tatilinden yeni dönmüştük ve henüz saı gününde olmamıza rağmen sorunlar ardı ardına geliyordu. Bu da benim fazlasıyla sinirlerimi bozuyordu. İlginçtir ki olanların çoğu Wren'le alakalıydı.

Wren Beaumont, güzel bir yüzdən çok daha fazlasıydı. Derinlerde bunu zaten biliyordum. Akıllıydı, -bana karşı olmasa da- herkeşe karşı nazikti ki bunu hak etmiştim ve etkileyiciydi. Hepsi saygı duyabileceğim özelliklerdi ama her nedense, saygı kelimesiyle Wren kafamda asla bir araya gelmiyordu.

Ondan etkileniyordum. Böyle bir denklemde ben ne zaman birine saygı duymuştum ki? Spor olarak kızları aşağıladığımdan değil ama onlar... böylelerdi. Konuşuyor, öpüşüyor ve düzüşüyorlardı.

Hepsi bu kadardı.

Skov'a benim hakkımda söyledikleri için özür dilediğinde şaşır-

miştım. Tıpkı onun yaptığı gibi ben de biraz abartmıştım aslında. Yaptığı tüm suçlamalara karşı öğretmenimiz beni sorgulamış gibi davranmıştım ki sorgulamıştı ama abarttığım kadar değildi. Wren'in kendini kötü hissetmesini istemiştım, işe yaradığı için şaşırmamam gerekiyordu.

Bu kız kolaylıkla manipüle edilebiliyordu ve fazla nazikti. Çok fazla nazik. Onunla her konuştuğunuzda dişiniz ağrıyordu.

O kadar tatlıydı.

Wren, onun tepesini attırmak için bunları söylediğimi biliyor olmalıydı ve kolaylıkla ağıma düşmüştü. Bir kuş misali tüylerini hızlıca kabartmıştı. Onu bozguna uğratmak eğlenceli sayılırdı.

Zararsız bir eğlence.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Figueroa. Arkadaş canlısı bir ses tonuyla sormuştu. Kelimelerinin altında daha karamsar bir hava seziyordum. Keyifsizdi.

Keyfini kaçıranın ben olduğumu tahmin ediyordum.

Şimdi ne yapmıştım ki? Ah, tabii ya, doğmuştum. Hem de ağızda gümüş bir kaşıkla. Ülkedeki en seçkin özel okullardan birinde çalışıyor olmasına rağmen, bizim gibi zengin çocuklardan pek hoşlanmıyordu ki bu ironikti.

Yine de kırılmış, zarar görmüş ve baba kompleksleri olan küçük, zengin kızlarla ilgileniyordu. Onları, ağızlarındaki gümüş kaşıklara rağmen yiyip yutuyor ve işi bittiğinde bir kenara tükürüp atıyordu. Ardından bir sonrakine ve sonrakine geçiyordu. Öldürme ve tüketme canavarıymış gibi denizde yüzen lanet olası bir köpekbalığına benziyordu.

Figueroa daha çok reşit olmayan kızların güvenini kazanmakla ve hastalıklı bir şerefsiz olarak onları Lancaster Koleji'nin dört duvarı arasında becermekle ilgileniyordu.

"Ne oldu?" Çenemi hafifçe ovarken ondan çoktan sıkılmıştım.

"Daha özel bir yerde konuşalım mı? Bir dakikanı alacağım."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Dışarı çıkıp okulum ana girişinin önünde durana kadar onu takip ettim. Öğle yemeği başladığı için burada çok fazla insan yoktu ve bu da muhtemelen bulabileceğimiz en özel yerdii.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum. Yavşak henüz bir şey söylememişti. Her an hisleri çalılardan çıkacakmış gibi korkarak etrafa bakmakla meşguldü.

"Wren Beaumont," dedi yüzünü tamamen bana dönerken. "Onu rahat bırak."

Ses tonu tehditkardı, bakışları sertti.

Ne oluyordu lan? Bu adam ciddi miydi? "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Derste onu üzmeye bir son ver. Bundan hoşlanmıyor. Psikoloji projesi için seninle çalışmaya mecbur olmaktan hiç mutlu değil," diye açıkladı Figueroa. "Hem de hiç."

"Bunu sana o mu söyledi?" Ağzım açık kalmıştım. Gerçekten bu adama gitmiş, ona güvenmiş ve benimle çalışmaktan nefret ettiğini mi söylemişti?

Çok boktan bir durumdu.

"Evet, söyledi. Dün. Ağlıyordu. Projede senin partnerin olmaktan kurtulamadığı için üzgündü." Dudakları düz, ince bir çizgi hâlini aldı. "Onu teselli etmek için elimden geleni yaptım ama ağlamayı bir türlü bırakmadı."

"Eminim onu rahatlatmaya çalışmışsındır," diye cevap verdim sertçe. Bu adam...

Son birkaç aydır gizliden gizliye Maggie'yi becerdiğini hepimiz biliyorduk. Franklin, bunu öğrenince kızın kıcına tekneyi basmıştı. Fig'in çocuğuna hamile olduğuna dair dedikodular dönüyordu ama doğruluğundan emin değildim.

Tüm kızların ona Fig demesinden nefret ediyordum. Beni çok sinirlendiriyordu. Kızların ilgisini ve hayranlığını hak etmiyordu. Garip herifin tekiydi.

"Skov'a yeni bir partner istediğini söyle," diye emretti Figueroa.
"Hayır."

"Seni dinler. Hepsi dinliyor." Son cümlesini küçümsercesine söylemişti.

Bir Lancaster olmamdan nefret ediyordu. İşe yaramayacağı için bana karşı hiçbir şey yapmazdı. Birçok yönden dokunulmazdım. Bu kampüsteki en güçlü kişi bendim. Personellerin çoğu ve yönetim bunu bildiği için yaptıklarına takılmazlardı. Lancasterlara özel ilgi gösterirlerdi.

Nedense bu adam beni, gereğinden fazla umursuyordu. Bu iyi anlamda bir umursama değildi.

"Belki Wren'le gerçekten tanışmak istiyorumdur." Bir adım daha yaklaşırken sesimi alçalttım. "Belki ona yaklaşmak istiyorumdur. Tüm sırlarını öğrenmek. Neleri sevdiğini, neleri sevmediğini. Belki benimle daha fazla vakit geçirdikçe gardını düşürür ve benim o kadar da kötü bir çocuk olmadığının farkına varır."

Figueroa alaycı bir ifadeyle güldü. "Lütfen. Onu umursamıyorsun."

"Sen umursuyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bana kızgın olmanın tek sebebi, onun, senin oyunlarına kanmayacak olması. Mümkün değil. O çok iyi bir kız, Fig. Babası olabilecek kadar yaşlı bir adamla seks yapmayı *asla* aklından geçirmeye cesaret edemeyecek kadar tatlı küçük bir bakire. Öğretmeniyle. Saygı duyduğu ve hayran olduğu biriyle."

Figueroa'nın ifadesi gerilse de hiçbir şey söylemedi.

"Ne yazık ki Wren, kendini gelecekteki kocasına saklıyor. Sapık puştun teki olan İngilizce öğretmenine değil," diye ekledim, onu daha da kızdırmak için.

İşe yaradı. Çenesi kasıldı ve dudakları bir şey söylemek üzere aralandı ancak ona müsaade etmedim.

"Ama Wren, benimle bir şeyler düşünebilir. Gencim ve emin olabilirsiniz ki yaşım ona, senden çok daha uygun. Yani bir proje üzerinde

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

çalışan iki azgın ergeniz, anlarsın ya. Muhakkak biraz kütüphanede vakit geçireceğiz. Özel olarak. Sadece ikimiz. Orada ders çalışmayı sevdiğini biliyorum, kampüsteki en sevdiği yer orası. Karanlık bir köşede olduğumuza emin olduktan sonra eninde sonunda o rafların arasında ilk hamlemi yapacağım.”

“O da yüzüne bir tokat atacak.”

“Ya da bacaklarını daha da açarak elimin küloduna girmesine müsaade edecek. Şansımı denemeye razıyım. Bir kere benim tadımı aldıktan sonra daha fazlasını deneyimlemek isteyeceğine eminim. Benimle.” Gözlerine yayılan öfkeyi fark ettiğimde sııttım. Bundan çok keyif alıyordum ama muhtemelen geri çekilmeliydim. Figueroa’yı tanıyordum, koşup benim küçük kuşuma onun hakkında söylediğim her şeyi anlatacaktı. Muhtemelen onu inandıracaktı da.

İnanmasını umuyordum.

Figueroa sert bir nefes verirken parmağını bana doğru salladı. “Onun saçının bir teline dokunursan seni-”

“Ne yaparsın?” diye böldüm onu. Sesim korkunç derecede sakin. “Kıçımı mı tekmellersin? Devam et. Senden korkmuyorum. Seni mahvedebileceğimin de farkındayım, *Fig*. Yaşlandıkça yumuşuyorsun. Şu an tek egzersizin Maggie’yle, arabanın arka koltuğunda sevişmek. Bu lanet şeyden sıkılmadın mı?”

Bana bakarken hızlı nefesler alıyordu. Göğsü durmaksızın inip kalkarken ellerimi cebime attım. Bu konuşmadan sıkılmışım.

“Wren’i rahat bırak,” diye emretti. Sesi artık çok da güçlü değildi. “Söyleyeceğim tek şey bu. Eğer onu incitecek bir şey yaparsan sonuçlarına katlanırsın.”

Keyifli bir şekilde uzaklaşmasını izledim. Tehditleri anlamsızdı. Böyle yaparak sadece Wren’in kuşandığı çelikten duvarları yıkıp onun aklını karıştırmak istememe sebep oluyordu. Onu, beni isteyecek şekilde çileden çıkartmak istiyordum.

Bunu yapabilirdim. Zor değildi. Kız, bir erkeğin ilgisine açtı.

MONICA MURPHY

Kolayca anlayabiliyordum. Çok sıkı bir şekilde kendini hapsetmişti. Derinlerde sakladığı gizli fantezileri olduğuna emindim.

Hastalıklı fantezileri olmasını ve onları gerçekleştirmem için bana müsaade etmesini umuyordum.

Bu aptalca proje, onu tanımamı sağlayacaktı. Neden böyle katı olduğunu anlayacaktım. Onu çözüp baştan çıkardıktan sonra yapacağım tek şey onu koluma takıp İleri Seviye İngilizce dersine götürmek ve öğretmenimiz olarak adlandırdığımız o kıskanç şerefsizin önünde onun alnını öpmek olacaktı.

Bunu sergilemek bana korkunç zevk verecekti.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken bir kez daha yemekhaneye yöneldim.

Sabırsızlanıyordum.

SKOV'UN SINIFINA girdiğim an bakışlarım Wren'i buldu. Benim sıramda oturuyordu ve her iki tarafında kendi sıralarında oturan Malcolm ve Ezra vardı. İkisi de Wren'in dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlarmış gibiydi. Wren, başını ikisi arasında çevirip dururken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Bir anda, Figueroa'ya Wren hakkında bir şeyler söylediğimde tam olarak ne hissettiğini anladım. Her ne kadar reddetmek istesem de aynı şeyi şu an ben de hissediyordum.

Kıskançlık beni yiyip bitirirken kan akışım hızlanmıştı ve başım patlayacak gibiydi.

Mary Jane'li ayaklarının önünde dikilene kadar beni fark etmemişti. Başını kaldırdığı an iri gözleri benimkilerle buluştu. Arkadaşlarım sessizleşmişti. Biz birbirimize bakarken tüm sınıf sessizleşmiş gibi hissediyordum.

"Benim sıramda oturuyorsun, Küçük Kuş," dedim sesimi kısık tutarak.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Arkadaşlarım, karamsar sesimi duydukları an birbirlerine bakular. Wren bundan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. "Tekrar burada buluşacağımızı düşündüm."

Ezra'ya baktığımda aptal yüzünde nispet yaparcasına bir gülümseme vardı. "Onunla konuşmamalıydın."

Gülümsemesi silinirken surat astı. "Onun sahibi değilsin."

"Kesinlikle değilsin," dedi Wren. Dikkatimi tekrar üzerine çekmişti. "Onlar benim arkadaşım. Senin aksine."

Mesaj alınmıştı. Küçük Kuş'a bir puan.

"Sakin ol, dostum." Bunu Malcolm söylemişti.

İki arkadaşımı da göz ardı ederken tüm dikkatim Wren'in üzerindeydi. "Nereye oturmam gerekiyor o zaman?"

"Benim sırama oturabilirsin." Sınıfın en önündeki boş sırasını işaret etti.

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, teşekkürler."

Kavuşturduğu ellerinin masamın üzerinde durduğunu fark edince aklıma çalgın bir düşünce geldi.

Uygulamaya karar verdim.

Çantamı yere bıraktıktan sonra Wren'in, yani sandalyemin yanından geçtim ve onu hiç zorlanmadan ittirerek yanına oturdum.

Hiç yer kaplamadığı için sandalyede kendime yer açmam zor değildi. Kokusu baş döndürücüydü. Sanki bahar mevsiminde yaban çiçekleriyle dolu bir çayırın ortasında gibiydim. Sıcak ve yumuşaktı, yanıma tam oturuyordu. Kolumu sandalyenin arkasına atarak onu kucığıma doğru çektim.

"Crew!" diye cırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Başını bana doğru çevirdiğinde yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Burnunun üzerindeki belli belirsiz çilleri görebiliyordum. Tabii ki de çilleri vardı. Sevimliliğin beden bulmuş hâliydi. "Sıramda oturuyorum."

"Gidip benimkinde oturmanı söyledim." Küçük dilini yutmak üzereymiş gibi görünen birine göre fazla sakin-di. Dikkat çeken tek

şey süratle atan nabızıydı. Dudakları aralanmıştı ve küçük nefesler veriyordu. Ona doğru eğilip dudaklarımı boynunda atan nabza bastırırsam ne yapardı, merak ediyordum.

Muhtemelen aklını kaçırdı.

“Sana dün söyledim, önde oturmayı sevmiyorum.” Sırtında bir parmağımı gezdirmeye başladığımda sıçradı. “Sanırım paylaşmak zorunda kalacağız.”

Zil çaldıktan sonra son dakika Skov içeri girdi ve Wren’in benimle aynı sırada oturduğunu görüp ikinci kez bakışlarını bizim üzerimizde gezdirdi. “Siz ikiniz çok samimi görünüyorsunuz.”

Ez de dâhil olmak üzere sınıftan gergin kahkahalar yükseldi. Wren yerinde doğrulduğunda elleri sıranın üzerindeydi, dikkatini öğretmenimiz dışında hiç kimseye vermiyordu.

Skov’a bakmakla uğraşmadım bile. Wren’in kulağının hassas kıvrımına kendimi kaptırmış durumdaydım. Kulak memesinde nokta kadar küçük bir inci küpe vardı. Ensesinin pürüzsüz tenine ve koyu renk saçlarının ne kadar mükemmel, parlak ve düz olduğuna bakıyordum. Dudakları aralandığında bakışları kısa bir an bana çarpıp hemen önüne döndü.

Ona baktığımı hissediyordu. Güzel. Onu rahatsız ediyor muydum? Yoksa hoşuna mı gidiyordu?

Oyum rahatsız olduğundan yanaydı. Erkeklerin ilgisine alışık değildi.

“Crew, lütfen başka bir yere otur,” dedi Skov.

“Wren benim sıramda oturuyor.”

Skov’un bundan çok keyif aldığını söyleyebilirdim. Wren’in boş yerini işaret etti. “O zaman sen de gel onun sırasına otur.”

“Önde oturmayı sevmiyorum.”

“Eminim sevmiyorsundur.” Skov kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hadi.”

“Ben geçerim,” dedi Wren, bana o hızlı bakışlarından bir tane

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

daha atarak. Öfkeli görünmüyordu. Daha çok otoriteye karşı gelmekten korkuyor gibiydi. “Benim için sorun değil.”

Dinleyicilerini kaybeden Ezra ve Malcolm, mest olmuş hâllerinden uzaklaşıp keyifsizce homurdanmaya başladıklarında onlara ölümcül bir bakış attım.

Bu, o şerefsizleri susturmaya yetmedi.

Wren, paylaştığımız sandalyeden kalktığında Skov yoklamayı almaya başlamıştı. Onun sıcaklığını hemen özlemiştim. Kokusunu. Sıramdaki defterlerini toplayıp göğsünde birleştirirken titreyen elleri kaygılı olduğunu gösteriyordu.

“Sırt çantam burada kalabilir mi?”

Başımı sallayarak onaylarken sandalyeme yayıldım. Sanki bu dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuşum gibi görünsem de lanet olsun, ben de biraz kaygılıydım.

Bu kadar yakın olması beni tepetaklak etmişti.

Bu, hiç hoşuma gitmiyordu.

SEKİZ WREN

TÜM SINIFIN ÖNÜNDE bir olaya dâhil olmaktan hiç hoşlanmamıştım ve Crew'ın yaptığı şey tam da buydu. Eğer negatif değilse ilgi çekmek beni normalde rahatsız etmezdi.

Ancak yaptığı şey negatıfmiş gibi hissediyordum. Neredeyse alaycı. Aynı sandalyede oturabilmemiz için beni kenara itmesi ve o kısacık an can sıkıcı bir şekilde...

Keyifliydi.

Sertti. Sert kasları ve sıcak bir teni vardı. Güçlü bir göğsü ve geniş bir omzu vardı. Sandalyenin arkasından kolunu bana uzatması, ona bu kadar yakın olmak sanki Crew Lancaster'ın ördüğü bir kozanın içindeymişim gibi hissetmeme sebep olmuştu. Üstelik bu, hoşuma gitmişti. Yakınımda olmasını sevmiştim. O kadar yakınımdayken kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

Hâlâ deli gibi atıyordu.

Sırama yerleştikten sonra defterlerimi bırakarak, dikkatimi yoklama alan Bayan Skov'a verdim.

Ensemdeki tüylerin yavaşça ürperdiğini hissedebiliyordum. Dönüp de kimin beni izlediğine bakmamak için büyük mücadele vermem gerekti.

Zaten biliyordum. Ağır ve derin bakışlarını üzerimde hissedebili-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

yordum. Elimden geldiğince yavaş bir şekilde omzumun üzerinden baktığımda bir başkasının değil, onun bakışlarının üzerimde olduğunu görünce şaşırmadım. Ardından şimdiye kadar yaptığı en garip şeyi yaptı

Gülümsemedi.

Küçük ve hızlı bir gülümsemeydi. Eğer biri bana söylese inanmazdım ama yüce Tanrım, Crew bana gülümsemişti ve midemde bir milyon kelebek kanat çırpırmaya başlamıştı. Çırpılan kanatlar yüzünden her yanıma karıncalanıyordu.

Hepsi küçük bir gülümseme yüzünden hem de...

Benim reyim vardı böyle?

"Tamam. Partnerlerinizle grup oldunuz. Bir sorun yok, değil mi?" Skov'un bakışları bana çevrildiğinde ince kaşlarını havaya kaldırmıştı. Varla yok arası başımı sallarken tekrar bana bir şeyler söylemesinden çekiniyordum. "Tamam, lse koyulalım."

Yerimden kalkarak tekrar küstah bir şekilde Crew'ın yayıldığı sıraya döndüm. İfadesinde görebildiğim saf bir bıkkınlık vardı ve vücut dili bana, burası hariç herhangi bir yerde olmak istediğini söylüyor gibiydi.

Ayağının üzerinden geçerek kendimi Crew'ın yanındaki boş sandalyeye bıraktım. Ezra az önce kalkmıştı. "Bugün için bir şeyler hazırladın mı?" diye sordum. Cevabının ne olacağını biliyordum.

"Hayır." Düşen göz kapaklarını kaldırarak bana döndü. "Ya sen?"

Başımı sallayarak bu sabah erken saatlerde not aldığım sorulardan oluşan listeyi açtım. Beğensem de beğenmesem de Crew'ın psikoloji dersinde partnerim olmasından başka seçeneğim olmadığını fark ettiğimde soruları hazırlamıştım. "Birkaç sorum var."

"Bana mı?" Doğrularak ellerini kavuşturdu. "Dinleyelim bakalım."

Tavrına şaşırdığım için ona garip bir bakış attım. Bu çocuğu anlamıyordum. Bana soru hazırlamış olsa onları dinlemek için bu kadar hevesli olmayacağını biliyordum ama...

"Basit sorular-" diye başlamıştım ki başını iki yana sallayarak sözümü kesti.

"Senin söylediğin hiçbir şey basit değildir, Küçük Kuş. İçimde sorularınla beni çözebileceğine dair bir his var."

Çok haklıydı ama elimde olan bu kısıtlı vakitte projeye odaklanmışken bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Crew Lancaster'ı ve onu motive eden şeyleri çözmek muhtemelen aylar alırdı. Belki de yıllar...

"Yapmamız gereken şey bu," diye karşılık verdim sıraya yaslanırken. Bakışları aşağı düşüp göğsümde gezinmeye başladığında, göğüslerimin resmen sıranın üzerinde durduğunu çok geç fark etmiştim.

Geri çekilirken yanaklarım kızardı. Bakışları bana çevrilirken sırtıyordu.

"Bir fikrim var," dedi. Utancımı unutarak yeni bir konu açmaya çalışmasına minnettar oldum.

"Neymiş?"

"Birbirimiz hakkındaki varsayımlarımızdan bir liste oluşturalım." Yaklaşma sırası ondaydı. Parıldayan gözleri bir an olsun benden ayrılmıyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek isterim."

Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istemiyordum. Gerçeklerden ziyade korkunç dedikodular olduğuna emindim. Erkekler yağ çekirdi. Biz kızlara duymak istediklerimizi söylerler ve hemen sonra kendimizi onların önünde diz çökmüş vaziyette bulurduk. Ya da bir yatakta, arabada, karanlık ve bizi gizlice götürebilecekleri herhangi bir yerde kendimizi altlarında bulurduk. Tahrik edici fotoğraflar isterlerdi, gizli kalacağını söyleyip sonra arkadaşlarıyla paylaşırlardı. Bir alay malzemesi yaratırlardı.

Kadınlara saygıları yoktu. Sorun da buydu. Bir avuç dolusu kanka, cinsel başarılarının listesine kızların isimlerini eklemek istiyorlardı. Hepsi bu.

Biz bu kadardık.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Franklin ve Maggie'nin b le i l şkisinin güçlü olduğunu d    n d    m hâlde öyle değildi. Onlarinki de istemeyeceğim r  rden kısa bir i l  kiydi.

Okuldaki i l  kilerden hiçbiri istediğim r  rde değildi. Erkekler ya çok istekli ya da çok toylardı. Özellikle dindar biri olmasam da bedenime ve ahlaki değerlerime kıymet veriyordum. Anne ve babam her zaman, eninde sonunda bedenimi, sevgimi paylaşacağım kişiyi seçerken ne kadar dikkatli olmam gerektiğini vurgularlardı.

"Evet?" Crew'ın boğuk sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Gözlerimi kırparak tekrar ona odaklandım. "Ne düşünüyorsun?"

"Nazık olacak mısın?" Sesim temkinliydi.

"Gerçekçi olmamı mı istersin? Yoksa nazık olmamı mı?"

Konu, Crew ve benim hakkımdaki düşünceleri olunca işler o kadar basit y  r  m yordu demek ki.

Bildiğim iyi olmuştu.

"Gerçek," dedim. Sesim, hissettiğimden daha fazla kendinden emin çıkmıştı.

"Ben de aynısını istiyorum. D  k l bakalım, Küçük Kuş. Benim hakkımdaki tüm gizli düşüncelerini söyle."

S  yledikleriyle tüylerim diken diken oluyordu. Bu kadar masum bir şey, kulağa nasıl bu kadar ahlaksız gelebilirdi? "Senin hakkında gizli düşüncelerim yok."

"Hayal kırıklığına uğradım." Kıkırdadı ında çıkan o tok sesle i im ısındı. "Benim senin hakkında her türlü gizli düşüncem var."

Meraklanmaya başladığında kendi kendime durmamı söyledim. Benim hakkımdaki gizli düşüncelerini umursamıyordum. "Bilmek istemiyorum."

"Bundan emin mısın?" Kaşları  atılmı tı. Sanki bu söylediğime  a ırmı  gibiydi.

MONICA MURPHY

Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle. Hepsinin ahlaksız olduğunu düşünüyorum.”

“Ahlaksız.” Tekrar kıkırdadı. “Güzel kelime seçimi.”

“Doğru olduğuna da eminim.” Defterimin sorulardan oluşan sayfasını çevirerek temiz sayfayı elimle düzelttim. “Hazır mısın?”

“Bunu yapıyor muyuz?”

“Zamanlayıcı açalım.” Telefonumu alarak saat uygulamasına girdim. “On dakika?”

Başıyla onayladı. “Ne zaman başlayacağımı söyle.”

Telefonumu sıraya bırakarak kalemimi aldım, Crew da kalemimi alarak sırf beni rahatsız etmek için iki kere başlığına bastı. Parmağım butonun üzerinde bekliyordu. “Hazır mısın?”

“Evet.”

“Başlayalım.”

Yıllardır Crew hakkında duyduğum her şeyi hızla yazmaya başladım. Birkaçı benim kendi varsayımlarımdı. Daha önce hiç konuşmadığımızı göz önüne alırsak listelediğim şeylerin doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu da kendimi biraz kötü hissetmeme sebep olsa da suçluluk duygumun öne çıkmasına müsaade etmedim.

Kendi listemi yapmakla yeterince meşguldüm.

Diğer taraftan Crew da vaktini değerlendirerek öyle ya da böyle birkaç kelime karalamıştı. Kalemimi, hafifçe birbirine bastırdığı dudaklarına vururken düşünüp taşınyormuş gibi görünüyordu.

Beni düşünüyor olduğunu bilmek garipti. Tereddüt ediyordum. Kalemim, kâğıdın üzerinde durmuş, bana bakıp bakmadığını kontrol ederken nefesim boğazıma takılmıştı. Çok kısa bir an birbirimize baktık. Ardından kalemikle beni işaret ederek hiç vakit kaybetmeden kâğıda bir şeyler yazmaya başladı.

Ben de aynısını yaptım, tam olarak kelimeleri nasıl bir araya ge-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

tirdiğimi bilmesem de güzel bir iş çıkardığımı umarak düşünmeden yazmaya başladım.

Neyin farkına varmıştı? İyi miydi, korkunç muydu? Crew'ı tanıdığım kadarıyla korkunç bir şey olmalıydı.

Zamanlayıcının alarmı çaldığında yerimden uhradım. Kalemim yere düşüp Crew'a doğru yuvarlandı. Ayağıyla kalemi durdurdu ve beni alarmı kapatmaya çalışırken yerden aldı. Bana uzattığı sırada alarmı kapatmayı başatabilmiştim. Eli neredeyse kalemin tamamını kaplıyordu.

Alırken ona dokunmam için beni zorluyordu.

Parmakları benimkilerle değdiğinde, bu temasla aramızda bir elektriklenme oldu. Yine de ifadesi tamamen normaldi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Demek ki bu da benim hayal ürünümdü.

"Bana listeni oku," dedi. Beni saran sesi ipek kadar yumuşaktı.

Başımı iki yana salladım ve saçlarımı çatarak kâğıdımdaki karalamalara baktım. "Önce ne yazdığımı çözmem gerekiyor."

Önünde tek bir sayfa kâğıt tutuyordu. Odaklanıyormuş gibi gözlerini kısıtı. "Önce ben başlayayım o zaman."

Sandalyemde arkama yaslandığım sırada tüm bedenim endişeyle kasılmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkunarak gelecek korkunç varsayımları beklemeye başladım.

"Küçük Kuş hakkındaki varsayımlarım." Kâğıdının üzerinden bana baktı. "Bu sen oluyorsun."

Alaycı bir şekilde gülsem de hiç ses çıkarmadım. "Aynen."

"Herkes karşı nazik. İnsanların ona saygı duymasını istiyor. Onu dinlemelerini istiyor. Fakat neredeyse herkes ondan faydalaniyor."

Söylediklerini sindirirken sessiz kaldım.

"İyi bir öğrenci. Akıllı. Öğretmenlerinin ona hayran olmasını istiyor. Çalışkan olduğunu düşünmelerini istiyor. Bazıları ona fazla hayran." Bana doğru bir bakış attığında aklıma direkt Figueroa geldi.

MONICA MURPHY

Emin değildim tabii. Her neyse.

"Etrafını bir sürü insanla doldurmuş ama hiç gerçek arkadaşı olduğunu görmedim. Kendini kapatmış. Herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor. Yargılayıcı."

Özellikle bu kelimeyi seçmesi irkilmeme sebep oldu.

"Aynı zamanda erdemli. Bakire. Seksle ilgilenmiyor. Muhtemelen seksten korkuyor. Erkeklerden korkuyor. Herkesten korkuyor. Geçmişinde travmatik bir olay yaşamış olması mümkün olabilir mi?" Bakışlarını kâğıttan kaldırarak bana döndü. "Hepsi bu kadar."

Zihnim, karmakarışık düşüncelerimin oluştuğu bir dağda gezinip duruyordu. Hiçbiri pozitif değildi.

Erkeklerden korkmuyordum. Kimseden korkmuyordum.

Özellikle bu çocuğun, yeterince korkmama sebep olduğunu biliyordum ama bunu asla kabul etmeyecektim.

"Çok fazla değil mi sence de?" Ona gülümsemeye çalıştım ama beceremediğim için vazgeçtim.

"Düşüncelerim hakkında bir fikrin yok mu?" Sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Geçmişimde travmatik bir olay yaşamadım."

"Bundan emin misin?"

Beni bile şüpheye düşürebilirdi.

"Evet," dedim net bir şekilde.

Bir anlığına sessiz kalıp birbirimizi izledik. Sonunda bakışları karaladığım kâğıda kaydı... Hepsi, onun hakkımda söylediklerini düşünürken ortaya çıkmıştı.

Ondan faydalanmak.

Kapalı.

Arkadaşı yok.

Yargılayıcı.

Erdemli. Bakire.

Seksten korkuyor.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Hiçbiri doğru değildi. Arkadaşlarım vardı. İnsanların benden faydalanmalarına müsaade etmiyordum ve gayet açıktım. Seksten korkmuyordum. Sadece ilgimi çekmiyordu.

Doğru olan tek şey bakire olduğumdu ve bundan gurur duyuyordum.

"Senin sıran," dedi yavaşça. Tekrar düşüncelerimi böldü.

Defterime yazdığım acelecî kelimelere gözlerimi kısarak baktım. Hepsini anlayamıyor olsam da şansımı deneyecektim.

"Crew Lancaster dokunulmaz olduğunu düşünüyor ve çoğunlukla öyle. Kibirli. Talepkâr. Hatta bazen zorba." Ona hızlı bir bakiş attığımda benimle hiç ilgilenmediğini fark ettim. Kalemimi yavaşça birbirine bastırıldığı dudaklarına vurmaya devam ediyordu. Dudaklarının şekli beni tekrar kendine çekmişti.

Dudaklarından bu kadar büyüleniyor olmamın hiçbir sebebi yoktu. Oradan korkunç şeyler dökülüyordu. Nefret etmem için yeterli bir sebepri. Ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret etmem için. Kendimi, okumaya devam etmeye zorladım.

"O akıllı. Büyüleyici. Ailesi okulun sahibi olduğu için öğretmenler o ne isterse onu yapıyor."

"Gerçekler," diye ekledi.

Gözlerimi devirerek devam ettim.

"Soğuk. Çok konuşmaz. İnsanlara kışkırtıcı çatar. Çok arkadaş canlısı olmasa da herkes arkadaşı olmak ister."

"Soyadım," dedi. "Bir Lancaster olduğum için bunu umursuyorlar. Benimle iyi anlaşmak istiyorlar."

Ben hiçbir şey söylememiş olsam da o sık sık araya giriyordu.

"Tehditkâr. Zalim. Gülümsemez, hem de hiç. Muhtemelen hayatından memnun değil," diye bitirdim. Son saniye aklıma bir şey daha eklemek geldi. "Zavallı, küçük zengin çocuğu sendromu var."

"O sikimsonik sendrom da ne öyle?"

S-bombasını duymazdan gelerek tepki vermemek için elimden geleni yaptım. "Hadî ama biliyorsundur."

MONICA MURPHY

"Açıklamanı dinlemek istiyorum." Sesi ölümcül derecede yumuşaktı ve gözlerindeki parıltı çok ama çok soğuktu.

Derin bir nefes alarak söze başladım. "Ailen seni tamamen görmezden geliyordur ve tek sevgi kaynağın paradır. Gerekli olduğunda sana ilgi gösterirler ama diğer zamanlarda yalnızca sözde aile hayatlarının bir parçasısındır. Sen en küçüksün, değil mi? Diğer herkesin hayatlarına dâhil olmakla o kadar meşguller ki seni tamamen unuttular."

Gülümsemesi dostça değildi. Düpedüz tehditkârdı. "İlginç bir açıklama. Bu tip bir duruma senin de aşına olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban Harvey Beaumont. New York'taki en büyük ticari gayrimenkul acentelerinin sahibi, değil mi?" Ona sadece bakmakla yetindiğim için devam etti. "Abilerim de işin içinde. Babanı gayet iyi tanıyorlar. Paha biçilemez sanat eserleriyle dolu devasa bir koleksiyonu olan kalpsiz orospu çocuğunun teki."

Babama onun bunun çocuğu dediğini duyduğumda oldukça rahatsız oldum.

"Annem bir koleksiyoner," dedim. Ben daha düşünmeden kelimeler dudaklarımdan dökülüyordu. "Onu hayatında gerçekten mutlu eden tek şey bu."

Ah Tanrım. Bunu ona itiraf ettiğime inanmıyordum. Benim özel hayatımla ilgili hiçbir şey bilmeyi hak etmiyordu. Ona verdiğim ufak bir bilgiyi bile aleyhime çevirebilirdi. Bu kulağa küçük, üzgün bir kız gibi gelmeme sebep olmuştu.

Ona kalsa zaten öyleydim. Belki de haklıydı. Annem benden pek hoşlanmazdı. Babam da beni bir araç olarak kullanırdı. İkisi de hayatımı fazlasıyla kontrol ederken bunu, beni korumak için yaptıklarını söylüyorlardı. Arkadaşım olduğunu sanıyordum ama artık bundan da emin değildim.

"Manhattan'da tüm sanat eserlerinin sergilendiği çatı katı daire-sinde mi büyüdün?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Kelimelerine karşı damarlarımda kol gezmeye başlayan korkuyu görmezden gelmeye çalıştım. Hayatıma fazla aşına gibiydi. Son üç, hatta dört yılımın çoğunu Lancaster Koleji'nde geçirdiğim için artık parçası değilmişim gibi hissettiğim o hayata fazla aşınaydı.

Oturduğum yerde doğrularak zihnimdeki acınası ve zavallı düşünceleri iterek nazikçe Crew'a gülümsedim.

"Ben on üç yaşındayken oraya taşındık," diye onayladım.

"Ve tek çocuksun."

Gülümsemem soldu. "Bunların hepsini nereden biliyorsunuz?"

Crew, sorumu duymazdan geldi. "Abin ya da ablan yok, değil mi?"

Ben babamın gururu ve neşesi, annemin kâbusuydum. Bunu bana geçen yaz, İtalya'da bir kıyı şeridinde tatil yaptığımız sırada söylemişti. Babam yeni keşfettiği gelecek vaat eden bir sanatçıdan aşırı pahalı bir sanat eseri satın almıştı.

Bizim yeni keşfettiğimiz. Babam o parçayı sırf *ben* beğendim diye annemin düşüncesini tamamen görmezden gelerek almıştı. Annem bundan nefret etti. O sanatçı, empresyonist akıma bir dönüş yaparak çalışmalarını sergilese de annem daha modern parçaları tercih ederdi.

Babam o tabloya muazzam miktarda bir para ödeyip bir de eve kargolarımasını isteyince annem bana çok kızmıştı. Artık kendisini değil, sadece beni dinlediğini söylemişti ki bu doğru değildi.

Harvey Beaumont, kendi dışında kimseyi dinlemezdi.

"Hiç kardeşim yok," diye itiraf ettim sonunda. "Tek çocuğum."

"Bu yüzden sana karşı bu kadar korumacı, değil mi? Garip bir namus seremonisiyle kendisine söz veren kıymetli kızısın."

Bakışları sol elimdeki elmas yüzüğe indiğinde aniden elimi kucığıma indirdim. "Siz hepiniz sadece bunu bana karşı kullanmayı seviyorsunuz."

"Siz hepiniz de kim?"

“Sınıfımdaki herkes, tüm okul. Baloda yalnızca ben yoktum. Bu okula hâlâ devam eden başka kızlar da vardı. Ayrıca seremoni ürkütücü değil. Özel.” Defterimi kapatarak sırt çantama doğru eğildim. Her şeyimi içine attıktan sonra yerimden kalkmadan fermuarını kapatmıştım. Çantayı omzuma attım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Senin bu sorgulamayı artık alttan alamayacağım. Gidiyorum.” Crew’a sırtımı dönüp kapıya yöneldim. Sınıfından çıkarken Bayan Skov’un adımı seslenmesini bile duymazdan gelmişim.

Özür bile dilemedim.

DOKUZ WREN

ERTESİ GÜN öğle yemeği vakti geldiğinde, yedinci dersimden çıkıp son sınıftan kızlarla dolu olan bir masaya yaklaştım. Birinci sınıftan beri okula birlikte geldiğim kızlardı ama hiçbirine gerçekten arkadaşım demezdim.

Artık demezdim.

Okula ilk başladığımızda birbirimize yakındık. Ben onlar için tamamen yeni ve ilgi çekici bir şeydim ama o zamanlar bunun farkında değildim. Benim sevimli ve tarz olduğumu düşünmüşlerdi, ben de onların ilgisinden, beni onaylamalarından mutlu olmuştum.

İstedğim tek şey buydu. Onaylanmak. Uyum sağlamak.

Bunun yerine sürüden ayrılmıştım. Zaman geçtikçe benden bıkmaya başladılar ve gittikçe birbirimizden uzaklaştık. Vakti gelip de tekrar benimle zaman geçirmek istediklerini söyleyene kadar. Hâlâ bana karşı, benim onlara olduğum gibi son derece naziklerdi. Bana gerçekten tahammül edebilen tek kişi Maggie'ydi ama son yılımızın başında, Fig ve arasında olanları gördüğümünden beri pek de tahammül edebiliyor gibi değildi.

Bu konuyu bir daha açmamıştık, benim için daha iyiydi. Maggie, henüz onaylamamış olsa da son zamanlarda Franklin'le aralarındaki ilişkinin birliğine dair bir şeyler duyuyordum.

MONICA MURPHY

En iyisi muhtemelen buydu. Aynılıklarında öğretmenimizin hiçbir parmağı olmadığını umut etsem de içimde onun sebep olduğuna dair bir his vardı.

Eğer gerçekten elimde bir kanıt olursa bu konu hakkında yorum yapabilirdim. Ama kimseye elimde yalnızca şüphelerim varken gide-mezdim. Ya yanılıyorsam?

Davetsiz bir şekilde kızların masasına yerleştiğimde irkildiler ama hiçbirini ağzını açıp da bana bir şey söylemedi. Bunun yerine, hepsi bana bakıp gülümsedikten sonra konuşmalarına devam ettiler.

Yemek sırasından satın aldığım salatamı yerken durmaksızın devam eden muhabbetlerine kulak misafiri oluyordum. Bugünkü psikoloji dersinde Crew'ı alt etmeme yarayacak bir dedikodu duymayı umuyordum.

Dün dersten çıktıktan sonra bugünkü İleri Seviye İngilizce dersinde beni tamamen görmezden gelmişti. Her sabah yaptığı gibi her zamanki yerinde de beklememişti. Kelimenin tam anlamıyla, Crew Lancaster'ın kaş çatmalı gündüz karşılaşmasını kaçırmıştım.

Her zaman *beni* beklediğini düşündüğümünden değil ama genelde öyle hissediyordum.

Sessizce salatamı yerken, Lara bana bir soru sorana kadar muhabbete dâhil olmamıştım.

"Sizin Crew Lancaster'la aranızda ne var?"

Ağızımdaki marulu çiğnemeyi bıraktığımda dilimin üstüne pelte gibi yapışmıştı. Yutkunarak suyumdan bir yudum alıp cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Hiçbir şey."

"Ah. Seni soruyordu da." Bunu Lara'nın en yakın arkadaşı Brooke söylemişti.

Çatalım bir patırtıyla neredeyse boşalan salata kâseme düştü. "Ne demek istiyorsun?"

Brooke, anlatmaya devam etmeden önce iki yakın arkadaş birbirlerine baktılar.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Senin hakkında sorular soruyor. Ailen hakkında. Geçmişin hakkında." Omuz silkti.

Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek için çabalaması hoşuma gitmiyordu. Neden gelip bana sormuyordu ki? "Ona ne söylediniz?"

"Ona ne söyleyebiliriz? Senin hakkında pek bir şey bilmiyoruz, Wren." Lara'nın ses tonu biraz öfkeli gibiydi. Sanki en başından beri benimle bir sorunu varmış gibi davranıyordu.

Bu yüzden onunla tartışmaya girmeye gereği duymadım.

"Neden senin hakkında sorular soruyor ki?" Lara bana bakıyordu.

"Bilmiyorum. Birlikte bir projede çalışıyoruz," dedim. "Psikoloji için. Partnerim. Skov bizi bir araya getirdi."

"Ahh. Ben bu sene o dersi almadım." Lara'nın sesi ciddi ciddi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ben de. Crew'la çalışma şansına sahip olabilmek için dersi almalıydık," dedi Brooke. Ardından ikisi de kıkırdamaya başladı.

Keşke Crew'la çalışmanın ne kadar korkunç olduğunu onlara söyleyebilseydim ama söylesem bile bana inanmayacakları için çenemi kapalı tuttum.

"O mükemmel derecede seksi," dedi Brooke, kıkırdaması sona erdiğinde. Lara ona katılarak başını salladı. "Geçen yaz *TikTok*'ta trilyon takipçisi olan ünlü bir kızla görülmüş. Film yapanı biliyor musun?"

"Ahh, hatırladım. Kız çekingen davranıp bunu hiç itiraf etmemiş olsa da birlikte fotoğraflarını gördüğüme yemin edebilirim. Korkunç derecede mükemmel. Tabii ki onunla çıkacaktı." Lara, kendine bakmadan önce gözlerini devirdi. "Onun kadar zayıf olsam ne şanslı olurum."

Lara'nın bedenini elimden geldiğince sağduyulu bir şekilde süzdüm. Oldukça zindcydi. Neden şikâyet ettiğini anlayamıyordum.

"Olgun kadınları sevdiğini duydum," dedi Brooke. Muhtemelen Crew ve sözde olgun kadın sevgisi hakkında birkaç dedikodu duy-

muştı. Yani nereden bilecekti ki? "Bu okuldan bir kızla en son ne zaman çıktığını hatırlamıyorum bile."

"İlk senemizde belki?" Lara başını sallayarak onayladı.

"Peki, Ariana?" dedim.

İkisi de ürkütücü derecede bir sessizlikle beni süzdü.

"Onunla geçen sene baloya gitmişti," diye hatırlattım onlara. "Aralarında bir şey yok muydu?"

"Ah, lütfen. Uyuşturucu bağımlısının tekiydi. Yaz tatilinde rehabilitasyona gitti." Brooke burnunu kııştırdı. "Muhtemelen iyi bir torbacı bağlamak için onunla takılmıştır."

Lara, kahkaha atarken arkadaşının koluna vurdu. "Brooke!"

"Ne? Doğru ama. Crew Lancaster'ın ara sıra kullandığını biliyorum."

Bunu nereden öğrendiğini bilmiyordum ama her neyse.

"Dediğim gibi olgun kadınları tercih ediyor. Lancaster'a giden kızlardan kesinlikle hoşlanmadığına eminim. Artık değil. Belki üniformalar yüzündendir?"

Onları duymazdan gelerek üniformamın eteğine baktım. Dizlerime kadar uzanıp bacaklarımı komple kapatıyordu. Kafamda babamın sesini duyabiliyordum. Dış görünüşüm hakkında söyledikleri hep eski modaydı. Eteğimin mütevazı bir boyda olmasını bana hatırlatırdı. Fazladan ten göstermenin bir anlamı yoktu. Tüm hayatım boyunca, özellikle de on iki yaşımıdayken yaşadığım acı dolu olayın ardından koruma altındaydım.

Küçük ve saf olduğum, ayrıca söylenen her şeye inandığım zamanlardan beri.

Bakışlarım ayağımdaki aptal ayakkabılara indi. Beni ne kadar tarz gösterdiklerini hissettiğimi hatırlıyordum, bir süreliğine gerçekten de öyleydi. Okuldaki kızlar beni bir trend önderi olarak görüp bu ayakkabıları giymeye başlamışlardı.

Şimdiyse ayağımdaki Mary Janelere bakıp bir çocuk gibi gö-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

ründüğümü fark ediyordum. Beyaz çorap giyen küçük bir kız. Sırf 'moda' diye çıplak bacaklarım serin havaya rağmen açıktaydı.

Ne tür bir moda bu? Saçma görünüyordum.

Saçmaydım.

Nasıl oluyorsa biraz da çekici.

Crew benden hoşlanmıyordu. Dürüst bir şekilde bunu bana bir kereden fazla söylemişti. Ben de ondan hoşlanmıyordum. Henüz...

Ona çekiliyordum.

Öfkeli bir şekilde bacağıma masaya o kadar sert vurdum ki üstündeki her şey yerinden oynayarak kızların kahkahasının son bulmasına sebep oldu.

"Sen masayı mı tekmeledin?" diye sordu Lara, rahatsız edici bir sessizliğin ardından.

"Üzgünüm." Omuz silktim, hiç de üzgün değildim. Birisi bana ithamda bulunduğunda bu kelime otomatik olarak dudaklarımdan dökülüyordu. "İsteyerek olmadı."

"Biliyor musun Wren, o projede Crew'la çalıştığın için gerçekten şanslısın," dedi Brooke. Az önce yaşadığım mini öfke nöbeti yüzünden mi bana ekstra iyi davrandığını merak ediyordum.

"Nedenmiş?"

"Psikoloji dersi, değil mi? En derinlerdeki sırlarını ya da fantazilerini seninle paylaşıyor mu? Bu çok şehvetli olurdu." Brooke'un bakışları Crew'ın sırlarını öğrenme fikrinin verdiği heyecanla parlamaya başlamıştı.

Ben öğrenmek istemiyordum. Kaba ve korkunçtu, ayrıca bana yargılayıcı olduğumu söylüyordu. O da benim kadar kötüydü.

Belki de daha kötü.

"Benimle bir şey paylaşacağını hiç sanmam," dedim.

İkisi de parmağımdaki elmas yüzüğe bakarak tek kelime etmeden birbirlerine dönüp aralarında sessiz bir iletişim kurdular.

MONICA MURPHY

“Doğru,” dedi Lara, yerinde kıpırdanırken.

Normal Wren olsa bunu duymamış, sanki bilmediği bir şey varmış ya da birbirlerine baktıklarını görmemiş gibi yapardı. Konuyu değiştirmeye, masadan sıvışıp konuşacak başka birini bulmaya çalışırdı ama ben şu an çok da “normal” hissetmiyordum.

“Ne demek istiyorsun sen?” diye sordum.

“Yani taktığın yüzüğü kastettim,” dedi Brooke. İkisinin arasında cesur olanın o olduğu ortadaydı. Hiç tereddüt etmeden konuya girmişti.

“Yüzüğümün nesi var?” Ellerimi sıkarak elmas yüzüğü gizledim.

“Bu, bir tür leke, anlıyor musun? Crew muhtemelen senin, babasına söz vermiş küçük ve korkak bir bakire olduğunu düşündüğü için konuşmaz.”

Brooke sırttı.

Lara da öyle.

“Erkeklerin hepsinin öyle düşündüğüne eminim,” diye ekledi Brooke.

Yerimden kalkarak bilinçli olarak bacaklarımla masayı onlara doğru itip öfkeyle bağırımlarına sebep oldum.

“Upps. Üzgünüm,” dedim dönüp yemekhaneden çıkmadan önce. İlerlerken bana doğru dönen tüm meraklı bakışları görmezden geliyordum.

Tanrım, çok aptaldım. Yani... Kendimi nasıl ifade edebileceğimi bile bilmiyordum. Zavallı?

Acınası?

Kendime tokat atmak istiyordum. Sırf benimle kabaca konuştular ve ben de onlara masayı ittim diye özür dilemek istediğim için hem de.

Crew'ın beni hiçe saymasına şaşmamalıydım. Neredeyse yetişkin olmak üzereymiş gibi davranan, koruma altındaki küçük bir kızdım. On sekiz yaşına gelmek üzere olsam da hiçbir şey yapmamıştım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Hiçbir şey.

Bu beni daha önce rahatsız etmemişti, şimdi neden ediyordu?

Aynı hafta içinde ikinci kez okulun boş koridorlarında yürürken gözyaşları yüzümden süzülecekmiş gibi hissediyordum. Fakülte odasının yanından geçerken adımlarımı hızlandırdım.

Fig'in çıkıp beni tekrar yakalamasını istemiyordum. Muhtemelen beni rahatlatmaya ve dokunmaya kalkışacaktı.

Bu düşünceyle sırtımdan bir ürperti indi. Lancaster'a başladığım ilk anda Figueroa'yla ilgili korkunç şeyler hissetmiştim.

Belki de yardımcı olmamalıydım.

Avluya çıkan arka kapıları ittiğim an, soğuk hava bir tokat gibi yüzüme çarptı. Keskin bir nefes alarak ceketime sarıldım. Keşke montumu dolabımda bırakmayıp yanıma alsaydım. Okulun çıkış saatine kadar ihtiyacım olacağını düşünmemiştim.

Binanın kenarına doğru ilerlerken bir grup erkek görünce durdum. Oluşturdukları çemberin ortasından duman yükseliyordu. Her birini tanıyordum ve donakalmıştım.

Sadece soğuk havadan değil aynı zamanda bu tanıdık üç erkeği görmüş olmanın verdiği panikten...

Ezra, Malcolm ve Crew.

Beni ilk fark eden Malcolm oldu. Garip görünen bir sigarayı dudaklarına götürerek derin, sert bir nefes çekti. Bakışları beni bulduğunda şaşkınlıkla sigarayı dudaklarından uzaklaştırarak ellerini indirdi. "Ah siktir, bakın kim bize katılıyor."

Crew'ı dürttüğünde Ezra da omzunun üzerinden bana döndü. Bakışları irileşerek bana odaklandı. "Harika," diye inledi Ezra, "Bizi ispiyonlayacak mısın, Beaumont?"

Ne için ispiyonlayacak mıydım? Kokuyu aldığım an burnumu kııştırdım. Esrar kokusu. Ah...

Ot içiyorlardı.

MONICA MURPHY

Crew, her şeyin farkında olan o mavi gözleriyle beni izlerken tek kelime etmedi. Kalp atışlarım aniden hızlandı.

“Üzgünüm.” *Gerçekten* sürekli özür dilemeye bir son vermeliydim. “Bölmek istemedim. Ben, tam gidiyordum...” Geriye doğru yavaşça yürümeye başladığımda attığım her adımda gözlerim onların üstündeydi. Son anda arkamı döndüm.

Ve koşmaya başladım.

ON CREW

PEŞİNDEN KOŞARKEN Malcolm ve Ezra da hemen arkamdaydılar ve "Yakala onu!" diye bağıyorlardı.

Siktir, bu kadar belli etmek zorundalar mıydı? Dikkatleri üzerine çekmememiz gerekiyordu. Ayrıca kızı da ürkütmemeliydik.

Bunun için çok geçti. Son hız koşarken koyu renk saçları arkasından dalgalanıyordu. Rahatsız edici derecede çocuksu olsa da seksi duran beyaz kurdelesı, her adımında başının arkasından zıplıyordu. Eteği katlanırken bize ince ve çıplak uyluklarına bir bakış atma fırsatı veriyordu. Bu yüzden hızlandım.

Onu önce ben yakalayacaktım. *Çocukları siktir et.*

Ezra, koşarken bana kafa turup aynı hızda ilerlese de Malcolm pes etmişti. Sürekli bir öksürük krizine girmişti. Çok fazla ot içmek insana bunu yapardı.

Malcolm onu cidden seviyordu.

Azımla kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirirken Ezra'yı arkamda bıraktım. Bana "Hey," diye bağırmasını göz ardı ederken önüne geçmiştim. Wren'e daha da yaklaşıyordum. Adımları yavaşlarken başını sola ve sağa çevirdi.

Nereye gideceğini çözmeye çalışıyordu.

Endişelenme, Küçük Kuş. Ben şimdi çözeceğim.

Sola doğru döndüğünde öne atılsam da beni son anda atlatmayı başardı.

“Küçük Kuş!” Nefret ettiği lakapla ona bağırdığımda omzunun üzerinden bana baktı. Ürkek bakışları benimkilere odaklanmıştı.

Gözlerindeki korkuyu görmenin beni neşelendirmesi normal değildi, değil mi? Yine de küçük bir yanımdan keyif alıyordu. Korktuğunu bilmek bana resmen güç veriyordu ve kafamın farklı düşüncelerle dolmasına sebep oluyordu.

Kasıklarımın da.

Dönüp bana bakarken hata etmişti. Ona ne kadar yakın olduğumu fark edince yavaşlayıp şaşırmıştı. Duraksaması bana avantaj sağladığında onu yakalayarak kollarımı arkasından beline doladım ve ayaklarını yerden kestim.

Bağırırken yumruk yaptığı elleri arka tarafa doğru, neredeyse taşaklarına yönelmişti fakat uyluğuma vurdu. “İndir beni!”

“Şşş,” diye fısıldadım kulağına. Debelenip durduğu için onu daha sıkı tuttum. Çok fazla öfkeliydi ve teninin altındaki titreşimleri hissedebiliyordum. “Sakinleş artık.”

“Bırak beni!” Beni ittiği için sağ kolumu biraz yukarı kaldırarak tutuşumu iyice sıkılaştırdım. Meme uçları kolumun ön kısmına baskı uyguluyordu. Harika ve dolgunlardı. Çıplakken Wren’in nasıl göründüğünü merak ettim.

Ayaklarını benim ayağıma bastırduğunda küfrettim. Tabii ki bugün o lanet *Doc Marten*ları giymeye karar vermişti.

Bu şeylerin birer silah olarak adlandırılması gerekiyordu.

Tutuşumu gevşetirken harekete geçti ve kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Elimi ceketinin iç tarafına sokarak sağ memesini kavradım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Wren, bir anda hareketsiz kaldı. Deli gibi nefes aldığı için göğsü hızla inip kalkıyordu. Onu bırakmadım.

Sanki bırakamıyordum.

"Ne-Ne istiyorsun benden?" Sesi titriyordu. Tüm bedeni titriyordu.

Bu benim hatamdı.

"Ne düşünüyorsun?" Ses tonum gizemli, imalıydı. Ona dokunma şeklimden bunu anlayabilirdi.

İstedğim bu olmasa da...

Şimdi değil.

"Crew!"

Omzumun üstünden baktığımda Ezra'nın yaklaştığını fark ettim, sorgularcasına kaşlarını çatmıştı. Başımı bir kez sallayarak ona baktım. Söylediğimi anlamış gibi topuklarının üzerinde dönerek Malcolm'un dikildiği yere döndü. Bizi duyamayacak kadar uzaktaydılar.

Sadece izleyebilirlerdi.

"Bırak beni, Crew. Lütfen," diye yalvardı Wren. Sesi acı çekiyormuş gibiydi. Yüzündeki ifadeden de bunu görebiliyordum.

Korku,

"Korkarım ki gördüklerinden sonra gözümü senin üzerinden ayırmamam gerekecek, Küçük Kuş."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye cevap verdi vakit kaybetmeden.

"İyi edersin. Bu noktadan sonra başını belaya sokmak istemezsin. Burada sıfır tolerans uygulanır, bebeğim." Göğsünü nazikçe sıkı-
ğında dudaklarından bir mızırdanma çıktı. "Lancaster bile olsam eğer kampüste tıttırdığımı öğrenirlerse işim biter."

Wren sessiz kaldı, bedeni sarsılarak titriyordu.

"Elinde şu an çok ciddi bir güç var." Başımı kulağına doğru eğdiğimde dudaklarım resmen tenini okşuyordu. "Beni mahvedebilirsin."

MONICA MURPHY

Başını iki yana salladığında ipeksi saçları yüzümü okşadı. "Seni mahvetmeyeceğim. Arkadaşlarını da. Gerçekten ne yaptığınızı görmedim bile."

"Yalancı." Diğer kolumu kalçalarına doğru, direkt eteğinin ön kısmına indirdim. Parmaklarımı uzatıp ona dokunmama engel olan hiçbir şey yoktu. "Bizi gördün."

"Bir şey içiyordunuz."

Hadi be oradan. Tam olarak ne içtiğimizi biliyor olmalıydı. "Gördüğün şeyi unutman gerekiyor."

"Ta-Tamam."

"Söz vermelisin, Küçük Kuş." Elim yavaşça aşağı inerek eteğinin ucuyla oynamaya başladı.

Wren mızırdandı. "Lütfen bana zarar verme."

Yüce İsa. Ona *zarar vereceğimi* mi düşünüyordu? Öğle vakti kampüsün ortasında? "Sana istemediğin hiçbir şey yapmayacağım." Dudaklarım kulak memesine değdiğinde titredi. "İstediğimde oldukça ikna edici olurum."

"İğrençsin," dedi tükürürcesine.

"Şu an küloduna uzansam benim için ıslak olmayacağını mı söylüyorsun?" Buna inanmıyordum. Benden korkuyor olabilirdi ama aynı zamanda tahrik oluyordu. Kokusunu aldığımı yemin bile edebilirdim. Keskin ve hoş bir kokuydu.

Sarhoş edici.

Kısık ve yılgın bir şekilde inledi. "Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Neden? İnandığın her şeye karşı olduğu için mi? Yoksa bundan çok fazla hoşlandığın için mi?" Başparmağımı meme ucunun ön tarafına değdirirken çok kalın bir sutyen giymemiş olmasını diliyordum. Böylece meme uçlarının sertleşip sertleşmediğini anlayabilirdim.

"İkisi de," diye itiraf etti.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

O kadar sessiz söylemişti ki neredeyse onu duyamayacaktım.

Şaşırma sırası bendeydi. "Gerçekten mi, Küçük Kuş?"

Cevap vermese de nefes alışverişleri hızlanmıştı ve bedeni titriyordu. Yine de birkaç dakika öncesinde olduğu gibi korkak görünmüyordu.

Şansımı zorlamaya karar verdim.

"Seni asla incitmem," dedim burnumu saçlarına sürterken. Şampuanın tatlı, çiçeksi kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Lanet olsun ki bu kız çok güzel kokuyordu. "Eğer öyle sevmiyorsan."

Hafifçe inledi. Muhtemelen onun ödünü koparıyordum. Gerçekten çok masumdu.

Ona kur yapmak oldukça eğlenceli olurdu.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi ama sesi her zamanki tatlı küçük Wren'in sesine benzemiyordu.

"Güzel," diye fısıldadım kulağına doğru. Titrediğini hissettiğimde gülümsedim. "Ben de senden hoşlanmıyorum. Yine de kollarımdayken ne hissettiğimi inkâr edemem."

"Sen böyle mi ilerliyorsun? Kızlardan istediğini almak için onları zorluyor musun?"

Kısık sesle güldüm. İstediği zaman saldırgan küçük bir varlığa dönüşebiliyordu. Böyle bir tarafı olduğuna duysam inanmazdım. "Bir şeyler yaptırmak için kızları zorlamama gerek yok. Sen dâhil."

"Bırak beni o zaman. Bak bakalım burada kalıyor muyum?" dedi alayla.

"Hayır." Bu kelime dudaklarımdan bir patlama gibi çıkarken onu daha sıkı tuttum. "Müdür Matthews'in ofisine koşup ona her şeyi anlatırsın. Riske atamam."

"Sana anlatmayacağımı söyledim. Hadi, Crew. Lütfen. Bırak beni." Rica etmesi hoşuma gitmişti. Biraz yalvarması da güzel olurdu ama burada değil.

MONICA MURPHY

"Bir anlaşma yapmamız gerekiyor, Küçük Kuş."

"Nasıl yani?" Elimin altında gerildi, ses tonuna biraz endişe yayılmıştı.

"Bizi ele vermeyeceğine güvenmiyorum. En kötü Figueroa'ya gidersin ki ben o boktan herifle uğraşmak istemiyorum. Bu da seni, gittiğin her yerde takip edeceğim anlamına geliyor."

Öfkeli bir ses çıkardı. "Bu saçmalık. Üstelik imkânsız. Ayrıca zaten söz verdim."

"Sana güvenmiyorum."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim!" Resmen feryat ediyordu. "Böyle bir şey yapsam ne kazanırım ki?"

"Benden ve arkadaşlarımdan kurtulmuş olursun, bir daha da bizimle uğraşmak zorunda kalmazsın. Kulağa güzel geliyor, değil mi? Hiç reddetme. Bedeninden bana karşı yayılan nefreti hissediyorum."

Zil çaldığında ses, arkamızdaki binadan çok uzak olduğumuz için güçsüz geliyordu. Wren benden kurtulmaya çalıştı. "Bırak gideyim. Dersimiz var."

"Geç kalabiliriz."

"Hayır." Başını iki yana salladı. Yumuşak saçları çeneme değiyordu. "Ben hiç geç kalmam. Dersleri asmam bile."

"Aslında hayır, yapıyorsun. Dün Skov'un dersinden erken çıktığına hepimiz şahit olduk," diye hatırlattım.

Öfkeli bir ses çıkardı. "O farklıydı ve senin hatan olduğunu da eklemem gerek."

"Senin hareketlerinden ben sorumlu değilim." Meme ucunu okşadım. Elimin altında yavaşça eridiğini fark ettiğim için fazla nazik davranıyordum. "Dediğim gibi bir anlaşma yapmamız gerekiyor, Küçük Kuş."

"Seninle hiçbir anlaşma yapmayacağım. Bırak beni." Tekrar aya-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

ğımı basarak beni şaşırttı. Acıyla bağırdığımda, benden kurtulup arkasına bir kez olsun bakmadan koşmaya başladı.

Ayak parmaklarıma yayılan acıyı göz ardı ederek onun gidişini izlerken Wren'in küçük seksi bedeninin son beş dakikadır bana sürtünüyor olmasından kaynaklanan ereksiyonuma odaklanmıştım.

Soruma karşılık benden hem nefret edip hem de hoşlandığını söylemesi beni şaşkına uğratmıştı.

Bunu ilerleyen zamanda mutlaka irdelleyecektim.

ON BİR CREW

YEDİNCİ DERSİN SINIFINA girdiğimde Wren'in her zamanki yerinde oturduğunu fark ettim. Başını eğdiği için uzun saçları yüzünün çoğunu örtüyordu. Açık kapının önünde durarak onu inceledim. Herkes konuşuyordu. Kahkaha atıyordu. Wren hariç. O sadece... Üzgün görünüyordu.

Yenilmiş.

Yalnız.

Acı çekiyor olduğunu fark etmek sırtımda ağır bir yük varmış gibi delicesine canımı sıkıyordu. Bunun sorumlusu bendim. Hadi ama normalde bu tür şeyler beni rahatsız etmezdi. Wren Beaumont bana ne yapmıştı böyle?

Lanet olası hiçbir şey. Mutlak varlığı beni rahatsız ediyor olsa da bu, ona eziyet etmem için yeterli bir sebep değildi.

Yoksa öyle miydi?

Yüce İsa. Cidden sıcımıştım.

Onun yanından geçip giderken hiçbir şey söylemeden sınıfın en arkasındaki sırama ilerleyerek kışımı sandalyeme bıraktım. Ezra çoktan sırasına yerleşmişti ve Natalie dizine oturmuş, bundan aptalca bir zevk alan arkadaşımı yiyip bitiriyordu.

Natalie'nın nasıl hareket ettiğini bildiğim için ona güvenmiyor-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

dum. Ez'den bir şey istiyordu. Onunla ilgileniyor olmasının tek sebebi buydu.

"Crew, aman Tanrım," dedi beni fark edince. Ezra'nın dizinin üstünde tamamen bana doğru dönerek gözlerini devirdi. "Hâlâ sıkılmadın mı?"

Bu muhabbetten mi? Fazlasıyla. "Tam olarak bahsettiğin şey ne?"

"Bakireyle çalışmak. Her bir dakikasından nefret ettiğine eminim." Arkadan Wren'i işaret etti. "Sam'in partnerim olmasına dayanıyorum. Çok sıkıcı. Homurdanıp duruyor. Anlam bile veremediğim şeylerden bahsediyor."

Bunun sebebi Sam'in zeki, Natalie'nin aptal olmasıydı. Bunu ona açıkça söyleyemezdim tabii. "Sam akıllı bir çocuk. Bu projeden A almanı garantileyecektir."

"Ah." Natalie, başını arkaya yasladığında gözleri Ezra'yla buluştu, ikisi de gülümsüyordu. "Seninle çalışmayı tercih ederdim, Crew."

"Peki ya ben?" Ezra kolunu, kuzın etrafına sarıp bir elini karnına uzattı. Cüretkâr piç. "Benim partnerim olmayı tercih etmez miydin, Nat?"

Kız burnunu kınıştırdı. "Hiç de bile." Eliyle onu iterek yerinden kalktı ve karşıma geçti.

Natalie'yle ilgili sevmediğim şey buydu. Alaycıydı. Ben etrafta yokken kıcını Ezra'nın dizine yerleştirip muhtemelen zavallı şerifsizin erekte olmasına sebep oluyordu. Ezra ona karşı birazcık ileri gitmeyi denediğinde Nat, -ki ona izin verdiğine dair işaretler gösteriyordu- sanki Ez iğrenç bir sapıkmuş gibi onu kıyordu.

Her kadının, Wren'in bile reddetme hakkı olduğuna inanıyordum. Öğle molasında sadece onunla uğraşsam da bunun farkında olduğunu hiç sanmıyordum.

Natalie, sürekli aramızdaki çizgiye yaklaşıp aşmaya çalışıyordu ve işler istediği gibi yürümeyince geri çekiliyordu. Bu çok yorucuydu, tehlikeliydi.

Yorgun bir şekilde iç çekerken konuşmasının henüz bitmediğini fark ettim. Başımı geriye doğru kaldırdığımda bakışlarımız buluştu. “Ne istiyorsun, Nat?”

“Gel de Skov’la konuşalım. O kızın, partnerin olmasından muzdarip olduğunu biliyorum.” Başıyla Wren’i işaret etti. “İddiaya varım eğer ikimiz de gidip durumu açıklarsak Skov bizi dinler.”

Muhtemelen dinlemezdi ama denemeye değerci. Wren’in artık benimle uğraşmak zorunda olmadığı için derin bir nefes alacağına emindim. Ondan uzaklaşmak muhtemelen benim hayal kırıklığımı da silecekti.

Bir de tabii her gece duştayken Wren’i dizlerinin üzerine çökmüş, o pembe dudaklarını aletimin ucuna sarmış bir şekilde hayal etme ihtiyacımı da silecekti.

Siktir, bunu düşünmek bile aletimin kalkmasına sebep oluyordu.

“Partnerimi değiştirmeyeceğim.” Sesim netti.

Natalie’nin dudakları aralandı. “Ah, hadi ama. Bakireyle çalışmaktan keyif aldığını söyleme.”

“Ondan şöyle bahsetmeyi bırak,” dedim sinirli bir şekilde.

“Ne? Gerçek bu! Bakire değil mi?”

“Evet. Öyleyim.”

Ah siktir. Görünüşe bakılırsa Wren, sohbeta katılmaya gelmişti.

Natalie ona bakarken alaycı bir gülümseme dudağına yayıldı.

“Ne yapıyorsun burada?”

“Benim hakkımda konuşacaksanız belki benim de dâhil olmam gerekir.” Wren, kollarını göğsünde kavuşturduğunda göğüsleri bana harika bir manzara sunarak dolgunlaştı.

“Bu sohbeta ilk elden dâhil değilsin,” diye mırıldandı Natalie.

Wren doğruldu. “O zaman sana, ismimi sürekli ağzına almamanı önereceğim.”

“Vaaay.” Ezra kelimenin tam anlamıyla, potansiyel bir kız kavgasına şahit olma heyecanıyla yerinde zıplıyordu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Natalie'nin bakışları bana döndü. "Ona gidip yerine oturmasını falan söylemeyecek misin?"

"Hayır." Sandalyeme yaslanıp ellerimi enseme atarken söyleyebileceğim tek kelime buydu. "Bence bunu kendi halledebilir."

Natalie, bana plıs bir bakış attıktan sonra dikkatini Wren'e çevirdi. "Bana adının *bakire* olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü benim söylediğim buydu."

Wren'in bakışları karardı. Kızıştı. Onu suçlayamazdım. Natalie şerefsizlik yapıyordu. "Benim hakkımda konuşmaya son ver, Natalie."

"Öyle mi? Eğer son vermezsem ne yapacaksın?" dedi Natalie alayla.

"Senin yerinde olsam oralara girmezdim," diye mırıldandım. İkisi de bana döndüğünde Natalie'nin gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Elimde birkaç şey var, Nat."

Önceden bana, -aslında kampüsteki bütün erkeklere- gönderdiği çıplak fotoğraflar vardı. Geçen sene bir partide elektronik sigara tütürdüğüne dair bir video. Hiç izlememiş olsam da Malcolm tarafından güzelce becerildiği başka bir video.

Malcolm tabii ki hepimizin bir kopyasını aldığından emin olmuştı. Gelgelelim bunu yaptığından Natalie'nin haberi olduğuna emin değildim. Malcolm bu fikri, sınıfta aynısını yapan başka bir çocuktan almıştı. Oldukça ahlaksız bir hareketti.

"Şu an ciddi misin? Gerçekten onun tarafını mı tutacaksın?" Eliyle Wren'i işaret etti.

"Onu rezil ettin, ben de aynısını sana yapmasına yardım edeceğim." Omuz silktim. "Bu kadar basit."

Natalie hiçbir şey söylemese de belirgin bir şekilde titriyordu. Korkuyla. Öfkeyle. Belki de ikisinin karışımıyla. "Sen şerefsizin tekisin."

"Öyle mi, bebeğim? Bana bilmediğim bir şey söyle."

Oflayarak arkasını döndü ve birkaç sıra ötedeki yerine geçerek ekstra gürültülü bir, "Of," sesiyle kendini yerine bıraktı.

MONICA MURPHY

Malcolm tam da o an sınıfa girmişti. Bakışları sıramın önünde oturan Wren'e odaklanarak kısıldı.

Bundan çok memnunmuş gibi görünmüyordu.

Eğer Wren bizi ispiyonlarsa bundan en çok zarar gören Malcolm olacaktı. Onu İngiltere'ye geri gönderirlerdi ki en son gitmek isteyeceği yer orasıydı. Ailesiyle, özellikle de annesiyle dengesiz bir ilişkisi vardı. Çocuğun yaptığı hiçbir şey o kadına yetmiyordu. Ya okuldan atılıp Birleşik Krallık'a geri gönderilirse?

Unutun gitsin. Fazlasıyla öfkelenip muhtemelen Malcolm'un finansal desteğini keserdi.

Malcolm hemen benim yanımdaki sandalyesine, Wren'e en yakın olan yere ilerledi. Ona çarpıp geçerken *affedersin* ya da *üzgünüm* bile demeye gerek duymamıştı ki İngilizler fazlasıyla nazik olduğu için bu alışılmadık. Sırasına yerleşmeden önce Wren'e dik dik baktı.

"Sorun mu var?"

Wren, Malcolm'un çarptığı yeri ovalarken durmaksızın gözlerini kırıyordu.

Ne oluyordu lan? O şerefsiz Wren'in canını mı *yakmıştı*?

Eğer ağlamaya başlarsa aklımı kaçıracaktım.

"Dikkat et, Mal." Bakışları bana döndüğünde ona *siktir git* dercesine baktım.

Omuz silkti. "Geçmeme engel oluyordu."

"O bir kız. Bir defans oyuncusuymuş gibi onu ezip geçtin."

"Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Wren.

Dikkatimi ona çevirdim. "Neyi kötü bir şeymiş gibi söylüyorum?"

"Kız olmamı. Sanki bir lanetmiş ya da insanlık dışı bir şeymiş gibi."

"Şey..." dedi Malcolm ağır bir şekilde. "Bunu söyleyen sensin."

Ezra kahkaha attı.

Bense öfkem gün yüzüne çıkarken sessiz kaldım.

"Kadınlar sadece tek bir şey için iyi, öyle değil mi Crew? Daha

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

önce böyle söylemiştin." Malcolm bir saniye bile duraksamadı. "Düzüşmek. Hepsi bu. Ah bir de yemek pişirme. Sanırım iki şey oldu."

"İğrençsin," diye fısıldadı Wren. Ardından bakışları bana döndü. "Orada oturup böyle korkunç şeyler söylemesine izin verdiğin için sen de ondan daha iyi değilsin."

Wren, her zamanki yargılayıcı tavrına döndüğünde öfkem yükselmeye başladı. "Ne söylememi istiyorsun? Malcolm'un haklı olduğunu düşündüğümü mü? Kadınların hızlı bir düzüşme dışında hiçbir şeyde iyi olmadıklarını mı? Belki haklı olabilir."

"Piçin tekisin, Lancaster!" diye bağırdı Natalie sırasından. Küçümsercesine gülüyordu.

Skov henüz sınıfa girmediği için rahatça konuşuyordu. Şu an herkes tartışmaya dâhil gibiydi.

"O haklı," dedi Wren. Sesi ürkütücü derecede sakindi. "Sen tam anlamıyla *piçin tekisin*."

Ağzım açık kaldı. Ezra, yanımda histeri krizi geçirircesine kahkahalara boğulmuştu. Malcolm bile kıkırdıyordu.

Wren, topukları üzerinde dönerek çantasını yerden aldı ve sınıftan dışarıya koştu. Skov, sınıfın kapısını kapatmadan önce Wren'in yanında koşup gitmesini izlemişti.

"Hayatı boyunca bir kez bile dersleri ekmeyen bu kız neden sürekli benim sınıfımdan koşarak kaçıyor?" Skov, başını iki yana sallayarak masasına dönerken bu soruyu özellikle sorduğu biri yoktu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordum arkadaşıma. "Bilerek mi ona çarpıp canını yaktın?"

Malcolm dik dik bana baktı. "Ona güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin. O küçük iyilik timsali eninde sonunda bizi ispiyonlayacak ve işimiz bitecek."

"Ona bağırıp sınıfın ortasında aptal durumuna düşürmek onun sesini keser sanıyorsun yani?"

En azından pişmanmış gibi görünebiliyordu. "Eğer bizden korkarsa belki bir şey söylemez."

"Onun ödünü patlatmak da gördüklerini itiraf etmesine sebep olabilir." Siktir. Wren'in sessiz kalması için ne yapacağımı bilmiyordum. Belki bir kez olsun ona nazik davranmalıydım. "Müdürün ofisine tek bir ziyaretıyla hem senin hem de bizim için her şeyi mahvedebileceğini unutma. Gerçekten harika bir plan yapmışsın, dostum. Çok sağlam."

Ben kimdim ki? Ben de Wren'i tehdit etmek dışında bir şey yapmamıştım. Malcolm kadar kötüydüm.

Yapmak istediğim tek şey onu becermek olduğu için muhtemelen daha kötüydüm.

O an, benim de sıradan biri olduğumu hatırlatan bir farkındalık göğsüme taş gibi oturdu. Sanki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi davransam da tek bir şeyin, tek bir kişinin bana dokunmaya gücü vardı. Zihnimi alt üst etmeye.

Beni tamamen mahvetmeye.

Wren.

"Belki de çenesini kapalı tutması için birinin onu tehdit etmesi gerekiyordu. Senin aklında olan tek şey onun bekâretini bozmak tabii," diye cevap verdi.

Bakışlarım yakıcı bir şekilde Malcolm'a döndü. Ne düşündüğümü bilmesinden nefret ediyordum. Bu benim kendi hatamdı. Son senemiz başladığından beri Wren'i arzuluyordum. Lanet olsun, hatta bundan daha uzun süredir.

Elini tutmaya çalışsam yüzüme bir tokat atacak küçük bir baki-reyi neden bu kadar kafama takıyordum ki? Muhtemelen hayatı boyunca hiç penis görmemişti. Hiç öpüşmemişti. Hiç dokunulmamıştı.

Saftı. Ter temizdi.

Hiç benim tipim değildi.

O zaman neden onu kirletmek için yanıp tutuşuyordum?

Bakışlarımı kaldırdığımda Natalie'nin ilgiyle bizi dinlediğini fark ettim. Hay sikeyim, harika. "Bu doğru değil."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Saçmalık. Onu deli gibi istiyorsun. Gözlerinde görebiliyorum. Bu yüzden onu tehdit etmek için hiçbir şey yapmayacaksın.” Malcolm başını iki yana salladı. “Bizi mahvedecek, sen de buna izin vereceksin.”

“Sesini alçalt,” dedim resmen tıslayarak. Natalie’ye doğru dik dik baktığımda bakışlarını kaçırdı. “Wren’in hiçbir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim, tamam mı? Sesini kestiğine emin olacağım.”

“Hı hı,” dedi Ezra. Yüzüne nispet yaparcasına bir gülümseme yayılmıştı. “Sesini kesmek için yapmak istediğin tek şey aletini ağzına sokmak.”

“Kes sesini lan!” Sesim, Skov’un dikkatini çekecek kadar yüksekti.

Skov iç çekerek ellerini kalçasına yerleştirdi. “Bay Lancaster, sınıfımda böyle konuşulmasından hiç hoşlanmıyorum.”

“Üzgünüm.” Sesim hiç üzgün çıkmıyordu ve o da bunun farkındaydı.

“Ah, eminim öyledir. Hâlâ sakinleşmemiş gibi görüldüğünüz için gidip psikoloji partnerinizi aramalısınız. Onu sınıfa geri getirin, tamam mı? Yoklamada onu işaretlemekten nefret ediyorum.” Orada oturup şaşkınca baktığım için Skov, eliyle kapalı kapıyı işaret etti. “Hadi bakalım. Hadi. Wren’i bul ve onu buraya getir.”

Bu sınıftaki hiç kimseye güvenmediğim için çantamı da alarak sınıftan çıktım. Ürkek küçük bakirenin, önce kaba bir kızla kavga edip, bana piç dedikten sonra nereye gidebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bunu söylediğine hâlâ inanamıyordum. Bu tür kelimeler onun kelime dağarcığında yoktu. Tam da bu yüzden söylediği şey beni şoka uğratmıştı.

Son hafta yaptığı birçok şey Wren’lik olmayan şeylerdi.

Koridorda ilerleyerek vakit öldürüyordum. Telefonuma baktığımda hiçbir şey yoktu. Kızlar tuvaletinin yanından geçerken durak-sayarak burada olup olmadığını düşündüm.

MONICA MURPHY

Hiç şüpheye düşmeden kapıya ilerleyerek içeri girdim. Wren'i lavabonun önünde aynaya bakarken bulunca duraksadım. Yansıması bakışlarını kaldırarak bana baktı. İncinmiş ifadesi, kalbimin etrafına ördüğüm duvarlara çarpıyordu.

"Ne istiyorsun?"

Sesi ağlamak üzereymiş gibiydi. Erkeklerin çoğu bu sestten nefret ederdi, kendimi o erkeklerden olmadığımı ikna etmeye çalıştım. Bunu görmezden gelebilirdim. İncinmişti ve ağlıyordu.

Ne olmuş yani?

Ancak o üzgün gözleriyle bana bakmaya devam ettikçe içimde bir suçluluk hissetmeye başladım.

"Skov, seni sınıfa geri götürmem için beni gönderdi," dedim sonunda.

Dik dik baktı. "Gelmeyeceğimi söyle."

"Seçeneğin olduğunu sanmıyorum, Küçük Kuş-

"Bana öyle seslenme!" diye bağırdı telaşla bana dönerken. Yanakları taze gözyaşlarıyla nemlenmişti ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Sadece, git buradan. İsteddiğini aldın, tamam mı? Özsaygımı ruvalete attın. Hiç gerçek arkadaşım olmadığını fark ettim. Hiçbiri beni tanımıyor bile. Nasıl olduğumu ya da iyi olup olmadığımı sormuyorlar. Hiç kimse umursamıyor. Hayatım çok boktan. Umarım mutlu olmuşundur."

Kaşlarımı çattım. "Bundan neden mutlu olacaktım ki?"

"Çünkü benden nefret ediyorsun. Bence beni bu okuldan göndermeye çalışıyorsun. Burası senin bölgen. Sonunda herkesi önemli biri olmadığımı ikna edeceksin, benim de geri dönmek dışında bir seçeneğim kalmayacak."

"Ah, lanet olsun hadi ama Wren. Aşırı duygusal davranıyorsun."

"Senin yüzünden! Bana böyle hissettiren sensin." Ellerini kaldırdı. "Burası sadece Crew Lancaster'ın dünyası ve hepimiz yalnızca burada yaşıyoruz, değil mi?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Hayır. İstemiyor dahi olsam dünyamı Wren'le paylaşıyormuş gibi hissediyordum. Tanıdığım hiçbir kıza benzemiyordu. Bağımsız düşünen ama yine de erdemli bir züppeydi. Züppe olmasına rağmen başkalarını umursadığını düşünüyordum. İnsanların onu beğenmesini istiyordu, okuldaki kızlara kendi gibi erdemli olmaları yolunda doğru karar vermeleri için yol göstermek istiyordu.

Sürekli onaylanmak istiyordu.

İlgi istiyordu.

İnsanlardan her türlü ilgiyi görüyordu.

Ama ihtiyaç duyduğu ilgi, benim ona verebileceğim türden bir ilgiydi.

ON İKİ WREN

İSTEMESEM DE CREW'I psikoloji sınıfına doğru takip ettim, yürürken sessizdim. Bedeninden bilmediğim bir duygunun yayıldığını hissediyordum.

Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum, umursamıyordum da. Acaba ben miydim?

Güzel. Onun aklını karıştırdığımı umut ediyordum. O da bana aynısını yaptığı için ancak bu adil olurdu.

Sınıfa girdiğimizde hiç vakit kaybetmeden Bayan Skov'un masasına ilerledim. Bakışları bana döndüğünde yüzümde pişman bir ifade vardı.

"Sınıfı terk ettiğim için özür dilerim," dedim. Sesim kısıktı. "Dün için de özür dilerim. Bu bir bahane olmasa da biraz keyifsizdim."

İç çekerek ellerini masasının üzerine yerleştirdi. "Sorun yok, Wren."

Konuşmaya devam ettiği sırada arkamı dönmek üzereydim.

"Bilmeni istediğim bir şey var. Biraz düşündüm ve eğer bu proje için partnerini Sam'le değiştirmek istersen müsaade ediyorum," dedi Skov.

Ona dönerek gözlerimi kırıştırdım. Bu teklifi beni şoke etmişti. "Gerçekten mi?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Başını salladı. "Crew'la olmanın seni rahatsız ettiğinin farkındayım."

Ediyordu. Kelimenin tam anlamıyla peşimden koşmuş, beni taciz edip tehdit etmişti. Ne yaptığını tam şu an Skov'a söylemeliydim. Bunu çok istiyordum.

İfade edemeyeceğim kadar çok.

Ancak bana, neden peşimden koştuğunu ve ne gördüğümü soracaktı. Sonunda da çocuklar benim yüzümden okuldan atılacaklardı.

Bunun sorumluluğunu almak istemiyordum. Onların nefretini kazanmak da.

"Sam'le bu değiştirme olayı hakkında konuştunuz mu?" diye sordum.

"Aslında hayır. Henüz değil. Natalie gelip yeni bir partnerle çalışmayı rica etti. Crew'la çalışmak istediğini söyledi. Bu projeyle ilgili bakış açım tamamen ters olsa da seni bu kadar perişan görmek istemiyorum." Üzerimde gezinen bakışları anlayışlıydı. "Ağlamış gibi görünüyorsun."

"İyiyim." Omuz silkerek omzumun üzerinden Crew'la konuşmaya çalışan Natalie'ye baktım. Ezra, Natalie'yi yavru köpek bakışlarıyla izlerken Crew onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bir kez daha öğretmenime döndüm. "Partnerimi değiştirmek istemiyorum."

Skov'un kaşları neredeyse saçlarına kadar kalkmıştı. "Emin misin?"

"Evet." Net ve kesin bir şekilde başımı salladım. Ayrıca...

Crew'ın, Natalie'yle çalışmasını istemiyordum. Bu, onun sanki kazanmış gibi hissetmesine sebep olacaktı ki bu hiç istediğim bir şey değildi.

Natalie bunu hak etmiyordu. Crew'ı da.

"Eğer Crew'la çalışacağım diyorsan, bu günlük duygu patlamalarına son vermemiz gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Başımı eğerken utanç içindeydim. Olan şeylerin

MONICA MURPHY

beni bu kadar etkilemesine normalde izin vermezdim. Zaten kimse daha önce benimle uğraşmaya çalışmamıştı da. Söylediklerime saygı duyan takipçilerim vardı ve bana ya da değerlerime katılmayan kişiler genelde beni yalnız bırakırlardı.

Crew'a kadar. O sanki benimle uğraşmaya son veremiyor gibiydi, bundan nefret ediyordum.

Ancak içimde, bundan nefret etmeyen çok küçük bir parça da vardı. Derinlerdeydi. Bana dokunduğu zaman göğsümün zevkle dolmasına sebep olan küçük, karanlık bir parça. Bugün beni arkamdan tutup eliyle göğsümü tuttuğunda bundan tiksинmem gerekiyordu. Korkmalıyım.

Öyle de olmuştu. İlk başta. Sonrasında harekete geçen başka bir his vardı. Beni istiyor olabileceğini bilmek bana heyecan vermişti. Bunu sesinde duyabiliyordum. Bana dokunuşunda hissedebiliyordum.

O an, beni *istemmişti*. Bir dakikalığına da olsa.

"Tamam o zaman. Hadi, işe koyulun," dedi Bayan Skov. Onu masasında yalnız bırakarak sınıfın arka tarafına, Crew'ın oturduğu yere yöneldim. Hemen yanında Natalie oturuyordu.

"Partnerlerimizi değiştiriyor muyuz?" dedi Natalie neşeyle. Bakışları Crew'a kaymıştı.

Crew'sa ona bakmıyordu bile. Dikkati yüzde yüz benim üzerimdeydi.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken. Bakışlarım Crew'dan ayrılmıyordu. "Hâlâ aynı."

"Tanrım, Skov sürtüğün teki," diye mırıldandı Natalie, sandalyeden kalkarken. Sam'in yanındaki boş sandalyeye yönelmişti.

Ben de Natalie'nin az önce kalktığı sandalyeye yerleşirken içten içe beni tüketen o zafer dalgasını bastırmaya çalıştım. Sırt çantamı yere bırakıp fermuarını açarak defterimi ve kalemimi çıkardım. Ardından eşyalarımı sıraya bıraktım.

"Skov vazgeçmiyor, ha?" Crew'ın kalın sesi kulaklarıma dolduğunda ısındığımı hissettim.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Kendime engel olamadan gizli bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. "Sanırım öyle."

Haftanın kalanında okul fazlasıyla monoton geçmişti. Sömestr yaklaşırken hepimiz final sınavlarımıza ve projelerimize odaklandığımız için pek bir şey olmamıştı. Fig'i görmezden gelip onunla sınıfta yalnız kalmamaya çalışıyordum. Sıram hep boş bir şekilde beni beklediği için derslerine geç bile gidiyordum. Zaten hiç kimse en önde ve ortadaki sırada oturmak istemiyordu.

Maggie'ye bana uzak davranıyordu. Sanırım vaktini Franklin'in peşinde koşarak geçiriyordu ve başka hiç kimseyle takılmıyordu.

Sorun değildi. Her neyse.

İnsanların, özellikle de sınıftaki kişilerin okulda bana nasıl davrandığını gözlemliyordum. Son sınıflardaki bütün arkadaş gruplarının dışında olduğumu fark etmiştim. Beni gerçekten içlerine alan ya da arayan hiçbir grup yoktu.

Bu üzücüydü. Crew söylemese bundan tamamen habersiz kalacaktım. Ki bazen habersiz olduğum o zamanlara dönmek istiyordum. Herkesin beni sevdiğini ve hepsinin arkadaşım olduğunu düşündüğüm zamanlara. Fark yaratan pozitif bir izlenim bıraktığım zamanlara.

Ah, tabii ki küçük kızlar hâlâ benimle vakit geçirmek istiyorlardı ve ben de başka kimsem olmadığı için öğle yemeklerinde onlarla takılıyordum. Sanki hayatlarında doğru kararlar verip daha iyi hissetmek için beni yanlarına alıyor gibiydiler. Eninde sonunda bu kızların çoğu başka yöne sapacaktı. Bir sevgilileri olacaktı. Âşık olacaktı. Seks yapacaklardı.

Sonra da beni arkalarında bırakacaklardı.

Psikoloji dersi ve projemiz, az da olsa beni endişelendiren tek

MONICA MURPHY

şeydi. Her öğleden sonra karşımda sırttan Crew'ı sindirmek canımı sıkımaya başlamıştı ama gülüp geçmek için elimden geleni yapıyordum. İkimizin de amacı karşıımızdaki kişiyi tanıyıp nasıl biri olduğunu anlamaya çalışmak olsa da konuşmalarımızı mümkün olduğunca kişisel sohbetlerden uzak tutmaya çalışıyordum.

Zaten vazgeçmiştim. Ne kadar denersem deneyeyim onu çözmiyordum. Parlayan bakışlarını, sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi kaba bir şekilde bana yöneltiyordu. Kendimi huzursuz hissediyordum.

Üstelik her zaman negatif bir şekilde de değil.

Yine de Natalie'ye karşı pes edecek değildim. Hâlâ Crew'ın, onun değil de benim partnerim olmasına kızgın olduğunu biliyordum. Ne yazık. Buna alışması gerekecekti.

O benimdi.

Sonunda cuma günü geldiğinde, rahat bir nefes alabiliyordum. Bu hafta sonu anne ve babamı göreceğim için sabırsızlanıyordum. Daha bir hafta önce Şükran Günü'nde onlarla birlikteydim, bu yüzden onları çok özlediğimden değil, babamla birlikte cumartesi günü, hayran olduğum ve kesinlikle gelecek vaat eden sanatçıların sergisine gideceğimiz için heyecanlıydım. Ayrıca kampüsten uzaklaşmayı da dört gözle bekliyordum. Burada olmak şimdiden beni yormaya başlamıştı ve sömestr tatiline daha iki hafta vardı.

Bir de sözde arkadaşlarım için planladığım büyük doğum günü partim vardı. Neden kendimi sıkıntıya soktuğumu bilmiyordum bile.

İptal edecektim. Neden geleceklerdi ki? Sonuçta uyuşturucu ya da alkol olmayacaktı. Aslında... Biri gelirse şaşıırırdım.

Bu üzücü düşünce beni yıkıp geçmeden kafamdan atmayı başardım.

Koridorda, günün son dersine doğru ilerlediğim sırada arkamdan birinin boğazını temizlediğini duydum.

"Wren, selam."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Arkamı döndüğümde dudakları bir gülümsemeyle kıvrılan Larsen Von Weller'ı buldum.

O da benim gibi bir son sınıf öğrencisiydi. Sessiz. Akıllı. Atletik ama bu aptal okuldaki bazı sporseverler gibi iğrenç değildi. Kahverengi saçları, kahverengi gözleriyle çekiciydi. Zayıf ama kaslı bir vücudu vardı.

"Selam," dedim, varla yok arası bir gülümsemeyle. Neden benimle konuştuğunu merak ediyordum.

Birinci ve ikinci yıllarımızda daha çok ortak dersimiz olduğu, birbirimizi daha sık gördüğümüz için yakındık. Üçüncü sınıfta ikimiz de ders seçimlerimizde farklı yollara gittiğimizden artık pek de konuşmuyorduk.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim." Başımı sallarken koridordan geçen insanların kiminle konuştuğumu görmek için merakla bize baktıklarını gördüm. "Sen nasılsın?"

"Her şey yolunda." Yüzünde basit bir gülümseme vardı. "Bir haber aldım."

"Ah?" Tanrım, ne biliyordu?

"Evet. Bu hafta sonu eve dönüyormuşsun." Gülümsedi.

Kaşlarını çatırdı. "Bunu nereden duydun?"

Utangaç bir ifade yüzüne yayılırken ellerini ön ceplerine attı. "Annem, benim de eve gideceğimden bahsetti. Bizimkiler cumartesi günü akşam yemeğine sizi çağırmış ve annem senin de geleceğini söyledi."

"Ah. Evet, galiba orada olacağım." Ailesinin, benimkilerle arkadaş olduğunu fark etmemiştim. Ancak babam bir dostluğu asla geri çevirmezdi. Gayrimenkul işinde olduğu için hayatındaki herkesi potansiyel iş olanağı olarak görürdü. Onun gözünde birileri sürekli bir şeyler almanın ya da satmanın yollarını arardı.

"Arayı kapatmak güzel olacak, değil mi?" diye sordu. Yürümeye başladığımda bana eşlik ediyordu.

"Kesinlikle." Ona gülümsedikten sonra sınıf kapısının yanında durdum. "O zaman yarın görüşürüz."

"İple çekiyorum." Bana büyük bir gülümseme gönderdi. "Yarın görüşürüz, Wren."

Larsen, hızla uzaklaşmaya başlayıp kalabalığa karışırken son derslerine yetişmeye çalışan insanların yolunu kapatmamak için duvara yaslanarak onu izledim.

"Bu da neydi böyle?"

Döndüğümde, yüzünde öfkeli bir bakışla az önce Larsen'in gittiği yöne bakan Crew'la karşılaştım.

"Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

"Larsen. Niye senin etrafında geziyor?"

Burnumu kııştırdım, söyledikleri hoşuma gitmiyordu. "Gerçekten seni hiç ilgilendirmez."

Crew hemen arkamdan gelirken sınıfa girdim. "Çocuğun sıkık bir sapık olduğunu bilmiyorsan beni ilgilendirir."

"O zaman ikiniz iyi arkadaş olursunuz." Omzumun üstünden ona sırtarak hemen yanındaki sandalyeme yerleştim.

Son birkaç gündür ara sıra bir araya geliyorduk ve bu anlarda deliye dönüyordum. Ağzının payını vermeye hazırdım.

"O şerefsizle arkadaş değilim. Kendini beğenmiş bir dallama," dedi Crew, yerine otururken.

"Tanıdık geliyor." Sırt çantamı yere bırakarak ona döndüm. "Karışma, Crew. Seni alakadar etmez."

"Eğer senin ruhsal durumunu mahvederse kesinlikle beni de alakadar eder. Çalıştığımız bir projemiz var."

"Ruhsal durumum senin sayende tehlikede." Her zamanki gibi defterimi ve kalemimi çıkarttım. Crew benimle konuşup da bir bilgi vermeyecekti. Hiç yapmazdı. Ona sayısız soru sormama rağmen sessizliğini bozmazdı. Bu çok can sıkıcıydı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

O can sıkıcıydı. Arkadaş bile olmadıkları hâlde Larsen'in bir sapık olduğunu söylüyordu. Nereden bilebilirdi ki?

"İşleri mahvedecek," diye karşı çıktı.

"Nasıl?" Gerçekten merak ediyordum. "Bana bu kadar körü ne yapabilir?"

"Tanrım, gerçekten bu kadar masum musun?"

Bu sözlerine karşı irkildim. İyi bir insan olduğum için bana korkunç hissettirmesinden nefret ediyordum. Onun gibi ahlaksız değildim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Senin gibi sert ve duygusuz olacağıma masum olmayı tercih ederim."

Crew aşağılamamı göz ardı etti. "Larsen'in neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Lütfen!"

"Kızlara karşı böyle tatlı davranıyor. Sanki bir kanıncayı bile incitememiş gibi. Oldukça çekingen tavırlar, anlıyor musun? Şüphelenmeyen bir kızın üzerinde tedbirli bir şekilde oyununu oynuyor ve kız bir bakmış, o bütün muameleyi gizlice videoya çekerken dizlerinin üzerinde herifin aletini emiyor," diye açıkladı Crew.

Söylediklerine karşı geri çekildim. Bu kulağa kesinlikle korkunç geliyordu. Crew "muamele" kelimesini kullanırken oldukça soğukkanlı görünüyordu.

Seks onun için bu muydu? Bir muamele mi? Vücut sıvılarının değiş tokuşu mu?

İğrenç.

"Kayda mı alıyor?" diye sordum sessizce. Başka kimsenin bunu söylediğini duymasını istemiyordum. Neden olduğunu anlamasam da sırf konuşmaya başladık diye bir sürü kişi Crew ve bana dikkat kesilmişti.

Crew başıyla onaylarken ifadesi zalimdi. "Sonra da arkadaşlarına satıyor."

Şaşkınlıkla iç çektim. "Ne? Neden?"

MONICA MURPHY

"Otuz bir malzemesi için? Hadi ama Küçük Kuş. Sence de buradaki tüm erkekler seni birinin karşısında diz çökmüş hâlde görmeyi istemez mi?" Gözlerindeki ifade sanki o da beni böylesine savunmasız bir pozisyonda görmek istiyormuş gibiydi. "Eğer Larsen bu ânı kaydederse Lancaster Koleji'nin kahramanı olur."

"Bu çok iğrenç." Bakışlarımı sıraya çevirdim. Crew'ın söyledikleri zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Ona inanmalı mıydım bilmiyordum. Herkes hakkında kötü şeyler düşünüyordu. Üstelik Larsen'in daha önce böyle bir şey yaptığını duymamıştım. Hiçbir skandal değerindeki dedikoduya karışmamış olsam da ara sıra dedikodu yapardım ve böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Hiç.

"Ona dikkat et," dedi Crew, ses tonu kaygılıydı. "Seni uyardım."

Skov, tam da zil çalarken sınıfa girerek direkt yoklama almaya başladı. Orada düşüncelere dalmış bir şekilde otururken seçtiği birkaç kelimeyle, yaklaşan cumartesi akşamımı mahvettiği için Crew'dan nefret ediyordum.

Bunu yapmayı bir şekilde beceriyordu. Hayatımı mahvetmeyi.

Dramatik ama gerçektir.

Skov, partnerlerimizle projelerimiz üzerine çalışmamız için bizi serbest bırakırken Crew, sandalyesini yanıma yaklaştırarak beni şaşırttı. Neden yaklaşıyordu ki?

Bunu istemiyordum. Mesafeli olmasını tercih ederdim. Bana bu kadar yakın olmasından rahatsız oluyordum ama bu, kötü bir rahatsızlık değildi. Ki asıl iyi olmayan da buydu.

Hem de hiç.

"Söylediklerini düşünüyorum da," diye başladım.

"Evet?"

"İnanmıyorum."

Öfkeli bir şekilde iç çekti. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Öyle bir çocuğa benzemiyor."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Hep böyle başlamaz mı? *Ah, o gördüğüm en tatlı çocuk. Seri katil olduğuna inanmıyorum.*” Crew’ın bakışı neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı. “Gerçekçi ol, Küçük Kuş.”

“Bence bunu diğer kızlardan duymuş olurdum. Hani şu onun kaydettiklerinden, anlarsın ya.” Bunun ihtimaliyle bile yüzüme iğrenmiş bir ifade yayılıyordu. Bir de kendi başıma gelse ne yapardım acaba.

Aşağılanmaktan bahsediyorum. Bundan asla kurtulamazdım.

“Sence kızlardan biri bundan bahseder mi? O ânın yaşandığını unutmayı tercih ederler. Sana bir şey söyleyecek olsalar bile muhtemelen yaptıkları kötü tercihlerle ilgili onlara nutuk çekersin,” dedi Crew.

Kalbim sızladı. Söylediği şeyden ziyade, ne yazık ki bunun doğru olmasından.

Kötü tercihler yapan kızlara birçok kez öğütler vermiştim. İnsanların yargılayıcı olduğumu düşünmelerine şaşırmıyordum.

“Muhtemelen bunu yapmaya bir son vermeliyim,” diye itiraf ettim. Sesim sakindi.

Crew, öne doğru eğildiğinde omzu benimkine değince ürperdim. “Neyi yapmaya?”

“Sürekli yargılayıcı olmaya.” Yüzüne baktım. “Haklıydın. Bunu bana söyleyen herkes gibi.”

“Ah, Küçük Kuş bu projeden bir şeyler öğreniyor demek.” Yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Seninle gurur duyuyorum.”

Dokunuşuyla tenim ısınmaya başladığında bu yabancı hissi bastırmaya çalıştım. Böyle şeyler söylememeliydi.

Sonunda kendimi bu söylediklerinden hoşlanırken bulabilirdim.

“Henüz kendinle ilgili bir şey öğrenmedin mi?” diye sordum umutla. Bana dokunduğu için midemde uçuşa geçen kelebek sürüsünü yok saymaya çalışıyordum.

MONICA MURPHY

“Götün teki olduğumu düşündüğünü öğrendim.”

Kaşlarımı çattım. “Böyle bir şey söylemedim.”

“Gerek yok. Anlayabiliyorum.”

Hissettiğim her şeyin direkt yüzüme yansıdığını bana daha önce söylemişlerdi.

“Aynı zamanda okulun sahibiymiş gibi davrandığımı söyledin.”

“Aslında öylesin.”

“Ailem öyle,” diye düzeltti.

Gözlerimi devirdim. “Her neyse.”

“Bugün küstahsın, Kuş.”

“Kişisel meselelerime dâhil olmaya çalışman beni küstah yapıyor.” Kalemimi yavaşça defterime vuruyordum. “Bugün gerçekten proje üzerinde *çalışacak* mıyız?”

“Evet. Hadi başlayalım.” Sandalyesinde yaslanırken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Seninle röportaj yapmak istiyorum.”

İçimi huzursuz bir his kaplarken canım sıkılmıştı. “Röportajı ben yapsam nasıl olur?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Dün gece aklıma birkaç soru geldi. Senin hakkında bilmek istediğim şeyler var.”

Söyledikleri neden bir tehditmiş gibi geliyordu? “İnan ki kendimle ilgili hiçbir konuyu sana açmayacağım.”

“Projenin amacı bu sanıyordum.”

“Beni analiz ediyor olman gerekiyor. Benimle alakalı istediğin her şeyi sana söylemem yerine, senin beni çözmeye çalışman gerekiyor,” diye hatırlattım.

“Her şeyi daha da zorlaştırmanın bir yolunu hep buluyorsun, değil mi?” Bunu sorar gibi söylememiştii.

Kelimelerinin canımı yakmasından nefret ediyordum. “Tamam. Sorularını sor.”

Crew telefonunu alarak notlar uygulamasına girdi. Yazdığı soruları ararken kaşlarını çatmıştı. Ben de fırsattan istifade biçimli yü-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

züne bakmaya başladım. Keskin bir çene hattı, yumuşak dudaklar. Güçlü bir burun, köşeli elmacık kemikleri. Kalın kaşlar, buz mavisi gözler. Yüzü bir sanat eseri gibiydi. Yüzlerce yıl önce çizilen bir resimde bulabileceğiniz türdendi. Duygusuz bir aristokrat, kaslı bacaklarını göstermek için dar bir pantolon giymiş ve üzerinde zenginliğini gösteren ağır, kadife bir ceket vardı.

Şu âna uyduğu gibi o zamana da uyardı. Ait olduğun yeri bilmek ve bu kadar kendine güveniyor olmak nasıl bir şeydi acaba?

Bunu bildiğimi düşünürdüm. Ancak projeye başladığımızdan beri aklım karıştı. Keyfim yerinde değildi.

“Tamam.” Crew’ın kalın sesi beni düşüncelerimden çekerek tekrar ona odaklanmamı sağladı. “Hiç hobin var mı?”

“Ne kadar da genel bir soru.” Bekleyin, onunla alay mı ediyordum?

“Nelerden hoşlandığını öğrenmek için güzel bir yol.”

Hakkı vardı.

“Seyahat etmeyi seviyorum.”

“Nerelere gittin?”

“Birçok yere. Avrupa’nın tamamına. Japonya’ya. Birkaç yıl önce de Rusya’ya gittim.”

“Nasıldı peki?” Not almadığının farkındaydım.

Hım.

“Bir sergi için ailemle gitmiştik.”

“Doğru. Büyük koleksiyonerler.”

“Evet. Annem, sanat dünyasında bir uzman oldu. Gözüne kestirdiği bir parça için her yere gitmeye hazır. Birkaç yıl önce şubat ayında Rusya’ya gittik. Dondurucu bir hava vardı. Hava şartları sebebiyle uçuşları iptal edip durdukları için günlerce orada kaldık,” diye açıkladım.

“Rusya’yı sevdin mi?”

“Güzeldi ama korkunç soğuktu. Gökyüzü griydi ve bu hiç değişmedi. Belki başka bir mevsimde daha çok sevebilirdim.”

MONICA MURPHY

Bir şeyler not aldığımda keşke ne yazdığımı bilseydim, diye düşündüm. "Başka ne yapmayı seversin?"

"Okumayı severim."

Bakışları üzerimde gezindi. "Sıkıcı."

"Okumadan *bizim* sahip olduğumuz türde bir not ortalamasına sahip olamazsın," diye belirttim.

"Doğru. Yine de zevk için çok okumuyorum."

Zevk kelimesini öyle bir söylüyordu ki söyleyiş tarzı aklıma bir şeyler...

Getiriyordu.

Kötü şeyler.

Zevk için o ne yapardı?

"Başka, Küçük Kuş?" diye sordu sessizce. İrdeliyordu.

"Sanatı severim," diye itiraf ettim.

"Ne tür?"

"Hepsini. Hayatın boyunca çeşitli sanat galerilerine sürüklendiğinde gördüklerini beğenmeye başlıyorsun. Eserler zamanla seninle konuşmaya başlıyor. Bir anda hayran olduğun sanatçıların listesi uzuyor." İç çektim. "Başta karşı koydum. Müzelere ya da sanat galerilerine gitmeyi hiç istemiyordum. Sıkıcı olduklarını düşünüyordum."

"Küçükken öyle geliyor. Kesinlikle sıkıcı," dedi.

"Aynen öyle. On üç yaşına geldiğimde beğenmeye başladım. Aşık olduğum eserler vardı." Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Birkaç yıl önce keşfettiğim bir eser kesinlikle favorim."

Gözleri merakla parladı. "Neymiş o?"

"Ah, hiçbir şey." Bunu hiç söylememiş olmam gerekiyordu. Umursamazdı. Cidden. "Beni cezbeden bir eser."

"Biraz bahsetsene," diyerek beni kışkırtsa da hızla başımı iki yana salladım.

"Sıkıcı."

"Hadi, Wren."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sesi bana kızgınmış gibi gelce de gerçek adımı kullandığı için anlatmaya devam ettim. "2007 yılında, birçok araç keşfedip farklı materyaller kullanan bir sanatçı tarafından yapılmıştı. Okuduğuma göre adam, favori eserimi hazırlarken hâlâ bir uyuşturucu bağımlısıymış."

"Uyuşturucu bağımlısı mı? Bu senin ahlak kurallarına biraz aykırı gibi, Küçük Kuş."

"Artık temiz. İnsanlar bazen hata yapabilir. Hiçbirimiz mükemmel değiliz," dedim omzumu silkerek.

"Sen hariç," Sırıttı. "Sen, bu kampüsteki en mükemmel kızsın."

"Lütfen. Kesinlikle mükemmel değilim," diye karşı çıktım. Öyle olduğumu düşünmesinden nefret etmiştim. Herkesin standartlarını karşılamaya çalışmak zordu. Ebeveynlerimin. Öğretmenlerimin. Okulda beni takip eden kızların. Hatta komik olduğumu düşünen insanların bile.

Söylediğim şeyi tamamıyla duymazdan geldi. "Bu eser nasıl bir şey?"

Oturduğum yerde doğruldum, açıklayacağım için heyecanlanmışım. "Öpücüklerle dolu devasa bir tuval."

"Öpücükler mi?"

"Evet. *Chanel* rujların farklı tonlarıyla aynı kadının tuvali öpmesini sağlamış." Crew, kaşlarını çatığında gülümsedim. "Her seferinde tuvali farklı bir şekilde öpmüş. Daha sert. Daha yumuşak. Dudakları daha açık, daha kapalı."

"Tamam."

"Aslında eserin bir ismi yok ama sanat dünyasında 'Yaşamından Bir Milyon Öpücük' olarak biliniyor. Babam geçen sene doğum günümde sürpriz yapmak için almaya çalıştı ama artık sahibi elden çıkarmıyor. Çok benzeyen bir eser daha var ama onu da bulamıyorsun."

"İstedığinin değeri ne kadar?"

"Çok."

"Açıkla. Bir sürü farklı fiyat olabilir."

MONICA MURPHY

"Müzayedeye çıktığında özel bir koleksiyonere beş yüz bin doların üzerinde bir fiyata satılmış."

Alay eder gibi bir ses çıkardı. "Kolayca alınır."

"Sahibi satmazsa alınamaz. Ona göre paha biçilemez." Telefonuma uzandım. "Görmek ister misin?"

"Tabii."

Google'ı açıp bir dakikadan kısa sürede eseri ekranımda açmıştım. Onu görmek bile kalbimin olumlu anlamda sızlamasına sebep oluyordu. İçgüdüsel olarak beni çağırıyor ve derinlerime dokunuyordu.

Daha önce hiç öpüşmemiştim, bu yüzden bir adamı öpüp geri çekildiğinde dudaklarında rujunu bırakmanın nasıl bir şey olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Bu çok...

Romantikti.

"İşte burada." Crew, uzattığım telefonu alarak ekranı uzun ve sessiz saniyeler boyunca inceledi. "Ne düşünüyorsun? Nasıl dalgalandığını görebiliyor musun? Bir illüzyon yaratmak için sanatçı kadının dudaklarını belirli yerlere bastırmasını istemiş."

"Görebiliyorum," dedi telefonumun ekranına dikkatle bakarken.

"Güzel, değil mi?" Sesim, favori sanat eserimden her bahsettiğimde olduğu gibi hevesliydi. Bu çalışmanın hâlâ bana ait olmaması büyük hayal kırıklığıydı. Babam kendi koleksiyonumun başlangıcı olması için bu parçayı almaya çok uğraşmıştı.

Bunu alamayınca da aynı sanatçının başka bir eserini almıştı. O da güzeldi ama en çok istediğim eser kadar değildi.

"Bence kendin yeniden yapabilirsin, sorun değil." Telefonumu tekrar bana uzattı.

"Ama yeniden yapmak istemiyorum." Ekranımdaki hayran olduğum, rujlarla kaplı tuvale baktım. "Bunu istiyorum."

"Kaç tane *Chanel* rujun var?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Hiç. Çok fazla ruj sürmüyorum." Sadece dudak nemlendiricisi ve rimel. Kozmetik rejimime bunlar uyuyordu.

"Böylesi bir ağız için rujlara yatırım yapmalısın," dedi Crew.

Yabancı bir his kanıma karışırken dudaklarımı incelediğinin farkına vardım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimse sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

Başparmağını dudaklarımın kenarına yaklaşıp beklledi. Varla yok arası dokunuşu bedenimin tepeden tırnağa karıncalanmasına sebep olmuştu.

"Seksi bir ağzın var."

ON ÜÇ CREW

DUDAKLARI YUMUŞAKTI. Peki ya bana bakışı?

Feci seksiydi.

Beni cezbetmişti. Bir sürü şey için cezbedilmiştim. Başparmağımla alt dudağını okşamak için. Sınırlarını zorlamak ve ona dokunmama nasıl tepki verdiğini görmek için. Eğer başparmağımı ağzına itersem ne yapardı? Aklını mı kaçırdı? Beni ısırır mıydı? Yoksa dudaklarını kapatarak parmağımı içeride mi tutardı? Belki hafifçe ısırırdı? Emerdi?

Bunların herhangi birinin gerçekleşme ihtimali sıfırdı.

Gönülsüzce parmağımı ağzından çekerek sırama indirdim. İrileşen yeşil gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Ne-Ne demek istiyorsun?"

"Açıkça söyledim, Küçük Kuş. Lanet derecede seksi bir ağzın var."

Uzanarak titreyen parmaklarıyla az önce dokunduğum yeri okşadı. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Kendinle ilgili seksi hiçbir şey düşünmediğini tahmin ediyorum."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Gerçekten düşünmüyorum."

"Favori eserini yeniden yapmayı hiç düşünmedin mi? Bir sürü ruj

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

alıp boş bir tuvali tekrar ve tekrar öpmeyi?" Bunu yapmasını izlesem kendimi kontrol edemeyip muhtemelen pantolonuma boşalırdım. Ki son zamanlarda kontrol edebildiğim söylenemezdi.

Bu kızla ilgili bir şeyler tüm kontrolü kaybetmeme sebep oluyordu.

Yavaşça kahkaha atı. "Hayır, bunu yapmayı hiç düşünmedim. Hayal edebiliyor musun?"

Edebiliyordum. O seksi dudaklarının izini, çeşitli renklerle bir tuvalin her yerinde görmek isterdim.

"Bunu düşünmelisin," dedim. Bilinçli olarak ses tonumu normal tutmuştum. Sıradan. "Daha sonra çalışabileceğin bir proje olabilir."

"Çalışmam gereken yeterince proje var. Bu dâhil." Kalemikle hafifçe koluma vurdu. "Bana başka sorun var mı? Ders bitmek üzere."

Lanet olsun, onunlayken zaman çok hızlı akıyordu. "Bir sorum daha var."

"Neymiş?"

"Sana bunu daha önce sormuştum."

İfadesi temkinli bir hâl alırken iç çekti. "Devam et. Muhtemelen sana öncekiyle aynı cevabı veririm."

"Aslında, bana hiç cevap vermedin."

"Ah. Kabalık ermişim."

Bu kız! Cevap vermediği için özür dilememiş olmasına şaşırmıştım.

"Bu sefer cevap vereceğine söz verir misin?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Belki." Ses tonu sakindi.

Akıllıca bir hamle.

"Tamam." Öne doğru eğilerek bakışlarımı ona odakladım. "Daha önce hiç öpüştün mü? Dürüst ol, Küçük Kuş. Bana doğruyu söyle. Öğrenmek için geberiyorum."

Başını eğerek sıraya baktı. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

MONICA MURPHY

"Sadece hiç öpüşmemiş bir kız bu cevabı verir." Tepki vermedi. "Hadi. Cevap ver. Kendi ağzının üzerinde bir başkasının dudaklarının baskısını hiç hissettin mi?"

Wren sessiz kaldı.

"Sıcak dudakların tekrar ve tekrar birbirine karışmasını?"

Hâlâ bir şey yoktu.

"Birinin dilinin ilk hamlesini, ağzına doğru yol almasını. Dönüp durmasını, aramasını. Ellerinin harekete geçmesini..." Sesim kesilirken hâlâ tepki vermemişti. Olduğu yerde durmuş, başını eğmiş ve uzun saçlarıyla yüzünü gizlemişti. "Sonrasında bildiğin tek şeyin o ellerin kıyafetlerinin altına girip sana dokunduğu-"

"Dur," diye fısıldadı. Başını kaldırdığında kızaran yanakları gün yüzüne çıkmıştı.

"Cevabın ne, Wren?"

"Hayır. Tamam mı? Mutlu musun? Hiç öpüşmedim. Ama lütfen... Bunu kendine sakla."

Şu an onu öpme isteğiyle yanıp tutuşuyordum ama bu isteğimi bastırdım. "Öpüşmek ister miydin?"

"Tabii ki. Sadece henüz olmadı."

"Neden?" Eline baktığımda lanet elmas yüzüğü bana göz kırptı. "Kendini, babana adadığın için mi?"

"Ondan değil." Başını iki yana salladı. "Boşversene, anlamazsın."

"Lütfen açıkla. Anlamayı çok isterim."

"Bak, kimse benimle öpüşmek isteyecek kadar bana ilgi duymadı. Aslında kimse bana ilgi duymadı."

"Ya ben ilgi duyduğumu söylesem?" Sanki düşüncelerimi ya da hislerimi kontrol edemiyormuşum gibi kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü. Bunu hiç söylememiş olmalıydım. Bu tamamen gerçek ve çıplak bir andı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Gördüğü şeyden sonra bu kızı çenesini kapatması için tehdit etmem gerekiyordu ama konuyu açmayacaktım. Artık değil. Daha da garibi ne mi? Bizi ispiyonlayacağından endişe etmiyordum. İspiyonlamayacaktı.

Bunu hissedebiliyordum.

Gözlerini devirdi. Söylediğime karşılık gülüp geçmeye çalıştı. "Lütfen. Eminim benimle öpmek istemiyorsundur."

"Nereden biliyorsun?" Daha da yaklaştığında sarhoş edici kokusu beni sardı. "Larsen'in seni öpmesine izin mi vereceksin o zaman?"

"Ne? Hayır." Gerginlikle kahkaha atmaya devam etti. "Bana söylediğin şeyden sonra hayır."

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. Onu tasvip ettiğimde gözlerinin parladığını fark etmiştim. "O şeretsizden uzak durman gerekiyor."

"Yarın akşam yemeğinde onun evine gideceğim için bu zor olabilir."

"Seni yalnız yakalamasına izin verme." Cumartesi gününü Larsen dallamasıyla geçirecek olmasını deli gibi kısılanıyordum. "Söz ver, Küçük Kuş. Orada olup seni takip edemem."

"Sanki bekçi köpeğim olmana ihtiyacım varmış gibi. Birkaç gün önce peşimden koşup bana saldırmaya çalışanın sen olduğunu unutma," dedi.

"Saldırmak mı?" Bunu sessiz söylediği için kimsenin duymamasına minnettardım. "Bence bundan, saldırı diyemeyeceğin kadar çok hoşlandın."

Tiim yüzü kızardı. "Çok körüsün."

"Ama hoşuna gidiyor."

"Pek sayılmaz."

"Biraz bile mi? Hadi, itiraf edebilirsin."

MONICA MURPHY

“Söyleyip de sana bunun zevkini yaşatacak kadar değil.” Gülümsemesi kusursuzdu. “Zorlamayı bırak, Crew. Sana yakışmıyor.”

İkimiz de birbirimize gülümsüyorduk ve bu çok... garipti. İyi anlamda. *Bu kızdan tahmin ettiğimden daha fazla hoşlanıyorum*, tarzında.

Zil çalarak bizi bu trans anından çıkardı. Wren sandalyesinde hemen geriye çekilerek sırt çantasına uzandı. Eşyalarını kaldırıp fermuarı çektikten sonra çantayı omzuna atarak yerinden kalkmasını izledim. “Görüşürüz, Crew.”

Ben hiçbir şey söyleyemeden yürümeye başladığında, saçları arkasında salınıyordu. Bakışlarım eteğine inip orada oyalandı. Keşke onu daha çok görebilseydim.

Keşke onu koruyabilseydim.

Yabancı bir his içimi kaplarken göğsüme uzandım. Kaşlarımı çatmıştım. Neden onu korumak istiyordum? Neden onu bu kadar çok önemsiyordum? Anlamıyordum.

Ona karşı hissettiklerime anlam veremiyordum.

Sınıftan ayrılıp binadan çıktıktan sonra üçüncü ve dördüncü sınıfların öğrenci yurduna ilerledim. Burada odam yoktu. Bir Lancaster olduğum için kampüste yaşayan görevlilerin yerleştirildiği başka bir binada özel süitim vardı. Yine de genelde bu yurttaki ortak alanda vakit geçiriyordum.

Şu an tam olarak yöneldiğim yerde.

Bir sandalye bulup yerleştikten sonra telefonumda gezinmeye başladım. Çocuğun eninde sonunda geleceğini bildiğim için bakışlarım ara ara kapıya dönüyordu. Fazlasıyla tahmin edilebilirdi. Okuldan sonra takılmayı en sevdiği yer burasıydı. Takipçilerinin hepsi, etrafını sarıp bu aşağılık herife teslim olan bir başka masum kızla ilgili hikâyeler anlatmasını bekliyorlardı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Kızlarla ilgili sorun, ondan bahsetmiyor olmaları değil peşlerinden gelen diğer kızları uyarınmıyor olmalarıydı. Bu tıpkı büyüyüp duran garip bir sırta dönüşmüştü. Herkes ne olduğunu biliyordu ama hiç kimse bunun kendi başına geldiğini itiraf etmiyordu.

Çok baktandı. Birilerinin Larsen'i uyarması gerekiyordu.

Belki de bu biri ben olmalıydım.

Larsen'in diğer kızlara yapıklarının ne önemi mi vardı? Son birkaç yıldır bunun olmasına göz yummuştuk ve şimdi fark ne miydi? Wren.

O farklıydı. Larsen'in ona dokunmasını bırakın, *bakması* fikrine bile katlanamıyordum. Wren'in ilgisini biraz bile hak etmeyen zavalının tekiydi. Wren çok tatlı, saf ve iyiydi.

Ben bile onun ilgisini zar zor hak etmeme rağmen dangalak Larsen'dan on kat daha adamdım. Ya Wren'i mahvedecek bir şey yaparak içeceği ne ilaç anıp ondan faydalanırken bir video falan çekmenin peşindeyse? Hassiktir.

Elimde olsa onu öldürürdüm.

Dolu dolu geçen yirmi dakikanın ardından sonunda ortaya çıktı. Larsen, yüzünde bir gülümsemeyle ortak odaya girdikten sonra birkaç herif, uzun zamandır ortalarda olmayan kankalarına bir beşlik çıktılar.

Hepsi bir avuç aptaldı. Onlara bir sürü şey anlatan bu büyük şerefsiz hayranlardı.

Normalde onun oturduğu sandalyeye yerleşmiş olduğumu fark edince yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. Gördünüz mü, neyin peşinde olduğumu biliyordum. Nasıl hareket ettiğini biliyordum. Bozuk ifade-sine bakılırsa sandalyesinde oturmamdan hoşlanmıyordu.

Ailem, bu yerin sahibiydi. Teknik olarak, bu sıkık sandalye aile-mindi. Nereye istersem oraya otururdum.

MONICA MURPHY

"Selam Crew," dedi Larsen. Direkt önümde durmuştu.

"Selam." Karşımdaki boş sandalyeyi işaret ettim. "Otursana."

Gönülsüzce sandalyenin ucuna oturduğunda her an kaçabilirmiş gibi duruyordu. "N'aber?"

"Değişen bir şey yok. Sen nasılsın?" Nasıl olduğu umurumda bile değildi ama aptallık edip hemen ona saldırmayacaktım.

Sakince yaklaşmam gerekiyordu. Tehdidime geçmeden önce her şeyin yolunda olduğuna onu inandırmalıydım.

"İyiyim. Hafta sonuna hazırım."

Lanet olsun, direkt konuya girmişti.

"Planların mı var?"

Başını sallarken biraz rahatlamış gibiydi. "Şehre gidiyorum. Sabaha kadar buradayım ama."

Bildiğim iyi olmuştu. Çoktan biraz araştırma yapıp Wren'in katılmayı düşündüğü serginin, tam olarak nerede olacağını bulmuştum.

"Şehirde ne yapacaksın?"

"Ailemle olacağım. Akşam yemeğine misafirleri var ve annem, benim de orada olmamı istedi."

"Öyle mi? Kim geliyor?"

"Beaumontlar."

Başını sallarken sırtıyordu. "Onunla biraz baş başa vakit geçirmeyi umut ediyorum, anlarsın ya? Elde edilemez bir kız."

"Gerçekten senin gibi iğrenç bir sapıkla ilgileneceğini mi sanıyorsun?"

Sırtması yüzünde solarak bir somurtmaya döndü. "Ne oluyor, Lancaster?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime yasladıktan sonra ona dik baktım. "Becerdiği kızların videosunu çeken işe yaramaz şerefsizin tekisin. Onları becermenin tek sebebi paylaşmak için videolarını

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

çekmek. Onlardan para kazanmak. Kızların, yaptığıın şey yüzünden harap olmalarını umursamıyorsun bile. Bazıları bu sebeple okuldan bile ayrıldı. Bir daha dönmediler. Yaptıklarını kimseye söylemedikleri için de devam ediyorsun. Çok utanıyorlar. Hayatlarının bittiğini düşünüyorlar. Hiçbirinin sana bir terapi makbuzu göndermemesine şaşıyorum.”

“O videolardan birkaçını izlediğine bahse girerim,” dedi Larsen, ifadesi oldukça sıcaktı. Yediğiniz bokların size söyleniyor olması iyi hissettirmemeliydi.

“Bir tane.” Gerçek buydu. “Bir tane izledim ve hemen tiksinererek durdurdum.”

“Çok büyük ve kudretlisin değil mi?” dedi tükürürcesine. “Bu malikânenin lordu olduğunu düşünüyor olmalısın ve bu çok kötü. Hiçbirimiz senin istediğini yapmak zorunda değiliz, geri zekâlı. Eğer benimle bir sorunun varsa söyle. Sana açıkça meydan okuyorum.”

“Kanıtım yok. Bu konu hakkında konuşmak isteyen bir grup kıızı gözler önüne çekemem.” Bir anlığına duraksadım. “Wren için de planın bu mu? Onun eğlenceli küçük bir videosunu mu yapmak istiyorsun? İnce aletini emerken belki? Ya da sen onu arkadan becerdiğin için yüzünüzü seçemediğimiz bir video?”

Bu, numaralarından biriydi. Kızların yüzünü hiç göstermezdi. Tamamen değil en azından. Yine de bir şekilde kim olduklarını anlardık. Her seferinde.

“Sadece kıskanıyorsun,” diye patladı Larsen. “Sen de onu istiyorsun. Son zamanlarda Wren’i takip ettiğini fark etmedik sanma. Son iki yıldır lanet sapığının teki gibi her sabah onun okula girişini izliyorsun. Çok fazla bekleyip de elindeki şansını kaçırmaman benim suçum değil.”

“Onunla bir şansın olduğuna gerçekten inanıyor musun?” Sesim sakindi.

"Senden daha çok şansım var, aptal herif. En azından anne ve babası beni onaylıyor. Konu Beaumontlar olunca en zor şey de bu. Babası onu resmen saklıyor. Nedenini pek bilmiyorum. Belki de gizlediği kötü bir şöhreti vardır? On üçünde küçük bir orospu olmuştur? Hiç şüphem yok. O devasa memeleriyle bir aleti güzelce sarabilecek dudaklarına baksana."

Saniyeler içinde onu sandalyesinden çekerek üstüne çökmüştüm. Kravatını o kadar sıkı tutuyordum ki boğulur gibi bir ses çıkardı. Gözleri resmen kafatasından fırlayacak gibi olduğunda suratımı ona yaklaştırdım. "Kes o lanet sesini."

Larsen, kesik nefesler vermesine ve onu boğmak üzere olmama rağmen gülümsüyordu. "Yoksa ne? Kıçımı mı tekmellersin? Devam et, Lancaster. Beni korkutmuyorsun. Ayrıca buradan o kadar hızlı atılırsın ki ne olduğunu anlayamazsın bile."

Sırıltısı tekrar yüzüne yayılmıştı. Kendini beğenmiş yüzüne yumruğu indirmek istiyordum.

"Saçının tek bir teline dokunursan videolarla ilgili her şeyi herkese anlatırım. Son iki yıldır yaptığın her şeyi açığa çıkarırım. Kızları da onların mahremiyetini de unut gitsin. Sonunda işler açığa çıkıp da senin ne bok olduğun anlaşıldığında muhtemelen bana teşekkür ederler."

Larsen'in bakışlarında öfke ve korku karışımı bir duygu vardı. "Amma olay çıkardın, ha? Onu becerip becermememi neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Birincisi, Wren senin gibi gevşek bir dangalağın kendine dokunmasına asla izin vermez. İkincisi, senin aksine kızdan gerçekten hoşlandığım için umursuyorum." Bu kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde olduğum yerde kalakaldım. Şaşkınlık damarlarımda kol gezmeye başlamıştı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Ondan hoşlanıyordum.

Hoşlanıyordum.

Hoşlanıyor muydum?

Ne oluyor lan?

“Crew, hadi ama. Bırak onu.”

Başımı çevirdiğimde Ezra’nın yanımda durup başını yavaşça iki yana salladığını fark ettim. Onu görmezden gelerek dikkatimi tekrar Larsen’a verdim. “Dediğim gibi eğer ona dokunursan bedenindeki her bir kemiği tek tek kırarım. Onun herhangi bir hareketini, gülümsemesini bile kaydedersen seni gebertirim.” Onu geriye doğru ittiğimde arkasındaki sandalyeye takılarak yere düştü.

Üzerinden kalkarken birbirimize baktık. Ellerim yumruk olmuştu. Nefes nefese kalmış ve çok öfkelenmiştim.

Bu şerefsizden nefret ediyordum. Çok fazla.

Arkamı dönerek ortak salondan çıkarken Ezra peşimden geliyordu.

“Bu da neydi, dostum? Neden Larsen’la uğraşıyorsun? Onu hep kendi hâline bırakırız, biliyorsun.”

Çünkü içimizden birini koruduğumuzu düşünen bir avuç aptaldan ibarettik.

Siktir edelim.

“Şerefsizin teki.” Elimin tersiyle ağzımı sildim. “Bunu hak ediyor.”

“Neden? Şimdi ne değişti?”

Arkadaşıma döndüm. “Yarın akşam Beaumontlarla yemek yiyecek.”

Ezra’nın ifadesine bir farkındalık yayıldı. “Yani? Wren’in peşinde olduğunu mu düşünüyorsun? Bir dakika. Ona bakmaktan bile korkar.”

“Bugün onları koridorda konuşurken gördüm. Bence o şerefsize güveniyor.”

MONICA MURPHY

"Güvenmemeli. Bunu bilmiyor mu?"

"Muhtemelen hayır." Bilmiyordu. Ona söylediğim şeye inanıp inanmadığını da bilmiyordum.

Zihnimde sürekli onu, Larsen'la hayal edip durmaya son vermiyordum. Onunla kahkaha atarken Larsen, yavaş ama sağlam bir şekilde güvenini kazanacaktı. Wren'in hiç kimseye göstermediği o muhtaç yanına odaklanacaktı. İlgi istiyordu. Buna açtı. Larsen da bunu ona verecekti. Belki içeceğine hap atmayı bile denerdi.

Sonra öğrendiği ilk şey bir şerefsiz tarafından becerildiği olurdu. Bunu görebiliyordum. Tüm bunları zihnimde görüyordum ve olmasına izin vermemin imkânı yoktu.

Yapamazdım.

Yapmayacaktım.

ON DÖRT WREN

“ÇOK ÜZGÜNÜM, Bal Kabağım ama yarın sergiye gelemeyeceğim.”

“Bekle, ne? Ciddi misin sen?” Telefonu kulağıma daha da yaklaştı-
tırıp sıkıca tutarken parmaklarıma resmen kramp girmişti. “Birlikte
gidebilelim diye eve geldim.”

“Biliyorum ve keşke sana farklı bir cevap verebilsem ama işim
çıktı,” dedi babam.

Kendimi oturma odasındaki mavi kadife koltuğa bıraktım. Koltuğun bu kadar sert olmasından nefret ediyordum. Bu kadar sağlam olmasından. Tıpkı anne ve babamın yaşadıkları steril dairedeki diğer her şey gibi soğuktu. “Bir anda ne çıktı?”

“Akşam yemeğinde birkaç müşteriyle toplantım var,” dedi, sesi sakindi. “Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Hep olduğu gibi. Nedense yalan söylüyormuş gibi hissediyordum. “Cuma akşamı hem de?”

“Haftada yedi gün çalışıyorum. Bunu biliyorsun.” Sesi sinirli gelmeye başladığında, onu suçladığım için kendimi çok kötü hissetmeye başladım.

“Biliyorum, haklısın. Ben sadece üzüldüm.” Gözlerimi kapatarak bu hissin beni ele geçirmesine müsaade ettim. Bu haftam iyi geçmemişti ve yarınki sergiyi merakla bekliyordum.

MONICA MURPHY

Bir kez olsun kendi iyiliğim için bir şey yapmak istemiştim.

"Ben de üzüldüm, Bal Kabağım. Belki başka sefere birlikte gideriz. Sergiyi gezmek isterim."

"Yıl sonunda bitiyor," diye hatırlattım. "Bu hafta sonu da benim için en uygun zamandı. Hazırlanmam gereken finallerim var ve sonra Noel geliyor. Doğum günüm."

"Belki Noel ve yılbaşı arasındaki hafta gideriz?" diye önerdi.

"O hafta doğum günüm var. Planlarım olabilir."

Kiminle olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Güldü. "Haklısın. Küçük kızım doğum gününü elinden geldiğince uzatmayı seviyor."

Sadece babam, kendi başlattığı bir şey yüzünden bana kendimi kötü hissettirebilirdi. On yaşına girdiğimde doğum günümün, yılın en büyük bayramlarından biriyle aynı gün olduğunu göz önüne alarak bunu büyük bir olay hâline getirmişti. Onuncu yaş doğum günü kutlamalarım, annemin çok da gizli olmayan can sıkıntısıyla günler boyunca sürmüştü. O zamandan beri de bir gelenek hâline gelmişti.

"Ne gibi planların var?" diye sordu henüz bir şey söylemediğim için.

"Şehir dışına çıkmak istiyorum," diye itiraf ettim. Artık benimle gelmesini istediğim kimse olmadığının farkına varmıştım. Maggie'ye sormayı düşünüyordum ama Fig olayından beri hâlâ benimle konuşmadığı için ne anlamı vardı ki? Muhtemelen benden nefret ediyordu ve o, son arkadaşımды.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun? Sıcak bir yer mi?"

"Aslında bir sürü kar olan dağ tarzı bir yer bakıyordum. Ahşap bir kulübenin içinde oturup ateşin yanında sıcak çikolata içme fikri sıcak geliyor." Bu kelimeleri sesli dile getirince kendimi aptal küçük bir kız gibi hissetmişim.

"Tropik bir yere gitmek istemez misin? Birçok kişi kış sezonunda sahile gitmek ister. Aruba'ya ne dersin?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Tropik bir tatil, bikini ve bol bol ten demekti. Erkekler bana ve göğüslerime bakacaktı. Göğüslerimi teşhir etmekten nefret ediyordum. Biraz fazla... büyüklerdi.

"Aruba'ya gitmek istemiyorum, babacığım," dedim, sesim kısıktı.

"Tamam. Sorun değil. Veronica senin için birkaç yere baksın ister misin? Biraz araştırma yapıp inceleyebileceğin birkaç seçenek bulabilir," diye önerdi.

"Veronica kim?"

"Asistanım. Birkaç ay önce başladı. Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyorum."

"Ah. Tamam. Evet, tabii. Güzel olur."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Bal Kabağım. Finallerin ve dönem sonu projelerinle yoğun olduğunun farkındayım. Veronica, tatil planlaması yapmak konusunda gerçekten harika. Benimkileri hep o hallediyor."

"Teşekkür ederim. Çok güzel olur." Seyahatimi kendim planlamayı gerçekten çok istiyordum ama hiç kimse bir şeyleri kendi kendime halletmeme izin vermeyecekmiş gibiydi. Ben de bunun olmasına izin verecektim. "Belki yarın sergiye gidebilirim."

"Annenle mi?"

"Hayır. Muhtemelen benimle gitmek istemeyecektir." Sergi olayını ilk duyduğumda, annemle birkaç hafta önce bu sanatçı hakkında konuşmaya çalışmışım ama ilgilenmemişti.

Son zamanlarda yaptığım şeylerle çok nadir ilgileniyordu.

Babamın sesi sertleşti. "Yalnız gitmeni istemiyorum."

"Neden olmasın? Oradaki sergilere daha önce gittim. Bana tanıdık bir yer." Sergi, Tribeca'daydı ve burası kötü bir muhit falan değildi. Sadece konu ben olunca babam için tüm muhitler kötüydü.

"Hiç tek gitmedin. Senin için bir araba ayarlayacağım. Hazır olduğunda yarın ofisi ara ve gelip seni alsınlar."

"Babacığım. Uber çağırabilirim-" diye söze başlasam da hızla cümlemi kesti.

MONICA MURPHY

"Kesinlikle olmaz. Benim arabamı kullanacaksın." Ses tonuna bakılırsa başka bir şey yapmama müsaade etmeyecekti.

"Tamam." Sesim sakın olsa da bir anlığına gözlerimi kapatarak ona ne istersem yapabileceğimi söyleyebilecek kadar cesaretli olmayı diledim.

Ancak değildim. Hiç olmamıştım.

"Annen evde mi?" diye sordu.

"Hayır. Arkadaşlarıyla akşam yemeğinde."

Boğazını temizler gibi bir ses çıkardı. "Arkadaşlarıyla. Öyledir. Seninle yarın öğle civarı görüşürüz. Saat iki gibi geleceğim."

"Bir dakika, burada bile değil misin?"

"Florida'dayım. Yarın döneceğim." Arka planda hareketli feminen bir ses konuştu ve ardından babamın ona cevap verebilmek için ahizeyi kapattığını anladım. "Gitmem gerekiyor, Wren. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum."

Ben daha cevap veremedim konuşmayı sonlandırmıştı.

Telefonumu koltuğa atarak başımı geriye yasladım ve tavanı izlemeye başladım. İncelikle işlenmiş, oldukça pahalı aydınlatma hemen başımın üzerinde parıltıyordu. Bu evdeki her şey pahalıydı. Bazı eşyalara paha biçilemezdi bile.

Sanki hiçbirine dokunmamalıymışım gibi hissediyordum. Yeri doldurulamaz bir şeyi kırarım diye çok korkuyordum. Sanat eserleri. Eşyalar. Anne ve babam için benden daha önemli şeyler.

Ben mi? Kızları? Gösteriş yapabilecekleri eşyalardan bir farkım olup olmadığını merak ediyordum.

Hâlâ biçimlendirilmesi gereken bir sanat eseri.

Kendimi koltuktan iterek evi gezmeye başladım. Duvara asılı devasa tablolar arasından geçerek koridorda ilerledim. Üzerlerindeki ışıktandırılmalarla sanki sokaktan geçen herkesin görebilmesi için mükemmel şekilde aydınlatılmıştı. Bu eve girebilmek için canını verebilecek o güzel sanat hayranları için... Bir anlığına da olsa dairemizi dolduran tabloları, heykelleri ve eserleri görebilmek isteyen kişiler için...

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Onları artık görmüyordum bile. Anlamsızlardı.

Benim gibi.

Kendimi odama kilitledikten sonra eleştirel bir gözle etrafı incelemeye başladım. Hiç renk yoktu. Annem, burada sergileyeceği sanat eserleriyle uyumsuz olmaması için bunu bilerek yapmıştı. Çünkü evet, benim yatak odam bile onun sanatı için potansiyel bir vitrindi. Babamın geçen sene doğum günümde bana aldığı eser duvarımda asılı duruyordu. Gerçekten istediğim o esere yaklaşılmayacak bile olsa, ruj izleriyle dolu bir tuvaldi. Canlı renklerin yanı sıra rastgele birkaç yere sakız yapışmıştı. İğrenç denebilirdi.

Babam bana verdiğinde beğenmişim gibi yapmam gerekmişti.

Eserden bakışlarımı ayırarak yatağıma örten beyaz nevresim takımına baktım. Gümüş rengi, metal yatak başlığının önüne siyah ve gri yastıklar yığılmıştı. Mobilya beyazdı. Duvarlarda hepsi farklı zamanlarda çekilen siyah beyaz fotoğraflar vardı. Daha küçükken ve gerçek arkadaşlarımdan olduğu zamanlardan. Hepimiz değişip, büyüyüp ayrılmadan öncesine ait.

Artık Instagram'da yorumlardan ya da direkt mesajlardan sohbet ediyorduk. Ben burada sıkışmışım gibi hissederken onlar girmişlerdi.

Duvara asılı boy aynasında kendime bakışımı yakaladığımda aynaya doğru ilerleyerek bakmaya devam ettim. Kampüsten çıkmadan önce kot pantolon ve siyah kazak giymiştim. Annem şu an beni görse ne kadar özensiz görüldüğümü söylerdi.

Belki de öyleydim ama en azından rahattım.

Üzerimdeki kazağı çıkarttığımda bakışlarım göğüslerime indi. Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Düz beyaz pamuk tişörtümün gerilmesinden nefret ediyordum. Annem bana sürekli diyet yapmamı söylese de bunun da etkisinin olacağını sanmıyordum. Eninde sonunda, onunkiler gibi olmayan göğüslerim yerinde duracaktı. O dümdüzdü. Bedeni neredeyse erkeksiydi ve o şekilde kalması için çaba sarf ediyordu.

Onu memnun etmek adına bedenimin kıvrımlarıyla savaşıp göğüslerimi kontrol altına almak için en kısıtlayıcı sutyenleri giyiyordum.

Olmadığım biri gibi davranmak çok yorucuydu.

Tişörtü çıkartarak yere bıraktım ve kenara doğru ittim. Ayakkabılarımı çıkardım. Çoraplarımdan kurtuldum. Sonra kot pantolonumu çıkartarak duvara doğru fırlattığımda gürültülü bir sesle yere düştü.

Ta ki odamın ortasında iç çamaşırlarımla kalana kadar soyundum.

Benim yaşımdaki kızlar tanga ya da dantelli seksi iç çamaşırları giyiyorlardı. İç gösteren sutyenler ve braletler giyiyor ya da bazen hiç sutyen giymiyorlardı. Bunları sırf kendileri için, özgüvenli oldukları için giyiyorlardı. Seksi hissetmek için. Birlikte oldukları erkek ya da kızlar her kimse onları tahrik etmek için. Bu katmanları aşip kıyafetlerinin altındakileri görmelerini istedikleri kişiler için.

Bense iç çamaşırlarına hiç de öyle bakmıyordum. Sadece gereğinden daha uzun bir süre giydiğim, günlük giysilerdi. Çok küçük yaştan, beşinci sınıfa falan giderken gelişmeye başlamıştım. İlk sutyenim için ölçü alınması çok utanç vericiydi. Satış danışmanı bu kadar küçük olmama rağmen sutyen bedenimin büyük olduğunu söylemişti. Annemin bakışında reddedilemez bir tiksinti vardı.

Göğüslerim her zaman bir yük gibi hissettirmişlerdi.

Sırtıma uzanarak klipsi açtım ve öne doğru düşen kumaşın yerle buluşmasına izin verdim. Göğüslerim artık özgürlerdi ve ben bakmaya devam ettikçe meme uçlarım sertleşiyordu. Pembelerdi ve uçlarının çevresi genişti. Tüm kızların küçük göğüslerinin ve güzel meme uçlarının olduğu sosyal medyadakilerden farklıydı.

Meme uçlarına baktığımdan değil ama... Merak etmiştim. Son zamanlarda birçok şeyi merak ediyordum.

Ellerimi göğüslerime sararak avuçlarıma aldım. Birbirlerine yaklaştırdığımda dekolte kısmım daha da derinleşiyordu. Yan dönerek kendime bakımdım. Karnım. Genişleyen kalçalarım. Bacaklarım. Çok

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

solgundum. Tenimin altındaki soluk mavi damarlar belki olduğu için neredeyse yarı saydamdım.

Mükemmel vücudu ve küçük göğüsleriyle Natalie'yi düşündüm. Birkaç gün önce uzun bacakları ve belirgin özgüveniyle sanki oraya aitmiş gibi Ezra'nın kucagina oturmuştu. Tüm bunları sanki Crew, lezzetli bir etmiş ve kendisi de kırmızı ete açmış gibi onu süzerken yapmıştı. Natalie gibi davranmak nasıl olurdu acaba?

Hiçbir fikrim yoktu.

Aynaya bir kez daha döndükten sonra ellerimi göğüslerimden indirerek külotumun bel kısmına uzandım. İkinci kez düşünmeden aşağı doğru ittim. Tamamen çıplak bir şekilde durmuş yansıyama bakıyordum. Bedenim yalnızca benim gözlerime karşı tamamen ortadaydı.

Koyu renk kasık tüylerime ve ardında sakladıklarına odaklandım. Tabii ki aptal degildim. Vajinanın neye yaradığını biliyordum. Her ay âdet oluyordum. Bazen ağrı çekiyordum. Küçükken sürekli ağrı çektiğim ve âdetim düzensiz olduğu için annem, babama söylemeyecek galice beni hap kullanmaya başlatmıştı.

"Doğum kontrol hapsi alman istediğin herkesle sevişebileceğin anlamına gelmiyor," diye öğüt vermişti. O zaman on dört yaşındaydım ve aklımdaki son şey birileriyle seks yapmaktı.

Bir gün iyi bir adamla evlenip keyif alsam da almasam da onunla sürekli seks yapacağım ve sonunda bebeklerim olacaktı. Annem, bana böyle açıklamıştı. Benim de dört gözle beklediğim şey buydu.

Tanrım, bunlar kulağa fazla soğuk geliyordu. Korkunç.

Sıkıcı.

Crew'ı düşündüm. Beni yakaladığında göğsüme nasıl dokunduğunu. Sıkı tutuşunu, bedenime baskı yapan kaslı bedenini, göğsümde bir kuş tüyü misali gezinen parmaklarını... Hissetmiştim.

Şu anda da hissedebiliyordum. Bugün öğleden sonra dudaklarıma dokunuşunu...

MONICA MURPHY

Seksi bir ağzın var.

Kalın sesi zihnime dolduğunda göğüslerimi kavradım. Başparmaklarım meme uçlarımin üzerinde geziniyordu. Ürperiyordum.

Yatağıma giderek üstüne çıktığımda dirseklerimin üzerinde doğrularak aynadaki yansımamı hâlâ görebildiğimi fark ettim. Yavaşça dizlerimi ayırdım. Bacaklarımı. Ta ki her şeyi görene kadar. Pembeydim.

Her yerim.

Kendimi tamamen incelemek gibi bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım. Bacaklarımin arasındaki o noktaya baktım. Gerçekten kendime bakıyor ve birinin oraya dokunmasının nasıl hissettireceğini düşünüyordum.

Ah, daha önce birkaç kez mastürbasyon yapmayı denemiştım. Birçok kez. Ancak hiç gerçekten boşalamamıştım. Aklım karışmaya başlıyor ve kendimi, beni endişelendiren aptalca şeyleri düşünürken buluyordum. Ya da bana çok tanıdık olan bir utanç hissederken suçluluk duygusu beni ele geçiriyordu. Sanki kötü bir şey yapıyormuşum gibi. Ayrıca daha önce hiç kendime bir erkekten hoşlanma izni vermemiştim.

Crew'a kadar. Sürekli onu düşünüyordum ve tüm bu şeyleri hissetmeme sebep oluyordu. Daha önce hiç tatmadığım ama yavaşça bağımlısı olduğum hisler.

İçime işleyen bakışlarıyla beni izlemesi. Bana "Küçük Kuş" derkenki flörtöz ses tonu. Bundan nefret ediyormuşum gibi yapsam da içten içe bu lakaptan hoşlanıyordum.

Sanki paylaştığımız özel bir şey varmış gibi hissetmemi sağlıyordu. O, özel hissetmemi sağlıyordu.

Kendimi yatağına bırakarak gözlerimi kapattım ve bacaklarımin arasına uzandım. Kasıklarımdaki tüyleri aşarak kendimi okşamaya başladım. Tahrik etmeye başladım. Önce alt dudaklarımin olduğu kısmı yavaşça ileri geri okşadım. İçime dolan tüyler üpertici hisle nefesim kesildi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Güzel hissettiriyordu.

Yavaşça o kısmı ikiye ayırarak parmağımı içeri uzattım. Islak ve kaygan bir sıcaklıktan başka hiçbir şey yoktu. Aklım, Crew'a odaklanmıştı. Yüzüne. Sesine. Ellerine.

Çekingen parmaklarım merakla kıvrımları aşarken tereddüt ederek parmağımı içeri sokmadan önce girişin etrafında daireler çizmeye başladım. Yüzümü buruşturdum. Sonra parmağımı çektim.

Tekrar soktum.

Ah. Bu da güzel hissettiriyordu.

Acaba Crew'ın beni öpmesi nasıl hissettirirdi? Güzel bir ağzı vardı. Kalın dudaklar. Güzel de kokuyordu. Güçlüydü. Kaslıydı. Kollarında olmanın nasıl hissettirdiğini zaten biliyordum peki ya bana gerçekten sarılmış olsaydı? Beni sıkıca tutup parmaklarını saçlarımda gezdirseydi? Dudaklarını yumuşak ve tatlı bir öpücükle şakağıma bastırırsaydı?

Sadece düşüncesiyle bile titredim.

Parmaklarım üst kısımdaki şişen parçaya değdiğinde bunun klitorisim olduğunu fark ettim. Tekrar okşadığımda dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş döküldü. Devam ettim, etrafında daireler çizdim. Ovaladım. Nefeslerim hızlanmaya başladığında bir elimle kalçamı sıkarak bunun daha çok hoşuma gittiğini fark ettim. Baskı. Yoğunluk.

Karnımın üzerine döndüğümde elim hâlâ bacaklarımdan arasındaydı ve parmaklarım resmen beni tatmin etmekle meşguldü. Elimin sert kısmı örtülerin üzerinde hareket ederken yansımamı tekrar yakalamak için gözlerim aralandı.

Darmadağınıktım. Saçlarım gözlerime düşmüştü. Tenim terle nemlenmişti ve memelerim sallanırken meme uçlarım sertleşmişti. Sırtımı kaldırarak kalçalarımı yatağa bastırdım. Elimi klitorisime doğru sürterken boğazımdan boğuluyormuşum gibi bir ses çıktı.

Daha önce hiç öpüştün mü?

MONICA MURPHY

Bunu kulağıma söylediğini, dudaklarının tenimi okşadığını hayal ettim. Titreyerek başımı iki yana salladım. Keşke beni ilk öpen kişi o olsaydı. Yumuşak ve sıcak dudaklarının arasından dili benimkine uzansaydı...

Benim elimi itip kendininkini yerleştirse ve beni okşasaydı. Kendinden emindi. Bedenime hükmedebilirdi ve ben, kontrolü ona bırakırdım. Hayatımda herkese ve her şeye yaptığım gibi.

Ancak Crew'a gücenmezdim.

Bunu istiyordum.

Tekrar sırtüstü uzandığımda parmaklarım deli gibi hareket ediyordu. Nefesim sertçe dudaklarımdan dökülürken içimde yükselen o yabancı hissi arıyordum. Ne kadar büyük ve gizemli olduğunu düşünmek bile korkutucuydu. Ne olduğunu bilmiyor gibiydim, henüz bilmiyordum da.

Yine de korkuyordum. Peşinden gittim. Tüm nefesim boğazıma dizilirken uzuvlarım kaskatı kesildi. Okşamaya ve hızlanmaya devam ettikçe bacaklarım titriyordu. Tamamen hareketsiz kaldığımda zorlukla nefes aldım.

Lanet olası seksi, Küçük Kuş.

Ardından sarsılmaya başladım. Tüm bedenim tükenmiş gibi orgazm beni ele geçirirken hevesli bir inilti dudaklarımdan fırrar etti. Sanki bedenimi hiç kontrol edemiyormuş gibiydim ve boşalmam uzun, sonsuz saniyelere dönüştü. Çarptığı kadar hızla gittiğinde titreyerek ve darmadağın bir şekilde kalakalmıştım. Nefesimi zorlukla düzene soktuğumda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki aniden duracağına yemin edebilirdim.

Tüm tantana buydu demek. Bir başkası bana orgazm yaşatsaydı peki? Mesela Crew?

Gözlerimi kapatarak onun yatağında olduğunu hayal ettim. Dudaklarının benimkileri bulduğunu, parmaklarının bacaklarımda arasına uzandığını, o sihri yaptığını.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Ah Tanrım," diye fısıldadım, boş bir şekilde tavana bakarken.

Belki de Crew gibi bir çocuğu sevmemle ilgili bir sorun vardı. Belki ben aşık olmayı, randevulara çıkmayı, bir çocukla saatlerce öpüşrükten sonra nereme isterse dokunmasına izin vermeyi hak ediyordum. Bunda ne sorun vardı ki?

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Crew'ın da dediği gibi biz boşalmak isteyen normal azgın ergenlerdik.

Yani bu benim söyleyeceğim türde bir şey değildi ama haklı olduğu bir nokta vardı.

Odama göz gezdirirken tatmin olmadığının farkına vardım. Hâlâ hevesliydim. Hatta biraz da hüsrana uğramıştım. Bu deneyimi tekrar hissetmek istiyordum.

Hepsini istiyordum.

Crew'la.

ON BEŞ WREN

ARABADAN İNDİĞİMDE soğuk havanın yanaklarıma çarpmasıyla suratımı astım. Rüzgâr, tepemizde parlayan güneşe rağmen anormal şekilde sert esiyordu. Muhtemelen havaya uygun giyinmemiştim. Ellerimle, annemin birkaç ay önce bana aldığı ve alır almaz dolabımın arkasına attığım deri eteğimi düzelttim. Böyle bir şeyi hiç giymemiştim ve anneme bunu giyebileceğimi ne düşündürtmüştü aklım almıyordu.

Yine de bu sabah yeni bir kararlılıkla uyandım. Gelişecektim. Yeni ve farklı şeyler deneyecektim. Bunların henüz ne olduğunu bilmesem de içlerinden birinde özgürlüğü arayacaktım. Nitekim hiçbir şeyi açığa çıkmamıştı ama yine de cesur görünen deri eteği, dik yaka krem rengi kaşmir bir kazakla giymiştim ki bu da göğüslerimin büyüklüğünü ortaya çıkarıyordu. Normalde dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için böyle bir şey giymekten utanırdım.

Bu sabahla ya da kendimle ilgili normal olan hiçbir şey hissetmiyordum.

Dün gece akşam yemeğini atlayarak odamda kilitli kalmıştım. Bilgisayarımı açıp porno sitelerinde gezerken sanki yasak olan bir şey yapıyormuşum ve biri beni izliyormuş gibi etrafıma bakmıştım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sonra da çeşitli sevişme pozisyonlarında birçok şeyi yapan çiftin yirmi dakikalık bir videosunu izlemiştim.

Gözlerimi açmıştı. İnkâr edilemeyecek derecede tahrik ediciydi. Adamın, kadının üzerinde aşağı doğru inmesini; dudaklarının, dilinin ve parmaklarının her yerde gezinmesini izlerken kadın da adamı saçlarından tutup kendine çekince tüm kontrolümü kaybedip tekrar mastürbasyon yapmıştım. Hem de o sırada birinin aynı şeyi bana yaptığını hayal etmiştim.

Buz mavisi gözleri olan ve bunu yaparken yüzünde adi bir gülümsemeyle resmen beni yalvartacak birini. Tam da aşağı eğilip dilini klitorisimde gezdirdiğini hayal etmiştim.

Tanrım, mahvolmuştum. Cidden. Neden onunla fantezi kuruyordum ki?

O, en kötüsüydü.

“Sizi almamı istediğinizde beni arayın ya da mesaj atın, hanımefendi.” Şoför üzerinde telefon numarasının yazdığı kartvizitini bana uzattı. “Hazır olduğunuzda hemen geleceğim.”

“Sağ olun.” Adama gülümseyip kartviziti aldıktan sonra kapıyı kapatmasını izledim. “Çok teşekkürler.”

Arkamı dönüp galerinin girişine yöneldim ve ilerlemeye başladım. Galerinin arkadaş canlısı bir asistanı tarafından karşılanmıştım. Kadın benden sadece birkaç yaş büyük duruyordu. Bakışları üzerimde ilgiyle gezindikçe gözleri parlıyordu.

“Merhaba. Hoş geldiniz. Ceketinizi alabilir miyim?”

“Günaydın,” diyerek taba rengi ceketimi almasına yardımcı oldum. “Teşekkür ederim.”

Yüzümü incelerken ince kaşları çatıldı. “Siz, Cecily Beaumont’un kızı değil misiniz?”

Tabii ki beni tanıdı. Annem özellikle Manhattan’daki sanat dünyasında iyi bilinirdi. “Evet, benim.”

“Ah, sizinle tanışmak bir onur,” dedi heyecanla. “Ben Kirstin.”

"Selam, Kirstin." Tokalaşmak üzere elimi uzattım. "Ben Wren."

"Anneniz bu sabah size katılacak mı?" diye sordu Kirstin umutla.

"Ne yazık ki, hayır. Başka planları vardı." Onu davet etmemiştim bile. Etrafta olduğunu bilsem de dün eve döndüğümünden beri onu görmemişim.

Kirstin'in yüzüne belirgin bir hayal kırıklığı yayıldı. "Çok yazık. Sizin burada olmanıza sevindim. Hannah'nın hayranlarından mısınız?"

Hannah Walsh, galeride sergi yapan sanatçıydı. Son koleksiyonu Picasso'dan yoğun alıntılar yapsa da kendi yorumunu da katmıştı. Çalışmaları taze ama tanıdık ve biraz da feminen bir yanı vardı.

"Evet," dedim küçük galeride etrafa bakarken. Bu sabah etrafta çok insan yoktu, belli ki galeri açılır açılmaz gelmişim. "Satın alabileceğim bir eser bulabilmeyi umuyorum."

Kirstin gülümsedi. "Harika. Çoktan birkaç tane tablosunu sattı ama seçebileceğiniz birçok eser duruyor."

"Keşke açılış zamanında buraya gelebilseydim ama hafta içi okulum olduğu için ayarlayamadım," diye itiraf ettim.

"Ah, açılış büyük başarı yakaladı. Profesyonel futbolcu olan yakışıklı nişanlısını getirmesi de büyük katkı sağladı tabii. Hannah'yla gurur duyuyor."

"Eminim," diye mırıldandım. Hannah'nın özgeçmişini tamamen biliyordum. Yanı başında başarılı, yakışıklı bir adam olması nasıl olurdu? Seni ve kariyerini destekleyen? Adamla ilgili yazılan birçok şey vardı ama Hannah'yla ilgili yazılanlar kadar değildi ve bu kadını çok büyüleyici buluyordum.

Muhtemelen bu yüzden çalışmaları ilgimi çekiyordu.

"Sizi sergide gezdirmemi ister misiniz yoksa tek başınıza keşfetmeyi mi tercih edersiniz?"

"Eğer sizin için sorun olmayacaksa biraz kendim gezeceğim. Yardıma ihtiyacım olursa size seslenirim," dedim hafif bir gülümsemeyle.

"Tamam, kulağa harika geliyor." Devam ettiği sırada tam da yü-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

rümeye başlamak üzereydim. "Acaba annenize ve sanat dünyasına yaptıklarına ne kadar hayran olduğumdan bahsedebilir misiniz? O harika biri ve çok başarılı. Ondan bunları öğrendiğiniz için çok şanslısınız."

Hep duyduğum şeyler olsa da çok nadiren birileri onun yaptığı gibi beni de denkleme dâhil ediyordu.

Biraz daha doğrulurken gururlandım.

"Teşekkür ederiz. Söylediklerinizi ona iletirim," dedim yürümeye başlamadan önce.

İlk tablonun önüne geldiğimde Kirstin'in söyledikleri zihnimde dönüp durduğu için boş boş bakıyordum. Annemden bir şey öğrenmişim gibi hissetmiyordum. Tabii ki bir şeyler öğrenmiştim ama daha çok onun yaptıklarını gözlemleyerek öğrenmiştim. Vakit zıyıp beni sanat ve koleksiyonerlikle ilgili eğitimi için değil. Babamın ara sıra kendi düşüncelerini belirtmesiyle birlikte bildiğim her şeyi kendim öğrenmiştim.

Babam da koleksiyonerdi ama asıl koleksiyoner annemdi. Bütün parayı babam öderken neredeyse tüm eserler, seçen kişi annem oluyordu. Evliliklerinde birbirlerine karşılıksız yaklaşan rülden bir ikililerdi. Ancak son zamanlarda ben varken biraz tuhaf davranıyorlardı. Sanki birbirlerine ilgilerini kaybetmişler gibi.

Bir de bana.

Düşüncelerimi kafamdan atarak galeride dolaşmaya başladım. Her bir eserin önünde durarak eleştirel bir gözle inceliyordum. Hepsi çarpıcıydı. Cesur darbeler ve canlı renklerle çizim yapıyordu. Açık imgeler, hayal gücüne pek bir iş bırakmıyordu ve eserlerin çoğunda insan vardı. Kadınlar. Erkekler. Evcil hayvanlar. Muhtemelen bu rüdeki tek eseri olduğu için çoktan satılmış olan bir şehir manzarası vardı.

Bunu satın alan kişiyi kıskandım.

Dönüp dolaşıp özellikle tek bir tabloya gidiyordum. Arka planda

MONICA MURPHY

zengin, koyu bir yeşil vardı. Zeminde uzanan bir kadın ve yanında kadına doğru yaklaşan bir kedi. Kadın anormal derecede kısa olan kolunu uzatmıştı ve kediye bakıyordu. Kedi de direkt bana bakıyordu.

Tabloya işleyen bu resim, rahatsız edici denebilirdi. Her seferinde ondan uzaklaşıyordum.

Sonra da kendimi bir kez daha karşısında dikilirken buluyordum.

“Sanırım en çok bunu beğendin,” dedi kalın, tanıdık bir erkek sesi.

Hareketsiz kaldıktan sonra yavaşça arkamı döndüğümde nefesim kesildi.

Crew Lancaster, hemen yanımda durmuştu ve bakışları önümüzdeki tablodaydı.

Neden buradaydı? Nereden biliyordu? Nereden gelmişti? Onun galeride olduğunu fark etmemiştim bile. Sanırım her bir tabloya bakmakla fazla meşguldüm.

“Ne yapıyorsun sen burada?” diye sordum soluksuz bir şekilde.

“Yıl sonuna kadar Tribeca’da bir sergi olduğunu duydum. Gelip bakabilirim diye düşündüm.” Ellerini cebine atarken bana baktı. “Sen de aynı sebeple mi buradasın?”

Ona yumruk atmak istiyordum. Ya da sarılmak. Onu rüyamda görüyormuşum gibi hissediyordum. Bu an gerçek miydi? “Evet. Aynen.”

Sanki bilmiyormuş gibi.

“Komik bir tesadüf.” Dikkatini tekrar tabloya vererek ileriye doğru bir adım attı ve yan taraftaki bilgi kartını okumadan önce sessizce resmi inceledi. “Hımm. İlginç. Bunun adı ‘İki Pisicik’ demek.”

“Hayır.” Tabloya yaklaşarak Crew’ın yanından geçtim ve tablonun ismini okudum.

İki Pisicik.

Yüzümde emin olduğum bir şaşkınlıkla ona döndüğümde gülüyordu. “Bu olduğuna inanamıyorum.”

“Ah, ben inanırım. Sanatın uyarıcı olması gerekmiyor mu?”

Hayretle ona bakıyordum. Hâlâ burada olduğuna inanamıyor

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

gibiydim. Tam karşımda duruyordu. Güzel görünüyordu. Kot pantolon ve kömür grisi bir süveter giymişti, üstünde de siyah bir ceket vardı. Ayağında *Nike Blazer* ayakkabıları, kafasında bir bere vardı. Beresini çıkartıp saçlarını darmadağınık bırakarak ceketinin cebine sokmuştu.

Saçlarını düzeltmek istiyordum. Parmaklarımı aralarından geçirmek. Görüldüğü kadar yumuşak mı diye bakmak.

"Bu eseri beğendiğimi nereden çıkardın?" diye sordum.

"Çünkü geri dönüp duruyorsun."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bu esere üçüncü kez geri döndüğünü görmek kadar uzun zamandır." Bir adım yaklaşarak sesini alçalttı. "Al gitsin, Küçük Kuş. İsteddiğini biliyorsun."

Kelimeleri kanımı kaynatıyordu. Sırtımı ona dönerek bir kez daha tabloya baktım. "En sevdiğim kısmı yeşil rengi. Çok derin bir renk."

"Yeşil favori rengin mi?"

Bir adım daha yaklaştığını hissettim, bedeninin sıcaklığı bana doğru yayılıyordu. Her ne kadar ona dokunmak istesem de yerimde sabit durdum. "Hayır. Pembeyi seviyorum. Ya da kırmızıyı." Sormadan önce duraksadım. "Senin en sevdiğin renk ne?"

"Yeşil." Öne doğru eğilerek dudaklarını tam da dün gece hayal ettiğim gibi kulağıma yaklaştırdı. "Gözlerin gibi."

Dizlerim kilitlenirken bacaklarım titremeye başladı. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı eğdim. Ne söylemeye çalışıyordu?

Ne yapmaya çalışıyordu?

"Alacak mısın?" O kadar yakındı ki nefesi kulağıma, boynuma çarpıyordu. Başımı kaldırıp da yoğun bakışlarıyla karşılaştığımda birbirimizi süzdüğümüz bu süre boyunca ağzım kurumaya başladı. "Almalısın. İçindeki ses bunun aradığın tablo olduğunu söylüyor."

Aradığım şeyin o olduğu gibi aptalca bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

MONICA MURPHY

Sessiz kalarak ağızımdan kaçmadan önce kelimeleri yuttum.

"Galeriyi bir kez daha gezelim," diye önerdim. "İstedğim eserin bu olduğuna emin olmam gerekiyor."

"Hiç dürtülerine göre hareket etmez misin, Küçük Kuş?" Ses tonu yumuşak neredeyse daverkardı.

"Hayır. Etmem."

"Bir ara denemelisin."

"Neden?"

"Bazen düşünmeden hareket etmek insanı özgürleştiriyor."

Özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Özgür hissetmenin. Yabancı olduğum bir kavramdı. Bana ne yapmam, nerede yapmam ve ne zaman yapmam gerektiği söylenirdi. Tüm hayatım tamamen kontrol edilmişti.

"Sanat, özgür hissetmemi sağlıyor," dedim.

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Açıklaması zor." Bakışlarım tekrar tabloya döndü. "Buna bakmak, farklı bir insan olabilirmişim gibi hissetmemi sağlıyor. Yerde uzanan ve sevebilmem için kedinin bana yaklaşmasını bekleyen o kız olabilirim."

Crew güldü. "Sence sanatçının iletmek istediği mesaj bu mu?"

"Ne söylemek istediğini bilmiyorum ama gördüğüm bu. Hüsrân. Sevmek istiyor. Hepimizin istediği bu değil mi?" Ona baktım.

Hiçbir şey söylemese de bakışlarından her şey okunuyordu.

"Hepimiz sanata farklı şekilde tepki veririz," diye devam ettim.

"Onu bu kadar harika kılan da bu. Tek bir şey değil. Birçok şey. Bir milyon fikir, düşünce ve görüş."

Crew, takdir ediyormuşçasına bana bakarken dudakları aralandı. Sesi alçak ve sertti. "Sanata bu kadar tutkun olmanı seviyorum. Bir de güzelliğe."

Bu iltifatına şaşırarak gözlerimi kırptım. "Güzel şeyleri severim."

"Ben de öyle." Bakışları sanki beni ilk kez süzüyormuş gibi üzerimde gezindi. "Güzel şeylerden bahsetmişken, kıyafetini beğendim."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Gözlerinin göğüslerimde gezinmesini kafama takmamışım. “Teşekkür ederim.”

“Her zaman giydiğin tarzda değil.”

Çenemi kaldırdım. “Beni sadece üniformayla gördün.”

“Doğru.”

“Yine de farklı bir şey denemeye çalışıyorum.”

“Beğendim.” Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. “Tabloyu al.”

Ona cevap verirken düşünmedim bile. “Tamam.”

Gülümsemesi genişledi. “Sen tabloyu aldıktan sonra öğle yemeği yemeye gidebiliriz.”

“Benimle yemek mi yemek istiyorsun?” Kaşlarımı çattım. Eğer bunu yaparsak, onunla gidersem aramızdaki dinamik tamamen değişecekti.

Tüm hayatımı değiştirebilirdi.

“Evet. Benimle öğle yemeğine çıkmak ister misin?”

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. Kalbim ağır bir şekilde atıyordu. “Evet,” diye fısıldadım.

“Sergi hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Beaumont?”

Aramızdaki büyü galerideki görevli tarafından bozulduğunda Crew’la aynı anda bize gülümseyerek bakan Kirstin’e döndük.

“Harikaydı,” dedim. “Hangi eseri istediğime karar verirken zorlandım.”

“Ah, demek kesin olarak birini satın alacaksınız öyle mi? Hangisini seçtiğinizi merakla bekliyorum.”

“Bunu düşünüyor,” dedi Crew, önünde durduğumuz tabloyu işaret ederek.

Kirstin kahkaha attı. “Renkleri kullanımından ismine kadar çok çarpıcı bir eser. Bence sanatçı bu sergiyle biraz şaşkınlık uyandırmak istedi.”

“Olay rengi,” dedim tekrar tabloya bakarak. Crew’ın dikkatlice

beni izlediğini fark etmiştim. Bana böyle bakıyor olması neredeyse rahatsız ediciydi. "Yeşili sevdim."

"Çok güzel," dedi Kirstin hevesle. Onun bakışları da artık tablonun üzerindeydi. Gözlerinde görebiliyordum. Ona sahip olabilmeyi diliyordu. Hepsine sahip olabilmeyi. Tam da bu yüzden burada çalışıyordu. Muhtemelen sanat tarihi son sınıf öğrencisiydi ve etrafı, ruhuyla konuşan sanat eserleriyle dolu olsun isteyen bir kadındı. Güzel şeyler sanki patlayacakmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Bu hissi biliyordum.

"Alıyorum," dedim. Kararıma karşılık Crew'ın yüzüne yayılan onay ifadesini görebiliyordum.

"Harika. Gidip satış için faturayı hazırlayayım," dedi Kirstin, dönüp binanın ön tarafına doğru ilerlemeden önce.

"Güzel seçim," dedi Crew, kadın gittikten sonra.

"Teşekkür ederim. Bunu sevdim." Tabloya, *tabloma* bakarken göğsüm sıkıştıyordu. "Nereye asacağımı bilmiyorum?"

"Evine mi?"

"Sanırım. Ailemin koleksiyonunda olmasını istemiyorum. Bu benim." Bakışlarım bir kez daha Crew'ı buldu. "Tamamen."

ON ALTI WREN

TABLOYU SATIN ALDIKTAN SONRA Kirstin ceketimi getirdi, ayrılmak üzereydik. Crew, ceketimi alarak giymeme yardım etti ve ellerini uzatarak saçlarımı yakamdan kurtardı. Parmakları tutamların arasında gezinirken saçımı düzeltiyordu. Ona baktığımda, yoğun bakışlarından kaçmam mümkün değildi.

“Sıkışmasını istemedim,” diye mırıldandı. Söyleyecek bir şey bulamadığım için başımı sallayarak onayladım.

Sessizdim. Düşüncelere dalmıştım. Bu, dün gece kafamda kurduğum türden bir fantezi değildi. Gerçekten buradaydı, tam karşımda duruyor ve dikkatlice beni izliyordu. Benim onu izlediğim kadar dikkatlice.

Bunu hissediyor muydu? Aramızdaki çekimi? Kimyayı? Yoksa hepsi tek taraflı mıydı? Yoksa karşıdaki çocuğun hiç ilgi duymadığı o küçük aptal kız mıydım? Sadece benimle alay mı ediyordu? Benimle oynuyor muydu?

Crew buraya, bu sergiye gelmişti, beni aramıştı. Beni görmek istiyor olması dışında burada olmasının bir sebebi olamazdı.

Beni.

Galeriden çıkarken bana eşlik ettiği sırada bir elini sırtıma koymuş, beni kaldırıma doğru yönlendiriyordu. Elim tutup beni karşı-

ya geçirmeden önce iki tarafa da baktı. Kaldırımın kenarında duran siyah Mercedes sedana doğru ilerliyorduk. Siyah bir takım elbise giyen adam, şoför koltuğundan kalktığında yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

“Bir misafir getirmişsiniz, Bay Lancaster.”

“Öyle oldu,” diye cevap verdi Crew. “Wren, bu Peter.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim Peter’a. Kır saçları ve sıcak kahverengi gözleri olan yaşça büyük bir beyefendiydi.

“Hanımefendi.” Peter, uzanıp bizim için kapıyı açmadan önce başını hafifçe öne eğdi. Arabaya önce ben bindim, ardından da Crew geldi ve kapı kapandı. Tamamen sessizlikle kuşatılmıştık. Duyabildiğim tek şey, motorun hafif mırıltısı ve durmaksızın atan kalbimin sesiydi.

“Yemek için nereye gitmek istersin?” diye sordu Crew, sessizdi. Ürpordim.

“Bilmiyorum.” Bir omzumu silerken midem bir anda isyan etmeye başladı.

En son ne yediğimi hatırlamıyordum bile.

“Aç mısın?”

Cevap verirken söylediğim şeyin sebebi dudaklarıma bakış şekliydi. “Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de.” Yavaşça gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Telefonlarımızdan küçük bir araştırma yaptıktan sonra hem kahvaltıda hem de öğle yemeği servis eden bir restoran bulduk. Galeriden çok uzak değildi.

Two Hands Restoran’ın önü açık ve neşeli bir maviye boyanmıştı. İçeri girdiğimizde soft tonlar ve havadar tasarım beni büyüledi. Beyaz ya da açık renk ahşap, beyaza boyanmış tuğla duvarlar, metal kablolarla tavana sabitlenen devasa aydınlatmalar.

Garson bizi restorandaki tek boş masaya yönlendirdi. Sokağa ba-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

kan pencerelerin önüne konulmuş sıkışık bir masaydı. Yerinize yerleştirdiğimizde Crew'ın dizleri benimkilere çarpıyordu. Bu, kızarmama sebep oldu.

"Ne kadar uzunsun sen?" diye sordum garson menülerle bizi yalnız bıraktığında.

Kaşlarını çattı. "Neden soruyorsun?"

"Ah. Şey, ah, bana çarpıyorsun da."

"Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim. Yaraklarım apral bir şekilde alev almıştı. "Uzun bacakların var."

"Bir seksen sekizim."

Uzun olduğunu biliyordum. Ben bir altmış beşim.

"Bütün Lancasterlar uzun," diye devam etti. "Genelde sarışınlar. Mavi gözler. Birbirimize oldukça benziyoruz."

Eğer bütün Lancaster erkekleri Crew gibi yakışıklıysa oldukça çekici olmalıydı.

Garson yanımıza geldiğinde, içecek siparişlerimizi almak için oldukça neşeliydi. Kızın saçları parlak pembe rengine boyanmış ve küt kesilmişti. Saçına uyan pembe gözlükler takıyordu. Çok tatlıydı.

"Sadece su," dedim hafif bir gülümsemeyle.

"Aynısından," diye ekledi Crew.

"Harika. Hemen siparişlerinizi almak için geleceğim." Yanıtımızdan uzaklaşmasını izlerken ne kadar kendinden emin görüldüğüne bakıyordum. Öyle bir saç rengine sahip olmak için bu gerekliydi.

"Pembe saçlı kızları beğeniyor musun?" diye sordum Crew'a.

Buz mavisi gözlerini bana çevirdi. "Esmerleri tercih ediyorum."

"Hadi ya."

Crew başını salladı. "Yeşil gözleri ve sanata hayranlığı olanları."

"Öylesine söylüyorsun." Menüümü kaldırarak okumaya odaklandım ama kelimeler bulanıklaşıp duruyordu. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemiyor olması sınırlarımı bozuyordu. Sonunda menüyü bıraktım. "Ne?"

MONICA MURPHY

"Galeriye kadar peşinden gelmişken gerçekten *öylesine* söylediğimi mi düşünüyorsun? Sence karşılaşmamız gerçekten bir tesadüf müydü?"

Aramızdaki yoğunluğun esiri olarak gözlerimi kırptırdım. "Hayır." Daha fazlasını söyleyene kadar sessizce bekledi. "Neden buradasın ki?"

"Sence neden?"

"Beni mi takip ediyorsun?"

Güldü, sesi sert ama biraz alaycıydı. Başladığı kadar çabuk bitti. "Hayır."

Bunu söylemesem de öyle hissediyordum. "Gördüğüm şeyden sonra gözünü benden ayırmayacağını söylemiştin."

"Bu bir bahaneydi."

"O zaman neden? Anlamıyorum. Özel değilim." Bana sanki inanamıyormuş gibi bakarken konuşmaya devam ettim. "Evet, gerçekten değilim. Nahifim ve gözler üzerimde, inançlarım yüzünden okulda benimle alay ediyorlar. İnsanlar eğer onları huzursuz ediyorsan senden hoşlanmıyorlar."

"İnsanları huzursuz ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Öyle olduğunu biliyorum. Yüzükten ve altında yatan şeylerden hoşlanmıyorlar." Görebilmesi için elimi kaldırdım. Bu aptal yüzük gittikçe daha büyük bir yükmiş gibi hissettiriyordu. Özellikle dün gece yaptığım şeyden sonra.

O anları düşündükçe içimi utanç kaplamaya başladı.

"Bence cesursun."

"Ya da aptal."

"Aptal değilsin, Küçük Kuş. Asla değilsin."

"Hiç kapana kısılmışsın gibi hissettin mi? Sanki bazen yapmak dahi istemediğin şeyleri yapman bekleniyormuş gibi. İnsanlar belli bir şekilde davranmanı ister. İşleri kendi kendine çözmene müsaade etmezler. Sanki hiçbir şey yapmaya kabiliyetin yokmuş gibi." Dudaklarımı birbirine bastırırken bir an acaba çok mu fazla şey anlattım diye düşündüm.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Her zaman," dedi yavaşça. "Ailenin küçük çocuğu olarak babam tasmamı kısa tutmak istiyor."

"Tek çocuk olarak babam da aynını bana yapıyor."

"Yine de kabullenmiyor. Hatta bazen var olduğumu bile unuttuğunu düşünüyorum," diye devam etti.

"Keşke babam da bazen benim varlığımı unutsa." İç çektim. "Kendim olmak nasıl bir şey bilmiyorum."

"Bence şu an tam da bunu deniyorsun," dedi.

Kelimeleri bana umut vermişti. "Sence öyle mi?"

"Kesinlikle. Düşündüğünden daha güçlüsün. Sadece kanatlarını biraz germe lazım, sonunda uçacaksın." Bir elini, elimin üzerine koyarak başparmağıyla parmaklarımı okşadı. Temas ettiğimiz o noktadan bedenime bir elektrik yayıldı. "Ne zaman on sekiz olacaksın?"

"Noel'de," diye itiraf ettim.

"Demek ki yakınmış." Elini çekmemiştii ve bu hoşuma gidiyordu. Sahiplenici tutuşu ve beni tanımaya çalışması. "Özel bir şey yapacak mısın?"

"Bir gün sonrasında parti vereceğim," diye itiraf ettim.

"Nerede?"

"Ailemin dairesinde ama bilmiyorum." Omuz silktim. "Hiç arkadaşım yok."

"Hayır, var."

"Hiçbiri gerçek değil."

Bir anlığına sessiz kaldığında bu sessizliği kabulleniş olarak gördüm. Ta ki, "Ben senin arkadaşımım," diyene kadar.

Bu ana kadar Crew Lancaster'ı hiç arkadaşım olarak tanımlamamıştım.

"Ciddi misin?" diye fısıldadım.

"Ne olmamı istersen, o olurum." Parmakları, parmaklarıma do-
landıktan sonra birbirine sarılan ellerimizi kaldırarak dudaklarına
götürdü. Parmak eklemlerime hafif bir öpücük kondurdu.

MONICA MURPHY

Bu dokunuşu ruhuma kadar hissettim, kemiklerime işledi. Ona doğru eğildiğimde dudaklarım aralanmış, ağzım kurumuştur. Keşke nasıl hissettiğimi açıklayabilecek kelimeleri bulabilseydim.

Sanki mümkünmüş gibi.

“Partiyi yapmalısın,” dedi.

Elimi ondan çektikten sonra sandalyeme yaslandım. “Sanmıyorum. İptal edeceğim.”

“Belki de doğum gününde seni dışarı çıkarmama izin verirsin.” Sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi elini tekrar elime uzattı.

Neden bu kadar iyi davranıyordu? Neden bir anda umursamaya başlamıştı? Sanki dün gece ne yaptığımı biliyor gibiydi. Onu düşünürken kendime dokunduğumu biliyormuş gibiydi. Ondaki bu değişime anlam veremiyordum.

Art niyetli olup olmadığını düşünmeye başlıyordum...

“Doğum günümde beni dışarı çıkarmak mı istiyorsun? Neden?” Sesim tizdi, dudaklarımı birbirine bastırdım.

Garson gelip bizi böldüğünde Crew elimi bıraktı. Kucağıma indirdiğim ellerimi kavuştururken oldukça gergindim. Telaşla menüye baktığım sırada garson birkaç spesiyalden bahsediyordu.

“Ne istersiniz?” diye sordu bana.

Panik olarak bir salata sipariş ettim. Crew, kendine bir cheeseburger ve patates kızartması söylemeden önce bana şaşkın bir bakış attı.

Bir burger yediğimi düşünmek bile midemin guruldamasına sebep olduğu için hızla kararından pişman oldum. Yine de siparişimi değiştirmeyecektim.

Onun karşısında burger ve patates kızartması yemem mümkün değildi.

Garson gittikten sonra farklı şeylerden konuşmaya başladık. Okuldan konuştuk. Sanattan. Gittiğimiz yerlerden, gördüğümüz şeylerden. Abilerinden bahsetti, ablasından. Ona anne ve babamı anlattım ama çok derinlere girmedim. Son zamanlarda aramızdaki

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

ilişkinin ne kadar çalkantılı olduğunu bilmesini istemiyordum. Bunun bana hissettirdikleri hoşuma gitmiyordu.

Yemeklerimiz geldiğinde aşıktan ölüyordum. Ümitsiz bir şekilde salatama bakarken Crew'ın yemeğinin kokusu burnuma dolarak karnımın guruldamasına sebep oluyordu. Burgeri ağzına götürerek büyük bir lokma almasını izlerken bakışlarım dudaklarında gezindi. Çiğneyişinde. Yutuşunda. Birkaç patates kızartması alarak ağzına atmadan önce ketçaba batırdı.

Marulu ve lahanayı öldürerek ister gibi çatalımı kâseye batırdıktan sonra hayal kırıklığıyla ağzına götürdüm. En azından içinde tavuk olabilirdi. Güzeldi ama bir saat sonra tekrar acıkmuş olacaktım.

"Sanki burgerimi ellerimden çalmak istiyormuş gibi yemek yememi izliyorsun," dedi Crew, keyifli bir şekilde.

"Lezzetli görünüyor," diye itiraf ettim.

"Neden sipariş etmedin?" Bir lokma daha aldı.

"Çok fazla kırmızı et yemiyorum," dedim ki bu doğruydı.

"Nedenmiş?" Gözlerini kıstı. "Kilolu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Omuz silktim. "Belki? Bilmiyorum. Kiloma dikkat etmem lazım."

"Büyük memelerin var, Küçük Kuş. Hepsi bu. Güzel de bir kuçun." Kaba iltifatlarını çok kolay bir şekilde söyleyerek kızarmama sebep oldu.

"Çok büyükler," diye fısıkladım. Açıkça göğsüme doğru bakıyordum.

"Hayır, kesinlikle değil." O da göğüslerime bakıyordu. Bir anda sanki transtan çıkmak istermiş gibi gözlerini kırpıştırarak silkelendi. Burgerini bana doğru uzattı. "Bir lokma almak ister misin?"

Canımı bile verirdim. Başımı salladığımda burgeri ağzıma doğru uzatarak bir ısırık almama yardımcı oldu. Tadı dilime yayıldığı an inleyerek yavaşça çiğnemeye başladım ve sonunda yutkundum.

Crew, bana bakarken dudakları aralanmıştı. Yarısını yediği burgeri ellerindeydi. "Yemek yerken seksisin."

Daha da kızardım. "Bir domuzcuk gibi görüldüğüme eminim."

"Kesinlikle hayır." Burgeri tabağına bıraktıktan sonra tabağı bana doğru itti. "Biraz patates kızartması al."

Tabağını paylaşarak her şeyi birkaç dakika içinde bitirdik. Salatayı unutmuştum. Garson geldiğinde Crew, biraz daha patates kızartması sipariş etti ve çoğunu benim yememe müsaade ederken yüzünde keyifli bir ifadeyle beni izledi.

Onu keyiflendiriyor olmam hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Ne yaptığımızı bilmiyordum, gelgelelim onun niyetini de düşünüp durmak istemiyordum. Böyle devam etmek istiyordum.

"Soruma cevap vermedin," dedim patatesleri yemeye devam ederken.

Kaşlarını çattı. "Ne sorusu?"

"Doğum günümde neden beni dışarı çıkarmak istediğine." Suyumdan bir yudum aldım. "Beni tanımıyorsun bile."

"Seni tanımaya başladım."

"Ayrıca bazen, hâlâ benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsun."

"Tıpkı senin gibi." Gülümsedi.

Ah, bunu yaptığında çok sevimli oluyordu.

"Rastgele bir çocukla doğum günümde dışarı çıkamam," dedim. Sesim kısıktı.

"Ben söylediğinin aksine *rastgele bir çocuk* değilim. Bir süredir birbirimizi tanıyoruz," dedi. Sanki beni dışarı çıkarmasının altında yatan sebep buymuş gibi söylemişti.

"İlk günden beri bana rezalet davranıyorsun," diye hatırlattım.

"Yine de buradasın, benimle bir restoranda oturmuş öğle yemeği yıyorsun." Gülümsemesi hâlâ duruyordu. Yüzünden silmek istiyordum.

Ya da öperek yok etmek istiyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Evet, tamam, ikincisini kesinlikle daha çok istiyordum.

Boğazımı temizleyerek hayatımda bir kere olsun cesur olmaya karar verdim.

"Şu an benden hoşlanıyor musun, Crew? Yoksa bu beni çekmeye çalışığın gizli bir numara mı? Ezra bir köşeye gizlenip birlikte videomuzu mu çekiyor? Ya da belki Malcolm. Benden daha çok hoşlanmıyormuş gibi duruyor."

Yüzüne bir öfke yayılırken bana odaklanan bakışları alev alevdi. "Kimse gizlice videomuzu çekmiyor. Beni Larsen'la aynı seviyeye koyma."

"Koymuyorum, sadece..." Kelimelerim havada kaldığında bir anlığına pencereden dışarı baktım. "Niyetine güvenmeli miyim bilmiyorum."

Asıl ve kaba hâliyle gerçek buydu. Crew'la olmak heyecan verici olsa da aynı zamanda...

Korkutucuydu.

Tüm sebeplerle. İyi ve kötü.

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde beni izlediğini fark ettim, ifadesi ciddiydi. Uzun bir süre sessiz kalınca sandalyemde kıpırdanmaya başladım.

"Bana güvenmelisin," dedi sonunda. "Senden hoşlanıyorum. Küçük Kuş. Rastgele kızların peşinden cumartesi sabahları sanat galerilerine gitmiyorum. Tazım değil."

Başımı eğdim, yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Binlerce kelebek midemde harekete geçmişti ve kanat çırpışları başımı döndürüyordu.

"Sana bir sorum var," dedi, son patatesi ağzına atmadan hemen sonra.

Çiğnemeyi bırakarak dudaklarımı aralamadan önce lokmamı yuttum. "Ne zaman böyle bir cümleye başlasan hep benim için rahatsız edici bir konuyla sona eriyor."

“Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, unuttun mu? Seni merak ediyorum.”

“Tamam,” dedim kelimeyi uzatarak.

“Yüzük hakkında. Nasıl ortaya çıktığı hakkında.” Bakışları elime düştü. “Masumiyet balosu ya da her ne deniyorsa. Neden gittin?”

“Uzun hikâye.”

“Dinlemek için koca bir günüm var.” Sandalyesine yaslanarak rahat bir pozisyon aldı.

Tanrım, bazen can sıkıcı olabiliyordu. Her zaman bana konuşmak istemediğim konuları soruyordu.

Yine de buradaydım ve ona her şeyi anlatmaya hazırdım.

“Yüzükten önce başladı. On iki yaşımıdayken anne ve babamı korkutacak bir şey yaptım,” diye itiraf ettim.

Gözleri merakla parladı. “Ne olmuştu?”

“İlk telefonumu alır almaz hemen ilgilendiğim şeylere odaklanan bir sürü foruma üye oldum. Çoğunlukla erkek pop gruplarıyla ilgili.”

“*One Direction* mı?”

Başımınla onayladım. “Bu benim yaşımdaki çocuklar için bir ergenliğe geçiş dönemi gibiydi.”

“Ben hep Harry’i severdim,” dedi alayla. Şaşkın bakışıma karşılık ekledi, “Ablam var, *One Direction*’ı biliyorum.”

“Herkes Harry’i sever. Ben Niall’ı seviyordum. Her neyse.” Elimi salladım. “O forumlarda o kadar çok vakit geçiriyordum ki bir çocukla tanıştım. On beş yaşındaydı.”

“Bir sorun olduğunu anlayan için ilk ipucunmuş. Hangi on beş yaşındaki çocuk *One Direction* forumlarında sohbet eder?” Crew, gözlerini devirdi.

“On iki yaşındaydım. Bilmiyordum.” Omuz silkerken kendimi korumaya çalışıyor gibiydim. “Her neyse, konuşmaya başladık. Fazlasıyla. Benden bir fotoğraf istedi ve ona gönderdim. O da kendi fo-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

toğrafını bana attı. Bir sürü fotoğraf. Gerçekten sevimliydi. Tatlıydı. Hiç kimse beni anlamazken o anlıyormuş gibi görünüyordu.”

Sessizleştım, anılar canımı yakıyordu. Çok saftım. Tamamen masumdum. Ona o kadar çok inanmıştım ki birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm. Sevgilim olabileceğini.

“Ne oldu?” diye sordu Crew sessizce.

“Benimle tanışmak istedi. Güzel bir ilkbahar günü Central Park’ta buluşmayı kabul ettim.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim dalmaya başladı. “Arkadaşlarımı da götürdüm. Yalnız gitmeme izin vermediler.”

“İyi arkadaşların var.”

“Vardı. Ben Lancaster’a girdiğimde hepimizin yolları ayrıldı.” İç çektim. “Çocuk hiç gelmedi ve ben... perişan oldum. Hava kararmaya başlayana kadar saatlerce parkta bekledik. Arkadaşlarım beni rahatlatmaya çalışsa da ekildiğimi düşündüğüm Central Park’ın ortasında ağladım. Eve dönüp de foruma girdiğim an ondan bir sürü mesaj geldiğini fark ettim. Büyük harflerle bana bağırıırken parka gittiğinden bahsetmişti. Hatta beni görmüştü bile ama arkadaşlarımı da götürdüğüm için kızmıştı. Orada beni yalnız görmek istediğini söylemişti.”

“Eğer on beş yaşında olsa umursamazdı,” dedi Crew.

“Kesinlikle. On beş yaşında değildi. Otuz dokuz yaşındaydı. Evli ve birkaç çocuğun babasıydı. Benimle paylaştığı fotoğraflar en büyük oğlununmuş.” İştahım kaçınca tabağı ittim. “Küçük düşmüştüm.”

“Küçük bir kızla takılmak isteyen sapık bir baba olduğunu nasıl anladın?” Crew’ın ifadesi sertti.

“Buluşmayı kaçırdıktan sonra sürekli ağlıyordum ve aşırı üzgündüm. Onunla eskisi kadar konuşmasam da o buluşmamız için şansını denemeye devam ediyordu ama ben reddediyordum. Tekrar beni kandırıp gelmeyeceğini düşünüyordum. Gitmediğim için çok mutluyum.” Titrek bir nefes verdim. “Anne ve babam üzüntümü fark

ettiler ama onlara hiçbir şey söylemedim. Babam sonunda telefonu mu karıştırınca çocukla bir ilişkim olduğunu fark etti. Özel dedektif tutarak adamı bulan babamdı. Çok utanç vericiydi.”

“Sonrasında ne oldu?”

“Adam, benim yaşımda başka kızlarla da konuşuyormuş ve hatta birkaçıyla buluşmuş, onlara tecavüz etmiş.”

“Hassiktir.” Crew, buna gerçekten şaşırılmıştı.

Başımı salladım. “Biliyorum. Şanslıydım. Her şey bittiğinde ailem, daha doğrusu babam, tamamen koruma moduna girdi. Hiçbir yere yalnız gitmeme izin vermedi. Nereye gittiğimi hep haber vermem gerekiyordu. Telefonuma bir takip uygulaması kurdular. Arkadaşlarımın evinde kalmama izin vermediler. Tamamen karantinadaydım,” diye açıkladım.

“Kulağa kötü geliyor.”

“Öyleydi ve hep korkuyordum. Kendime ya da kararlarım güvenmiyordum. Biri beni kandırmıştı, incinmiştim. Anne ve babam, oraya gitmek istemesem de Lancaster’a başvurumu yaptılar. Arkadaşlarımla kalıp onlarla aynı liseye gitmek istiyordum ama ailem güvende olmamı istedi. Babam bana güvenmiyordu.”

“Lancaster’da güvende hissediyor musun?”

“Son zamanlarda hayır. Önceki üç yıldır etrafımda neler olup bittiğinin farkında olmadığım için sanırım güvende hissediyordum. Galiba cehalet mutluluktur. On beşime girdiğimde babam gelip bana masumiyet balosunu ve nasıl işlediğini açıkladı. Ne anlama geldiğini. Kendime söz vermemi ve evlenene kadar hiçbir erkekle cinsel ilişkiye girmemek için yemin etmemi istiyordu. Sanırım sonra pişman olacağım kötü kararlar vermemden korkuyordu. Tıpkı, önceki gibi.”

“Bu... Bu biraz ağır,” dedi Crew. “Yaptığın bir hatanın bedelini hayatın boyunca ödememelisin.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. “O zaman bu ihtiyacım

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

olan şeydi. Buna inanıyordum. Hâlâ inandığımı sanıyordum ama şimdi... Bilmiyorum."

Crew kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse on sekiz oldum. Senin de bildiğin gibi hiç öpüşmedim. Hayatımı tamamen gizlenerek geçiremem, değil mi? Tecrübe etmeliyim. Erkeklerle tanışmalıyım. Randevulara gitmeliyim. Onlarla öpüşmeliyim. Bana dokunmalarına izin vermeliyim. Değil mi?"

ON YEDİ CREW

TÜM GÜN BOYUNCA yeni şeyler öğrenmiştim. Wren birçok sırrını tek tek, parça parça bana açarken onu keşfetmiştim. Çırılçıplak kalıp bana randevulara gidip erkeklerin ona dokunmasına ve öpmesine müsaade edip etmemesiyle ilgili sorular sorana kadar.

Erkekler kelimesini çoğul olarak söylemesi bile kanımın kaynamasına sebep olmuştu. Kimsenin ona dokunduğunu görmek istemiyordum.

Sadece ben.

"Bu sana kalmış," dedim sonunda. Kollarımı masanın köşesine yaslamıştım. "Diğer erkeklerle çıkmak mı istiyorsun? Onlarla öpmek mi? Sana dokunmalarına izin vermek mi?"

"Sonsuza kadar bakire kalamam," diye fısıldadı.

"Yine de dışarı çıkıp karşılaştığın rastgele erkeklerle sevişemezsin," diye patladım. Sesim kıskanç bir şerefsiz gibi çıkmıştı.

"Bunu yapmak istemem," dedi hızla. "Sadece, son zamanlarda bazı şeyler düşünüyorum. Bazı şeyler yaptım."

Bunu söylediği için deli gibi meraklanmıştım. "Ne gibi?"

Wren, başını iki yana sallayarak masaya baktı. "Söyleyemem."

"Nedenmiş?"

"Çok utanç verici." Ses tonu acınasıydı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Hadi ama Küçük Kuş. Sadece ben varım. Halka açık bir yerdeyiz. Etrafımız insanlarla çevrili. Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Benimle dalga geçmeyeceğine söz verir misin?" diye fısıldadı masanın diğer tarafından.

"Bana bak." Bakışlarını bana döndüğünde ifademi olabildiğince sabit tutmaya çalıştım. "Seninle dalga geçmeyeceğim."

Onunla asla dalga geçmezdim. Artık geçmezdim. Benimle bu kadar şey paylaştıktan sonra olmazdı. Bana kendini açmıştı. Çok savunmasızdı.

"Tamam." Titrek bir nefes verirken bakışları bana döndü. Başını önce sola ardından sağa yatırarak boynunu kütletirken ringe atlayıp dövüşmeye hazır gibiydi. "Dün gece yalnızdım ve ben... Ah, Tanrım, bunu sesli söyleyemem."

Yüzü kıpkırmızıydı. Her ne söyleyecekse bundan uranıyordu. Dün gece yalnızken yapabileceği bir sürü şey aklıma geliyordu ve birini söylemeye karar verdim.

"Sen... Kendine mi dokundun?"

Yeşil gözleri iri ve dipsizdi. "Evet."

Aletim hareketlendi. "Kendini mi parmakladın?"

Başıyla onayladı.

"Kendini boşalttın mı?"

Başını tekrar salladı. "Birkaç kez."

Yüce İsa. Aletim sertleşmişti.

"Porno da izledim. İlk kez. Tamamen. Yani, bir şeyler görmüş-rüm. Fotoğraflar. Videolar. Bilirsin, internette dönen şeyler. Cinselikle ilgili şeylerden kaçamıyorsun. Her yerdeler. Yine de oturup yirmi dakikalık bir video boyunca bir adam ve kadını izlemek çok ateşliydi." Sesi telaşlı geliyordu. Sanki bunu düşündüğü için hâlâ tahrik oluyordu.

Yerimde kıpırdandım. "En çok neyi sevdin?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sanırım işkence görüyordum. Ona bu tür sorular sormamı açıklayabilecek tek mantıklı sebep buydu.

"Videonun hangi kısmını daha çok sevdin? Gördüğünde seni en çok tahrik eden şey neydi? Ne yapıyorlardı?"

"Ah." Daha çok kızardı. Bizi dinleyen birileri var mı diye etrafa baktı ki yoktu. Mekân tıka basa doluydu ve etrafa birkaç farklı muhabbetin gürültüsü yayılıyordu. Cevap vermesini beklerken fazlasıyla sabırsızdım. "Bu çok utanç verici. Düşününce bile sıcak basıyor."

Sıcak ve ıslak, demek istesem de sessiz kaldım.

Parmaklarını sallayarak gerçekten serinlemeye çalışması gördüğüm en lanet olası sevimli şeydi.

"Hadi ama Küçük Kuş." Sesim kısıldı. "Söyle bana."

"Kadının üstünde aşağılara inmesi." Sanki tek bir kelimeymiş gibi aceleyle söylemişti.

Kadının üstünde aşağılara inmesi.

Eğer yanakları biraz daha kızarırsa alev alacaktı.

"Adam bunu yapınca, kadın geldi mi?"

"Sayılır. Bilmiyorum. Biraz sahte duruyordu. Gerçekten yoğundu." Başını iki yana salladı. "Ben boşaldığımda öyle değildi."

Lanet olsun. Şimdi düşünebileceğim tek şey Wren'in orgazm ifadesini görmek olacaktı. "Şu an sana dürüst olmamı ister misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Bunların hepsini bana itiraf etmene şaşırdım."

"Ben de öyle." Eliyle bir anlığına yüzünü gizleyerek başını iki yana salladı. "Sorunum ne bilmiyorum."

"Bunu sevdim." Parmaklarını aralayarak gözlerini üzerime dikti. "Konuşmaya devam et."

Kahkaha atarken ellerini kucağına indirmişti. "Eminim sevmişsindir."

"Endişelenme. Sırrın benimle güvende."

Kahkahası kesildi. "Umarım. Bunu itiraf ettiğim için muhteme-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

len aptalın tekiyim ama sana güveniyorum, Crew. Seninle paylaştığım şeyi başkalarına anlatmayacağına güveniyorum."

Küçük kuşumun sorunu tam da buydu. Çok kolay güveniyordu. Ona birazcık ilgi gösterdiğimde tüm kirli sırlarını itiraf etmişti. Neden bu kız geçen gece mastürbasyon yapıp boşaldığını bana anlatmıştı bilmiyordum.

Artık bunu öğrendiğime fazlasıyla minnettardım tabii. Larsen şerefsizinin aradan kaynayıp cinselliğini keşfederken ona yardımcı olan kişi olmasına izin vermeyecektim. Güvenini ne kadar kolay kazandığını görmüştüm ve Larsen'in daha da kolay kazanmasından endişeleniyordum. Uzun zamandır tanışıyorlardı. Onları okulda konuşurken gördüğümde Wren, onun yanında rahattı.

Buna izin vermezdim. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Bu akşam, yemeğe gitmesine engel olmalıydım.

ON SEKİZ WREN

YANAĞIMI SERİN DERİ KOLTUĞA yaslamış, bariz bir şekilde Crew Lancaster'a bakıyordum. Aptal gibi görünüyor olabileceğim biraz olsun umurumda değildi. Onun da umurunda olduğunu sanmıyordum.

Karşımda oturan bu erkek güzeline zevkle izliyor olmak neredeyse karşı konulamazdı. Çok çekiciydi. Soğuk havayla birlikte yanakları biraz pembeleşmişti ve daha küçük görünüyordu, bunu sevmiştim. Daha yumuşaktı.

Yine de Crew'ın yüzünde diğer insanların yumuşak bulabileceği pek bir şey yoktu. Tamamen keskin hatlardan oluşuyordu. Yüksek elmacık kemikleri, sert ve köşeli bir çene. Koyu renk kaşları beni izlediği sırada alçalmıştı. Soğuk mavi gözleri sanki gördüğü şeyden memnunmuş gibi ısınyordu.

Ben de gördüğümden hoşlanıyordum.

Crew'ın yakışıklı yüzünde yumuşak olarak tanımlayabileceğim tek şey ağzıydı. Dudakları pembeydi, alt dudağı, üsttekine göre daha kalındı ve dudakları şu an aralıktı. Bakışları benim dudaklarımda gezinerek gözlerime yükseldi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Bedenim ısınıyordu ve bunun sebebi üzerime giydiğim kalın ceket değildi. Beni öpmeyi düşünüyordu. Biliyordum. Benim de tek istediğim buydu. Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum. Nasıl öpüleceğini merak ediyordum. Yumuşak ve tatlı mı? Azaplı ve sert mi?

Belki de ikisinin bir karışımı.

"Bana öyle bakarsan..." Cümlesi havada kaldı.

"Bakarsam ne?"

Geniş göğsü aldığı derin ve hatta belki de gergin nefeste birlikte inip kalkıyordu. "Yapacaklarımın sorumluluğunu alamam."

"Bana ne yapmak istediğini söyle." Bu beni birazcık korkutuyor olsa da söyleyeceği her bir ahlaksız kelimeyi duymak istiyordum.

Her birini.

Şoföre doğru bir bakış attı. "Sesli söylemek istemiyorum. Utanabilirsin, Küçük Kuş."

"Utanmam. Söz." Bir anda yükselen sızıyı silmek için bacaklarını birbirine bastırdım ancak bu daha da kötüleşmesine sebep oldu. "Kulağıma fısılda."

Crew, elini emniyet kemerime uzatarak klipsi açtı. Omzumu saran kemerden kurtulduğumda beni kendine yaklaştırmak için elimi tutmasına izin verdim. Arka koltuğun tam ortasında oturduğum sırada emniyet kemerimi tekrar bağladı. Kemerini çekerken eli, göğsüme değmişti. Ardından tokayı yerine oturttu.

O kadar yakın oturuyorduk ki yanaklarındaki kirli sakalları görebiliyordum. Vücudunun sıcaklığı bana doğru yayılıyor ve daha fazla ısınmama neden oluyordu. Birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki gerginlik büyürken zorlukla yutkundum. Bir şey söylemeye hazırdı, bana doğru eğilerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Yumuşak nefesi titrememe sebep oluyordu.

"Seni öpmek istiyorum. Tadına bakmak. Boynunu öpmek. Isırmak.

Ellerimi teninde gezdirmek ve meme uçlarını sıkabilmek için sutyeninin altına sokmak istiyorum. Meme uçlarını sıkmak istiyorum.”

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Nefes alışlarım hızlanmıştı.

“Kazağını çıkarırdım. Eteğini. Tüm bedenini öperdim. Sana ne kadar güzel olduğunu söylerdim çünkü feci güzelsin, Wren. Gördüğüm en sevimli küçük kuş sensin.”

Gözlerimi kapatarak iltifatının tadını çıkardım.

“Elimi külodunun içine soktuğumda ıslandığını fark ederdim. Tamamen benim için. Boşalmak için bana yalvarmaya başlayana kadar seni parmaklardım. Eninde sonunda elime boşaldığında bütün parmaklarımı yalayıp temizlemeni sağlardım.”

Gözlerim hızla açıldığında onu, kararan bakışlarıyla beni izlerken buldum. Yoğundu. Ereksiyonunu görmek için bakışlarımı aşağı çevirdim.

Ah Tanrım. Acaba uzanıp dokunsam ne yapardı?

Daha da yaklaştı. Dudakları kulak mememi okşadığında kaçmak üzere olan iniltimi zorlukla bastırdım. “Seni parmaklarımla siktikten sonra bir de dilimle sikerdim. Çıglık atıp bayılacakmışsın gibi boşalana kadar seni önden arkaya yalardım.”

Kalbim deli gibi atarken göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki neredeyse canımın acıdığını söyleyebilirdim. Geri çekildiğinde bakışları bir kez daha beni buldu ve ekledi, “Sana bunu yapardım. Başlangıç olarak.”

İfadesinde çok fazla vaat vardı. Onun kelimelerinde. Artık babama olan yeminimi tutmak istemediğimi fark ettim.

Karşımdaki çocuğu istiyordum. Devamının olup olmaması umurumda değildi. Bunu istiyordum.

Sadece, bir erkeğin beni boşaltmasının nasıl hissettireceğini öğrenmek istiyordum. Diliyle en mahrem noktamın tadını çıkarırken

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

yumuşak saçlarının bacağıma değdiğini hissetmek istiyordum. Parmaklarını da. Ona dokunmak istiyordum. Her yerine. Dudaklarını, dudaklarımda ve dilini içimde istiyordum.

Düşünmeden öne doğru eğilerek hâlâ başında olan bereye uzandım ve çekip alarak darmadağınık saçlarını açıkta bıraktım. Ellerimi ipeksi saçlarına daldırarak mümkün olduğunca düzeltmeye çalıştım. Bu sırada hiçbir şey söylemiyordum. O da sessiz kalarak bana müsaade etti. Saçlarını düzeltmeye devam ettiğim sırada sanki iyi hissettiyormuş gibi göz kapakları kapanmıştı.

Umarım öyleydi yani. İstedğim tek şey buydu. Ona iyi hissettirmek ve bana aynısını yapacağını umut etmek.

“Öpüşmekten daha ileriye gitmeyeceğim,” diye uyardım onu. İşleri daha ileriye taşıyacağımı düşünmesini istemiyordum.

“Sadece seni öpmek istiyorum,” dedi beni rahatlatmak istercesine. Dudakları varla yok arası bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bu gülümseme düşünmeme sebep oldu. Onu eğlendiriyor muydum? Buna karşı ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Heyecanlı. Gergin. Korkak. Hazır.

Belki de hepsi.

“Tamam... Güzel. Çünkü her istediğini yapmana izin vermeyeceğim, bil diye söylüyorum.”

“Endişelenme, Wren. Bekâretin güvende.” Durdu. “Şimdilik.”

Tamamen hareketsiz kalarak ona baktım.

Eğer sonrasında bunu yapacaksak o zaman evet...

Haklıydı.

Titreyen ellerim ensesinde dolaşırken eğilerek dudaklarını, dudaklarıma yaklaştırdı.

“Bunun iyi bitmeyeceğini biliyorsun,” diye mırıldandı, parmak uçlarıyla çenemi okşarken.

MONICA MURPHY

Ona baktım, söylediği şeyden nefret ediyordum.

Aynı fikirde olmamızdan daha da nefret ediyordum.

“İlkin olmamı istediğine emin misin?” Parmakları yanağıma yönelerek oradan saçlarıma uzandı ve başımı tutarak beni, kendine bakmaya zorladı. “Çünkü birini alırsam hepsini isteyeceğim.”

Yavaşça başımı salladım, bakışlarımı ondan uzaklaştıramıyordum. Sanki bir transa girmiş gibiydik ve bundan çıkmak istemiyordum.

“Sana çok iyi hissettireceğim, Küçük Kuş.” Tekrar kulağıma dokunan dudaklarından boğuk bir fısıltı yükseldi. “Benim için aynısını yapacağına söz verir misin?”

“Evet,” diye fısıldadım. Yavaşça geri çekildiğinde sessizce inledim.

“O zaman seninim.” Dudakları, benimkileri okşadı. “Tamamen.”

Dudaklarımızın bir araya geldiği o an kayboldum. Beni bir kez öptü. İki kez. Boğazından bir mırıltı yükseldiğinde bedenim bu sese karşılık, bacaklarımın arasında atmaya başlayan o nabızla tepki verdi. Onun her hareketiyle birlikte dudaklarımı araladım. Dili benimkine değdiğinde nefesim kesildi. Ardından Crew kendini geri çekti.

Ah Tanrım. Bunu tekrar yapmak istiyordum.

Eli yanağıma uzandı, öpüşmemize devam edebilmemiz için başımı yana yatırdı, dili tekrar dilime değdi. Yaptığı her bir hareketle bedenimin farkına varmamı sağlıyordu. Nasıl canlandığını fark ediyordum. Tüm bedenim karıncalanıyordu. Bacaklarımın arası aniden ıslanmıştı. Eli, boynuma doğru indiğinde parmaklarının bıraktığı hisle titredim. Başımı daha da eğerek öpücüğü derinleştirdi.

Bedenim alev almıştı. Başının arkasına uzanarak onu kendime çektim. Belimdeki diğer eliyle beni kendine yaklaştırmaya çalışsa da ceketlerimiz buna engel oluyordu. Öfkeli bir inilti havaya karıştırdığında hemen farkına vardım...

Ben yapmıştım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Dudaklarıma doğru ismimi fısıldadığında iç çektim. Bu ses o kadar özlem doluydu ki neredeyse utanmıştım. Ancak bu ona mâni olmadı. Parmaklarını kazağımın alt kısmından içeri soktuğunda çıplak tenime değen eli, her yanımin ısınmasına sebep oldu. Ellerimi omzuna atıp gücünü test ettiğimde homurdandı. Bu ses bana cesaret vermişti. Ona dokunmaya devam ederek elimi göğsüne dayadım. Tam da avucumun altında atan kalbini hissedebileceğim yere. O an farkına vardım.

Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyordum.

Araba hızlanıp sokaklarda bir yarışa karışırken nerede olduğumu merak ettim. Peter'ın bizi nereye götürdüğünü merak ettim.

Crew'ın hâlâ bir arayış içinde olan dudaklarından uzaklaşarak nefesimi toplamaya çalıştığım sırada boynumu öptü. Hassas tenime değen dudakları sıcak ve nemliydi. Babamı düşündüm. Bu sabah galeriye gitmem için bana araç göndermişti. O şoförü gelip beni eve bırakması için aramamıştım. Beni babama şikâyet edeceğine emindim.

Muhtemelen benim için endişelenecekti.

“Saat kaç?” diye sordum, iki kelimenin arasında yavaşça nefes alıp verirken.

Crew, boynumdan doğrularak beni süzdü. Yüzü kızarmıştı, dudakları nemli ve şişti. Ona doğru uzanarak dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım. Bir kez. İki kez. “Telefonuna bak,” diye fısıldadım.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve dikkatini tekrar bana vermeden önce ekrana baktı. “Neredeyse üç.”

Bir panik dalgası beni esir alırken tüm o güzel, ilgili hisler bir anda silindi.

“Ah hayır.” Arabayı süzerek pencereden dışarı baktım ama nerede olduğumuzu çıkaramıyordum. “Eve gitmeliyim.”

“Küçük Kuş, bekle-”

"Gitmem gerekiyor," diyerek sözünü kestim. "Babam birazdan evde olur. Hatta belki çoktan evdedir. Bilmiyorum. Peter?"

"Ever?" diye sordu şoför. Bakışları dikiz aynasından beni buldu.

Arka koltukta öpüşmemize şahit olduğu için utanamıyordum bile. Eminim berbat görünüyordum. Çünkü öyle hissediyordum. Darmadağınık, sıcak ve telaşlı. "Beni direkt evime götürebilir misin?"

"Tabii ki. Adres nedir?"

Dikkatimi tekrar Crew'a vermeden önce yolu tarif ettim. Yanımdaki çocuk biraz fazla üzgün görünüyordu.

Hatta biraz da öfkeli.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Göğsüme keskin bir acı saplanmıştı. "Telaşlı olmaktan nefret ediyorum ama eve gitmem lazım. Eminim anne ve babam endişelenmişlerdir."

Öyle miydi acaba? Belki de endişelenmemişlerdi ama babamın, evde olup onu karşılamamı bekleyeceğini biliyordum. Hayatım boyunca onlara hiç karşı çıkmadığım için biraz başım beladaymış gibi hissediyordum.

Yanlış hiçbir şey yapmamış olsam bile.

Crew'ın ifadesi yumuşarken saçıma uzandı. Nazikçe başımı tutuyordu. "Senin için endişelenmelerini istemiyorum. Onlara bir mesaj gönder."

Başımı iki yana salladım. Bu sadece bana cevaplamak istemediğim bir sürü soru sormalarına sebep olurdu. Crew yanımdayken ve bu sorguya şahit olurken yapamazdım. "Evimden ne kadar uzaktayız, Peter?"

"Trafik yoksa yirmi dakika," diye cevap verdi şoför.

"Teşekkür ederim." Tekrar yerime yerleşerek pencereden dışarıya bakmaya başladım. Zihnim, korkunç ihtimalleri düşünerek karman çorman olmuştu. Crew'ın beni izlediğini hissedebiliyordum ve onun önünde panik atak geçiriyor olmaktan nefret ediyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Elime uzanarak parmaklarımızı birbirine sardı. “Stres yapma, Küçük Kuş.”

“Stresli değilim,” diye cevap verdim otomatik bir şekilde. Bakışlarım hâlâ pencerede idi.

Ona bakarsam gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum.

Bana biraz yaklaşarak dudaklarını tekrar kulağıma dayadı. “Yalancı. Seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum.”

Zorlukla yutkundum ama cevap olarak hiçbir şey söylemedim.

Benim korktuğum da buydu.

ON DOKUZ WREN

ELİMDEN GELDİĞİNCE SESSİZ BİR ŞEKİLDE eve girdikten sonra kapıyı çarpmaması için yavaşça arkamdan kapattım. Evde sanki kimse yokmuş gibi bir sessizlik olduğu için rahat bir nefes aldım.

“Bütün gün neredeydin sen?”

İç çekerek arkamı döndüğümde babamı koridorun girişinde, duvara asılı olan değerli ve devasa Andy Warhol tablosunun yanında buldum.

Ona gülümsemeye çalıştım. “Ne demek istiyorsun? Galeriye gittim.”

“O saatler önceydi.” Dikkatlice bana bakarken sanki kafamın içini görmeye çalışıyordu “Tüm bu zaman boyunca galeride miydin?”

Yavaşça başımı sallasam da hiçbir şey söylemedim.

“Gel benimle.” Arkasını dönerek koridorda ilerlemeye başladı. Onu takip etmek dışında bir seçeneğim yoktu. Annemin beklediği salona girdi. Annem, üzerinde kusursuz duran düz siyah bir elbise giyyordu ve elinde bir şarap kadehi vardı. Bakışları bana döndüğünde, yüzünde kırılan bir gülümseme olsa da sessiz kaldı.

Hiçbir zaman benim mürtefikim olmamıştı. Neden hep aksini düşündüğümü bilmiyordum. Ümitsiz bir vakaydı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Eve nasıl döndün, küçük hanım?” Bu soruyu, öfkeli yüzünü bana çeviren babam sordu. Yakışıklı bir adamdı. Belli belirsiz kelleşmişti ve şakaklarındaki saçlar beyazlamıştı. Ela gözleri bana yöneldiğinde endişe doluydu. Acaba sürekli benim için endişeleniyor mu diye merak ettim. Bazen yaptığı tek şey buymuş gibi hissediyordum.

Yalan söylemeyi düşünsem de zaten sonunda yalanımı fark edecekti. Birkaç şeyden bahsetmemem yalan sayılır mıydı? Belki sayılmazdı. “Eve arabayla geldim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kimin arabası? Çünkü benim değildi. Şoför birkaç saat önce panikleyerek beni aradı, Wren. Alması için onu aramadığını söyledi. Galeriye gittiğinde de çoktan çıktığını fark etti.”

“Galeriye mi gitmiş?” İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Eminim bu ifademden de anlaşılıyordu.

“Seni bulmak için tüm Tribeca’yı gezerken biriyle restorandan çıktığını görmüş.”

Söyledikleri sersemlememe sebep oldu, arkamdaki koltuğa düştüm. “Nasıl?”

Babam karşıma geçerek telefonunu yüzüme doğru uzattı. Ekran-da Crew ve benim, TwoHands’ten çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Gülümsüyordum.

Kendimi daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyordum.

“O kim?” diye sordu babam.

“Crew Lancaster.” Sesim şaşırtıcı derecede sakindi.

Kaşlarını çatarak telefonunu pantolonun cebine tekrar yerleştirdi. “Bekle- Reggie’nin oğlu mu?”

“Evet,” diyerek annem araya girdi. “En küçüğü.”

“Onunla aynı okula gidiyorum,” diye ekledim. “Benim sınıfımda.”

“Hım.” Anneme bir bakış attı. “Bu akşamki çocuktan daha iyi bir seçenek olabilir.”

Annem onaylarcasına başını salladı.

Ağzım açık kalmıştı.

MONICA MURPHY

Neyden bahsediyorlardı böyle? Bu akşam Von Wellerlarla yiyeceğimiz akşam yemeğinin ardında babamın onlarla iş konuşması dışında bir şey mi vardı?

“Neyden bahsediyorsunuz siz?” diye sordum, ikisi de başka bir şey söylememişlerdi. “Crew ve ben sadece... Arkadaşız.”

“Neden galerideydi?” diye sordu babam.

“Ben...”

Telefonu çalmaya başlayınca hemen cebinden çıkartarak ekrana baktı. “Bunu açmalıyım,” dedi.

Ardından odadan ayrıldı.

O gittiği an annem kadehindeki içkiden büyük bir yudum aldı. “Bir dahakine babana mesaj atmalısın. Çok endişelendi.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Her şeye karşı otomatik olarak özür dilemekten nefret ediyordum. Hiç kendimi açıklamaya çalışmıyordum ya da kendimi savunmuyordum.

“Nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum.” Başımı sallayarak zihnimi kurcalayan o soruyu soracak cesareti içimde buldum. “Babam sana neden öyle dedi?”

“Ne dedi?” Bilerek aptalca oynuyordu. Bunu anlayabiliyordum.

“Crew’ın daha iyi bir... ihtimal olduğunu.”

Annem çenesini kaldırdı. “Geleceğin için farklı yollar araştırıyoruz.”

Kaşlarımı o kadar sert çattım ki başıma bir ağrı saplandı. “Ne demek istiyorsun? Beni Larsen’la evlendirmek mi? Akşam bu yüzden mi onlara yemeğe gidiyoruz? Cidden araştırdığımız yollardan biri bu mu?”

Neden “biz” demeye gerek duymuştum ki? Bana kalırsa benim seçeneklerimi, beni dâhil etmeden belirlemeye çalışıyorlardı.

“Dikkate almak için çok kötü bir ihtimal değil. İyi bir aileden geliyorlar. Varlıklılar,” diye belirtti annem.

“Biz varlıklı değil miyiz? Neden para için endişelenmem gereki-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

yor? Liseden çıkar çıkmaz evlenmek istemiyorum. Daha yeni on sekiz olacağım.” Bunları sesli söylemek bile kulağa mantıksız geliyordu.

“Sakin ol. Liseden çıkar çıkmaz evlenmeyeceksin, hayatım. Bu çok erken olur ama seni, geleceğini sağlama alacak biriyle eşleştirmek istiyoruz.” Şarabından bir yudum alırken sanki onu rahatsız eden hiçbir şey yokmuş gibi sakın görünüyordu.

Bense hayatım gözlerimin önünde parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

“Ya üniversiteye gitmek istersem?”

İfadesindeki şüpheli bakış çok net bir şekilde yüzüne yayıldı. “Gerçekten bunu istiyor musun, Wren? Tamamen vakit kaybı.”

Söylediklerine karşı irkildim. Aptal olduğumu mu ima ediyordu?

“Bilmiyorum.” Kendimi korumam gerekiyormuş gibi hissederek omuz silktim. Birkaç üniversiteye başvurmuştum ve asıl branşımı sanat tarihi olarak seçmiştim. “Belki bir yılımı boş geçirmek isterim. Avrupa’ya gidip diğer galerileri gezerim.”

“Hiçbir şey alamazsın ama.”

Kaşlarımı çattım. “Nedenmiş? Bugün bir tablo aldım.”

“Açıklaması zor.” Bakışlarını eğerken parmağındaki devasa elmasla oynuyordu. Bu onun evlilik yüzüğüydü. Nereden alındığını bilmesem de sahte duracak kadar büyüktü. “Anlamazsın.”

Kalbim tekledi. Normal davranmıyordu. “Anlatsana.”

İç çekerek başını kaldırdığında yaşlarla dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Şu an büyük harcamalar yapmayı kesmemiz gerekiyor. Büyük sanat eserleri çok masraflı. Bunu biliyorsun.”

“Ama neden? Anlamıyorum. Babamın işleri iyi gitmiyor mu?”

Tatsız bir kahkaha attı. “Babanın şirketi iyi. İşler tıkırında. Gayrimenkul piyasasında hep olduğundan daha iyi ilerliyor.”

“O zaman sorun ne?”

“Baban bunu sana birlikte söyleyelim istiyordu ama her zamanki gibi bizi yalnız bıraktı.” Biraz daha doğrularak çenesini kaldırdı. “Biz ayrıldık.”

Şaşkınca ona baktım. Söylediği şeyin etkisiyle iliklerime kadar titremiştim. “Ne? Daha geçen hafta Şükran Günü için buradaydım ve gayet normal davranıyordunuz. Hâlâ birlikte yaşıyorsunuz.”

“Sana henüz söylemek istemiyorduk ama o artık burada yaşamıyor. Birkaç hafta önce taşındı.”

“Birkaç hafta önce mi?” diye tekrarlarken ses tonum güçsüzdü.

“Yeni yıla kadar, Noel’in ve doğum gününün geçmesini bekleyelim istiyordu ama... Senden daha fazla saklamanın bir anlamı yok, hayatım. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun. Boşanıyoruz. Çoktan avukat tuttuk ve evliliğimiz boyunca sahip olduğumuz tüm mülk, sanat eserleri de dâhil, üzerine anlaşmaya çalışıyoruz.”

Annem yakınında duran ve sevdiği bir heykeli işaret etmişti.

“Bölecek misiniz?”

“Eserleri elinde tutmak istemiyor ama aramızda bölmeye de yanaşmıyor. Eğer hepsini istiyorsam ondan satın almam gerektiğini söyledi.” Acı bir kahkaha attı. “*Paramdan* milyonlarca dolar verip zaten bana ait olanı tekrar almayacağım. Bu saçmalık.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neredeyse ona inanmayacaktım. Neden şimdi ayrılıyorlardı ki? Bu çok karışık ve masraflı olmaz mıydı? Çok uzun zamandır birliktelerdi. Neredeyse yirmi beş yıldır.

“Çözüm olarak tüm sanat eserlerini ayırarak satacağız. Her birini. Eserlerimin hiçbirisi bende kalmayacak,” diye devam etti gözlerinden yaşlar akarken.

“Ah, anne.” Ona yıllardır böyle seslenmiyordum. Onu böyle görmek kalbimi kırmıştı. “Bunların hepsinin senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum.”

“Evet, evet doğru ama iyi olacağım. Sorun yok. Bir müzayede düzenlenecek.” Burnunu çekerek yüzüne dökülen gözyaşlarını sildi. “Evdeki tüm eserler gidecek. Eğer kalmasını istiyorsan yeni aldığın eserin teslim edilmemesini sağla.”

“Bekle, odamdaki Colen eserine ne olacak?”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Çok değerli, Wren. Evdeki her şey evliyken oluşturduğumuz koleksiyonun bir parçası,” diye açıkladı annem.

Yaşaran gözlerimi kırptım. “Ama babam onu bana doğum günümde verdi!”

“Çok üzgünüm, hayatım. Yapabileceğim hiçbir şey yok.” Sanki konuşmayı bitirmişiz gibi şarabından bir yudum daha aldı.

Öfkeyle salondan ayrılarak odama gittim ve birinin sinirlendiğimi anlamasını umursamadan kapımı sertçe çarptım. Evimiz bağırışların, büyük kavgaların ya da kapı çarpmalarının olduğu bir ev değildi. Her şey medeni bir şekilde tartışılırdı. Sessizce. Saygılı bir şekilde.

Bazen hepimizin bu sessiz saygısı can sıkıcı olabiliyordu. Annemin boşanmak üzere olduklarını söylerken çok sakin olması gibi.

Üzerimdekileri çıkartıp bir tayt ve bol bir kazak giydim. Annemin söylediklerini düşünmeden edemiyordum.

Nasıl görememiştim? Her zaman iyi anlaşıyorlardı. Babam hep çalışıyordu. Sık seyahate çıkıyordu. Geç saatlere kadar dışarıda oluyordu. Küçükken onu pek göremiyordum. Büyüdüğümde, özellikle de telefon/forum meselesi yaşandığında benim yanımda olmaya çalışmıştı. O zamanlar daha az çalışıp her akşam ailece yediğimiz yemeklere katılmaya çalışıyordu. Hatta çok sık olmasa da bazen ödevlerime yardım ediyor, evdeki ofisinde çalışırken birlikte olalım istiyordu. Annem her zaman babamla daha sağlam bir ilişkimiz olması gerektiğini söylerdi. Büyüyünce baba sorunlarım olmaması için pozitif bir erkek modeli olmasını istiyordu.

Ancak sonra beni Lancaster’a göndermişlerdi ve ikisini de çok görememeye başlamıştım. Günlük iletişimlerimiz için evde olmu-yordum. Yaz tatillerinde bir sürü aile seyahatleri planlıyorlardı. Tabii geçen yaz çok seyahat edememiş olsak da... Babam çalışıyordu.

Belki de o zamanlar çatırdamaya başlamıştı.

Kapım tıklatıldı ve ben daha bekleyen kişinin içeri girmesini söy-

lemeden kapı aralandı. Babam yüzünde gergin bir ifadeyle karşımda dikiliyordu.

“Seninle biraz konuşabilir miyim?”

Kendimi yatağıma bırakarak kollarımı bacaklarıma sardım. “Evet.”

Arkasındaki kapıyı kapatıp yaslandıktan sonra beni izlemeye başladı. “Annen, sana söylediğinden bahsetti.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı salladım.

“Sana söylemek istedim. İkimiz birlikte, bir aradayken,” diye başladı ama sözünü kestim.

“Artık bir arada sayılmazsınız ama.”

Sert bir nefes vererek yüzünü ovaladı. “İşlerin böyle gitmesini istememiştim.”

“Neden onu sanat eserlerini satmaya zorluyorsun?” diye sordum kısık bir sesle. Bakışlarım duvarımda asılı olan tabloya döndü. Hediye bir hediye bile değildi. “Bunun kalamayacağını söyledi.”

Bakışlarını bana çevirmeden önce tabloya baktı. “Bu değerli bir parça. Çok para eder.”

“Bunların hepsi sana bunu mu ifade ediyor? Para? Bu yüzden mi her şeyi satıyorsun? Annemin yıllardır çok çalışarak sergilediği koleksiyonundan eminim ki bir ton para kazanmışsındır.” Ah, çok öfkeliydim. Anneme bu şekilde ihanet etmesine öfkelenmişim. Duyarsızca, annemi yirmi yıldır topladığı tüm eserlerden vazgeçmek zorunda bırakmasına kızgındım.

“O eserlere yatırım yaptım. Satın alırken benim paramı kullandı. Koleksiyonun her bir parçası onun olduğu kadar benim de,” dedi babam kapıdan uzaklaşarak. “Acıklı hikâyesine inanma. Sadece işler artık onun lehine olmadığı için kızgın.”

“Onu suçlamıyorum. Bunların hiçbiri adil değil.”

“Hayat adil değil, Bal Kabağım. Bu şimdi, hâlâ gençken öğrenmen gereken bir ders. Başına kötü şeyler gelecek, zamanla işler kont-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

rolünden çıkacak. Bunların hepsi, vereceğin kararlara bağlı.” Odamda volta atmaya bir son vererek, artık bana ait olmayan sanat eserine bakmak için durdu. “Ben hayatımda bazı kötü kararlar verdim ama verdiğim en iyi karar annenle evlenip sana sahip olmaktı. Umarım bu söylediğime inanırsın.”

“O zaman neden artık onunla evli kalamıyorsun? Verdiğin en iyi karar o değil miydi?” Gözyaşlarının yüzümden düştüğünü hissedene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

“İnsanlar değişir. Farklı şeyler isterler.” İfadesi yumuşadı. “Seni incitmek istemiyorum. Annen de istemiyor.”

“Çok geç,” diye fısıldadım. Göğsüm, tuttuğum gözyaşlarım yüzünden ağrıyordu.

YİRMİ CREW

HAFTA SONUNUN KALANINI Wren ve şerefsiz Larsen'in, cumartesi akşamı yemekte şakalaşıp güldüklerini ve beni kafalarından attıklarını düşünüp kıvranarak geçirdim.

Çünkü tam da böyle olmuş gibiydi. Bana bir kez olsun yazmamıştı. Onu eve bıraktığımda içeri koşmadan önce dönüp bana bakmamıştı bile. Pazar günü onu aradığımda da dönmemişti.

Onu sadece bir kez aradım. Bir Lancaster, kimsenin peşinde koşmazdı. Yalvarmaz ve yanlışı olanı istemezdi.

Kendi bana gelebilirdi.

Pazartesi sabahı her zamanki yerimde, okulun girişinde beklerken duvara yaslanmıştım. Ezra ve Malcolm da yanımda duruyorlardı. Natalie de bizimleydi ve ara ara beni süzmesine rağmen Ezra'yla flört ediyordu, onu görmezden geldim. Malcolm'sa ebeveynlerinden şikâyet etmekle meşguldü. Ben, küçük kuşumun gelmesini bekliyordum.

Bir diğer deyişle, hiçbir şey değişmemişti.

Kimse göremese de değişmişim gibi hissediyordum. Wren'i arabanın arka koltuğunda öpmek... Çıkardığı sesler. Fazlasıyla hevesli oluşu. Dudaklarının tadı. Tecrübesiz dili. Bunları düşünmeye son veremiyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Onu düşünmeye son veremiyordum.

“Yüce İsa, bu sabah huysuzluğun üstünde,” dedi Malcolm bir anda. Kelimelerinin hedefi bendim.

“Aynen,” diye ekledi Ezra.

“Hiçbir şey söylemedim bile,” diye mırıldandım. Yaslandığım duvardan beklediğim kişinin gelmesini tetikte bekliyordum.

“Gerek bile yok. Negatifliğin tam anlamıyla kara bir bulut gibi etrafına yayılmış,” dedi Malcolm.

“Aahh, ne güzel bir tasvir,” dedi Natalie, bakışlarıyla hayran bir şekilde Malcolm’u süzerken. “Neden daha önce hiç çıkmadık?”

“Ona asılmakla çok meşguldün,” dedi Malcolm, eliyle beni işaret ederek.

“Hey.” Ezra, Natalie’nin eline uzanarak onu kollarına çekti. “Ya ben?”

Ona muhtaçmış gibiydi. Tam da bu yüzden kız, Ezra’yla ilgilenmiyordu. Belki arkadaşım benden bir iki şey öğrense iyi olurdu. Nat’i görmezden gelmeye devam ettikçe beni daha çok istiyormuş gibi duruyordu.

Benim onu geri istediğim yoktu tabii.

“Ah, seni unutmadım.” Natalie kıkırdadığında bu ses canımı sıktı. “İlk dersi asmaya ne dersin? Yurttaki odama dönelim mi?”

“Kesinlikle evet,” dedi Ezra fazla keyifli bir şekilde. “Önce birkaç dakika geçsin.”

“Neden?” Natalie dudağını sarkıttı. “Şimdi gitmek istiyorum.”

Ez, herkese Natalie’nin onunla takıldığını göstermek istediğini itiraf edemedi. Sadece gülümseyerek onu öptü ki bu benim midemi bulandırmıştı.

“Küçük kuşun nerede?” diye sordu Malcolm gülerek. “Anlaşman-dan vaz mı geçtin?”

“Hiç anlaşmamıştık ki,” diye yalan söyledim.

“Kurbanlık koyunumuzu izleyip bizi ispiyonlamadığından emin

olacağını sanıyordum.” Malcolm kaşlarını kaldırdı. “Endişelenmeli miyiz?”

“Onu hallettim,” dedim tersçe. Benden şüphe etmesinden nefret ediyordum.

“Etsen iyi olur,” diye mırıldandı Malcolm. “Şu an okuldan atılamam. Her şey mahvolur.”

Onu görmezden geldiğim sırada bakışlarım bir anda ortaya çıkan güzel yüze çevrildi.

Wren'di. Tek başına okulun girişine doğru yürüyordu. Etrafı normalde olduğu gibi onu idolü olarak gören birinci sınıf kızlarla dolu değildi. Duvardan doğrulup ona doğru gitmemek için kendimi çok zor tutarken beni fark etmesi için ona zaman tanıdım.

Adımları yavaş, ifadesi kararsızdı. Benimle uzun bir süre boyunca göz teması kurmasa da ben bakışlarımı ondan alamıyordum. Yüzünü izleyip güzelliğini hafızama kazıyordum. Hoş yeşil gözleri, dolgun dudakları. Saçlarını yukarıdan bir atkuyruğu yaparak kar beyazı bir kurdeleyle toplamıştı. Cumartesi günü giydiği aynı kalın ceketini giyyordu.

Bana doğru gelip her zamanki gibi beni görmezden gelmesini bekledim. Bu çok sinir bozucu olurdu. Ancak tam karşıımızda durarak beni şaşırttı. Ez, Malcolm ve Natalie'nin ona attığı alaycı bakışları görmezden geliyordu.

“Seninle biraz konuşabilir miyim?” diye sordu. Sevimli sesi zihnime çökmüştü. Açık bir şekilde bakışlarını arkadaşlarıma çevirdi. Aptallar, o yanımıza geldiği için kahkahalara boğulmak üzereymiş gibi görünüyorlardı. “Özel olarak?”

“Tabii.” Duvardan uzaklaşarak onu okulun girişine doğru takip ettim. Arkadaşlarım arkamızdan gülüyordu.

Şerefsizler.

Kapısı kilitli olmayan, karanlık bir sınıf bularak içeri girdi. Peşinden girdikten sonra kapıyı kapattım. Bu dönem kullanılmayan

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

bir sınıftı. İçeride birkaç sıra ve beyaz tahtanın hemen önünde bir platform vardı. Sessizdi. Özeldi.

Burada kimse bizi rahatsız edemezdi.

Wren, kapıdan en uzaktaki köşeye geçene kadar ilerleyip ardından yüzünü bana döndü.

“Üzgünüm-”

Sözünü dudaklarından sertçe öperek böldüm. Benimle tüm hafta sonu konuşmadığı için onu cezalandırıyordum. Sanki hiç var olmamışım gibi beni görmezden geliyordu. Bu kız kim olduğunu zannediyordu böyle?

Göğsümü itmeye çalıştığında küçük bir inilti dudaklarından dö-küldü. Saldırımı sadece onun için değil kendim için de hafiflettim.

Çünkü lanet olası tadı çok güzeldi. Tam karşımda yavaşça kendini bıraktığını hissettim. Ceketimin yakalarını tutarak sanki daha yakınında olmamı istiyormuş gibi beni kendine çekti. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Onu duvara doğru yaslayarak dudaklarının tadına bakmaya devam ettim. Dilim tekrar ve tekrar ağzına girerken kahrolası Larsen’la geçirdiği gecenin tüm parçalarını silip atmak istiyordum.

Öpücüğü ilk sonlandıran ben oldum. Alnımı, alnına dayadım. “Sana kızgıyım.”

“Zor bir hafta sonuydu.”

Alaycı bir ifadeyle güldüm. “Larsen’in tüm vaktini çaldığına eminim.”

“Onunla neredeyse hiç konuşmadım.”

“Ama ailesinin evine akşam yemeğine gittin.” Bunu doğrulamış olması can sıkıcıydı.

“Tabii ki gittim. Anne ve babamla. Benim de orada olmamı istediler.” Üzgün bir şekilde bana doğru yaslandı. “Boşanıyorlarmış.”

“Kim? Larsen’in anne babası mı?” Kimin umurundaydı ki?

Wren başını eğerek göğsüme yaslandı, elleri hemen kalbimin üze-

rindeydi. "Hayır. Benimkiler. Bu hafta sonu söylediler. Mahvoldum. Hayatım mahvoldu."

Ah, siktir.

Kollarımı sararak onu kendime doğru çektim. Gömleğime doğru ağlarken yavaşça sırtını okşuyordum. "Küçük Kuş, çok üzgünüm."

"Sorun değil. Sadece çok şaşırdım. Önce annem söyledi ve çok sakindi. Bu çok garip." Burnunu çekerek bana bakabilmek için geri çekildi. Gözleri kanlanmış ve dolu doluydu. Yanaklarından yaşlar damlıyordu. İçgüdüsel olarak başparmağımla nazikçe gözyaşlarını sildim, bu sırada gözlerini kapattı. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ayrılacaklarını hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Yirmi beş yıllık bir evlilik çöküyor. Ortada bir sürü şey var. Para, mülk. Bir sürü mülk. Tüm sanat eserleri."

"Aralarında bölüşüyorlar mı?"

"Annemin dediğine göre bir müzayede düzenleyecekler. Koleksiyona ne yapacaklarına karar verememişler ve annem zaten sahip olduğu eserler için babama para ödemek istememiş. Yani bana böyle anlattı." Wren, başını iki yana salladı. "İşler çok karışacak. Ne yapacağımı, ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Onu kendime çektim. "Beni aramalıydın."

"Ne diyeceğimi bilemedim," diye itiraf etti. "Cumartesi olanlardan sonra aramızdakilere anlam veremedim."

Bir parmağımı çenesine uzatarak başını yukarı doğru kaldırdım. "Sana arkadaşın olduğumu söylemiştim."

"Şu an bir arkadaşına ihtiyacım var, Crew," diye fısıldadı. "Feci şekilde."

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bilmiyorum. Desteğine? Öğle yemeğinde birlikte oturabileceğim birine?" Üzgün bir şekilde kahkaha attığında kahrolası şefkatsiz kalbim sızladı. "Bana iyi davranacak birine?"

"Siktir, Wren." O kadar üzgündü ki onu tekrar öptüm. Bu sefer

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

öpüşmemizi sonlandırıp geri çekilen kişi o oldu. Tamamen benden uzaklaşmıştı. "Sorun ne?"

"Derse girmeliyiz." Bir işaret olarak dersin başlamasına beş dakika kaldığını hatırlatan zil çaldı. "Fig'in dersine geç kalamayız."

Kahrolası Fig. O heriften nefret ediyordum.

"Crew..." Bana doğru bir adım attığında ifadesi yalvarır gibiydi. "Aramızda olanları bir sır olarak saklasak olur mu?"

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

"Kimsenin aramızda... Romantik bir ilişki olduğunu düşünmesini istemiyorum. Arkadaş olabiliriz. İnsanlar aynı projede çalıştığımız için bunun normal bir gelişme olduğunu düşünecektir, değil mi? İnsanların, arabanın arkasında yaptığımız şeyi bilmelerine hazır değilim."

Otomatik olarak cumartesi öğlen, arabanın arkasında olan o şeyi önemsememeye çalıştım. Küçük bir öpüşme değil miydi? Lisedeydik. Böyle şeyler sürekli oluyordu. Bu okula gelen her rülden insan, hafta sonu takılıp buraya dönünce hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Bunu kendim bile sayısız kez yapmıştım.

Ancak Wren'in insanların öpüştüğümüzü bilmelerini istemediğini söylemesi canımı sıkıyordu. Sanki beni kirliliği bir sırtmışım gibi saklamak istiyordu.

Bu çok kötüydü. Eğer kendime dürüst olacaksam devasa egomu yerle bir ediyordu.

Sonra tekrar Küçük Mükemmel Wren Hanım olmanın nasıl olduğunu düşündüm. Cinsellikten uzak durmayı öğütleyen kampüsün tatlı ve gururlu bakırcısı. Benimle görülmek itibarını zedeleyebilirdi ve bu önemseydiği bir şeydi.

Belki de çok fazla.

"Nasıl istersen," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Sadece arkadaşız, değil mi Wren?"

MONICA MURPHY

"Evet." Başını salladı. "Sadece arkadaşız," diye ekledi zayıfça.

"Önce sen çık, tamam mı? İnsanların bizi birlikte görmemesi için ben biraz beklerim," diyerek yol gösterdim.

"Tamam." Gülümsedi. "Anlayışın için teşekkür ederim."

Sonra gitti.

Ardından duvara yaslandım ve başımı bir kez arkamdaki duvara çarptım. Bir kez daha. Bir hırıltı dudaklarımdan dökülene kadar birkaç kez daha yaptım.

Neden bizi bir sır olarak saklamak istemesini bu kadar önemsiyordum? Normalde böyle hareket ettiğim için tuhaf gelmemeliydi. Gidip herkese olanları söyleyeceğim yoktu. Arkadaşlarıma bile söylemeyi düşünmemiştim. Hatta Malcolm'a sabah yalan söylemiştim.

Ancak Küçük Kuş'un sözü geçiyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Biraz bile.

Söz verdiğim gibi bir dakika sonra oradan çıkarak öğrencilerin yanından geçip sınıfa doğru ilerlemeye başladım. Bazıları adımları söylese de onları duymazdan geldim. İleri Seviye İngilizce dersine giderken kafamda bir plan kurmuştum ve sınıfa girdiğim an bu planı sürdürebileceğimi gördüğüm için rahatladım.

Wren, çoktan her zamanki yerine oturmuştu. En önde ve tam ortada. Yanakları ağladığı için kızarıktı ancak bunun dışında iyi görünüyordu. Kendini zor tutuyormuş gibiydi. Direkt onun arkasındaki sıraya ilerleyerek oturdum ve çantamı ayağımın yanına bıraktım.

Figueroa tabii ki bunu fark etmişti. Masasına yerleşirken bana bakan Figueroa'nın etrafı, her zamanki gibi kızlardan oluşan haremiyle çevriliydi ve Maggie de diğer kızların boğazlarını kesmek istiyormuş gibi onlara bakıyordu.

Biri kendi bölgesini korumaya çalışıyordu demek.

Gülümseyerek onu kızdırmak için el salladım. Figueroa beni Wren'in etrafında görmek istemiyordu. Kendisi onun etrafında olmak istiyordu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Önce cesedimi çiğnemesi lazımdı tabii.

Son zil çaldığında kızlar sıralarına yerleşmişti. İçlerinden biri, muhtemelen normalde oturduğu yere geçtiğim için ters ters bana baktı.

"Burası benim yerim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Üzgünüm, bebeğim. Öğretmenin gözüne girmeye çalışıyorum," dedim.

Gözlerini devirerek kendine başka bir sıra buldu.

Bay Figueroa *Muhteşem Gatsby*'yle ilgili derse başlamış olsa da ben henüz kitabı hiç okumamıştım. Eğer gerekirse bu sefer gerçekten filmini izleyebilirdim. Ya da belki birileri notlarını falan paylaşarak bana yardım ederdi. Ben kahrolası Lancaster'dım. İstedğim her şeyi yapıyorlardı.

Öğretmenin sıkıcı sesini dinlerken Wren'in kafasına bakuyordum. Koyu renk saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmıştı ve kıvrıkcık uçları lacivert ceketine değiyordu. Pes ederek uzandım ve bir tutamı parmağıma dolayarak hafifçe aşağı çektim.

Tepki vermedi. Kımıldamadı bile. Belki de hissetmemişti.

Etrafıma bakarak kimsenin dikkatinin üzerinde olmadığına emin oldum. Herkesin önünde saçıyla oynayamazdım. Yanlış bir fikre kapılabilirlerdi.

Bunda kötü olan taraf neydi ki? Aramızda bir şey olduğunu düşünmeleri mi? Olsa ne olurdu ki?

Yüce İsa, kendi kafamda dahi konuşsam kulağa aptal gibi geliyordum. Bu kıza kapılamazdım. Bana göre değildi. Çok iyi, çok tatlı, çok masum ve inançlıydı. Ebeveynlerinin ayrılığı sağ olsun biraz da dağılmıştı.

Onu rahat bırakmalıyım. Arkadaşı olmalı ve onu çıplak görmekle ilgili tüm umutlarımı düşüncelerimden atmalıyım.

"Bay Lancaster, Dinliyor musunuz?"

Figueroa'nın kendini beğenmiş sesi beni rahatsız ettiğinde sınıf-

tan yükselen hafif kahkahayı göz ardı ederek ona dik dik baktım.
"Evet."

"O zaman bize kitabın temalarından bahsedin." Figueroa, kollarını göğsünde kavuşturarak kendimi rezil etmemi beklemeye başladı.

Sanırım filmi on yaşımdayken falan izlemeyi denemiş olmalıydım. Kaç yaşında izlediğimi hatırlamamam gibi filmle ilgili pek bir şey hatırladığım da söylenemezdi. İzlemeye başladıktan beş dakika sonra sıkılarak oradan ayrılmıştım. Ancak temalarından birkaçını biliyordum. "Hırs? Abartı?"

Öğretmenimin ifadesine şaşkınlık yayıldı. "Bu doğru. Başka? Eklelemek isteyen?"

Bir başkası el kaldırıncı Figueroa ona dönerek yanına ilerledi. Wren, sırasında arkasını dönmüş, anlam veremediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. "Neden orada oturuyorsun? Genelde en arkada otururdun."

"Arkadaşım ile oturmak istedim." Uzanarak saçını çektiğimde bu sefer fark etti. "Saçını böyle sevdim."

Yanakları kızardı. "Teşekkür ederim." Bir kez daha önüne döndüğünde kendi kendime gülümsedim.

Gerçekten aramızdakilerin böyle masum ve arkadaşça kalmasını sağlayabileceğini mi sanıyordu?

Ona arkadaş nasıl olunur gösterecektim.

YİRMİ BİR WREN

"WREN." Fig, direkt sıramın önünde duruyordu. Başımı kaldırarak ona baktım. "Konuşabilir miyiz?"

Cevap vermemi beklemeden masasına ilerlediğinde peşinden gittim. Dönüp Crew'a bakmaya cesaret edemiyordum. Yüzünde ne göreceğimi biliyordum.

Öfke. Hayal kırıklığı. Can sıkıntısı.

Hayatımın birçok farklı şekilde değişmesinin ardından çarşamba günündeydik ve gün geçtikçe olanlarla başa çıkmaya çalışıyordum. Babam, her akşam beni arıyor, yatıştırıcı ses tonuyla günümün nasıl geçtiğiyle ilgili sorular soruyordu.

Boşanma haberinin ardından benim için endişelenmişti. Bunu sevimli bulmam gerekse de kendi yaptıklarını örmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Annem, pazartesi günü nasıl olduğumu sormak için bir mesaj atmıştı ama sonra ondan haber alamamıştım.

Her zamanki gibi.

Sonra Crew vardı.

Bunun hiçbir yere varmayacağını kendime söylemiş olsam da onu düşünmeme engel olamıyorum. Her gece yatağa gitmeden önce beni arabanın arka koltuğunda öpüşünü düşünüyordum. Eğer onunla görüşmeye devam etsem, işlerin nereye varacağını merak etmekten

kendimi alamıyordum. Galeride ve öğle yemeğine gittiğimizde çok tatlıydı. Gerçekten benden hoşlanan bir çocukla çıkıyormuşum gibi hissetmiştim.

Anne ve babam her şeyi mahvetmişti. Boşanma haberleri, Crew ya da bir başkasıyla ilişki kurma fikrinden beni soğutmuştu. Von Wellerlardaki akşam yemeğimiz de rezaletti. Larsen, sürekli benimle konuşmaya, flört etmeye çalışmıştı ama soğuk davranarak onu kendimden itmiştim. Normalde bu, tarzım değildi. Sürekli Crew'ı ve Larsen'la ilgili yaptığı uyarıyı düşünüp durmuştum. Bir de ailemin onu nasıl geleceğim için bana ayarlamaya çalıştıklarını...

İnanılır gibi değildi.

Crew, pazartesi günü beni o boş sınıfta öptüğünden beri uygun-suz hiçbir şey yapmaya yeltenmemişti. Biraz şey hissetmekten kendimi alamıyordum...

Hayal kırıklığına uğramış.

Aramızdakileri yalnızca arkadaşça tutmamız gerektiğini söyleyen ben olduğumu biliyordum ve hâlâ aynı şekilde hissediyordum. Çünkü istediğim son şey, aklımı karıştırabilecek potansiyelde bir ilişkiydi. Şu an, bu kadar ağır bir şeyi kaldırabilecek duygusal kapasitede olduğumu düşünmüyordum.

Crew'ın bana hissettirdiği şeylerse çok ama çok yoğundu.

Hâlâ keşke beni öpse diye düşünüyordum. Ya da elimi tutsa. Bana sarılsa. Kollarında olmak rahatlatıcıydı. Sıcak ve sertti, cennet gibi kokuyordu.

"Wren?" Ben sınıfın ortasında kesinlikle bir aptal gibi dikilirken Fig masasına yerleşmişti.

Masaya doğru yaklaşırken özür dilemeyeceğime emin olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gereksiz şeyler için fazlasıyla özür diliyordum. Neden şimdi özür dileyecektim ki? Hep yaptığım için mi? Bu artık yeterli bir sebep değildi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Gerçekten kendime gelmem gerekiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Fig, karşısına geçtiğimde.

“Ben de aynı soruyu size soracaktım.”

Birleştirdiği ellerini masasının üzerine yerleştirirken sesini alçalttı. “Seni rahatsız eden bir şeyler olduğunu görebiliyorum.”

Algıları fazla açıktı. Bu da tehlikeliydi. Sanki ekstra kırılgan hisseden kızlara odaklanıp onlardan faydalanıyordu. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

“Biri seni rahatsız mı ediyor?” Bakışları Crew’ın oturduğu yöne çevrildi. Yeni yeri tam da benim arkamdaki sıraydı. Omzumun üzerinden baktığımda Crew’ın bakışlarını ayırmadan öfkeyle bizi izlediğini fark ettim. “Eğer istersen onunla konuşabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Crew beni rahatsız etmiyor.” Kimden bahsettiğini fark ettiğim için bunu gizleyecek hâlim yoktu.

“Bundan emin misin? Göz korkutucu olabildiğinin farkındayım. Özellikle kampüste kızlara zorbalık ettiğine dair bir şöhreti var.”

Şaşırmamıştım. Crew, yıllardır sayısız kez benim de gözümü korkutmuştu ama genelde onu göz ardı etmiştim ki bu onu daha çok kızdırmıştı. “Bana zorbalık yapmıyor. Crew benim arkadaşım.”

Figueroa’nın kaşları havalandı. “Arkadaşın mı? Ah, Wren. Lütfen buna gerçekten inandığını söyleme.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Bu ifadesi canımı yakmıştı. Sanki ne yaptığını bilmeyen çok nahif, küçük bir kızdım.

Öyle biri olmuştum ve kötü sonuçlarıyla hâlâ mücadele etmem gerekiyordu.

“Eğer Crew arkadaşın olduğunu söylüyorsa bu açıkça daha fazlasını ifade eder.”

“Neyi ifade eder?” diyerek aptalı oynamaya karar verdim. Tabii ki de neyden bahsettiğini anlamıştım. Ancak herkes masum bakire olduğumu düşündüğü için neden rolümü oynamayacaktım ki?

“Senden faydalanacak. Onun gibi erkekler böyle davranır.”

MONICA MURPHY

Fig'e bakarken kelimelerinin üzerimde bıraktığı histen nefret ettim. Bahsettiği o erkeğin ta kendisi olmasından daha da çok nefret ettim. En zayıf olanları avlayarak kız öğrencilerinden faydalanıyordu.

İki hafta önce beni de mi böyle görüyordu? Zayıf ve mütevazı? Kolay güvenen ve kolayca manipüle edilebilecek?

Çok geç kaldınız, efendim. Oyunlarınızdan haberim var.

"Onun gibi erkeklerin tam olarak nasıl davrandıklarını biliyorum." Sesimi alçaltma sırası bendeydi. "Belki de tam olarak bunu istiyorumdur, hım? Bunu hiç düşündünüz mü?"

İfadesini değiştirmemek için çok zorlansa da onu şaşırttığımın farkındaydım. "Peki, o zaman. Sadece seni uyarmak istedim."

"Teşekkürler, Fig. Minnettarım." Ah, bu da nereden çıktı? Sesim tavırlıymışım gibiydi.

Bu hoşuma gitti.

Fig'in masasından o kadar hızlı arkamı döndüm ki eteğim havalandırarak bacağımın bir kısmı açıldı. Crew'ın bakışlarının bacaklarıma indiğini fark ettiğimde sırama dönerken tenim ısınmaya başlamıştı.

Neden yine bana bir kol boyu mesafedeydi ki?

Yerime oturduktan sonra dönüp beni izleyen Crew'a baktım.

"Ne istiyormuş?" Öfkeli bakışları Figueroa'nın üzerinde geziniyordu.

"İyi miyim diye sordu." Omuz silktim. Geçıştirmeye çalışsam da Crew müsaade etmedi.

"Sana yürüdü mü?"

"Asla."

Çenesini sıktı. "Sana uygunsuz bir şey söylerse ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm, Wren. Ciddiyim."

Sesindeki gaddarlığa karşı tüylerim diken diken olmuştu. Bu kadar korumacı yaklaşmasının ve gerçek adımı kullanmasının da etkisi vardı. "Ona yüz vermedim."

"Zor zamanlardan geçen kızları seçiyor," diye devam etti Crew.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Biliyorum. Fark ettim."

Crew'ın bakışları bana döndüğünde öfkesi yavaşça yok olmaya başladı. "Bunu hallettin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hallettim. Sorun olmayacak. Yine de bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Her zaman," diye mırıldandı. O sırada Figueroa tekrar derse başlamıştı.

Önümü dönerken Crew'ın gerçekten kendimi koruyabileceğimi düşünmesi beni heyecanlandırmıştı.

Bu daha önce kimsenin yapmadığı bir şeydi.

Günün kalanı, önceki iki gün gibi geçmişti. Sadece öğle yemeğinde bir değişiklik yapıp Lara ve Brooke'la birlikte oturan Maggie'yi aramıştım. Masalarının yanında durduğumda hepsi bana bakıp dikkatlerini tekrar telefonlarına vermeden önce ilgisiz mırıltılarla beni selamladılar.

"Buraya oturabilir miyim?" diye sordum, özellikle Maggie'nin yanındaki sandalyeyi çekerek. "Nasılsın?" Yenmemiş sandviçine bakarken omuz silktim. "Tamam."

"Hey." Uzanıp elimi, elinin üzerine koyduğumda irkildi. Başını çevirdiğinde kaşları çatıktı. "Senden özür dilemek istedim."

"Ne için?"

"Seni yargıladığım için. Öğüt vermeye çalıştığım için. Son üç yılda yaptığım diğer tüm aptalca şeyler için," diye itiraf ettim. "Sana yukarıdan bakmaya hiç hakkım yok. Ben sadece... Değerlerim konusunda yapmamam gerekse de biraz ileri gittim. Umarım beni affedersin."

Maggie, şaşkına dönmüş bir şekilde bana bakıyordu. Gereğinden fazla özür diliyor olsam da bu onlardan biri değildi. Birkaç kişiden daha, hatta Lara ve Brooke'dan bile özür dilemem gerekiyordu. Ancak bunu adım adım yapacaktım.

"Özrünü kabul ediyorum," dedi sonunda, ses tonu yumuşaktı.

MONICA MURPHY

“Hâlâ arkadaş mıyız?” diye sordum umutla.

Başını sallayarak sıkıca sarılmak için beni kendine çekti. “Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım. Seni dinlerim ve yargılamam. Söz.”

Maggie bana sarılarak yanağını, yanağıma yasladı. “Teşekkür ederim, Wren.”

“Sevgi gösterisinin olayı ne?” diye sordu Brooke, bizi bölerek. “Onun *masumiyetinin* biraz olsun sana geçmesini mi sağlamaya çalışıyorsun, Mags?”

Brooke’a ters ters baktım. Sözde arkadaşına bu kadar kolayca hakaret etmesinden nefret ediyordum. “Sanki bunu söylemeye hakkın varmış gibi,” dedim.

“Ah, benim hatam. Üzgünüm, seni aşağılamak istemedim Bayan Mükemmel.”

“Kes sesini, Brooke,” dedi Maggie, bitkin bir şekilde. “Bazen çok yorucu olabiliyorsun.”

Lara gülerken, Brooke masadan kalkıp gitmeden önce bize ters ters baktı. Ardından Lara da peşinden koştu.

“Neden tekrar o ikisiyle takılıyorum?” diye sordu Maggie, kahkahalara boğulmadan önce.

“Bilmiyorum. Ben de bazen onlarla takılıyorum, korkunç sayılırlar.”

“Gerçekten berbatlar.” Maggie, başını iki yana sallayarak iç çekti ve tepsisini itti. “Yiyemiyorum.”

“Neden?”

“Bir sürü şey oldu.” Gülümsemesi kederliydi. “Sana anlatırdım ama en az beş saat lazım.”

“Zamandan bol bir şeyim yok,” dedim elini okşamak için uzanırken. “Sen ve Franklin hâlâ ayrı mısınız?”

“Evet. Fig’i öğrendi.” Bu cümleyle şüphelerimi doğrulamıştı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Bundan memnun kalmadı tabii. Hatta Müdür Matthews'a bahse-
deceğini söyledi."

Ah vay be. "Söyledi mi?"

Maggie başını iki yana salladı. "Onu en azından şimdilik ikna
edebildim. Ne kadar daha engel olabilirim bilmiyorum."

"Neden söylemesine izin vermedin? Senlik bir şey yok ki."

"Çünkü ona aşığım, Wren," diye itiraf etti.

"Franklin'e mi?"

"Hayır. Fig'e." İç çekti. "Fazlası da var."

"Tanrım, daha ne olabilirdi?"

"Bu seni delirtecek," diye devam etti Maggie.

"Söyle gitsin," dedim, bilmem gerekiyordu.

Bakışları benimle buluştuğunda gözlerinde gezen sayısız hissi
fark etmiştim. Korku, endişe, biraz da mutluluk. "Hamileyim," diye
fısıldadı.

Ağzım açık kalırken ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Fig'in bebeğine."

YİRMİ İKİ WREN

PSİKOLOJİ SINIFINA İLERLEDİĞİM sırada duygusal açıdan mahvolmuştum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa arka tarafa ilerlediğim sırada Crew, bunu fark etmişti. Artık önde oturmayı umursamıyordum bile. Ne anlamı vardı?

“İyi misin?” diye sordu ben otururken.

Başımı sallayarak hafifçe gülümsedim. “İyiyim.”

Ona Maggie ve Fig'den bahsedemezdim. Bu arkadaşımın güvenine ihanet etmek olurdu, yapamazdım. Maggie'nin bana söylediği üzücü ve özel şeyden sonra olmazdı. Bunu bana söyledikten sonra onu yemekhaneden uzaklaştırmam gerekmişti çünkü ağlamaya başlamıştı. Bir tuvalete saklandığımızda ona sarılarak ağlarken omzuma yatmasına izin vermiş ve her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim.

Fig, bunu istese de Maggie bebeği aldırarak istemiyordu. Gerçekten okuldan ayrılabilceğine, bebeği doğurup on sekiz yaşına geldiğinde onunla evlenip küçük mutlu bir aile kurabileceklerine inanıyordu.

Bu benim için bile inanması güç bir hayaldi.

“Emin misin?” diye sordu Crew, tıpkı Fig gibi tavrımı ölçerek.

Hayır, olmaz. Onları aynı kategoriye koyamazdım. Bu Crew'a

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

karşı adaletsizlik olurdu. O beni kendine çekip baştan çıkarmaya çalışmıyordu.

Yoksa yapıyor muydu?

“Sadece yorgunum,” diye itiraf ettim ki yalan değildi. Önceki gece yatağında dönüp durmuştum ve uyuduğumda da huzursuz rüyalar görmüştüm. Ailemle ilgili. Ya da Crew’la. Crew’la olanlar hep cinsel bir şekilde bittiği için irkilerek uyandığımda bedenimin kan ter içinde kaldığını fark ediyordum. Elim bacaklarımın arasında...

“İyi uyuyamadın mı?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Ben de öyle.”

“Neden uyuyamıyorsun?”

Omuz silkti. “Kafam çok dolu.”

Söylediği tek şey buydu.

Daha fazlasını sormaya yeltenmedim çünkü cevapları bilmek istemiyor olabilirdim.

Skov, her zamanki gibi zil çalar çalmaz içeri girdi. Yoklamayı aldıktan sonra ellerini çırparak tüm dikkatimi üstüne çekti.

“Projelerinizi hazırlamaya başlamadan önce üstünden geçmek istediğim birkaç nokta var.”

Doğrularak dikkatimi ona versem de Crew’ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bana böyle bakmasından nefret ettiğimi söyleyebilirdim.

Bir yandan seviyordum da.

“Önümüzdeki hafta, sınıfın karşısında birlikte sunum yapacaksınız. İstisna yok. İşleri çok karıştırmadığınız müddetçe istediğiniz görselleri kullanabilirsiniz. Önümüzdeki cuma, projenizin bir özeti bekliyorum.” Tüm sınıf homurdanmaya başladığında Skov, ellerini beline yerleştirerek gürültünün sona ermesini bekledi. “Tamam, sakın olun. Bunun olacağını biliyordunuz. Size iki gün veriyorum. Halledersiniz.”

Hayır, halledebileceğimi hiç sanmıyordum. Crew'la birlikte çalışsak dahi tüm projeyi tamamlayabileceğimi sanmıyordum. Tam olarak ne anlatmamız gerekiyordu? Ne tür görseller kullanacaktık ki? Sınıfın önünde bir sunum yapacağımızı biliyordum ama şu an paniklemiştim. Sadece Crew yanımda dururken sınıfın karşısına geçecek olma fikri bile beni geriyordu.

"Korkmuş gibisin," diyerek bir gözlem yaptı Crew. Skov konuşmasını bitirmişti.

"İki güne bir özet çıkarmamız gerekiyor," dedim vurgulayarak.

"Ben endişelenmiyorum." Ses tonu kibirli, siziz bozucuydu. "Sen endişeleniyor musun?"

"Sunumumuz için yeterince bilgi topladığımızı düşünüyor musun? Ne yaptığımızı bile bilmiyorum."

"Son on günde senin hakkında çok şey öğrendim, Wren."

Adımı söylemesi gerçekten hoşuma gidiyordu ve buna odaklanmaya bir son vermem gerekiyordu. "Ben senin hakkında çok şey öğrenmedim, Crew. Kendini şanslı sayabilirsin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Çok şey açık etmeden bir sürü şey söylüyorsun."

Gülümsemesi küçüktü. "İşte öğrendiğin bir şey."

Gözlerimi devirerek defterimden boş bir sayfa açtım. "Ne tür bir özet hazırlamamız gerekiyor?"

Crew, sandalyesine yaklaşarak bacaklarını esnetti, dizi benimkine değiyordu. Bedenim her zamanki gibi bir tepki verdi. Özellikle yakın otururken onun varlığının hep son derece farkında oluyordum. "Kıyaslama ve karşılaştırma yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neyi?"

"Birbirimizi. Skov'un benzer bir şey söylediğini hatırla. Eminim hatırlıyorsundur. Bir kere konusunu açmıştın."

Anlıyor gibi olsam da anımsayamadım. Belki de bu onun gibi olmak istemediğimdendi. "Bu işe yarayabilir."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Şöyle ilerleyebiliriz.” Sırma uzanarak not defterimi kendine doğru çekti ve sonra kalemi alarak yazmaya başladı. “Kendini tanı-tacaksın sonra ben de aynısını yapacağım. Sen, benzerliklerimizden bahsedeceksin. Ben de farklılıklarımızdan. Dışarıdan zıt kutuplarmış gibi görünen insanların ortak yanları olabileceğini söyleyerek sonuç-landıracağız. Son.” Kalemiyle yavaşça elimin üzerine vurdu. “Ne dü-şünüyorsun?”

“Bu güzel bir fikir,” diye itiraf ettim gönülsüzce. “Görsel olarak ne kullanacağız?”

“O konuya sonra geliriz. Önce bilgiye odaklanalım. Sonra gör-sellere sıra gelir.”

Neden ters bir tavırla yaklaştığımı bilmesem de isteksizce söyledi-ğini onayladım. Crew, aslında oldukça akıllıydı. Sanırım önceden bu konuda hakkını vermemiştim ama dört yıldır ileri seviye derslerimin hepsinde o da vardı.

Bazen aslında var olan yerine, görmek istediğimi görüyordum.

Hayatım boyunca dar bir bakış açısıyla ilerlemiştim. Özellikle de Lancaster Koleji’nde. Nasıl davranmam ve nasıl biri olmam gerektiği fikrine hep sahiptim. Lise hayatımın çoğunda da burada olduğum kişiye oldukça benziyordum.

Şu ana kadar. Bu projede Crew’la çalışmaya ve o benim üzerimde gözlem yapmaya başlayana kadar. Kesinlikle bu gözlemleri gözümü açmıştı.

Tabii ki bir de Crew vardı. Ona karşı olan hislerim. Beni merak-landırıyor. İstememem gereken şeyleri istememe sebep oluyordu.

Artık bunun sonuçlarını da çok fazla umursamıyordum.

“Benzerlikler mi yoksa farklılıklar mı, hangisinin listesini yap-mak istersin?” diye sordu Crew.

“Benzerlikler,” diye cevap verdim.

“Gerçekten mi? Onun daha zor olduğunu düşünüyordum.”

“Halledebilirim.”

MONICA MURPHY

“Yapamazsın demedim sadece son zamanlarda zor şeyler yaşadığının farkındayım,” dedi, bakışları dudaklarıma düşmüştü.

Bana, sanki beni öpmeyi düşünüyormuş gibi baktıkça bedenim ısınıyordu. Artık ben de bunu düşünüyordum.

“Ben iyiyim,” dedim. “Bu güzel bir dikkat dağınıklığı olacak.”

Sınıfa bakıp kimsenin dikkatinin üzerimizde olmadığına emin olunca, “Anne ve baban için hâlâ üzülüyor musun?” diye sordu.

“Evet. Olanları göremeyecek kadar kör olmama anlam veremiyorum. Birlikteyken mutlu olmadıklarını nasıl göremedim?”

“Son üç, hatta dört yıldır buradasın,” dedi Crew. “Muhtemelen onlar hakkında hiçbir fikrin dahi olmasa da bir sürü şey vardır.”

“Yıl sonuna kadar benden gizleyeceklerini sana söylemiş miydim? Noel’i ve doğum günümü mahvetmek istememişler,” dedim.

“Hayır, söylememiştin.” Başını yana eğdi. “O partiyi yapmayı tekrar düşündün mü?”

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Hayır. Kulağa çok eğlenceli gelmiyor. Doğum günümü sessiz bir şekilde kutlayacağım.”

Babam, doğum günümde yapacağım kar tatili için asistanının araştırdığı yerlerin listesini atmıştı. Ancak hiçbirine bakmamıştım. Gitmeyecektim ki. Beklenmedik hamileliği sağ olsun, Maggie’nin dünyası tamamen altüst olmuştu. Sorunlarından birkaç gün uzaklaşmak işine gelecek dahi olsa benimle tatile gelmek isteyeceğini sanmıyordum.

“On sekiz oluyorsun. Bu büyük bir olay,” diye mırıldandı Crew.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Sen on sekiz oldun mu?”

Başıyla onayladı.

“Kutlamak için ne yaptın?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” Sırıttığında, gülümsemesi kalp atışlarımla hızlanmasına sebep oldu.

“Belki de hayır,” dedim temkinli bir şekilde.

Crew alçak sesle güldü. “O kadar kötü değil. Hamptons’daki ai-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

lemin evinde, arkadaşlarımla vakit geçirdim. Kafamız güzel oldu ve kendimizden geçtik.”

Bu söylediğine karşılık irkilmedim bile, artık alışmıştım. “Madde kullanmayı seviyor musun?”

“Biraz ot ve içki içtim. Bunları kullanmakta sorun olduğunu düşünmüyorum. Tamamen ölçüyle alakalı. Eğer sürekli içiyorsan ayrı, o zaman mahvolmuşsundur.” Beni dikkatlice süzdü. “Sen hiç sarhoş oldun mu, Küçük Kuş?”

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Asla.”

“Yılbaşı kutlamalarında bir yudum şampanya bile içmedin mi? Annen ortalarda yokken gizlice onun şarap kadehinden bir yudum almadın mı?”

Annemin sürekli elinde bir şarap kadehiyle gezdiğini nereden biliyordu?

“Hayır. Kontrolü kaybetmekten pek hoşlanmıyorum,” diye itiraf ettim.

“O zaman hiç ot içip içmediğini sormuyorum bile.”

Burnumu kırıştırdım. “Çok iğrenç. Hiçbir şeyi içmekle ilgilenmiyorum.”

“Farklı yolları da var. Yenilebilir olanlar. Hoşuna gidecek birkaç tane biliyorum.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim resmî bir şekilde. Kendimi masum bir kız gibi hissediyordum.

“Biraz gevşemeyi öğrenmen gerekiyor,” dedi. “Ara sıra eğlenmek kötü bir şey değil.”

Normalde böyle bir şey dediğinde alınırdım. Ancak ses tonuna bakılırsa kabalık etmeye çalışmıyordu. Gerçekten biraz gevşemeyi öğrenmem gerektiğine inanıyordu ki bence haklıydı. Yine de bunu uyuşturucu ya da alkolle yapmak istemiyordum.

“Sen böyle mi gevşıyorsun?” diye sordum.

“Bazen. Ot beni yumuşatıyor.” Bana bir bakış attı. “Bir deneme-

MONICA MURPHY

lisin. Kafanı dağıtıyor. Zihnini genişletiyor, en azından başka şeyler düşünebiliyorsun. Daha güzel şeyler.”

Gözlerimi devirdim. “Bu tam da bir esrarkeşin söyleyeceği bir şeye benziyor.”

Güldü. “O zaman sanırım ben bir esrarkeşim. Annem gibi ko-nuş-tun.”

Bu muhtemelen bir iltifat değildi. “Belki projemizden konuşma-mız gerekiyordur, ha? Özetten?”

“Tam olarak bunu yapmıyor muyuz? Farklılıklar listeme ekleye-cek bir şey buldum.” Not defterimi tekrar alarak bir şeyler yazmaya başladı. “Wren içki ya da ot içmiyor. Crew içiyor.”

“Kendi notlarını, kendi kâğıdına not alman gerekmez mi?” diye sordum.

“Ah evet.” Başını kaldırdığında keyifli bakışları beni buldu. “Sa-nırım evet.”

Benimle uğraşıyordu. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. İsteyerek hem de.

İşe yarıyordu da. Bu tam da aradığım tarzda bir dikkat dağınık-lığıydı.

Defterimden bir sayfayı kopararak ona uzattım. Kâğıdı alırken parmakları benimkilere değdiğinde, parmak uçlarıma bir elektrik akı-mı yayılır gibi oldu. “Bu sende kalsın.”

“Her şey zaten burada.” Kalemle şakağına vurdu.

“Cidden mi?”

“Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Wren.” Bakışları ciddiydi. “Her küçük detayı.”

Arabanın arka koltuğu ya da boş sınıf aklıma geldiğinde ağzım kurudu. Bakışlarım dudaklarına çevrildiğinde onu öpme isteğiyle dolup taşıyordum. Tam burada, sınıfın ortasında.

Tabii ki bunu yapmadım. Asla yapmazdım. İnsanların konuşma-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

sını istemiyordum. Daha önce yaptıklarımızı birilerinin öğrenmesini kesinlikle istemiyordum.

“Okuldan sonra bunun üzerine çalışmak ister misin?” diye sordu. Kalın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarmıştı.

“Nerede?” diye sordum nefes nefese.

“Kütüphanede.”

Hayır demeliydim. Bunda birlikte çalışmamızı gerektirecek hiçbir şey yoktu. Odama gidip akşama kadar listemin kalanını tamamlayabilirdim. Hatta o kadar uzun sürmezdi bile. Özetin bana ait kısmını tamamlardım ve yarınki derste birleştirdik.

Biraz doğrularak onu reddetmek üzere dudaklarımı araladım.

Fakat bunun yerine, “Tamam,” dedim.

YİRMİ ÜÇ CREW

Kütüphaneye giderken yanımda yürüyordu. Hava feci soğuktu. Kar da yağmaya başladığı için tempomuz hızlıydı. En azından kar genellikle yağmurdan daha hafif yağıyordu.

“Hadi,” dedim Wren’e. Elimi sırtına yerleştirerek hızlanması için ona destek oldum. Yolun kalanını koşarak devam ettik. Kütüphanenin önündeki çıkıntıya geldiğimizde ikimiz de durduk. Wren, başının üzerindeki su damlalarını silkeledi.

“Buz gibi,” dedi dişleri birbirine çarparken. Buna karşılık tereddüt etmedim.

Elini tutarak onu kütüphaneye çektim. İçerideki sıcaklık hızla çözülmemi sağladı.

“Daha iyi mi?” diye sordum.

“Evet.” Elini çekerek kütüphaneye baktı. Kampüsteki orijinal yapılarından biriydi, eski kitap kokusunun karıştığı hava küflüydü. Tavan yüksekti, raflar uzun ve birinin okumasının yıllar alacağı kadar çok kitapla doluydu.

Neredeyse kimse yoktu ki bunda hava durumunun da etkisi olduğunu düşünüyordum. Kütüphaneye hiç gelmezdim. Lancaster Koleji’ne başladığımdan beri buraya iki elimin parmakları kadar ya

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

gelmiş ya gelmemişimdir diye düşündüm. Belki de bir elimin parmakları kadar.

"Arka tarafa gidelim," diye önerdim.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Biraz mahremiyetimiz olur."

"Neden mahremiyete ihtiyacımız var?"

"Kişisel şeylerden bahsedeceğiz, Küçük Kuş. En derin ve karanlık sırlarını herkesin bilmesini mi istersin?"

İfadesi değişti. "Hayır ama bunları sunum sırasında da anlatmak istemiyorum."

"Derine inmeyiz. Endişelenme. Hadi." Başımla gitmek istediğim yeri işaret ederek yürümeye başladım. Beni takip etmeye başladı. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Pek sayılmaz. Eskiden daha çok geliyordum. Arkadaşlarımla burada takılıyorduk ve Bayan Taylor bize sinir oluyordu," dedi kütüphaneciden bahsederken. "Bizi hep susturuyordu."

"O kadın çok yaşlı, değil mi? Bence iki yüz yıldır buradadır."

"Belki de zombidir," diye önerdi Wren.

"Daha çok vampire benziyor," diye dalga geçtim. "En iyi sonsuz hayatını yaşıyor."

Wren gülümsediğinde bunu daha sık yapmasını diledim. Son birkaç gündür çok üzgün, çok karamsardı. Ebeveynlerinin boşanacağını öğrendiğinden beri böyleydi.

Kendi anne babamı ve boktan ilişkilerini düşündüm. Babam, ilişkileriyle hava atmayı seven şerefsizin tekiydi, eminim annem de bunu yapıyordu. Bu yüzden bir ilişkimin olmasını istemiyordum. Onlarıki kötüydü. Gereksizdi. Eninde sonunda biriyle evlenip aile mirasımı ya da her ne boksı onu sürdürmem gerekecekti ama belki de buna mecbur kalmazdım. Belki abilerim bunu benim yerime yapardı.

En büyük abim Grant'ın bir ilişkisi vardı, oldukça ciddi ve hızlı

davranıyordu. Finn tam bir oyunbazdı, yakın zamanda sakinleşecekmiş gibi görünmüyordu. Charlotte, neredeyse hiç tanımadığı biriyle evlenmişti ama herif havalıydı.

Bense dolu dolu on sekiz sayılırdım. Böyle bir şey kesinlikle ilgimi çekmiyordu.

Yine de Wren'le yalnız kalmak ilgimi çekiyordu. Bundan mutlu olur mu bilmiyordum ama onu tekrar öpmemde bir sorun olacağını düşünmüyordum. Son zamanlarda kalbi çok kırılmıştı. Tekrar cumartesi günü olduğu gibi olmasını istiyordum. Sohbeta açık olup gülümsemesi ve sanat aşkını keyifli bir şekilde bana anlatması gibi. Konuşmamız, benimle paylaştığına hâlâ inanmadığım bazı ciddi şeyleri itiraf ettiği bir noktaya evrilmişti. Tüm gece porno izleyip yatak odasında kendini parmaklaması pek Wren'lik bir hareket değildi.

Yaptığı itirafları düşünmek bile aletimin kalkmasına sebep oluyordu.

Sonunda kütüphanenin arkasında boş bir yuvarlak masa bulunca o tarafa gidip gözüme bir sandalye kestirdim ve yanımdaki sandalyeyi Wren'in oturması için çektim. Oturduktan sonra çantasını masaya bıraktı, hareketleri yavaştı. Ölçülüydü.

"Gerçekten proje üzerine çalışmak için mi beni buraya getirdin?" Ceketini çıkartarak sandalyenin arkasına astı. İri yeşil gözleriyle beni izlerken dudakları seksi bir şekilde sarkmıştı.

Bir dakika.

"Evet," dedim. Ceketimi çıkartarak arkamda bıraktım. "Aramızdakilerin arkadaşça kalmasını istediğini söyledin."

"Evet." Bakışlarını benden ayırarak en yakındaki rafa baktı. Ardından iç çekti. "Üzgün olmaktan çok yoruldum."

"Kafanı dağıtman lazım." Bana döndüğünde devam ettim, "Anne ve baban. Ailen. Dikkat dağınıklığına ihtiyacın var. Bunu sınıfta sen de söylemiştin."

"Seninle esrar falan içmeyeceğim," dedi burnu havada bir ses tonuyla.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Siktir, bu ses tonu ateşli sayılırdı.

“Bunu önermeyecektim. Ayrıca üstümde yok zaten. Okul kurallarına aykırı, hatırladın mı?” Kaşlarımı kaldırarak öğle vakti bizi yakaladığı zamanı hatırlatmaya çalıştım. Bu her zaman gizlice yaptığımız bir şeydi.

Ez ve Malcolm’a kampüsün orta yerinde içmememiz gerektiğini söylediğimde bana hak vermişlerdi. Hiçbirimiz lise hayatımızın bu noktasına gelmişken okuldan atılmak istemiyorduk.

“Evet. Kuralları yıkmak istemeyiz,” diye mırıldandı.

“Hiç yıkmadın,” dedim. Bir şey söylemedi. Sanırım gerçek ortadayken bir şey söylemesine gerek yoktu. “Şu an yıkmak ister misin?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu temkinli bir şekilde.

“Benimle gel.” Yerimden kalkarak elimi ona uzattım.

Bakışları yüzüme yönelmeden önce bir süre bekledi. “Neyin peşindesin, Crew?”

“Benimle gel, Wren. Göstereceğim.”

“Eşyalarımız?”

“Kalsın. Kimse buraya gelip eşyalarımızı karıştırmaz.”

Elini bana uzatmadan önce bir süre tereddüt etti. Uzattığındaysa parmaklarımı eline sararak onu sandalyesinden kaldırdım. Etrafta kimse yoktu ve bizi yakalamasından endişelendiğim tek kişi, yani Bayan Taylor da masasından diğer insanları izlemekle meşgul olduğu için bizi fark etmeyecekti.

Adımlarımı hızlandırarak Wren’i rafların daha ilerisine doğru sürüklemeye başladım. Etrafımız sadece kitap yığınlarından ibaret olduğunda koridor daralıyordu. Yığınlar büyümeye, ışık azalmaya başladı. Üzerinde dijital bir kilit olan, sıradan tahta bir kapının önünde duruyorduk. Elini bırakarak şifreyi yazdığım da yeşil ışık yandı, ardından kapıyı kolaylıkla açtım.

Dönüp Wren’e baktığımda ağzı açık bir şekilde şaşkınlıkla beni izliyordu. “Burası nereye gidiyor?”

“Benimle gelirsen görürsün.”

“Bilmiyorum.” Omzunun üzerinden geriye doğru baktığında öfkeden ateş püskürten ejderha leydisi Bayan Taylor’ı bulmayı bekliyordu. “Ya biri bizi yakalarsa?”

“Kimse bizi yakalamayacak,” dedim özgüvenle.

Bir kez daha bana döndüğünde bakışları açık kapıya kaydı. Ardında karanlıktan başka bir şey yoktu. “Tehlikeli değil, değil mi?”

Onun için tehlikeli olabilecek tek şey bendim, tabii bunu söylemedim. “Hiç değil.”

Önce Wren kapıdan içeri girdi ve ben de onu takip ederek aramızdaki kapıyı kapattım. Kütüphaneden gelen tüm ışık ortadan kaybolmuş, etrafımızı karanlık sarmıştı. Nefesi kesildiğinde hemen arkasına geçerek ellerimi zayıf omuzlarına yerleştirdim.

“Sorun yok.”

“Göremiyorum.”

“Seni yönlendireceğim.” Elini tutarak onu çekmeye başladım. Karanlıkta kaldıkça görüşüm netleşmeye başlıyordu. Ona göstermek istediğim yere ilerliyordum. Odada, kütüphanenin arkasındaki bahçeyi gören pencerelerle dolu olan bir duvar vardı. “Ne düşünüyorsun?”

Eski pencerelere yavaşça yaklaşarak başını yana eğdi. Bakışları tavana yönelmişti. “Çok uzun.”

“Uzun zaman önce burası bir sınıfmış. Seksenlerde kapatmışlar. Sonra da öğrencilerin kaçamak yaptığı bir yer olmuş. Birkaç yıl önce de öğrencileri uzak tutmak için kapısına kilit koymuşlar. Bir sürü kişi gizlice buraya giriyormuş,” diye açıkladım.

Wren, etrafında dönerek neredeyse tamamen boş olan odaya baktı ve burnunu kııştırdı. “Nerede kaçamak yapıyorlarmış?”

“Neresi olursa. Eğer biriyle gizlice takılacak kadar çaresizsen oldukça yaratıcı şeyler bulabilirsin.” Siktir, al işte bir anda sözde arkadaşımın kaçamak yapmak istemeye başlamıştım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Çok baktandı. Neden bu oyunu oynadığımızı bilmiyordum bile. Beni istediğine oldukça emindim.

Ben de kesinlikle onu istiyordum.

“Bu pencereleri gerçekten fark etmemiştim,” dedi o tarafa doğru yaklaşırken. Az önceki yerinden birkaç metre ötede durduğunda peşinden gittim. Parmaklarını cama yerleştirmiş, önümüzde uzanan araziye izliyordu.

“Etmişsindir.” Bakışları bana döndüğünde devam ettim, “Bahçeden görebildiğin pencereli büyük duvar. Binanın çoğunu sarmaşıklar sardığı için kimse buranın kütüphanenin bir parçası olduğunu fark etmiyor.”

“Ah, evet.” Dikkatini tekrar bahçeye verdi. Nazik kar taneleri yere düşerek yavaşça her şeyi beyaza boyuyordu. “Bahçeye çok çıkmıyorum. Heykeller beni ürkütüyor.”

“Gerçekten mi?”

Bakışları direkt ileriye odaklanmıştı, yaklaştığımı fark etmiyordu bile. “Hep beni izliyorlarmış gibi hissediyorum. Ürkütücü.”

“Onları sevdiğini düşünmüştüm. Sanat eserleri ya. Hem de yüzlerce yıl önceden.” Tam arkasında durarak kokusunu içime çektim. Uzanıp saçlarını tutmak istiyordum. Yumruğuma dolayıp ona sakinleştirici bir öpücük vermek istiyordum.

“Haklısın. Onlar da sanat eseri ama üzücüler. O heykellerin her biri kendilerini bir uçurumdan atmak ya da korkunç bir şekilde cinayet işlemek istiyorlarmış gibi görünüyor.”

Alçak sesle güldüğümde yine kıpırdamadı. Tam arkasında olduğumu fark etmiş olmalıydı. “İşte karşında Lancaster ailesi. Her birimiz kendimizi bir binanın üzerinden atmaya ve huzurlu ölümün kollarına bırakmaya çok yakınız.”

“Siz Lancasterlar kasvetlisiniz.” Wren, elini tamamen cama dayadığında dudaklarından alçak bir ses çıktı. “Çok soğuk.”

“Dışarısı daha da soğuk.”

MONICA MURPHY

“Öylece dışarıya çıkmak için kıyafetim uygun değil.”

“Benim de öyle.” Bir adım daha attığımda göğsüm, sırtına değecek kadar yakındık. “Manzara sence güzel mi?”

Bahçeden bahsetmiyor olsam da özellikle kar yağarken gerçekten güzeldi. Harika bir kış manzarası.

Ancak ben Wren'den bahsediyordum. Kahrolası çok güzeldi. Tatlıydı. İlgi çekiciydi. Bir noktada onunla konuşmayı, vakit geçirmeyi bu kadar çok seviyor olmam aklımı başımdan alıyordu.

“Güzel,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Başını öne doğru eğdiğinde saçlarının bir kısmı yüzüne düştü, kalanları da boynunu görebilmek için kenara ittim. “Ne yapıyorsun?”

“Dikkatini dağıtıyorum,” diye fısıldadım. Öne doğru eğilerek dudaklarımı ensesine bastırım. “Güzel şeyleri sevdiğini biliyorum. Sana daha önce görmediğin bir manzara göstermek istedim.”

Sessiz de olsa bedeninin titrediğini hissedebiliyordum. Bunun soğuk pencerelerden kaynaklandığını da düşünmüyordum.

Aynı noktayı tekrar öptüğümde parmaklarım saçına dolanmıştı. Diğer elini de kaldırdı, artık iki eli de camın üzerindeydi ve tamamen cama yaslanana kadar bedenimle onu yavaşça öne doğru ittim.

Ben de ona yaslanıyordum.

Kesik bir nefes aldı.

“Çok mu soğuk?” diye sordum. Kelimeleri, tenine doğru söylemiştim.

“Evet,” diye fısıldadı. “Ama sen sıcaksın.”

Bir elimi beline yerleştirerek diğer elimle yanağına dokundum, başını çevirdiğimde bana bakmaktan başka şansı kalmamıştı. “Beni kendinden uzaklaştırma, Küçük Kuş.”

Teslim olduğu anı, gözlerinin nasıl parladığını görmüştüm. Ellerini camdan çekerek tamamen bana doğru döndü. “Crew...”

O karşı çıkmadan ya da bana durmamı söylemeden onu öptüm. Hiçbir şey söylemedi. Tamamen teslim olmuş bir şekilde ellerini

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

boynuma dolayarak bedenini bana yasladı. Dolgun memeleri göğsüme çarparken elimi uzatarak başparmağımla memesine dokundum. İç çekerek dudaklarını araladığında dilimi içeri ittim. Öpücüğü derinleştirirken alçak sesle inledim.

“Ya biri bizi görürse?” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda inledi. “Kimse bizi göremez. Söz.”

Gözlerimi açıp pencereden dışarı baktım ancak kimse yoktu. Kar daha hızlı yağmaya başlamıştı ve devasa odadaki ışık, kararan hava sağ olsun azalıyordu. Yanağından tutarak başını geriye yatırdım ve tekrar dudaklarına yapıştım.

Öpüşmemize sonunda dillerimiz ve dişlerimiz de karışmıştı. Kesik nefesler alırken dudaklarımızı dişliyorduk. Eli üniformamın ceketini aşarak sırtıma doğru gitti. Kalçalarımı ona doğru iterek bana ne yaptığını gösterdim.

Öpücüğü ilk sonlandıran Wren oldu. Gözlerimi açtığımda onu, bana bakarken buldum. Göğsü benimkine çarparak inip kalkıyordu, nefesleri hızlıydı. “Muhtemelen bunu yapmamamız gerekiyor.”

“Neden?” Boynunu öperek kulağına doğru uzanan yol boyunca yaladım. Başını yana eğdiğinde gözleri kapanmıştı, ifadesi acı çekiyor gibiydi. “Hoşuna gittiğini biliyorum, Küçük Kuş.”

“Öpüşmenin sonu... diğer şeylere varıyor. Hazır olmadığım şeylere.”

“Bundan emin misin?”

Çenesini dişlediğimde sertçe yutkundu. “Bilmiyorum.”

“O hâlde ne zaman duracağımı söyle.” Bunu çok kolay bir şeymiş gibi söylemiştim ama bu kızın kendini unutmamasını sağlamak, başını döndürmek istiyordum.

Benim tarafımdan.

Çünkü buna ihtiyacı vardı. Çünkü bunu istiyordu.

En az benim onu istediğim gibi.

YİRMİ DÖRT WREN

SOĞUK CAMA yapışmış bir şekilde duruyordum. Hemen arkamda sımsıcak Crew vardı. Sertti, gerçekten çok sertti ve bedeni benimkine çok yakındı. Aramızdan incecik bir kâğıdın bile geçebileceğinden şüpheliydim. Kelimeleri zihnimde tekrar edip duruyordu.

O hâlde ne zaman duracağımı söyle.

Bunu çok basit bir şeymiş gibi söylemişti ama değildi. Sonunda kızların buna, sekse neden teslim olduklarını anlıyordum. Güzel hissettiriyordu. Dudakları, aç öpücükleri, dilinin benimkine sarılışı, bedenimde gezen elleri. Hızla atan kalp atışları, hızlanan nefesi ve beni öperken çıkardığı alçak mırıldanmaları. Sanki ben, tadına baktığı en lezzetli şeydim.

Bunların hepsi etkileyiciydi. Bacaklarımın arasında o yeni yeni aşına olduğum nabız hissedebiliyordum. Oradaki ıslaklık büyüyordu. Körlemesine bir arzu yayılıyordu ve bunun her bir parçasından o sorumluydu.

Sanırım bu sızıyı dindirebilecek tek kişi oydu.

Düşünemeyecek noktaya gelene kadar beni öptü. Parmakları, beyaz gömleğimi eteğimin belinden çıkartarak kırıık pamuk kumaşın altından çıplak belime, oradan da karnıma uzandı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Nefes alamıyordum. Yavaş ama kesin bir şekilde parmaklarıyla beni mahvederken dillerimiz dans ediyordu ve benim yapabildiğim tek şey çaresizce omuzlarına tutunmaktı. Parmakları yukarı çıkarak sutyenimin altında gezinmeye başladı. O an içimden, keşke sutyenim süslü ve güzel olsaydı diye geçirdim. İlk gördüğünde gözlerinin yuvalarından fırlamasına sebep olabilecek bir şey.

Ancak yoktu. Giydiğim ten rengi sutyen düz ve basitti. Kurdelesi bile yoktu.

Dantel değildi.

“Durmamı istiyor musun, Küçük Kuş?” Kelimeleri hızla tenime, boynuma doğru soludu. Dudakları da dili de sıcaktı. Nabzımın attığı o noktayı yaladığında başımı iki yana salladım.

Hayır. Durmasını istemiyordum. Hem de hiç.

Belimden tutarak, tekrar ön tarafım cama yaslanacak şekilde döndürdü. Ereksiyonunu kalçamda hissedebiliyordum ve dışarıda yağan kara bakarken dudaklarım aralanmış, zihnim onu çıplak görme düşüncesiyle dolup taşıyordu. Büyük olduğunu hissediyordum.

Onu gerçekten görsem ne yapacağımı bilmiyordum bile.

Tecrübeli ellerini, eteğimin kıvrımlarıyla oynayacak kadar aşağı indirdi. Ardından eteğimin altına uzanarak parmaklarını arka tarafa doğru götürdü. Külodumun kenarlarını takip ediyordu. Önce bir tarafı, sonra diğer tarafı. Arkadan öne doğru, parmakları tüy gibi hafifti.

Çamaşırlarıma bir ıslaklık daha yayıldığında gözlerimi kapatarak yanağımı cama yasladım. Beni saran bu ateşten kurtulmak için soğuğa ihtiyacım vardı. “Crew...”

“Durmamı mıyım?” Elini çektiğinde inledim. “Tenin çok yumuşak, Küçük Kuş. Sana dokunmaya son vermek benim için çok zor.”

Aklım karışmıştı. Hayır demem gerektiğini biliyordum. Zaten fazlasıyla ileri gitmiştik. Erekte olmuştu. Sutyenime dokunmuştu. Elleri kelimenin tam anlamıyla eteğimin altına girmişti. Evlenmeyi düşündüğüm adamla birlikte olana kadar babama yapmayacağıma söz verdiğim şeyler bunlardı.

Ancak elleri eteğimin altına ve bir parmağı da bacaklarımın arasına uzandığında inledim, camın üzerinden sesim boğuk çıkmıştı.

“Siktir, çok ıslaksın.” Parmağını daha derine iterek kıvrımları aştığı sırada daha fazlasını isteyerek kalçalarımı ona doğru kaldırdım. İhtiyacım o kadar büyüktü ki beni yıkmaya çalışan utanca karşı savaşıyordum. “Tanrım, Wren.”

Girişimi okşayarak parmağını biraz ittiğinde bedenim titremeye başladı. Nasıl göründüğümü tahmin bile edemiyordum. Üst bedenim pencereye yapışmıştı, kıcımı ona doğru kaldırmıştım ve Crew’ın parmağı yavaşça içime giriyordu...

“Ah Tanrım,” dedim boğuluyormuş gibi.

Crew, keşfine son verdi. “Durmamı istiyor musun?”

“Hayır!” Eğer durursa ölebilirdim.

Parmağı biraz daha içime girdiğinde onu sıkıca kavradım. Kesik bir inilti dudaklarından döküldü. “Sakinleş.”

Bunu deniyordum ama gergindim, korkuyordum ve heyecanlıydım. Daha önce hiçbir erkeğin bunu yapmasına izin vermemiştim ve çok yabancı hissediyordum. Garip. Harika. Leziz.

Bunların her birini, aynı anda.

“Canını yakıyor muyum?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak ellerimi tekrar cama koydum. Crew, beni parmaklarken gözlerimi açmış yağan karı izliyordum. Parmağını tamamen, köküne kadar içime soktu ve geri çekti. Ah, Tanrım. Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Titrek bir nefes verdiğimde parmağını tekrar içime itti. Diğer eliyle arka tarafımı görebilmek için eteğimi kaldırdığını hissedebiliyordum.

“Beni öldürüyorsun, Küçük Kuş. Çok sıcaksın,” diye mırıldandı. Bakışları o kadar yoğundu ki sadece bakarak tenimde bir delik açabilirdi.

Nasıl cevap vereceğime emin olamadığım için sessiz kaldım. Bedenim, parmağıyla hareket etmeye başlamıştı. Kalçalarım ona ayak

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

uyduruyordu. Elini benden tamamen çektiğinde neredeyse bu eksiklikle gözyaşlarına boğulacaktım.

“Arkanı dön,” dedi sertçe. Elleriyle kalçalarımın tutup beni döndürdüğünde onunla yüzleşmek dışında bir şansım kalmamıştı. Dudakları benimkilere kapandı. Beni aç ve yoğun bir şekilde öperken ona ayak uydurup beni tüketmesine izin vermek dışında elimden başka hiçbir şey gelmiyordu.

Eli eteğimin altına girerek külodumun ön kısmını okşadı. Dudaklarına doğru inlediğimde parmaklarını tekrar bana bastırarak yavaşça okşamaya devam etti.

“Şu an durmamı istiyor musun?” diye sordu. Sesindeki zafer edasını duyabiliyordum.

Beni yakaladığını biliyordu.

“H-h-hayır,” diyerek kekeledim. Parmakları külodumun ön kısmından içeri kayıp beni tamamen avuçladığında başımı geriye attım.

“Bunu seviyor musun?”

Başımı sallayarak onayladım. Başparmağını sertçe klitorisime bastırırken pek konuşmıyordum.

Bir zil sesi yükselip ikimizin de irkilmesine sebep olduğunda gözlerimi açtım. Crew, kaşları memnuniyetsizlikle çatılmış bir şekilde beni izliyordu. Parmakları hâlâ bacaklarımın arasındaydı ve duyabildiğim tek ses çalan bir telefona ve birbirine karışan hızlı nefeslerimize aitti.

“Benim değil,” dediğinde haklı olduğunu fark ettim.

Benim telefonum çalışıyordu.

“Boş ver,” dedi. Tekrar öpüşmek için yaklaştığında elimle göğsüne dokunarak onu durdurdum.

“Kim olduğuna bakmam lazım,” dedim yavaşça. Telefon sustuğunda rahatlayarak bir nefes aldım. “Belki de lazım değildir.”

Crew, kötücül bir gülümsemeyle öpüşmek için bana doğru eğildi. Dili, tam da telefonumun tekrar çalmaya başladığı an ağızma girmişti.

MONICA MURPHY

Benden ayrılrsa da eli hâlâ külodumun içindeydi. "Nerede?"

"Ceketimin cebinde." Ceketimin cebinden telefonu çıkardığımda ekranda 'babam' kelimesi parlıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığım sırada suçluluk duygum on katı arttı. "Babam."

"Tanrım." Elini çekerek birkaç adım geri çekildi. "Cevap ver."

Elleri üzerimde değilken kendimi boş hissediyordum. Yavaşça nefes vererek ekrana baktım, eğer aramaya cevap verirsem sesimin nasıl çıkacağını düşünüyordum. Nefes nefese. Soluksuz. Dudaklarım Crew'ın öpücüğüyle sızlarken klitorisim parmakları yüzünden zonkluyordu. "Yapamam."

Telefon sustuğunda tekrar cebime attım. Crew, bana uzansa da bir anda kararsızlaşarak ondan uzaklaştım.

Her konuda kararsızdım.

Hepsiyle ilgili.

Kaşlarını çatıp dikkatlice beni izledi. "İyi misin?"

"Gitmeliyim." Geldiğimiz yöne bakıp bu kadar karanlık olmasından nefret ettim. Korkunç, boşluğa uzanan bir mağaraya benziyordu.

"Küçük kuş, hadi..." diye başlasa da başımı iki yana salladığımda sustu.

"Ben bunu... ben bunu yapmam." Aklım çok karışık. Hayatım boyunca yaşadığım ilk turkulu yakınlaşmanın ortasında babamın araması her şeyi mahvetmişti. Beni, kendimden ve Crew'dan şüphelenmeye mecbur bırakmıştı. "Hazır değilim."

"Wren." Elini saçlarından geçirerek ensesine doğru götürdü. "Gitme. Henüz değil."

"Gitmeliyim. Sadece, belki bu kötü bir fikirdi. Senin düşündüğün gibi bir kız değilim, Crew. Çok gerginim, çok korkağım. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadım."

"Sen istediğin müddetçe ağırdan alacağıma söz verdim."

"Bu gerçekten harikaydı." Gergin bir şekilde ona gülümsesem de

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissettiğim için bakışlarımı ondan çektim. Onun yakışıklı yüzüne artık bakamayacaktım. "Gitmem gerekiyor."

Odadan çıkıp karanlığın içine doğru koştuğum sırada ayakka-bılarım beton zemini dövüyordu. Kapıyı bulup açtım ve tekrar kütüphaneye adım atar atmaz rahatladım. Masam görüş açıma girene kadar kitap yığınlarının arasında ilerledim. Ardından hızla ceketimi giyerek sırt çantamı aldım.

Kaçarcasına kütüphaneden çıkıp kapıyı ardımdan gürültülü bir şekilde kapattığımda Bayan Taylor'ın bir *şş* sesi çıkardığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Yurt binama döndüğüm zaman babama hızlıca bir mesaj yazdım.

Ben: Üzgünüm, bir projede çalıştığım için kütüphanedeydim. Seni düşün aldıktan sonra arasam olur mu? Burada kar yağıyor ve yurda yürürken ıslandım.

Babam: Sorun yok, Bal Kabağım. Müsait olunca ararsın. Her şey yolunda mı diye aradım.

Hoş kelimelerini gördüğümde ve bana hatırlayamayacağım kadar uzun bir süredir seslendiği lakapla hitap ettiğinde gözyaşlarına boğuldum.

"HABERLERİM VAR," dedi babam birkaç dakika konuştuktan sonra. Her zamanki *nasılsın* ve *okul nasıl* sorularını geçmiştik. Tam da ona söylediğim gibi bir düşün alıp üzerime sıcak kıyafetlerimi giymiş yatağımda oturuyordum.

"Ne oldu?" diye sordum kendimi hazırlayarak.

"Annen ve ben... Biz evliliğimiz için çaba göstermeyi deneyeceğiz."

Söylediklerini sindirirken sessiz kaldım. "Ciddi misin?"

"Bu hafta çift terapisine başlıyoruz. Bunu başarmak istedik. Senin için. Bizim için," dedi. "Şimdi, yirmi beş yılın ardından pes edemeyiz."

"Bana bunu yapmayın," dedim içimden gelerek. "Bu benimle ilgili değil. Bu annem ve seninle ilgili."

"Biliyorum ama sen de ailemizin bir parçasısın. Büyüyüp kendi yoluna gidecek olsan da," dedi.

Neden bu bir yalanmış gibi hissediyordum? Ah, nedenini biliyordum.

"Birkaç gün önce beni Larsen Van Weller'la bir araya getirmeyi denediniz," diye hatırlattım. "Hem de gelecekteki kocam olması umuduyla."

Bu kulağa hâlâ saçmalıkmiş gibi geliyordu. Crew, beni Larsen hakkında uyarmamış ve onunla ilgili korkunç şeyler söylememiş olsa da ona karşı koyardım. Direnirdim. VanWellerların evine girdiğim andan itibaren Larsen'la neredeyse hiç konuşmamıştım. Böylece şansı olmadığını anlamıştı. Beni rahat bırakmıştı.

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bu kararı senin yerine veremem. Annenle bunu tartıştık. Tek başına kalırsan başına gelebilecek şeyleri düşünmek bizi telaşlandırdı."

Söylediklerine ve altında yatan anlama karşı öfke damarlarımda kol gezmeye başlamıştı. Hâlâ kendi başıma idare edebileceğime güvenmiyordu. Tekrar ve tekrar yanlış kararlar vermek dışında hiçbir şey yapamayacağıma inanıyordu.

Endişelenmekte haklı sayılırdı. Bugün kütüphanede Crew'a kolayca teslim olmuşum. Tanrım, parmakları gerçekten içimdeydi ve bunu yapmasına ben izin vermiştim. Her anından keyif almıştım.

Utancı, bir lav gibi bedenime yayılıp beni kötü bir şekilde alevler içinde bıraktı.

"Sorun olmayacak," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Titrek

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

bir nefes aldım. “Neredeyse on sekiz oldum. Üniversiteye gitmek istiyorum.”

Henüz bu planımdan yüzde yüz emin değildim ama kulağa güzel geliyordu ve bu yeterliydi.

“Üniversitede başarılı olacağını düşünüyorum,” dedi. Sesi fazla hevesli geliyordu. “Yurtta yaşayıp yeni arkadaşlar edinebilirsin.”

Burada Lancaster’da olduğu gibi orada da güvenli bir şekilde yurda tıkilip kalmamı istiyordu. O zaman benim için endişelenmesine gerek olmadan işini düşünebilir ve üniversitede olsam da güvende olduğumu bilirdi.

“Planım bu,” dedim neşeyle. Ses tonum bana, bugün Fig’le konuşurken kullandığım ses tonunu çağırıyordu. Bir parça alaycılıkla dolu yalandan neşe. Karşımdaki iki adamın da fark etmemesi komikti. “Gitmeliyim, babacığım. Projem üzerinde çalışmam gerekiyor.”

“Hangi ders için?”

“Psikoloji. Partnerim Crew Lancaster.” Bu gafıma karşılık gözlerimi kapattım. Neden tekrar ondan bahsetmişim ki? Onun ismini söylerken hissettiğim heyecan yüzünden mi? Bugün yaşadığımız şey yüzünden mi? Bana yaptığından utanıyor olmama rağmen onu düşünmeye bir son veremiyordum. O ve birlikte yaptığımız şey zihnimin işgal ediyordu. Tekrar onunla yalnız kalmamam gerektiğinin farkında olsam da kalbimin derinlerinde, bunun yüksek ihtimalle olacağını biliyordum.

Belki de bana güvenilmezdi. Belki kolay kandırılıyordum ve kendi silahlarımla kolayca vuruluyordum.

“Neden son zamanlarda sürekli ismini duyuyorum?”

“Bilmem, belki arkadaşım olduğu içindir.”

Babam bir süre sessiz kaldığında o cevap vermeden önce bir şey söylemek üzereydim.

“Crew Lancaster’ın arkadaşın olduğundan şüpheliyim, Bal Kaba-

ğım. Tıpkı diğerleri gibi kanı kaynayan bir çocuk ve tatlı, masum bir kızın peşinden koşuyor.”

Crew’ın sıcak dudaklarının boynumda bıraktığı hissi, kulağımı yalamasını düşündüm. Uzun zaman sonra ilk kez babamla aynı fikirdeydim. “Bu sadece bir proje, babacığım.”

“Biliyorum, Bal Kabağım. Sadece erkeklerle ciddi olmak için çok genç olduğunu unutma. Önünde koca bir hayat var.”

“Biliyorum.” Aynı sözleri yıllardır o kadar çok duymuştum ki kelimesi kelimesine ezberimdeydi.

“Akıllarında zaten tek bir şey var,” diye devam etti.

Hım. Belki benim de öyleydi.

“Lancaster ailesini sevmiyorum. Onlara güvenemezsin.” Ses tonu ciddileşti.

“Sana ne yaptılar ki?” Bunu gerçekten merak ediyordum ama onu biraz tanıyorsam, bana söylemeyecekti.

“Aynı isteyiz. Abilerinin de bir gayrimenkul şirketi var ve şaibeli işler yapıyorlar.” Boğazını temizledi. “Sen bunları boş ver. Sadece, Crew Lancaster’dan uzak dur.”

“Projemde onunla çalışmam gerekiyor,” diye başlasam da sözü mü kesti.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Babam yorulmuş gibi iç çekti. “Gitmem gerekiyor. İyi geceler, tatlı rüyalar. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Aramayı ondan önce sonlandırarak telefonumu kenara bıraktım ve kendimi sırt üstü yatağa attım. Tavana bakıyordum. Hayal kırıklığı beni delip geçerken iyi kararlar vermediğimi bana anımsatıyordu. Kararlarım gerçekten o *kadar* kötü müydü?

Crew’la gizlice bir odaya gidip öpüştüysem ne olmuş? Bana dokunmasına izin verdiysem? Elinin bacaklarımın arasında olmasına izin verdiysem...

Tanrım, yarın sınıfta onun yüzüne nasıl bakacaktım? Yaptıkları-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

mızdan sonra? Gözlerine bakıp bana yaptığı şeyi bilmek çok garip olacaktı. Ne kadar zevk almıştım...

Cama yapışmış bir şekilde bana dokunmaya devam etmesi için yalvarırken aptal gibi göründüğümü mü düşünüyordu? Bir anda onun dokunuşuna, dudaklarına bağımlı olan acınası küçük bir yarıklık olduğumu mu düşünüyordu?

Çünkü böyle hissediyordum. Bağımlı. Şaşkın. Muhtaç.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve kendime bunu hatırlattım. Yarın onun yüzüne baktığımda aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım.

Bunu yapacaktım.

YIRMİ BEŞ CREW

WREN'İN YURT BİNASININ önünde en kalın montuma sarılmış bir şekilde; şapkam, eldivenlerim ve atkımla bekliyor olsam da hâlâ donuyordum. Göküzünde parlayan güneş birazcık ısınmamı sağlıyordu. Tüm kampüs kalın bir kar tabakasıyla kaplanmıştı, şükürler olsun ki biri kaldırımları küremişti.

Wren henüz çıkmamıştı ve endişelenmeye başlıyordum. Zil yakında çalacaktı. Normalde şu an okula giriyor olması gerekirdi. Arkadaşlarım da nerede olduğumla ilgili bana mesaj atıp duruyordu.

Onları görmezden geldim. Düşünebildiğim tek şey Wren'di. Dün öğleden sonra beni nasıl terk ettiğini, babası arayıp *bizi böldüğün*de ne kadar sarsıldığını düşünüyordum. Bu durum aklını karıştırıp kendini bir günahkâr falan gibi hissetmesine sebep olmuştu, buna emindim. Ancak anladığım kadarıyla bekâret yemininin dinimizle hiçbir alakası yoktu.

Sadece babasına, kendine, ateşli bulduğu ilk çocukla yatmamak için verdiği bir sözden ibaretti.

Eğer sözünün dini bir anlamı varsa o zaman muhtemelen onu cezbeden tek şeytan bendim.

Onu düşünmeden duramıyordum. Nasıl tepki gösterdiğini, beni arzulu bir şekilde öpüşünü. Dün belirgin bir şekilde tahrik oldu-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

ğunda amının ne kadar ıslak olduğunu. O bakire amı çok dardı, kahrolası yumuşacıktı ve sıcaktı...

Pantolonuma boşalmadığım için şaşkındım.

Tabii ki tam da onu boşaltmak üzereyken ekranda *babam* yazısını görmek aletimin inmesine sebep olmuştu.

Telefonum titrediğinde öfkeyle ekrana baktım. Bir mesaj daha gelmişti.

Malcolm: Neredesin lan sen? Ders başlayacak.

Ben: Uyuyakalmışım. Geleceğim. Beni merak etmeyin.

Malcolm: Birileri etmeli.

Cevabını umursamadan telefonumu cebime attım. Bakışlarım yurt binasının çift kanatlı kapılarındaydı. Bu noktada Wren'i görmek için oldukça hevesliydim. Sağ kapı açıldığında dışarı adım attı, sanki üstümden bir yük kalkmıştı. Benim gibi o da sıkı giyinmişti. Her zamanki Mary Jane'leri yerine kar botlarını giymiş, bacaklarına kalın yün bir külotlu çorap geçirmiş ve üzerine devasa bir şişme mont almıştı. Ucunda büyük tüylü bir top olan şu kızların çok sevdiği şapkalarından biriyle, ona uyumlu eldiven ve atkı takıyordu. Güzel yüzünü zar zor görüyordum.

Kampüse odaklanıp ilerlediği için beni fark etmemişti bile.

"Wren!"

Onu beklediğimi fark ettiğinde gözleri irileşti. Kayıp buzda bir yerimi kırmamak için dikkatli adımlarla ona yetiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi gergindi.

"Seninle konuşmak istedim." Direkt karşısına geçtim. Onu kollarıma çekip sarılmak istiyordum. Delşere kapılmış gibi görünüyordu. "Dünden sonra iyi olduğuna emin olmak istedim."

"Ah, iyiyim."

"Baban iyi mi?"

MONICA MURPHY

"Babam mı? Ah evet, iyi. Sadece nasıl olduğumu sormak için aramış. Boşanma haberinden beri her gün arıyor." Dudaklarını sanki anne ve babasının boşanmasıyla ilgili söylemek istediği başka bir şey varmış gibi birbirine bastırdı.

"Evet, bizi biraz bölmüş gibi oldu." Bunu bilerek söylemiştim. Konuyu dün kütüphanede olanlara döndürmek istiyordum. Olanlar onu da beni etkilediği kadar etkilemiş miydi? Yakınlaşmamızın yoğunluğu onu da tedirgin etmiş miydi? Çok uzun sürmemişti ama eğer sürseydi onu boşaltabileceğimi biliyordum.

Eğer bana müsaade etseydi onu, o pencereye yaslayıp becerirdim. Her bir saniyesinden de keyif alırdı.

Belki de almazdı. Sonuçta *bakireydi*.

Yine de onu pencereye yaslayıp becermeyi fazlasıyla istiyordum.

"Biliyorum." Başını yana eğerken kısık bir sesle cevap verdi. Şapkasındaki tüylü top sallanıyordu. "Bunun için üzgünüm."

Bir adım yaklaşarak çenesine uzandım ve yüzünü kaldırarak ona, bana bakmak dışında bir seçenek bırakmadım. "Özür dileme. Bunu çok sık yapıyorsun."

"Biliyorum." Belirgin şekilde yutkundu. "Bu kırmaya çalıştığım bir alışkanlık."

"Gerçekten iyi misin, Küçük Kuş? Biraz..."

Korkmuş gibi mi görünüyordu?

Kırılğan.

Kahrolası şekilde güzel.

"İyiyim. Sadece, muhtemelen bunu yapmamalıydık." Bunu o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse duyamayacaktım.

"Pişman mı oldun? Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır büyük ihtimalle her şeyi yanlış yaptım."

"Harikaydın." Gerçekten öyleydi. Bana dün söylediklerini tekrar ve tekrar zihnimde döndürüp duruyordum.

"Öyle mi?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Bu kızın kendisinden şüphe etmesinden nefret ediyordum. Biri onu içine kapanık olmaya zorlamış gibiydi.

“Evet.” Atkısını aşağı çekerek yanağını açtım ve okşadım. “Öyleydin.”

Sınıfların çoğunun bulunduğu uzaktaki binadan zil sesi yükseldiğinde, Wren’in yüzüne neredeyse komik denebilecek bir endişe yayıldı.

“Gitmemiz gerekiyor!” Öne doğru atıldığında ayağı kaydı. Kolu nu tutarak düşmesine engel oldum.

“Yavaşla. Bir yerini kıracaksın.” Kolumu onun kine sardığımda yürümeye başladık. “Sorun yok. Geç kalabiliriz.”

“Fig bundan hoşlanmayacak,” dedi. Tempoma yetişmek için benden iki kat hızlı ilerlemesi gerekiyordu. Tekrar düşmek üzere olduğunu hissedince onu bir kez daha tuttum.

“Fig sikimi yesin,” diye mırıldandım.

“Ah, bu iğrenç,” diyerek beni eleştirdiğinde ona döndüm. Gözleri ve atkısı dışında hiçbir şey göremiyordum.

Gözleri parlıyordu.

“Bence zalim yöntemlerime alıştın,” diyerek ona sataştım. Ana binaya doğru kaldırımında onu yönlendiriyordum. Okulun çift kanatlı kapılarının ardında öğrencilerin derse yetişmek için koşuşturduklarını görebiliyordum. Birkaç dakika geç kalacağımızın da farkındaydım.

Suç u havaya atabilirdik ama Fig yemezdi. Geç kalmayı umursayan biri olmasa da konu ben olunca işi uzatacaktı.

Benden nefret ediyordu.

Hislerimiz karşılıklı olduğu için benlik sorun yoktu.

“Ben de gerçekten öyle düşünüyorum,” dedi içtenlikle. Gülmekten kendimi alamadım.

“Sonunda sana küfür de ettireceğim, Küçük Kuş.”

“Ah, bundan şüpheliyim. Küfredeceğimi hayal dahi edemiyorum.”

Ben edebiliyordum. Çıplak ve hızla nefesler alarak onu boşaltmamı beklerken. Onu yalvartacaktım. Onu, "*Beni sik, Crew,*" demesi için zorlayacaktım ve sonunda içine girdiğimde aletimin üstüne boşalacaktı.

Evet, dün öğleden sonramı böyle düşüncelerle boğuşarak geçir-miştim. En kirli fantezilerimin her birinin yıldızı Wren'di.

Son zil çaldığında Wren önden koşmaya başladı. Kolu hâlâ benim koluma sarılı olduğu için neredeyse beni de peşinden sürüklüyordu. Çift kanatlı kapıları aşarak direkt İngilizce sınıfımıza doğru sağa döndük. Kapı her zamanki gibi kapalıydı. Wren, kolumdan çıkarak kapı koluna uzandı, ben de hemen arkasıdaydım.

Figueroa yoklama alırken hızla sıralarımıza koştuk. Wren, montunu ve atkısını çıkarıp sandalyesinin arkasına asarken ne kadar büyüleyici olduğuna baktım. Şapkayı da çıkarıp başını salladığında ipeksi kahverengi saçları omuzlarına döküldü.

O anda ona dokunmak istedim. Yumuşak tutamların parmaklarımın arasında kıvrıldığını hissetmek istedim.

Bunun yerine ben de montumu çıkarırken kafamı kopartmak istiyormuş gibi görünen Fig'in bakışlarıyla karşılaştım.

Bak işine, adamım.

"Bugün *Muhteşem Gatsby* üzerine makalelerimize çalışacağız," dedi sınıfta volta atmaya başlarken. "Şimdiye kadar hepiniz kitabı özetlemiş ya da en azından bitirmiş olmalısınız. Gelecek haftaki finallerde bir sınavınız olacak."

Homurdanmalar yükselirken Fig, duymazdan geldi.

"Ödevinizin son teslim tarihi de sömestr tatilinden döndüğünüz gün."

Şimdi ciddi ciddi yakınabilirdik. Çok nadiren öğretmenlerimiz tatile ödev verirdi. Çünkü gerçekten dinlenmeye ihtiyacımız olduğunu bilirlerdi ve kendileri de döner dönmez ödevleri kontrol etmek istemezlerdi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sanırım Fig bir istisnaydı, şerefsiz olanından.

“Yani bu haftaki kalan derslerimizi okumalara yetişmek için kullanın ve kitabın temaları üzerine çalışarak ödevinizi hazırlamaya başlayın. Kitabı çoktan bitirdiyseniz ve temalarını anladıysanız, tebrikler. Kendinizi bir adım öndeymiş gibi düşünebilirsiniz. Böylece sömestr başlamadan önümüzdeki hafta ödevinizi bitirebilirsiniz.” Gülümseyerek bundan memnun olmadığımız gerçeğini görmezden geldi.

Wren elini kaldırdığında ona gülümsedi, bakışları yumuşaktı. “Evet, Wren?”

Ellerimi yumruk yaparken o çirkin suratına vurabilmeyi diliyordum.

“Makalenin konusu tam olarak ne olmalı?” diye sordu tatlı ses tonuyla.

“Harika bir soru.” Beyaz tahtaya dönerek mavi kalemimi aldı ve hızlıca bir şeyler karaladı. Tahtadan uzaklaşmadan önce kaleminin arkasıyla birkaç kez tahtaya vurmuştu. “Gatsby, Amerikan rüyasını nasıl yansıtıyor? Konumuz bu.”

Çoktan sıkıldığım için sırama yaslandım. Bu konu hakkında uyuklayarak bile yazardım. Kitabı hâlâ okumamıştım ve muhtemelen yaklaşan finale çalışmam gerekiyordu ama sorun olmayacağını düşünüyordum. İnternette bulabileceğim yeterince bilgi vardı.

Birkaç soru daha sorulsa da hepsine kendimi kapatmış, önümde oturan Wren’e odaklanmıştım. Başını eğdiği için ensesi açıkta kalmıştı. Dün orayı öptüğümde titrediğini hatırladım.

“Bay Lancaster? Konuşabilir miyiz?”

Beni izleyen Figueroa’ya baktım. Ellerini cebine atmıştı ve duruşu her zamanki gibi sahteydi. Omuzlarının duruşuna bakılırsa gergin olduğunu söyleyebilirdim.

“Tabii.” Omuz silkerek yerimden kalktım ve onu sınıfın dışına

kadar takip ettim. Tüm bu süre boyunca Wren'in gözleri üzerimdeydi. Çabucak ona baktığımda gözlerindeki endişeyi gördüm. Rahatlaması için hızlıca gülümsedim.

Gülümsemesi küçük de olsa oradaydı.

Bu kız çok endişeli biriydi.

Koridora çıktığımızda Figueroa bana döndü, ifadesi can sıkıcıydı. "Neden geç kaldın?"

Bu soru normalde bunu siklemeyen bir hocadan gelmişti. Okulun en başında yoklamanın nefret ettiği ama yapmak zorunda olduğu bir şey olduğunu kim söylemişti acaba? "Hava yüzünden. Dışarı çıkmadınız mı?"

"Bu sabah erkenden tüm kaldırımlar temizlendi. Eğer vaktinde çıksan yetişirdin." Savunurcasına kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kaldırımlar bok gibi buz tutmuştu."

"Düzgün konuş." Sanki gözü seçiyormuş gibi göz kapakları kırıştı. "Neden Wren'le geç kaldın?"

Konu bundan ibaretti. Sevgili Figueroa, merak ediyordu.

"Bu sizi hiç ilgilendirmiyor," dedim arkamdaki duvara yaslanırken. "Ayrıca ne, iki dakika mı geç kaldık?"

"Geç, geçtir."

"Diyor bunu önemsemediğini söyleyen öğretmen."

"Yine de okul kurallarına uymalıyım." Bakışları buz gibiydi. "Sen ve Wren gibi."

"Sadece öfkелisin," diye mırıldandım. O kadar alçak sesle söylemişim ki beni duymadığını düşünüyordum.

Ama duymuştu. O an yüzüne yayılan öfkeye şahit oldum. "Ne konuda öfkeli olacağımı bana açıkla."

"Wren seninle ilgilenmeyip benimle ilgilendiği için. Bu konuşmayı zaten yaptık, Fig. Sana ne olacağını da söyledim. Onun külo-duna girmen mümkün değil." Gülümsedim, gözlerinde parıldayan öfkenin tadını çıkarıyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Onun hakkında böyle konuştuğunu bilse acaba Bayan Beaumont ne hissederd?”

Kız öğrencilerine saygı duyan bir öğretmen gibi konuşmuyor muydu? Saçmalığın daniskası.

“İlk olarak, ona hiçbir şey söylemeyeceksin çünkü konuyu küloduna getirenin sen olduğunu öğrenirse çok alınır. İkinci olarak o külodun içine girdim yani söylesen bile bunu inkâr edemez.” Ah, şu an çok kendini beğenmiş hissediyordum. Külodunun içine girdim kısmını söylemek aşırı hoşuma gitmişti.

“Sana inanmıyorum,” dedi Figueroa dişlerini sıkarak.

“Devam et. Ona sor.” Başımla kapalı kapıyı işaret ettim. “Hatta hadi, onu buraya çağır.”

“Öğrencilerimin ‘cinsel münasebetlerine’ burnumu sokacak değilim,” dedi.

Kahkaha attım. “Bunu senin söylemen çok manalı. Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık?”

“Ses tonuna dikkat et ve bir daha geç kalma. Tekrarlanırsa seni yok yazarım. Wren’i de.” İşte bu beklenmedikti.

Ah, Wren bundan hoşlanmazdı. Bu onu üzebilirdi.

Doğrularak ona şerefsizin tekiymişim gibi selam verdim. “Tamam, efendim.”

Bana küçümseyerek baksa da hiçbir şey söylemedi ve birlikte sınıfa girdik. Wren’in meraklı bakışları benim üzerimdeydi. Hatta arkasına dönerek fısıldamış ve “O da neydi?” diye sormuştu.

“Sonra anlatırım.” Bakışları üzerimizde olan Fig’e baktım ve uzanıp bir tutam saçını Wren’in kulağının arkasına sıkıştırırken sııttım. “Endişelenme.”

YİRMİ ALTI WREN

PSİKOLOJİ DERSİNDE CREW bana bu kadar yakın otururken odaklanamıyordum. Özetimiz üzerine çalışmamız gerekiyordu. Ben kendime ait kısmı tamamlamıştım ancak onunki henüz bitmemişti. Farklılıklarımızı söyleyerek ona yardımcı olmaya çalışsam da sonunda tartışmıştık.

Sonra aptalca yakışıklı yüzü ve leziz kokusu dikkatimi dağıtmıştı. Tüm gün takıp çıkardığı şapkası sağ olsun saçları karmakarışık. Ağzına bir sakız atmış, patlatıp duruyordu. Öfkeli bir şekilde ona baktım.

“Şunu yapmaya devam edecek misin?”

Bir balon daha yaptıktan sonra dudaklarıyla patlattı. “Seni rahatsız mı ediyor?”

Başımı sallayarak ona ters ters baksam da aslında rahatsız olmuyordum. Onu zora sokmak hoşuma gidiyordu.

“Biraz ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Çantamın ön cebinden bir *Blow Pop* aldım. Benim şeker tercihim buydu. “Bende bunlardan var.”

Gözlerini kısı. “Onları benim gözümün önünde emerken ateşle oynuyorsun, Küçük Kuş.”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Öyle mi?” Jelatini açarak arka cebime attım ve ardından şekeri ağzıma yerleştirip dudaklarımı etrafına sardım.

Bakışları ağzıma yönelmiş, lolipopu emmemi izliyordu. O bakmaya devam ettikçe ben daha da ısınıyordum ve bir anda farkına vardım.

Bu muhtemelen ona... edepsiz bir şeyi çağrıştırıyordu.

Çok aptaldım.

Lolipopu ağzımdan çıkardım. “Belki sonra devam etmeliyim.”

“Hayır, sakın benim yüzümden durma.” Dirseğini sıranın ucuna koyup çenesini de yumruk yaptığı eline yaslayarak beni izlemeye devam etti. “Devam et. Tadını çıkar. Ben çıkarıyorum.”

Lolipopu dudaklarıma tutarak durdum. “Edepsiz görünüyor, ha?”

“Çok edepsiz, Kuş. Eğer şans verilse, bana neler yapabileceğini hayal ediyorum.”

Bu sözlerine ve altında yatan vaade karşılık bedenim alev aldı. Önerdiği şeye bakılırsa muhtemelen her şeyi yanlış yapıyordum. Onu böyle ağzıma almak istediğime emin bile değildim.

Acaba alır mıydım?

O tanıdık his göbeğimin altına doğru yayılmaya başladığında lolipopu ağzımda daha sert emerek ona bakmaya devam ettim. Çubuğu sertçe bırakmadan önce yanaklarımı içe çekerek iyice emdim.

“Bu pratik mi?” diye sordu.

“Ne için?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Ona bakarken lolipopu ağzımdan çıkardım. “Daha önce hiç öyle düşünmemiştim. Sadece lolipopları hep sevdim diyelim.”

Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. “Ben de öyle. Özellikle sen emerken.”

En azından sakızını artık patlatmıyordu.

MONICA MURPHY

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

“İngilizce dersinin sınavı ve ödevi için hazır mısınız?”

“Tabii.” Omuz silktim. “Filmi tekrar izleyip aklımda bir fikir canlanacak mı diye bakacağım.”

“Kitabı okudun mu?” Ben beş gece önce bitirmiřtim.

Crew başını iki yana salladı. “Okumayı da düşünmüyorum.”

“Crew.”

Gülümsedi. “Wren.”

“Okumalısın.”

Omuz silkti. “Beni sıkıyor. Film daha iyi.”

“Fig’in yazmamızı istediği noktalara odaklanmıyor olabilir.”

Fig’den bahsettiğimde ifadesi değişti. “Filmi izledin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Ciddi misin? İzlemelisin. Bence seversin. Çok... Güzel.”

Kahkaha attım. “Ne demek istiyorsun?” Lolipopu tekrar ağzıma atarak kirazın ve Crew’ın şekerlemeyi emerken beni izlemesinin tadını çıkarıyordum.

“Görsel olarak müthiş. Ayrıca *Örümcek Adam* da oynuyor.” Kaşlarımı çattığımdaya ekledi, “Tobey Maguire.”

“Tom Holland daha iyi bir *Örümcek Adam*,” dedim otomatik olarak, çünkü buna inanıyordum. Diğer yandan lolipop da hâlâ ağzımdaydı.

Crew yüzünü ekşitti. “Kesinlikle hayır. Tobey, çocukluğumun *Örümcek Adam*’ı. Sonsuza kadar Örümcek Adam.”

“İşler nasıl gidiyor?”

İkimiz de irkilerek yukarı baktığımızda Skov’un önümüzde durup keyifli bir ifadeyle bizi izlediğini fark ettim.

Lolipopu ağzımdan çıkardım. “Güzel.”

Bakışları benden Crew’a döndü. “İyi anlaşıyor gibi duruyorsunuz.”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Sorun yok," dedi Crew yavaşça. Tekrar ona dik dik baktım.

"Ah hah. İkinci de dikkatli olun. Bu eşleştirmeye romantik bir şeyler başlamasını planlamadım." Biz bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı.

Birbirimize bakıp hemen ardından bakışlarımızı kaçırdığımızda, yanaklarım alev almış gibi hissediyordum.

O kadar belli miydi? Aramızda muhtemel bir romantizm var gibi mi duruyordu? Öyle sanmıyordum. Çoğunlukla söylediği ve yaptığı şeylerle beni deli ediyordu. Ona çekildiğimi inkâr edemezdim ve dün bana fazla samimi bir şekilde dokunduğunu kabul etmem gerekirdi ama bu kadar belli olduğunu düşünmemiştim.

"Wren." İsmimi söylediğinde Crew'a döndüm. "Bir fikrim var."

"Neymiş?" diye sordum.

"Bu gece odama gel. Birlikte *Muhteşem Gatsby* izleyebiliriz."

Kesinlikle hayır demeliydim.

"Kuralları yıkarız," dedim. Kulağa gerçekten iyi bir kızmışım gibi geliyordu. "Seninle odanda takılamam. Gözetmen yok."

"Wren. Sadece bir film." Sakızıyla bir balon yaptığında kendime engel olamadım. İşaret parmağımla uzanarak balonu patlattığımda sakız, yakışıklı yüzüne yapıştı. Kolaylıkla sakızı temizleyerek defterime uzandı. Boş bir sayfa koparttı ve sakızı ortasına koyup kâğıdı katlayarak bir top haline getirdi. "Hadi. Evet, de."

Lolipopumu emerken teklifini düşünüyordum. Kesinlikle hayır demeliydim. Yine de Crew'ın bir Lancaster olduğu göz önüne alınırsa sanırım onun için kurallar yoktu. Peki ya odasında yakalanırsam? Başım belaya girer miydi? Anne ve babamı ararlar mıydı? Tanrım, çok utanırdım. Babam kesinlikle beni hayatım boyunca cezalandırırdı. Eve dönmemi ve odamda kilitli bir şekilde oturup son senemden kalan derslerimi çevrim içi tamamlamamı emrederdi.

MONICA MURPHY

Bunun olmasını kesinlikle istemezdim.

“Bilmiyorum...”

Crew, lolipopun çubuğundan tutarak ağzımdan çekti. “Hey!” diyerek karşı çıktım.

“Evet dersin geri veririm.” Şekerlemeyi benden uzakta rutuyordu.

“Başımın belaya girmesini istemiyorum,” diye itiraf ettim ciddileşerek.

Onun ifadesi de ciddileşti. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Küçük Kuş. Filmi izlemeye erkenden başlayabiliriz. Yasaktan önce odana dönmüş olursun.”

“Söz mü?”

“Evet.” Lolipopu ağzına attı.

“İy, onu paylaşamayız,” diye karşı çıktım.

“Nedenmiş?” Ağzından çıkartarak bana uzattı.

Başımı iki yana salladım. “Ağzından çıkardın.”

“Ağzım dün seninkindeydi,” diye hatırlattı. Sesini alçaltmıştı ve bakışları yanıyordu. “Hatırladın mı?”

Nasıl unutabilirdim ki?

Bu film izleme olayı kötü bir fikirdi. Pişman olacağım bir şey yapabiliirdim.

“Yedi gibi gel,” dedi lolipopu ağzından çıkartıp yalarken. Nefesim hızlanmıştı. “Saat onda yurda dönmüş olursun.”

“Film kaç saat?”

“Bilmem. Birkaç saat? Saat yedi de hazırlamış olurum ve izleriz.” Lolipopu bana uzattı. “İstemediğine emin misin?”

“Kalsın,” diye mırıldandım. “Gelmemeliyim.”

“Muhtemelen gelmemelisin,” diyerek bana katıldı. “Ama geleceksin.”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

KARŞIDAN GELEN KİŞİNİN Maggie olduğunu fark ettiğimde yurda girmek üzereydim. Durup onu bekledim. Yüzünde bir süredir orada olmayan gülümsemesini gördüğüme sevinmiştim.

“Nasılsın?” diye sordum birlikte içeri girerken. İçerisi çok sıcak olduğu için hiç vakit kaybetmeden boynumdaki atkıyı ve şapkamı çıkartıp cebime sıkıştırdım.

“İyiyim!” Gözleri parlıyordu. Uzanıp kolumu sıkıca tuttu. Sesini alçaltmıştı. “Fig’le konuştum.”

“Ah öyle mi?”

Başını salladı. “Odama gelmek ister misin, sana anlatırım?”

“Tabii.”

İkimiz de tek kişilik süitlerin olduğu katta kalıyorduk ki bu da ikimizin de oda arkadaşı olmadığı anlamına geliyordu. Lancaster’daki ilk üç yılımda hep oda arkadaşlarım olmuştu ve bu noktaya gelip odamı kimseyle paylaşmamayı iple çektiğimi hatırlıyordum.

Şimdiyse bunu biraz özlüyordum. Bir oda arkadaşı, hazır bir arkadaş demektir. İkinci sınıftayken Maggie benim oda arkadaşım olmuştu ve o dönem oldukça yakınlaşmıştık.

İnişlerimiz çıkışlarımız olsa da adaletli davranıp onu yargılamamaya çalışıyordum. Bence o da aynısını benim için yapıyordu.

Maggie’nin rahat bir şekilde konuşabileceği, meraklı gözlerden uzakta olan güvenli odasına girdik.

“Sonunda onu sınıfta yalnız yakalayabildim ve benimle konuşmaya zorladım,” dedi odada yürümeye başlarken. Heyecanlıydı.

Çalışma masasının sandalyesine oturarak onu izlemeye başladım. “Seninle konuşmaya mı zorladın?”

İç çekerek pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. “Kulağa kötü geldiğini biliyorum. Bana da öyle geliyor ama son bir haftadır beni görmezden geliyordu. Hamilelik olayından dolayı delirdi ve onu suçlayamam.”

MONICA MURPHY

“Yani gerçekten hamile misin?”

Yüzünü bana döndü. “Evet. İki aylık oldu bile. On haftaya yakın. Önce beni kürtaja ikna etmeye çalıştı ama ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Bebeği doğurmak istiyorum.”

“O doğurmanı istemiyor mu?”

“İlk başta öyle söyledi ama fikrini değiştirdi. Bebeği doğurmanı istiyor.” Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığında neşesini paylaşabilmeyi dilerdim. “İşleri benim için kolaylaştırıp kararlarım saygı duyuyor.”

Bu da ne demekti?

“Bahar dönemine gelecek misin?” Eğer gelmezse onu özleyecektim. Nasıl hamileyken gelip de okulun kalan dönemini bitirecekti ki? O söylememiş olsa da herkes bu bebeğin Fig’in olduğunu bilirken nasıl olacaktı? Eski sevgilisi buna nasıl tepki verecekti? “Ne zaman on sekiz oluyorsun?”

“Mart’a kadar vakit var.” Başını iki yana salladı. “Bu bir sorun sayılır.”

Sayılır mı? Tamamen sorundu. Kendinden büyük biriyle seks yapmıştı.

Bunu düşündükçe içime büyük bir hayal kırıklığı doluyordu. Onun iyi bir öğretmen olduğunu düşünmüştüm. Nazikti ve bizi düşünüyordu. Şimdiyse her dönem yeni bir kız avlayan birine dönüştüğünü düşünüyordum ve bunun sonucunda birini hamile bırakmak gibi büyük bir hata yapmıştı.

Gerçekten benden de bu şekilde faydalanabileceğini mi düşünmüştü?

“Bu büyük bir sorun,” diye mırıldandım. Bakışlarına yayılan öfkeyi görebiliyordum.

“Bak, âşık olduğunda yaşın önemi olmuyor. Sen anlamazsın zaten,” dedi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Of. “Anlamaya çalışıyorum. Ona âşık olduğunun farkındayım. Gözlerinde görebiliyorum.”

İfadesi yumuşadı. Kendini savunduğu için onu suçlayamazdım. “Evet. Onun da beni sevdiğine eminim ama son zamanlarda garip davranıyordu. Ta ki bugün onunla konuşana kadar.” Resmen ışık saçıyordu ve ıslıl ıslıl görünüyordu. “Bu gece buluşup konuşacağız.”

“Nerede buluşacaksınız?”

“Birazdan onunla çıkacağım. Şu an çalışıyor ama arabasını arka tarafa çektiğinde sıvışacağım.” İfadesi ciddi bir hâl aldı. “Kimseye söyleme, tamam mı? Eğer yakalanırsak...”

Cümlesini bitirmesine gerek bile yoktu. İkisinin de başı ciddi belaya girecekti. Özellikle de Fig’in.

“Söylemeyeceğim,” diye söz verdim. “Sadece dikkat et, tamam mı Maggie? Hamile olmanla ilgili sorunu olmadığına emin misin? Eğer biri bunu öğrenirse kariyeri biter.”

“Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Beni seviyor. Benimle ilgileneceğine söz verdi.” Yüzünü buruşturarak elini karnının ön tarafında gezdirdi.

Bir anda endişelenmişim. “Sen iyi misin?”

“Bazen garip bir kramp giriyor. İyiyim.” Sanki zorla gülüyormuş gibi bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Sen nasılsın? Crew’la nasıl gidiyor?”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun? Crew’la aramızda bir şey yok.”

“Lütfen.” Gözlerini devirdi. “İngilizce dersinde yanında oturuyor. Sürekli seni izliyor. Sanki çıplak olduğunu hayal ediyormuş gibi.”

Yanaklarım ısındı. “Bunu fark etmedim.”

“Ah, ben ettim. O bakışı biliyorum. Bence senden hoşlanıyor.”

“Projemiz için iyi anlaşıyoruz.”

MONICA MURPHY

Yalancının tekiydim. Daha da fazlasıydım ama itiraf edemiyordum. Maggie, en gizli sırrını benimle paylaşmış olsa bile ona güvenmiyordum.

Ya da kendime.

“Kendine böyle söylemeye devam et.” Maggie, bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. “Tahminimi duymak ister misin?”

“Hayır.”

Cevabımı duymazdan geldi. “Yeni yılın başında bir sevgilin olacağını hissediyorum. İsmi de Crew Lancaster olacak.”

YİRMİ YEDİ WREN

GİTME.

Bu kelime, akşam yemeğimi erkenden yemek için yemekhaneye giderken zihnimde dönüp duruyordu. Lara ve Brooke'la oturuyor olsam da sınıfta olan bitenlerle ilgili dedikodularını dinlemiyordum.

Yemeğimi bitirdiğimde odama döndüm. Bu kelime, eriyen kar yüzünden çamurlaşan kaldırımda yürürken zihnimde bir tempo tutmuştu. Hava çoktan kararmıştı ve yakında buz gibi olacaktı.

Crew'a giderken boynumu kırmamayı umut ediyordum.

Hayır. Gitme.

Bir duş alıp saçlarımı yıkadım. Bacaklarımı ve aklıma gelen her yerimi tıraş ettim. En sevdiğim vücut losyonumu her yerime sürdüm. Saçlarımı kuruttum, tarağımla uçlarını kıvırdım. Kirpiklerime hafif bir maskara, dudaklarıma da en sevdiğim dudak nemlendiricimi sürdüm. Bu dudaklarımin biraz daha pembe görünmesini sağlıyordu.

Elimdeki en güzel iç çamaşırlarını giyindim. Dantelli kemeri ve braleti olan bu pembe pamuk takımı almam için birkaç hafta önce çıktığımız alışverişte annem beni ikna etmişti. Açık renk ve dantelli olduğu için hiç giymemiştim.

MONICA MURPHY

Şu ana kadar.

Niyetim belliydi. Crew'ın yanına giderken sahip olduğum, seksi olmayan en seksi iç çamaşırlarımı giymiştim.

Deniyordum.

Üzerime siyah bir kapüşonlu ve altıma da siyah taytımı giydikten sonra eski siyah *UGG* botlarımı ayağıma geçirdim. Karda ıslanmaları umurumda değildi. Ardından şişme montumu da giydikten sonra aynanın karşısında kendime baktım.

Sıkıcı. Normal. Farklı görünmüyordum. Kesinlikle karşısındaki çocuğun elinin tekrar iç çamaşırına girmesini umut eden bir kız gibi durmuyordum.

Öfkeli bir ses çıkartarak telefonumu ve yurdun giriş kartını aldım. Ardından da kapımı kilitledim.

Kimse çıkarken beni fark etmemişti. Bina sorumlusu bile. Masasının etrafına toplanan bir grup kızın sorularına cevap vermekle çok meşguldü. Durup ne hakkında şikâyet edeceklerini dinleyecek vaktim olmadığı için devam ettim.

Dışarısı soğuk ve karanlıktı. Ne kadar kaygan olduğunu hatırlayarak kaldırımında dikkatlice yürüdüm. Dışarıda başka kimse yoktu. Havada sis vardı. Şapkamı taktığım için mutluydum, yeni kuruttuğum saçlarımı ekstra korumak için kapüşonumu da kapattım.

Crew'ın odası kampüste yaşayan görevlilerin kaldığı eski bir binadaydı. Lancaster aile üyelerinin kalması için birkaç süit vardı ama çoğu depo olarak kullanılıyordu. Buraya hiç girmemiştim.

Bir kez bile.

Soğuk metal kulpa uzanarak kapıyı açtım. İçerisi sessiz olsa da kapı gürültülü bir gıcırta çıkarmıştı. İçeri girdiğimde lobiye sessizlik hâkimdi. Bana burada sadece Crew ve benim olduğumu hatırlatıyordu. Başka kimse yoktu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Bir korku ürpermeme sebep olsa da kapıyı ittim. Öfkesine ve kabalığına tanık olmuş olsam da bana ne kadar nazik davranabileceğini kanıtlamıştı.

Belki de bu çekiciliğinin bir kısmını oluşturuyordu. Onunlayken neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

Koridorda ilerlediğimde açık bir kapıyla karşılaştım. Dışarıya ışık yansıyor. Bir anda karşıma çıktı. Işıkların önünde durmuş, fazla yakışıklı bir şekilde benimkine benzer lacivert bir kapüşonlu ve sağ bacağına üzerinde Lancaster Koleji logosu olan gri bir eşofmanla karşımdaydı.

“Başardın.” Ona yaklaşırken hafifçe gülümsüyordu. “Geleceğini sanmıyordum.”

“Ben de sanmıyordum,” diye cevap verdim dürüstçe. Tam karşıma geçtim. “Gideyim mi?”

“İstiyor musun?” Ben cevap veremediğim ekledi. “Çok düşünme. Evet ya da hayır.”

“Hayır.” Doğrudum. “Gitmek istemiyorum.”

Elini odasına doğru uzattı. “O zaman içeri gel.”

Süitine girdikten sonra etrafa bakıp her şeyi inceledim. Oda kocamandı. Tam ortasında en büyük boy olduğunu düşündüğüm devasa bir yatak vardı. İki tarafında komodinler, üzerlerinde de yanan lambalar vardı. Hemen solda, pahalı bir sandalyesi olan çalışma masası ve sağında şifonyer vardı. Yatağın sağ tarafında da tuvalete açılan bir kapı vardı.

“Odan güzelmiş,” dedim. Gergin hissediyordum.

“Teşekkürler.” Bana doğru geldi. “Montunu çıkartmak ister misin?”

“Ah. Evet.” Crew, çıkartmama yardım ederken ona gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Korkmana gerek yok, Küçük Kuş. Sadece bir film.” Montumu alarak kapattığı kapının yanındaki askılığa astı.

MONICA MURPHY

Ardından kapıyı kilitledi.

Yatağının ortasında duran dizüstü bilgisayarı fark ettim. "Filmi nerede izleyeceğiz?"

"Yatağımda izleriz diye düşündüm," diye bir öneri sundu.

"Yatağında mı?" diye cırladım. Gerginliğimi bastırmaya çalışıyordum.

"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmaya yeltenmeyeceğim," dedi.

Gördünüz mü? Sorun tam olarak buydu. Onunla her şeyi denemek istiyor olabilirdim...

"Hayır, sorun yok." Elimden geldiği için rol yaptım. Ondan korkmuyordum. Ya da aramızda büyüyen bu bağdan. Yoğundu ve evet biraz da ürkütücüydü ama erkeklerden, öpüşmekten, çıplak bedenlerden ve seksten korkmaktan yorulmuştum.

Bu doğaldı. Neredeyse yetişkin olmuştum. On sekizinci doğum günüme bir aydan az kalmıştı. Şimdiye kadar birkaç erkekle öpüşmüş olmam gerekmez miydi? Âşık olmam ya da bir erkeğin kalbimi milyonlarca parçaya ayırması?

Kalbimin kırılmasını istediğimden değil ama şu ankinden fazlasını yapmış olmalıydım.

"Abur cubur ister misin?" İçeri ilk girdiğimde fark etmediğim bir rafa yöneldi. Süitinde bir mini buzdolabı olduğunu fark ettim. Raf-tan bir paket patlamış mısırla *MilkDuds** alarak bana uzattı. "Dahası var."

Patlamış mısırı ondan aldım. "Paylaşabiliriz."

"İçecek bir şey ister misin?" Eğilerek mini buzdolabını açtığı anda birkaç şişe su ve kola gördüm. Birkaç tane de bira vardı.

"Sadece su, lütfen."

* Bir karamelli şeker markası -çn.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Kalkarak su şişesini bana uzattı. Bir teşekkür mırıldanarak şişeyi aldığımda bakaşlarımız kilitlenmişti. Gergin görünüyordu. Odasında olduğum için mi böyleydi?

Bu hiç Crew'lık bir hareket sayılmazdı.

Önce onun yatağa yerleşmesini izledim. Bir yığın yastığı vardı, bir kısmına yaslandıktan sonra yanındaki boş yere vurdu. "Otursana."

Ona katılmadan önce suyumı komodine bırakarak patlamış mısır paketini ona attım. Paketi yakalayıp yanına bıraktıktan sonra bilgisayarına uzandı.

Leonardo DiCaprio'nun yüzü ekranı doldurmuştu. Smokini ve bir tarafa yatırılmış sarı saçlarıyla zarif görünüyordu.

"İzlemeye hazır, tam da söz verdiğim gibi," dedi Crew. Bakaşları bana döndüğünde gülümsedim.

"Oynat o zaman. Çok geç olmadan yurda dönmem lazım." Bilgisayardan saate baktım. "Üç saatten biraz fazla vaktim var."

"Erken geldin."

"Buraya yürümem uzun sürer diye endişelendim. Kaldırımlar çok kayıyor."

"Dışarısı soğuk."

"Burası da güzel ve sıcak."

Bir şey söylemeden film başladı. Bilgisayarı kucağında tutup bana doğru çevirmişti. Rahatlığa teslim olarak arkamdaki yastıklara yaslandım ve patlamış mısır paketine uzandım. Paketi açıp bir avuç aldıktan sonra ona uzattım. Böylece patlamış mısırı paylaşıyorduk. Ara sıra ellerimizi aynı anda daldırdığımızda parmaklarımız çarpışıyor, birbirine karışıyordu.

Varlığının can yakıcı şekilde farkındaydım ve filme odaklanamıyordum bile ama Crew haklıydı. Görseller müthişti, dikkatimi vermek istesem de yanımdaki çocuk tamamen dikkatimi dağıtıyordu.

MONICA MURPHY

Çok yakındı, uzansam ona kolayca dokunabilirdim. Yüzünü inceledim. Saçlarının alınına düşüşünü ve sürekli geriye itişini. Sanki ben gelmeden önce duş almış gibi temiz kokuyordu. Yüzümü boyuna gömüp kokusunu içime çekmemek için mücadele ediyordum.

Crew, pozisyonunu değiştirerek benimki gibi elini yastık yığının üzerine, başının altına koydu ve yan tarafa döndü. Dönüp çoktan onu izleyen bana bakmadan önce bilgisayarı ortama koymuştu.

Bakışlarımı kaçırmadım. Kaçıramazdım!

Gözleri dudaklarıma indi ve bakışlarıma karşılık vermeden önce biraz oyalandı. "Bana öyle bakmamalısın."

"Nasıl?" diye fısıldadım. Uzanıp yüzüme düşen saçı geriye atarken tenim karıncalandı. Dokunuşu nazikti, gözlerimi kapatarak yakınlığının tadını çıkardım. Burada, Crew'laydım. Sadece ikimizdik. Yatağında uzanıyorduk.

Söylediğim her şeye zıttı. Bir erkeğe boyun eğdi diye hor gördüğüm kızları düşündüm. Ne kadar zayıf olduklarını düşündüğümü...

Şimdi ben de onlar kadar zayıf olduğum için anlıyordum.

Anlamıştım.

"Seni öpmemi istiyormuşsun gibi," diye mırıldandı, parmak uçlarını çenemde gezdirirken. "Gözlerini aç, Küçük Kuş."

Söylediğini yaptığımda yüzünün ne kadar yakında olduğunu fark ettim, nefesim kesildi.

"Çok güzelsin," diye mırıldadı. Başparmağı alt dudağımda geziniyordu. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyordum," dedim düşünmeden.

Gülümsediğinde bu görüntü içimi ısıttı. "Ben de senden nefret ediyordum."

"Neden?" Gerçekten fazlasıyla merak ediyordum. "Sana hiçbir şey yapmadım."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Tamamen bir yabancı olarak kampüse geldin. Hiç kimse kim olduğunu bilmesede hepsi öğrenmek istiyordu. Sana yakın olmak, taklit etmek, arkadaşın olmak istiyorlardı. Bu beni sinir etti." Gözlerinden bir öfke pırıltısı geçse de hızla uzaklaştı.

Söyledikleri bana kendimi kötü hissettirmişti. Hâlâ aynı şeyi mi hissediyordu? Ben hep bana dik dik baktığı için ondan hoşlanmıyordum. Beni korkutuyordu.

"Tamamen rol yaptığını düşündüm. Hiç kimse o kadar tatlı, nazik, güzel olamazdı. Karanlık, çirkin bir sırrın olduğunu düşündüm." Parmakları çenemi kavrayarak başımı kaldırdı. "Ama yoktu. Gerçekten o kadar tatlıydın."

Kaşlarını çattım. "Hep tatlı değildim."

"Biliyorum." Eğildiğinde dudakları neredeyse benimkilere değecekti. "Bazen edepsiz olabiliyorsun değil mi? Parmaklarımdan içinde olması hoşuna gitti."

Titretilen bir nefes verdiğimde beni tekrar öptü. Dudakları yavaşça bana yaklaştıktan sonra dilini çekmeden önce hafifçe yaladı. "Çok ıslaktı."

Yanaklarım ısınmaya başladı. O öğleden sonra yaşananlarla ilgili her bir detay utanç vericiydi.

"Benim için ıslaktın," diye fısıldadı ağzıma doğru. Ardından beni sertçe öperek dilini benimkine karıştırdı. Bana daha da yaklaşıp ayağıyla bilgisayarı kapatarak filme son verdi. Odada yalnızca sessizlik vardı. Çıkan tek ses birleşen dudaklarımdan aitti. Beni kendine çekerken kıyafetlerimiz hisirdiyordu ve dudaklarımdan ayrılıp boynumu öptüğünde iç çektim.

"Bugün sınıfta beni deli ettin," diye itiraf etti boynuma doğru.

Kollarımı ona sararak elimi kapüşonlusunun içine soktum. Böylece sıcak, çıplak tenine dokunabiliyordum. "Nasıl?"

“O lanet lolipopla. Onu sürekli yalayarak. Gerçekten ne yapmanı hayal ettiğimi bilmek bile istemezsin.” Başını kaldırdığında bakışları benimle buluştu.

“Ne yapmak istediğini söyle-” Beni dudaklarıyla susturarak sertçe, yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Ayrıldığında sıcak nefesi kulağıma çarpıyordu.

“Aynı şeyi aletime yaptığını hayal ettim.” Kulak mememi hafifçe ısıtarak inlememe sebep oldu. Belki de bana böyle hissettiren kelimeleri idi. Muhtaç, huzursuz ve istekli bir şekilde öpücükten fazlasını bekliyordum. “Karşımda dizlerinin üzerine çöküp beni emdiğini, beni o lolipop gibi yaladığını.”

Böyle bir şey yapmak isteyebileceğimi hiç hayal etmemiştim ama bizi o şekilde, elleri başımdayken hayal edince bacaklarımın arası zonkladı. “Becerebileceğimi düşünüyor musun?”

“Düşünmüyorum, biliyorum.” Beni yan çevirerek yarı yarıya üstüme çıktı. Dudakları sanki öpüşmemiz yeterli gelmiyormuş gibi istilasına devam ediyordu. Aynı heyecanla öpüşüne karşılık vererek elimi belinde gezdirmeye başladım. Teninin pürüzsüzlüğüne hayran kalmıştım. Çok sıcaktı.

Daha da yakınlaşmak istiyordum.

Odadaki klima tam güç çalışıyor olmalıydı çünkü yanmaya başlamıştım. Gittikçe daha da sıcak oluyordu. Belki Crew’ın üzerimde uzanması ve fırın gibi sıcak olması da etkiliyor olabilirdi, bilmiyordum. Keşke kapüşonumu çıkartabilsem diye düşündüm. Ancak altıma bir tişört giymemişim ve öpüşürken braletim ve taytımla kalamazdım.

Belki de kalabilirdim...

“Siktir et, yanıyorum.” Crew, yataktan kalkarak klimayı kapattı ve ardından üzerindeki çıkardı. O da altına tişört giymemişti. Doğrularak apaçık bir şekilde onu süzmeye başladım. Bakışlarım önce nereye odaklanacağını bilemeyerek her yerde geziyordu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmişti, konuşamıyordum. Vücudu güzeldi. Bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. Geniş omuzlar ve yine geniş, sıkı bir göğüs. Biçimli göğüs kaslarının üzerinde çok seyrek tüyler vardı. Çok yoktu. Beni meraklandırmaya yetecek kadardı.

Ona dokunmak istiyordum.

Karnı dümdüzdü ve hareket ettiğinde kasları geriliyordu. Göbek deliğinin altında, eşofmanının altına doğru uzanan tüylerden oluşan ince bir yol vardı. Bir anda o yolu parmaklarımla takip etme isteğiyle doldum. Elimi eşofmanın içine sokmak istedim. Kalın, sıcak-

“Gözün daldı, Küçük Kuş.” Kalın sesi bacaklarımın arasına yerleşerek o noktanın zonklamasına sebep oldu. Geçen sefer birlikteyken parmaklarıyla bana neler yaptığını hatırlıyordum.

Bu anıyla bedenim titredi.

“Üstünde bir şey yok, Crew.”

Başını eğip kendine bakarken elini göğüs kafesinde gezdirdi ve ardından bakışları beni buldu. “Bu seni rahatsız eder mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sadece-”

“Şaşırdın mı?”

“Bunu beklemiyordum.” Bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Bu his...

Sancılıydı.

Muhtaçtı.

“Bu filmi artık izlemiyorum.” Uzanıp bilgisayarını aldı ve çalışma masasına bıraktı. “Ben de,” diye itiraf ettim yavaşça.

Bir anlığına birbirimize baktıktan sonra bakışlarım tekrar büyülenmiş gibi göğsüne indi. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle yanarken alt dudacağımı dişlerimin arasına aldım. İçime yayılan bu hislerle savaşmaya çalışıyordum.

MONICA MURPHY

Crew'la ders için film izleme oyunumuz sona ermişti. Öpüşme anımız bunu kanıtlıyordu. Beni neden davet ettiğini biliyordum ve neden geldiğimin de farkındaydım.

“Buraya gel,” diyerek emrettiğinde ona karşı çıkmadım.

Neden çıkacaktım ki?

Yataktan inerek ona doğru yürüdüm ve elimi tutmasına izin verdim. Beni yakınına çekti. Beline dokundum, sıcak teni avucumu yakıyordu. Başımı kaldırdığımda dudakları haylaz bir gülümsemeye kıvrılmış bir şekilde beni izlediğini fark ettim.

“Sana bir şey aldım.”

“Ne aldın?”

Cebine uzanarak bir lolipop çıkardı. Kiraz aromalı.

En sevdiğim.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Neden bana bir lolipop aldın?”

Neden aldığını biliyordum. Sadece söylediğini duymak istiyordum.

Crew, bana doğru eğilerek dudaklarını direkt kulağıma yaklaştırdı ve bu temasla titredim. “Seni emerken izlemek istiyorum.”

Tüm bedenim kızarmıştı. “Neden?”

“Sınıftayken seni lolipop emerken düşünmeden edemediğim konusunda yalan söylemiyordum. Ne kadar seksi görüldüğün, dudaklarının ve dilinin o şekeri yaladığın için ne kadar kırmızı olduğu hakkında.” Yüzünü hafifçe yüzüme sürttü. “O güzel kırmızı dudakları öpmek istiyorum,” diye fısıldadı kulağıma. “Tadına bakmak istiyorum.”

Geri çekildiğinde nefessiz kalmıştım. Yüzüne yayılan sırtışıyla lolipopun jelatinini açarak omzundan geriye attı.

“Crew-” Ona çöpleri yere atmakla ilgili bir nutuk çekmek üzereyken sözümü kesti.

“Em.” Lolipopu dudaklarıma sürüyordu. İleri ve geri. Dudak-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

lanmın çizgisini takip ediyordu. Araladığımda, şekeri içeri soktu. "Hadi, Küçük Kuş."

Dudaklarımı lolipopa sararak emmeye başladım. Bakışları ilgiyle parlarken ağızma odaklanmıştı.

"Bana dilini göster. Yala." Şekeri ağızımdan çıkartarak bekledi.

Her zamanki gibi Crew, masum başlayan şeyleri alıp edepsiz şeylere dönüştürüyordu.

Nedense bunu umursamadım. Yapmak istiyordum.

Bir lolipopla neler yapabileceğimi ona göstermek istiyordum.

Utancımı bastırarak dilimle yavaşça şekerin üstünde bir daire çizdim. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimi kapatarak şekeri dudaklarıma sardım ve sonra tekrar serbest bıraktım.

"Tanrım," diye mırıldandığında sesi acı çekiyormuş gibiydi. İzdiraplı ifadesini görmek için gözlerimi açtığımda bir anda farkına vardım.

Sekste güç vardı. Bende, cinselliğimde. Hep bundan korkmuştum. Kendimi yanlış birine vermekten korkmuştum. Bedenimi hak etmeyen biriyle paylaşarak küçük düşmekten, utanmaktan korkmuştum.

Belki Crew Lancaster bunu hak etmiyordu, *beni* hak etmiyordu ama yine de kendimi ona veriyordum. Bir parçamı çoktan ellerine teslim etmiştim ve şu andan itibaren, bu gece ona bir parça daha verecektim.

Beni istediğini gözlerinde görebiliyordum, bakışları sertti. Benim kadar güçlü hissediyordu.

Çünkü ben de onu istiyordum.

Crew, lolipopu ağızımdan çıkartarak beni öptü. Dili, dudaklarımin arasından içeri süzüldüğünde boğazından gelen alçak bir ses-

MONICA MURPHY

le inledi. Beni öperken çıkardığı her zamanki aç sestti bu. Sanki bu onun için yeterli değildi. Dudaklarımı aralayarak tadımı çıkartmasına izin verdim, dilim onunkine dolandı. Dilimi yaladığında ellerim hızla göğsüne uzandı ve avucumun altında hareket eden güçlü kaslara hayret ettim. Pürüzsüz ve sıcak olduğu kadar sert ve güçlüydü. Göğsündeki yumuşak tüylere dokundum.

Öpüşmemizi ilk bölen o oldu. Bana bakarken zor nefes alıp veriyordu. "Tadın kiraz gibi."

Başımı sallayarak onu onaylarken zihnim bomboştu, tüm bedenim karıncalanıyordu. Dudaklarına bakarak onunla bir kez daha öpüşmek için uzandım. Başımın arkasını hafifçe tutarak kontrolü almama izin verdi. Bir erkeği öpmenin farklı yollarını denedim. Yumuşak. Sert. Alt dudağını ısırdığımda hırladı.

Bu ses sadece onu daha sert ısırmam için bana cesaret verdi.

Üst dudağını yaladım. Dilimle dudak çizgisini takip ettim. Dili mi, dudaklarının arasına sokarak onunkine karıştırdım. Başını ellerimle tutarak parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim.

Elleri kalçalarımın indi, beni yatağa yönlendirmesine düşünmeden izin verdim. Umursamıyordum.

Onunla o yatağa uzandığımda her şey olabilirdi.

Her şey.

Yatağın ucuna oturduğumda Crew tam karşımda ayakta duruyordu. Ereksiyonu yüzünden eşofmanının ön kısmı gerilmişti. Resmen tam yüzümün önündeydi. Ona baktım. Çok büyüktü. Kalındı.

Onunla ne yapmamı istediğini merak ediyordum.

"O kadar korkma." Sesi kısık, hırıltılı ve inanılmaz derecede seksiydi. "Bu gece tamamen seninle ilgili."

Patlamış mısır paketini alarak yere bırakmasını izledim. Paket düşünce patlamış mısırlar her yere yayıldı. Umursuyormuş gibi görünmüyordu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Dikkati tamamıyla benim üzerimdeydi.

Çok düşünmeme fırsat vermeden üstüme çıktı, sırtım yatakla buluşurken Crew üzerimde, tehditvari yakışıklılığıyla tamamen benimdi. En azından bu gecelik.

Bir yerden tekrar lolipopu alıp dudaklarımda gezdirmeye başladı. Dilimi uzatarak hevesle lolipopu yaladığımda ereksiyonunun bacaklarımda kalınlaştığına yemin edebilirdim.

“Dilin çok becerikliymiş,” dedi dişlerini sıkarak.

Kahkaha atarken o baş döndürücü güç damarlarımda kol geziyordu. Sonra lolipopu güzelce bir kez daha yaladım.

“Bir fikrim var,” dedi kapüşonluma uzanarak. “Hadi bunu çıkaralım.”

İçimi bir panik kapladığında uzanıp elimi, elinin üstüne koydum. “Bekle.”

Üstümdekini çıkarttığı anda aramızdaki şeyler değişecekti. Kütüphanedeki odada parmaklarını içime sokup ben inleyene kadar devam ettiği gün çoktan değişmiş olsa bile.

Duraksayarak bakışlarını bana çevirdi. “Seni zorlamayacağım. Bunu biliyorsun.”

İçimi korku kaplıyordu. Ona güvenmek istiyordum. Kütüphanedeki odada parmaklarını bacaklarımda arasına soktuğunda güvenmiştim.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordum.

“Üstündekini çıkartmak. Sutyenini de.” Bana bakmaya devam ettikçe bakışları kararıyordu.

Bu kelimelere karşı resmen eridim. Basit olmalarına rağmen ne kadar da etkililerdi. Söylediklerinin kulağa bu kadar güzel gelmemesi gerekiyordu ama geliyordu.

Elimi çekerek başımı salladım ve ona izin verdim.

Kapüşonumu sıyrarak başımdan çıkardı ve kenara attı. Karşısında

ince dantel braletimle uzanıyordum. Meme uçlarım ince kumaşı geri-
liyordu ve tüm bedenim, o benim göğsüme bakarken kavruluyordu.

Birdenbire öne eğilerek dudaklarını mememe değdirdi. Dili, dantelin üzerinden sertleşmiş meme ucumu yalıyordu. Braletimin arkasına uzanıp kopçasını açtığı anda bir anda tamamen açıkta kaldım.

Doğrularak omuzlarımdaki askıları aşağı çekmeye başladı. Kollarımı sıyırarak braleti çıkardığımda rahatlayarak iç çektim. Dikkati tekrar göğsüme yöneldiğinde dudakları her yerdeydi. Dokunduğu her yeri yakıyordu. Meme ucumu ağzına alıp sertçe emdiğinde inledim.

Dudaklarının bıraktığı histe kaybolmuştum. Emiyor ve çekiyordu. Sıcak dili meme ucumu yalarken daireler çiziyordu. Başını göğüslerimden kaldırdığında hâlâ elinde olan lolipopu ağzına uzattı.

“Em.”

Söylediğini yapıp o lolipopu çekmeden emerek güzelce yaladım. Sonra lolipopu memelerime götürerek parlayan ıslak şekeri meme ucuma sürmeye başladı. Durmaksızın etrafında daireler çiziyordu.

Ardından başını eğip meme ucumu tekrar ağzına aldı.

İnlerken ellerimi saçlarına sarmış, onu yakınımnda tutuyordum.

Beni şehvetle delirterek işkencesine devam ediyordu. Şekeri kullanarak tenimle oynuyordu. Şekeri meme uçlarıma sürüyor, beni delirtene kadar emip ısıtıyordu. Göğüslerime o kadar çok ilgi göstermişti ki dayanamaz hâle gelmiştim. Bacaklarım hareket ediyordu. Tam bacaklarımın arasında zonklayan o ağrıyı yatıştırmaya çalışarak bacaklarımı birbirine sürtüyordum. Islaktım. Onun ilgisinden sırlıklam olmuşum. Sonunda taytımın beline uzandığında resmen rahatlayarak ağlar gibi bir ses çıkardım.

Sonunda, diye düşündüm.

“Bir şey yapacağım,” dedi uyarırcasına. Olduğum yerde donakaldım. “Aklını kaçırma, tamam mı?”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Biri sana aklını kaçırmamanı söylediğinde tam olarak aksini yapmak istiyordun. "Ta-Tamam."

Başını kaldırdığında bakışları beni buldu. "Ciddiyim. İyi hissettirecek. Bana güven."

Başımı sallayarak tayıtı çıkartmaya başladığında gözlerimi kapattım. Elleri açıkta kalan tenimi okşuyordu. Tayıtım yumuşak bir şekilde yere düştüğünde yukarı doğru tırmanarak bedenimi öpmeye başladı. Dizlerimin arka kısmını. Bacaklarımın üstünü. Dudakları külodumun ön kısmına geldiğinde kolumla gözlerimi kapattım. Çok az da olsa utanmıştım.

Tahrik olmuşum. Tüm bu hisler yüzünden utanç verici şekilde ıslak olduğumu biliyordum. Yine de umursamıyordum bile.

Umursayamazdım.

Lolipop tekrar oyuna girdi. Lolipodu, iç çamaşırımın ön kısmına sürüyordu. "Bunu çıkartacağım." Parmakları külodumun üst kısmındaydı. "Tabii çıkartmamı istiyorsan."

Karşı çıkmadım. Çıkartmasını istiyordum. Ne yapabileceğini görmek istiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Bu benim için çok yeniydi, hiç deneyimim yoktu. Şu âna kadar mutlaka aptalca bir şey yaptığımı düşündüğüm için bana hiç durmamı söylememesine şaşırmıştım.

Karşısında tamamen çıplak kalana kadar çamaşırımı aşağı sıyırmaya başladığında kolum hâlâ gözlerimin üzerindeydi.

"Çok güzel, Küçük Kuş," diye fısıldadı hayranlıkla. Elleri kalçalarımın uzandı. Belime. Dokunuşunun ve klimayı kapattığı için soğuyan havanın etkisiyle tüylerim diken diken oldu. "Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemeden sadece iltifatlarının tadını çıkarabiliyordum. Benimle konuşurken sesine yayılan o tatlılığın... Sanki umursuyor gibiydi.

MONICA MURPHY

Sanki onun için önemliydim.

Lolipopu alarak ağzına attı. Serbest bırakana kadar emdiğini duyabiliyordum.

“Önce güzel ve ıslak olmalısın,” diye fısıldadı. Kelimeleri kulağıma fazlasıyla ahlaksız geliyordu.

Lolipopu en mahrem noktama sürttü.

Tenime yayılan şaşkınlık ve zevk dalgasıyla inledim.

“Bacaklarını aç,” diye emrettiğinde otomatik olarak bunu yaparak karşısında tamamen açık bir şekilde uzandım. “Bana bak.”

Kolumu gözlerimden çekerek yavaşça açtım ve ayırdığı bacaklarımın arasında diz çöktüğünü gördüm. Şekeri elinde tutarken bakışları üzerimdeydi. Lolipopu emerken dili abartılı bir şekilde yalıyordu. Ardından ağzından çıkartarak bacaklarımın arasındaki o noktaya geri götürdü.

Kesik bir inilti dudaklarımdan firar etti. Daha önce hiç böyle bir ses çıkartmamıştım. Aman. Tanrım. Lolipopla bedenimde bıraktığı bu his çok yanlış, *çok güzeldi*.

Bir daha lolipopa asla aynı gözle bakamayacaktım.

Şekeri her yerime sürdü. Kıvrımlarıma. Klitorisime. Yukarı ve aşağı, yavaşça girişimde durup lolipopu hafifçe içime sokana kadar her yerimde gezdirdi.

“Bu acıdı mı?” diye sordu.

“Ha-hayır.” Başımı iki yana salladım.

Daha da ileri itti. İnleyerek gözümü kapattım ve lolipopu neredeyse tamamen çıkartıp geri iterken bedenimi saran bu hisse teslim oldum.

İçeri ve dışarı.

İçeri ve dışarı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Crew, şekeri çıkarttığında gözlerimi açıp beni denercesine lolipopu ağzına atmasını izledim. Dudaklarım aralandı. Bunu yaptığına inanamıyordum.

Devam etmesini istiyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ediyordu. Lolipopla klitorisimi okşarken küçük daireler çizerek zevkimi katlıyordu. Kontrolüm dışında tüm bedenim gevşemiş, ıslanmış ve uyuşmuştu. Tamamen çözölmüş bir şekilde altımdaki çarşaflara karışıyordum. Crew'sa lolipopu tekrar içime soktu. Daha derinde olmasını isteyerek kalçalarımı kaldırırsam da bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Çok küçüktü.

"Tanrım, bir lolipopla seni sikmeme izin verirken ne kadar seksi göründüğünün farkında mısın?" Şekerle tam olarak yaptığı şey buydu. Onunla birlikte hareket etmeye başladığımda lolipopu çıkartarak bana doğru uzattı. "Tadına bakmak ister misin?"

İster miydim? Bunu sorgularken dudaklarımı araladığımda şekeri içeri itti.

Tereddüt ederek lolipopu emdiğimde kirazın tadına benim tadım karışmıştı. Biraz tuzlu, tatlı ve ekşi bir tadı vardı.

"Çok seksisin," diye mırıldandı. Lolipopu emerken bakışları benim üzerimdeydi. Ardından lolipopu ağzımdan çekerek tekrar dudaklarıyla benimkileri ezdi. Beklemediğim bir vahşilikle beni öpmeye başladığında tadında, şiddetinde boğuldum. İhtiyacında boğuldum.

Üstüme çıkmış, meraklı diliyle beni keşfediyordu. Ereksiyonunu tam ortada hissedebiliyordum. Bacaklarımı daha da açarak ona uyum sağladım. Çıplaktım, ıslaktım, arzuluydum ve benimle ilgilenebilecek tek kişi oydu.

MONICA MURPHY

İhtiyaçlarımı karşılayabilecek tek kişi oydu.

"Wren," diye fısıldadı öpücüğünü bölüp dudaklarını boynuma bastırırken. "Seni boşaltmak istiyorum."

"Çok yakınım," diye itiraf ettim. Başını kaldırıp gözlerime baktığında tenim kanıncalanmıştı. "Evet."

"Geçen sefer boşalmadın."

Ondan nasıl kaçtığımı düşünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Korkmuştum."

His o kadar yoğundu ki nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum.

Beni öperken dudakları nazikti. "Sana iyi hissettireceğim."

Gözlerine kendinden emin bir parıltı yayıldı. Bedenimde aşağı doğru inerken dudakları ve elleri her yerimdeydi. Lolipop bedenimde yapışkan bir his bıraksa da umursamadım. Kollarımı başımın üzerine uzatarak oradaki yastığa tutundum ve kalçalarımı kaldırdım. Bedenim hiç deneyimi olmasa da ne istediğini biliyordu. Crew, durduğunda karanlık ve vaat dolu bakışları beni buldu.

"Böyle miydi?"

Kaşlarını çatırdı, aklım karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"İzlediğin porno. Adam, kadının üzerinde aşağılara iniyordu." Beni izledikçe gözlerindeki kıvılcımların sayısı daha da artıyordu.

"Bu daha iyi," diye itiraf ettiğimde gülümsedi.

Hemen ardından dudakları üzerime kapandı.

Kesik bir nefes dudaklarımdan fırar ederken ellerim saçlarını buldu. O benim tadıma bakarken sıkıca saçlarını tutuyordum. Dili yalayıp benimle oynuyordu. Dilini içime itti ve çekti. Tekrar itti.

Çok güzel hissettirse de asla yetmeyecek gibiydi.

Lolipodu bacaklarımdan arasına götürerek içime itti ve hemen ardından çekerek lolipopla kıvrımlarımı okşadı. Gözlerim kapanırken inliyordum. Bu his, o gece olduğu gibi çok yoğundu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Boşalmaya yaklaştıkça kaskatı kesilmiştim. O temposunu artırırken sessiz bir çılgınlıkla dudaklarım aralandı. Yüzü bacaklarımın arasına gömülmüş, kendinden geçmiş bir şekilde işine devam ediyordu. Lolipopun yerine bir parmağını içime ittiğinde inledim. Bir parmağını daha soktuğunda resmen çılgın atım.

Çok fazlaydı. Yetmiyordu. Kaslarım gergindi ve tenim terle kaplanmıştı. Dudaklarını klitorisime basurup yalamaya başladığında her şey bitti.

Boşalıyordum. Bedenim kontrolsüzce titrerken ismi bir ilahî gibi dudaklarımdan döküldü. Bedenimi yüzüne doğru itmiştim. Çaresizdim ve tamamen kontrolden çıkmışım. Kalçalarımı tutup lezzetli saldırısına devam etti.

Sanki serbest düşüş yapıyordum. Bedenimde hiçbir kontrolüm yoktu. Titriyordum ve derin nefesler alırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi sertçe atıyordu.

Onu itmeye çalıştım, tenim o kadar hassas ki ilgisi resmen canımı yakıyordu. Sessizce isteğimi yerine getirerek geri çekildi. Crew'ın eliyle yüzünü sildiğini fark ettim. Elini çektiğinde, teni ve ağzı parlıyordu.

Benden dolayı...

Onu izlediğimi fark ettiğinde kıstığı gözleriyle bana baktı. Hâlâ titriyor ve deli gibi nefes alıp verirken kalbim hızla atıyordu. Keşke bir şey söyleseydi.

Herhangi bir şey.

Yerinden kalkarak yanıma uzandı ve elini kalçama götürdü. Beni kendine doğru çektiğinde kontrolsüz bir şekilde ona doğru döndüm. Dudakları alnıma değerken parmaklarıyla saçımı okşadı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı sallayarak ona doğru kıvrıldım ve yanağımı göğsüne yas-

ladım. Bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Doğruları söylemesine. İyi olacağım konusunda beni rahatlatmasına.

İyi hissetmiyordum. Ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum. Sanki dünya kapılarını tamamen kapatmış ama ben içinde aradığım şeyi bulmuştum.

Şu âna kadar istediğim tek şeyi...

YİRMİ SEKİZ CREW

ARKAMI DÖNDÜĞÜMDE şifonyerin üzerine asılı olan aynada kendimle karşılaştım. Üzerini giyinmesi için Wren'e biraz mahremiyet sağlamak istesem de giyinirken onu izlemekten kendimi alamıyordum. Yumuşacık pürüzsüz teni, pembe meme uçlarıyla güzel memeleri tamamen açıktaydı ve muhtemelen lolipopu üzerinde gezdirdiğim için hâlâ yapış yapıştı.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Onu bir lolipopla becerdiğime de. Üstelik hoşuna gitmişti.

Çok hoşuna gitmişti.

İzlediği pornodaki en sevdiği sahneden bahsederken söylediği gibi üzerinde aşağılara inerek ona istediğini vermiştim.

Bakışlarımı aşağı indirdiğimde sertliğim hâlâ zonkluyordu, uzanarak düzelttim. Başka şeyler düşünmeye çalıştım. Dışarıdaki dondurucu havayı. Fig'i bugün nasıl sinir ettiğimi.

Gerginliğim biraz azalınca derin bir nefes alarak kapüşonumu giydim.

"Sanırım gitmeliyim."

Wren'e döndüğümde aşağı inen bakışları, tenine yayılan orgazm sonrası kızarıklığıyla kararsız görüldüğünü fark ettim.

"Filmi bitirmedik," dedi, yerle konuşmaya devam ederek.

"Belki yarın gelirsin ve o zaman bitiririz," diye önerdim. Filmden bahsetmiyordum bile.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken hızlıca bana baktı. Ellerini birbirine sarmış bekliyordu. "Belki."

Onaylamasına şaşırmıştım. "Kesinlikle gelmelisin."

"Saat kaç?" diye sordu komodine ilerleyip telefonunu almadan önce. "Çoktan dokuz kırk beş olmuş."

"O zaman seni bırakayım."

Bakışları irileşirken telefonunu cebine attı. "Kendim dönerim."

Başımı yavaşça iki yana sallayarak ona yaklaştım. "Bu saatte tek başına yurt binasına dönmene izin vermem."

"Kimse olmuyor."

"Bunu bilemezsin."

"Sorun olmaz." Durdu. "Ya biri, ikimizi görürse?"

Bir sıkıntı içimi kaplayarak ereksiyonumun tamamen inmesini sağladı. Yaptığımız şeyi kimsenin bilmemesini bu kadar istiyor olması canımı sıkıyordu. Tam olarak ne yapıyorduk ki? Henüz emin değildim. "Seni kapına kadar bırakmayacağım."

"Bilmiyorum..."

"Sana yurda kadar eşlik ediyorum. Tartışmaya son ver." Dolabıma ilerleyerek botlarımı aldım ve sandalyeme oturup çorap giymiyor olsam da botları ayağıma geçirdim.

Wren, üzgün bir ifadeyle beni izliyordu. "Seni kızdırdım."

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Neden benimle bu konuda tartıştığını anlamıyorum."

"Herkes benimle ilgileniyor. Öğretmenlerim. Anne ve babam. Özellikle de babam. O en fenası." Çenesini kaldırdı. "Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmeye çalışıyorum."

Sandalyede arkama yaslanırken bir an kendimi budala gibi hissettim fakat bu hissi hemen bastırdım. "Ya dönerken sana bir şey olursa? Kendimi asla affetmem."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Beni incelerken ellerini cebine atmıştı. "Son birkaç haftada çok değiştin."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıttım.

"Çok daha nazıksın."

Yerimden kalkarak ona doğru ilerledim ve onu kollarıma çektim. "Sen de çok daha kabasın."

Şikâyet etmeye başlamadan onu öptüğümde mınıldansa da dudaklarını tereddüt etmeden araladı. Lanet olsun, bu kız çok seksiydi. Tüm doğru adımları atıyorduk ve bu da bizi, istediğim şeye götürüyordu. Sömestr gelmeden bekâretini alacağımı ön görüyordum.

O noktaya ulaştığımızda benimle seks yapması kolay olacaktı.

Sonra ne mi olacaktı? Ondan önceki diğer bütün kızlar gibi onu da unutacak mıydım?

Bunu Wren'e yapabilir miydim bilmiyordum. İçime işlemişti. Aklımdaydı.

Sürekli.

Onu düşünmeye son veremiyordum. Şimdi olanlardan sonra peki? Unutun gitsin. Beni rüketecekti. Bunu biliyordum.

Çoktan rüketmişti.

Dudakları şiş, nefes nefese benden ayrıldı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Evet." Onu son bir kez öptükten sonra bırakarak montuma uzandım. O da siyah şişme montunu üzerine geçirmişti. Hırpalanmış UGG botlarını giydikten sonra kapıdan çıktık ve binayı terk ederek aşırı soğuğa kendimizi bıraktık.

Onu kendime doğru çekerek buzlanmış kaldırımlarda yürürken kolumu omzuna attım. Kaymamak için dikkatli adımlar atıyorduk. Çok fazla konuşmuyorduk. Nefes verirken nefeslerimiz soğuktan buhar oluyordu. Onu sıkıca tutmama rağmen Wren yanımda titremeye başladı.

Yurt binası görüş açımıza girdiğinde benden kaçmaması için onu sıkıca tutmam gerekti.

MONICA MURPHY

"İçeri girmem lazım," dedi, ben şapkasından tutup ona engel olurken. "Neredeyse on oldu. Başım belaya girsin istemiyorum."

Gözlerindeki yalvaran bakışla bana döndüğünde şapkasını bıraktım ancak kaçmadı.

Bunun yerine kendini bana doğru atarak kollarını ceketimin üzerinden doladı ve bana sarıldı. Şapkasının üzerindeki tüylü top ağzıma çarpıyordu. "Eğlendim," diye mırıldandı.

Eğlenmek. Bu gece yaptığımızı ifade etmek için kullanılabilirdi.

Başını geriye yatırarak bana baktı. "Lütfen aramızdakiler garipleşmesin."

"Bunu ben söylüyor olmalıydım." Onu hızlıca öptükten sonra kollarımdan ittim. "Hadi. Geç kalma."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri parlıyordu. Geriye doğru bir adım attı, bir adım daha. Ayağı kaydığında onu yakalamak için hareketlendim ama o son anda düz durabildi, yüzüne yayılan ifade komikti.

"Dikkatli ol," diye fısıldadığımda sadece kahkaha attı.

Ne kadar da güzel bir sestti.

Arkasını dönerek dikkatlice binaya doğru koşmaya başladı ve çift kanatlı kapıların ardında kayboldu. Odama doğru yöneldiğim sırada otoparka çekmiş bir arabanın ışıklarını görünce yavaşladım.

Garip. Saat geçti. Hafta içi geç saatlerde eğer özel bir durum yoksa kimsenin kampüste gezmeye izni yoktu.

Kendi odamın bulunduğu binaya dönmeyi aklımdan çıkartarak soğuğa rağmen otoparka yaklaştım. Araba tamamen görüş alanıma girmişti. Son model sedan bir Nissan içinde iki kişiyle park hâlindeydi. İçindekilerin kafalarına ve birbirlerine yakın olduklarını görsen de yüzlerini çıkaramıyordum. Ancak araba tanıdık geliyordu.

Kahrolası Figueroa'nın arabasıydı.

Bir çalının arkasına saklanarak yavaşça yolcu koltuğundan kimin çıkacağına bakmak için kafamı uzattım. Belli ki sapık herif bir kıızı

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

hafta içi bir gece kampüsten çıkartmıştı. Dürtülerini kontrol altına alıp kuralların esnediği hafta sonunu bile bekleyememişti. Muhtemelen Maggie'ydi. Tüm dönem takıldıklarına dair bir dedikodu vardı ve sevgilisinin sırf bu sebeple kızı terk ettiğini duymuştum.

Karışık.

Kapı sonunda açıldığında Maggie'nin aşına olduğum sarı saçlarını görmeyi bekledim.

Ancak Fig'in arabasından inen Maggie değildi.

Natalie'ydi.

Aklım karışık bir hâlde çalının arkasına saklandım. Ne zamandan beri Fig'le takılıyordu? Hiç İngilizce derslerine alınmamıştı ve Fig de akıllı kızlara eğilim gösterirdi. İlgiye aç, çaresiz, sessiz ve kırılgan kızlara. Evet, Natalie her zaman ilgiye açtı ama onun sessiz ya da çaresiz olduğunu söyleyemezdim.

Özellikle kırılgan olduğunu da düşünmüyordum. Neyi ne zaman isterse yapıyordu.

Belki de bu yüzden Fig'leydi.

Ayrıca bu şerefsiz bu kadar kıza nasıl sahip olabiliyordu ki? Tüm bu kızların kolayca bacaklarını aralamasını sağlamak için yıllar boyunca kelimeleri kullanmayı öğrenmiş olmalıydı.

Şerefsizin tekiydi. Eğer elimden gelse yıllardır mahvettiği tüm o kızlar için onu fena hâlde benzetirdim.

Adi herif.

Natalie bana, aynı zamanda Wren'in de kaldığı yurda doğru yöneldi. Arkasında saklandığım çalının önünden geçtiği sırada ileriye doğru bir adım atarak açığa çıktım.

Duraklayarak şaşkınca bana baktı. "Crew. Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun?"

"Aynı soruyu asıl ben sormalıyım, Nat." Figeuroa'nın arabası gitmiş olsa da boş otoparka baktım. Güvenli bir şekilde içeri girdiğini görmek için bile beklememişti. "Kiminle birlikteydin?"

MONICA MURPHY

Hızla sınırdı. Dondurucu soğuğa karşı sımsıkı giyinmişti. "Gerçekten bilmek ister misin?" Benimle flört ediyordu.

"Sanırım zaten biliyorum." Fark ettim mi diye bana meydan okurken sınıyordu. "Koyu gri Nissan. Sanırım bir Akrima?" Eminim ki böyle bir arabayı süren tek bir öğretmen vardır. Figueroa?"

Sırtışı silinirken ifadesi bir yalvarışa dönüştü. "Kimseye söyleyemezsin."

"O şerefsiz herifle ciddi ciddi takılıyor musun?"

Yurt binasına bakıp tekrar korku içinde bana baktı. "Sesini alçalt."

"Kimse bizi duyamaz. Sana inanmıyorum. Tüm dönem Maggie'yle olduğunu biliyordun," dedim.

Natalie irkildi. "Aynıldıklarına yemin etti."

"Ona cidden inandın mı? Peki ya Ezra? Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Sadece eğleniyorduk. Flört etmeyi seviyor." Omuz silkti.

Başımı iki yana salladım. "Onunla düzüşüyorsun. Daha nazik bir şeyler söylersin sanmıştım."

"Hadi ama Crew. Sen daha iyi bilirsin. Ben nazik değilim." Arkasını dönerek yurda ilerlemeye başladı.

Aptalın teki gibi peşine takıldım. Evet, geçmişte bir şeyler yaşamıştık ve evet, onun genelde can sıkıcı olduğunu düşünüyordum ama dikkatli olmalıydı. Figueroa şerefsizin tekiydi. Sadece kendini düşünüyordu. "Ona karşı dikkatli olmalısın, Nat."

"Ah, ona karşı dikkatli mi olayım?" Bana döndüğünde ifadesi öfkeliydi. "Hepinize karşı dikkatli olmalıyız. Tüm erkekler aynı şeyi istiyor, haksız mıyım? Hızlıca şerefsizliğinizi yapıp tekmeyle basıyorsunuz. En azından Fig, bir adam. Bir kıza nasıl davranacağını biliyor. Nasıl iyi hissettireceğini de. Sizin gibi duygusuz bir ahmak değil."

"Ah, yapma. Yetişkin olduğu için özel olduğuna mı inanıyorsun?"

* Nissan'a alt bir araba modeli -çn.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Reşit olmayan kızları beceren orta yaşlı bir sapık. Her yıl yeni birilerini buluyor ve şerefsizlin nasıl yakalanmadığını anlamıyorum.”

Gözleri irileşmişti ve derin nefesler alıyordu, üzgündü. “O kadar derin şeyler hissetmiyorum, Lancaster.”

“Doğru. Bu yüzden takıldığın pedofil herife hakaret ettim diye gözlerimi yuvalarından çıkartmak istiyormuş gibi bakıyorsun. Bu piçi gerçekten umursuyor musun, Natalie? Kendine gelmen lazım.”

Bana doğru yaklaşırken ellerini yumruk yaptı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Yumruklarından kaçmak için kenara çekilerek iki kolumla onu tuttum. Tutuşuma karşılık vererek mücadele etmeye devam ediyordu. Bana bir sürü şey sayarken Tanrı'ya yemin ederim ki hıçkırığını duymuştum.

Natalie'yi ağlarken hiç görmediğime emindim.

“Şerefsizsin tekisin, Lancaster!” diye bağırdı. Tam ağzını kapatıp onu susturmak üzereyken beyaz ışıklar yandı. Bir sürü insan yurttan çıktığında flaş ışıkları bize çevrildi.

“Natalie? Sen misin?” diye seslendi bir kadın.

Kollarımda mücadeleyi bıraktı. “Ah siktir,” diye fısıldadı.

YİRMİ DOKUZ WREN

ART ARDA KAPIM ÇALINIRKEN ben hâlâ yatağında yarı uyur vaziyetteydim.

Bir gözümü aralayarak saate bakmak için telefonuma uzandım.

Yedi bile olmamıştı. Okulun başlamasına daha bir saat vardı.

Kapım tekrar çalınmaya başladı ve durdu.

"Wren. Kapını aç."

Maggie'ydi.

Yatağımdan kalkarak terliklerimi giydim ve önce kilidi ardından da kapıyı açtığımda Maggie'nin üniformasını giymiş, güne hazır bir şekilde kapımda dikildiğini gördüm. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Sorun ne?"

Hızla içeri girerek arkasından kapattığı kapıya yaslandı. "Dün gece Fig gelmedi."

Ona söyleyemesem de gelmemiş olması içimi rahatlatmıştı.

"Ne oldu? Bir sebep sundu mu?"

Maggie başını ileri yana salladı. "Bir işi çıktığını ama bundan bahsedemeyeceğini söyledi. Ona sürekli mesaj attım ama gece boyunca beni görmezden geldi." Tereddüt ederek durduğunda gözleri korku doluydu. "Sence başkasını mı buldu?"

"Hayır," dedim otomatik olarak. Çünkü bu kadar hızlı bir şe-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

kilde başka birine geçeceğini hayal dahi edemiyordum. "Seninle o kadar meşgul ki başkasını bulamaz."

Beni de o ekibe dâhil edebilmeyi ummuştum ama onu şıtlamıştım. Belki gerçekten de başkalarını arıyordu.

"Evet, ben de kendime bunu söyleyip duruyorum ama ya yanıltıyorsam. Belki bebeği doğurmamı isteyecek kadar benimle mutlu değildir. Belki de bunu yapmamalıyım." Başını eğdiğinde gözyaşları yanaklarına dökülmeye devam ediyordu.

"Ah, Maggie." Ona yaklaşıp sarılarak omzumda ağlamasına izin verdim. Crew'la aramızda olanların Maggie'nin yaşadığı şeyler kadar karmaşık olmamasına minnettardım. Hâlâ aldımı karıştırıyordu ve gerçek bir ilişki kurmaya mı çalışıyoruz yoksa sadece benimle takılmak mı istiyordu anlamıyordum. Eh, en azından beni ağlatmıyordu.

"Sorun yok," dedi sonunda geri çekilirken. Aceleyle yanaktardaki gözyaşlarını sildi. "Bu yüzden erkenden hazırlandım. Gidip onunla konuşacağım."

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Konuşmamak daha kötü," dedi resmen isyan edercesine. "Ne düşündüğünü öğrenmeliyim. Dün gece ne yaptığını. Bilmemek en kötüsü."

Şifonyerime ilerleyerek aldığım peçete kutumu ona uzattım. "Ben de nefret ederdim."

"Çok kötü." Maggie peçeteyi alarak yüzünü ve burnunu sildi. "Dün gece neredeyse hiç uyumadım, çok üzgünüm. Aman Tanrım!"

"Ne?"

"Dün gece başka bir şey daha oldu. Giriş katta olduğum için her şeyi duydum. Kızların bir kısmı aşağı inip olanları izledi."

Kaşlarını çatırdattım. "Aşağı inip neyi izlediler?"

"Natalie'yi binanın önünde Crew'la büyük bir kavga ederken yakalamışlar. İnanabiliyor musun? İkisinin arasında bir şeyler olduğunu sanıyordum ama belki de bunca zamandır takılıyorlardı?"

MONICA MURPHY

Ağır bir şekilde kendimi yatağıma bıraktığımda kelimeleri beynimde tekrar ediyordu.

Crew'la.

Natalie. Crew'la dışarıdaydı.

Belki de içeri girmeye çalışırken Crew, beni buraya bıraktığı için onu görmüştü? Hepsi bu kadar olmalıydı.

"Tam olarak ne oldu?" diye sordum. "Biliyor musun?"

"Sanırım kavga ediyorlardı. Natalie'nin bağırdığını duydum. Hepimiz duyduk. Sanki yasak saatini geçirmiş olması ve başının belaya girmesi hiç umurunda değilmiş gibi avazı çıktığı kadar bağırdı. Crew'ın neden kapıda olduğuna emin değilim. Belki Natalie içindir, ha?"

Hayır, benim içindi. Bunu ona söylemek istedim. Bir film izlemeye başlayıp sonra filmi tamamen unutmuştuk. Nefesim kesilene kadar beni öperken ereksiyonunu bacağımda hissetmiştim. Lolipopla uygunsuz şeyler yapmıştı ve hem ağzını hem şekeri kullanarak beni boşaltmıştı. Hayatımın en ateşli deneyimiydi.

Ve hepsi yakalanmasıyla mahvolmuştu... Hem de Natalie'yle mi?

Dün gece onu dışarıda bıraktıktan sonra neler olduğunu anlayamıyordum bile.

"Dün yurda girmeye çalışırken yakalanan kişi ben olmadığım için mutluyum," dedi Maggie taşkınlığıma karşılık. "Eğer gidip Fig'le buluşsaydım muhtemelen beni yakalarlardı."

"Evet," dedim mırıldanarak. "Şanslısın."

"Biliyorum." Bir peçete daha alarak yüzünü sildi ve duvarına asılı boy aynasının önüne giderek kendine baktı. "Ağladığımı belli oluyor."

"Kötü görünmüyorsun," diyerek içini rahatlatım. Onun da beni rahatlatmasını istiyordum.

Ancak bunun için dün gece Crew'la aramda olanları ona anlatmam gerekirdi ki bu yapmak isteyeceğim son şeydi. Özellikle ardından olan şeylerden sonra.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Daha iyi olurum." Bakışlarını yansımasından çekmeden iç çekti.
"Sanırım bunu yapmam gerekiyor. Gidip onunla konuşacağım."

"Sence gitmiş midir?"

"Hep erken gidiyor. Sınıfta değilse bile gidip önce yemekhanede kahve içerim," dedi kapıya doğru yönelirken.

Ona kalması ya da Fig'i kendine dönmeye ikna etmek adına onunla konuşmaması gerektiğini söylemekte uğraşmadım. Beni zaten dinlemeyecekti. Ne isterse onu yapacaktı.

"Tamam. İyi şanslar." Serim cansız olsa da düşüncelerim çalkanıyordu ama bunu fark etmedi.

"Sınıfta görüşürüz Wren. Bana şans dile!" Ben bir şey söyleyemeden kapıyı ardından kapattı.

Kendimi yatağıma bıraktığımda düşüncelerim çok karışık. Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Natalie ve Crew'ın başı belaya mı girmişti? Uzaklaştırılmışlar mıydı? Ah Tanrım... Atılmışlar mıydı?

Bir Lancaster'ı atmazlardı, değil mi? Okulun uyuşturucusu sıfır tolerans gösterdiğini ve atılabileceğini söylediğini hatırlıyordum ama ya böyle bir durumda?

Ya çoktan gittiyse ve onunla tekrar konuşmaya şansım olmazsa? Sonra ne olacaktı? Bende telefon numarası bile yoktu ki bu çok saçmaydı. Gerekirse sosyal medyadan konuşuruz diye düşünmüştüm ama...

Tamam, kendimi kaybediyordum. Okula hazırlanıp benü her zamanki gibi bekliyor mu görmek için biraz erken çıkmalıyım. Eğer orada değilse de...

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Aceleyle hazırlanarak kalın beyaz yün çoraplarımı ve dün gece giydiğim braleti giydim. Sonra üniformama uzandım. Beyaz gömleğimin üzerine lacivert süveterimi giydikten sonra ceketimi kenara bıraktım. Eteğimi de giyerek daha fazla bacak göstermek için biraz yukarı kıvrıdım.

MONICA MURPHY

Çoraplar bacağıma kapatıyordu ama kimin umurundaydı ki? Sadece birinin dikkatini çekmek istiyordum.

Umarım o da orada olurdu. Normalde yaptığı gibi beni girişte beklerdi. Önceden bana soğuk bir şekilde baktığı için ondan kaçıp yolumu değiştirdim.

Şimdiyse yavaşça yürüyüp beni fark ettiğinde dudağının bir tarafına yayılan gülümsemenin tadını çıkarıyordum. Güzel olduğumu hissettiriyordu.

Yurdun koridorundan çıktıktan sonra ana binaya doğru yürümeye başladım. Kaldırımdaki çamurlar sağ olsun dikkatli adımlar atmam gerekiyordu. Güneş tekrar doğmuştu ve bu sabah güne göre daha sıcaktı. Hava hâlâ soğuk olsa da güneş en azından karları eritiyordu.

Etrafım insanlarla çevriliydi ve çoğu yürürken kafalarını eğmiş birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Natalie'nin isminin fısıldandığını duydum, sonra Crew'ın ismiyle tekrar fısıldandı.

Herkesin konuştuğu şey buydu. Dedikodu yayılıyordu.

Eğer hepsi Crew ve Natalie'nin birlikte olduğuna inanıyorsa kendimi aptal gibi hissederdim. Bu doğru olmasa da.

Başımı dik tutarak tempomu bozmadan binaya doğru ilerlemeye devam ettim. Ezra ve Malcolm, Crew'ın her zaman durduğu yerdediler, yanlarından geçen insanlara bakarken suratları asıktı.

Crew, görünürlerde yoktu. Mideme bir taş gibi oturan hayal kırıklığına karşı koyamadım.

"Wren."

Malcolm, İngiliz aksanıyla adımı seslendiğinde ona döndüm. Gerginlikten tüm bedenim titriyordu.

"Evet?" dedim eldivenli ellerimi montumun cebine sokarken.

"Bizimkine ne olduğunu duydun mu?"

Crew'a 'bizimki' demesi hoşuma gitmişti. Aramızda bir şeyler olduğunun demek ki farkındaydı. Belki başka zaman olsa utanırdım. Ancak şu an utanmıyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

İstediğim tek şey Crew'la ilgili bilgi almaktı. Nerede olduğunu, iyi olup olmadığını, Natalie'yle ne yaptığını öğrenmek istiyordum.

"Dün gece Natalie'yle yakalandığını biliyorum," diye itiraf ettim. bir adım yaklaşarak. Böylece onunla özel olarak konuşabilirdim. "Nerede o?"

"Matthews'le bir görüşmesi var," diye cevap verdi Malcolm. Okulun müdüründen bahsediyordu. "Saat tam sekizde. Sana söylememi istedi."

"Ah." İçimde yükselen umudu bastırdım. Bundan anlam çıkar-mamalıydım. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Malcolm, dikkatini tekrar bana vermeden önce hızlıca Ezra'ya doğru baktı. Parmaklarının arasındaki not kâğıdını bana uzatıyordu. "Bu telefon numarası. Lanet normal ergenler gibi mesajlaşmıyorsanız ya da Snapchat'ten yazışmıyorsanız ne yapıyorsunuz bilmiyorum ama bunu vermemi istedi."

"Teşekkür ederim." Kâğıdı elime alıp sıkıca sardığımda köşeleri avucuma batıyordu. "İyi olacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Ezra. Çok destekleyici tavrına karşılık Malcolm ona pis bir bakış attı. "Uzaklaştırılabilir. Şerefsiz bunu hak etti."

"O bir Lancaster," diye ekledi Malcolm, Ezra'yı duymazdan gelerek. "İyi olacak."

Ezra'nın bakışlarındaki düşmanca parıltıyı görebiliyordum. Natalie'yle flört ettiklerini de anımsıyordum. O yakınlaşmaya çalışsa da Natalie onu görmezden geliyordu.

Onun yerine hep Crew'a bakıyordu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim Malcolm'a. Bu noktada her şey sinir bozucu olsa da nazıktım, kendime engel olamıyordum. Başını salladı. Ezra alayla güldü.

Onların yanından ayrıldıktan sonra okula girip hiç vakit kaybetmeden bir duvara yaslandım ve Crew'ın numarasının yazdığı kâğıdı açtım.

MONICA MURPHY

Bir şey daha yazmıştı.

Bunu alınca bana mesaj at, Küçük Kuş. Seninle konuşmam gerekiyor.

Kalbim göğsümde hızla atarken telefonumu çıkartıp numarasını tuşladım ve hızla bir mesaj gönderdim.

Ben: Ben Wren. Konuşabileceğin zaman bana yaz.

Birkaç dakika duvara yaslanıp bekledim. İnsanların yanımdan geçip sınıflarına gitmelerini izliyordum. Hepsi aralarında konuşuyor, fısıldaşıyor, dedikodu yapıyorlardı. Kahkaha atıp Natalie ve Crew'ın açığa çıkmasından bahsediyorlardı.

Bu beni üzdü. Daha kötüsü kızdırdı çünkü gerçekte neler olduğunu bilmiyorlardı. Hepsi dün gece Crew ve Natalie'nin birlikte olduklarını zannetse de olay bu değildi.

Beni bırakır bırakmaz Natalie'yle buluşmazdı, değil mi?

Hayır. Mümkün değildi.

Sersem bir şekilde İngilizce sınıfına ilerlerken başım eğikti ve etrafımda olanlara dikkatimi veremiyordum. Sırama kendimi bıraktığımda arkamdaki sıranın boş olması, Crew'ın ortalarda olmaması canımı sıkıyordu. Sınıfı süzerken bakışlarım Figueroa'ya takıldı. Çoktan beni izliyordu. Sınıfa tekrar baktığımda Maggie'nin burada olmadığını fark ettim.

Hiç düşünmeden ayağa kalkarak masasına yaklaştığımda yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. İlgiyle parıldayan bakışları üzerimdeydi.

Keşke yüzüne bir tokat atıp yaptığı kötü şeyler için ona bağırıp çağırarak cesaretim olsaydı. Umursamazdı.

"Wren. Bu sabah sana nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi rahattı.

Maggie'nin yanımdan ayrılmasının üzerinden bir saat bile geçmemişti. Üzgün, onun bebeğine hamile olan Maggie, onunla konuş-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

mak için yanımdan ayrılmıştı. Ancak o yerinde hiç sarsılmamış bir şekilde otururken Maggie burada değildi bile.

Konuşmalarına ne olmuştu? Maggie'yi görmezden mi gelmişti?

"Maggie nerede?" diye sordum. Sesim düz ve hiç dostça değildi.

Kendim değilmişim gibiydi.

Kaşlarını çatarken düşmanca tavrımı sezmişti. "Bilmiyorum. Sınıfa henüz gelmedi. Zil yeni çaldı-" Tam da bunu söylerken zil çalarak sözünü kesti. "Üç dakikası daha var," dedi zil sustuğunda. "Her an gelebilir."

"Yurttan çıkıp sizinle konuşmak için direkt buraya geldiğini biliyorum," dedim. Her şeyi bildiğimi anlamasını istiyordum.

İfadesinde bir duygu ortaya çıksa da hızla kendine çekidüzen verdi. Boş bir tuval gibiydi. "Hayır, gelmedi."

"Geleceğini söylemişti."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Onunla dün gece buluşmadığınız için üzgündü."

Koyu renk gözlerine şimdi tamamen öfke yayılmıştı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorsun sen."

"Ah ama biliyorum. Dün akşam onunla buluşman gerekiyordu fakat iptal ettin. Seninle konuşmak istedi be-"

"Dur. Kes sesini." Sesi sertti, gözleri neredeyse siyaha dönmüştü. "Bu işe karışma, Wren."

Ona bakarken benimle bu kadar sert konuşması tedirgin olmama sebep oldu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum."

Yalan söylüyordu.

"Gitti mi? Gidip onu bulayım mı? İyi olduğuna emin olayım mı?"

"İyi olacak," diye cevap verdi. "Git ve otur."

Artık ben de umursamıyordum. Tüm hassasiyetimi tıpkı onun gibi kenara bırakmıştım. Bildiğimi öğrenmesini istiyordum... Hem de her şeyi.

“Ona yaptıklarının bedelini ödeyeceksin,” derken sesim pürüzsüzdü. Hislerimi tamamen kontrol altına almıştım. “Doğru olanı yapıp onunla ilgilenmen gerekiyor.”

Hiçbir şey söylemese de sağ elini yumruk yapıp yavaşça masasına vurmaya başladı.

“Daha on yedi yaşında ve umutsuzca sana âşık,” diye devam ettim. Omzumun üzerinden hızla bizi izleyen birileri var mı diye baktım. Kimse yoktu. Hepsi kızların sınıfta Fig’le konuşmalarına alışıktı. “Neden bilmiyorum ama belli ki bir şöhretin var. Bunu her yıl yapıyorsun.”

“Sanki şerefsiz sevgilin sana söyleyene kadar senin neler olduğundan haberin varmış gibi konuşma,” dedi Fig alayla. Az önce onu suçladığım şeyi kabul etmiş sayılırdı. Arkadaş canlısı, havalı İngilizce öğretmenini oyunu bitmişti. Şimdi sadece acınası, kızgın bir adamdı. Sesini alçaltsa da artık birilerinin duymasını umursuyor muydu bilmiyordum. “Crew nerede peki? Ah, doğru, dün gece Natalie Hartford’la takılırken yakalandı. İkisi de büyük ihtimalle uzaklaştırılacak.”

Kelimeleri, kalbe saplanan bir bıçak gibiydi. Bunu sadece beni üzme için söylüyordu ve başarmıştı.

Arkamı dönerek sırama geçtim ve yerleştikten sonra kapıya baktım. Maggie’nin gelmesini istiyordum.

Crew’ın da gelmesini istiyordum.

Ancak ikisi de gelmedi.

OTUZ CREW

MÜDÜR MATTHEWS'UN ofisinde, hemen masasının karşısındaki sandalyede oturmuş, telefonda babamla konuşmasını izliyordum. Hoparlör açık olduğundan Reginald Lancaster'ın hakkımda söylediği boktan her şeyi duysam da umurumda değildi.

Sadece buradan çıkmak istiyordum. Wren'le konuşmalıydım. Şüphelerini gidermek ve dün gece olanları anladığına emin olmak istiyordum.

“Normalde yasak saatinde kampüste gezen öğrencileri uzaklaştırmamız gerekiyor,” dedi Matthews. Ondan önce babam, üç dakika boyunca odaklanamıyor olmamdan başlayıp okulu da insanları da umursamadığım için bir nutuk çekmişti. “Sömestr ve finallere çok az kaldığı için ders sonrası oğlunuzun da Bayan Hartford'un da okulda kalıp hatalarını gözden geçirmelerinin daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Babam boğazını temizler gibi bir ses çıkardı. “Çok yumuşak davranıyorsun Matthews.”

Matthews kazanamazdı. Beni uzaklaştırsa babam sinirlenecekti. Serbest bıraksa yine sinirlenecekti.

“O zaman ders sonu mecburi olarak okulda kalacaklar,” diye

önerdi Matthews, bakışları bana döndü. Eğer yapabilirsem ona hareket çekerdim ama kendime engel oldum. "Haftanın kalanında."

Okkalı iki gün. Aman ne önemli.

"Hangisinin daha iyi olacağını düşünüyorsan artık." Babamın bu konuşmayla işinin bittiğini anladım. "Crew!"

"Evet, efendim?" Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Aptalca davranmaya son verip lanet olası hayatın boyunca bir kez olsun önüne bak. Beni anlıyor musun?"

Babamın kullandığı kelimelere karşı Matthews irkildi. İstediginde serinkanlı, sakın biri olabiliyordu.

Olamamıştı.

"Anlıyorum," dedim.

Babam aramayı sonlandırdığında Matthews iç çekerek telefonu kapatmak için tuşa bastı. Dirseklerini dağınık masasına dayayarak ellerini kavuşturdu. "Bunu yaparak kendimi riske atıyorum."

Sandalyemde öne eğilerek fırsatı değerlendirdim. "Doğruyu söylediğimi biliyorsunuz. Natalie, Bay Figueroa'yla buluşmasından dönüyordu. Arabasını gördüm. Arabanın içinde onu gördüm. Kızı öptüğüne de oldukça eminim."

Matthews geri çekildi. "Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz değil."

"Ona bir ödevde falan yardım ediyor olamaz mı sence?"

Ah, tatlı, aptal, Müdür Matthews. Konu Figueroa olunca neden herkes inkâr ediyordu?

"Akşam saat ondu. Ödevine yardım ettiğini zannetmiyorum," dedim duygusuzca. "Natalie'nin, onun İngilizce derslerinden birini bile aldığını sanmıyorum."

Matthews iç çekti. "Almıyor. Kontrol ettim."

"Söylemiştim."

"Bu ciddi bir iddia, Crew. Açığa çıkarsa bir adamın kariyerini tamamen ipin ucuna atarsın."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Açığa çıkacak çünkü size söyledim ve kanunen bunu yetkililere bildirmeniz gerekiyor." Fig'i gımmazladığım için çok iyi hissediyordum. Kariyerinin mahvolması umurumda bile değildi. Olması gereken tam da buydu zaten. "Burada öğretmenlik yapmaması gerekiyor. Yıllardır bu dedikodular dönüyor. Hiç mi duymadınız?"

Matthew iç çekti. "Yıllardır onunla ilgili dönüp dolaşan dedikodular vardı. Arkadaş canlısı bir İngilizce öğretmeni, gerçekten öğrencilerini umursadığı için çok dikkat çekti, bir kısmı negatif düşünüyordu. Adam bu okulun demirbaşı olmuş. Benden daha uzun süredir burada."

"Bu da reşit olmayan kızları oyuna getirmesi için yeterli demek." Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Sadece Figueroa hakkında konuşmak için kimsenin gelmediğini söylüyorum. Dedikoduları duydum ama hiç gerçek bir kanıt görmedim."

"Tamam, artık rapor yazabilirsiniz, kanıtınız var. Ben. Onları gördüm." Yerimden kalktım. "Artık sınıfa gidebilir miyim?"

"İlk dersin ne?"

"İleri Seviye İngilizce," dedim sırtarak. Figueroa'yı görecek olmak umurumda değildi. Onu mahvetmişim ve bunun hakkında hiçbir fikrinin olmaması eğlenceliydi.

Ayrıca Wren'le konuşmam gerekiyordu. İyi olduğuna emin olmalıydım. Muhtemelen kampüste dedikodu yayılmıştı ve herkes Natalie ile benim hakkımda konuşuyordu.

Malcolm, Ezra'nın öfkeli olduğu konusunda beni uyarmıştı. Geçen gece onun kızını çalmaya çalıştığımı düşünüyordu.

Ahmağın nelet olup bittiğinden haberi yoktu. Natalie'yi kendinden çaldığı için şerifsiz Fig'i suçlamalıydı.

Matthews'in ofisinden ayrıldıktan birkaç dakika sonra Natalie'nin idare odasında oturduğunu gördüm. Zannedliyordum ki konuşmak için sırada o vardı. Bakışları benimle buluştuğunda yerinden kalkıp bana yaklaştı.

MONICA MURPHY

"Ona ne söyledin?" diye sordu. Matthews'in sekreteri Vivian'a bakarken sesini kısık tutmuştu. Kadın merakla bizi izliyordu.

"Her şeyi."

Natalie'nin gözleri irileşti. "Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

"Aşığına gammazlamak zorundaydım, Nat. Üzgünüm ama her dönem kızları mahvetmesini izlemekten yoruldum. Hak ettiği buydu." Yürümeye başladığımda Natalie, kolumdan tutarak şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde çekti. Dönüp ona baktıktan sonra elinden kurtuldum. "Senin sorunun ne?"

İfadesine panik yayılmıştı. "Yapamazsın. Yapmış olamazsın."

"Çok geç."

Başını iki yana salladı. "Anneler olanları öğrendiğinde beni gebertecekler. Ne yaptığının farkında bile değilsin. Başka kimseyi düşünmüyorsun. Sadece kendini düşünüyorsun."

"Hadi ama gerçeği söyledim," diye hatırlattım. Gördüklerimi Matthews'e itiraf etmem gerekiyordu. "Onun için suçu üzerime almayacağım."

Bakışlarımız birbirine odaklanmıştı ve bana vurmak istediğini söyleyebilirdim. Tokat atmak. Bacağımı tekmelemek. Herhangi bir şey. Şu an bana çok kızgındı ama umurumda değildi. Doğru şeyi yapmalıydım.

Natalie'nin tüm tavrı değişti. Bir anda doğruldu. İfadesi daha net, sesi sakindi. "Yalan söylüyorsun." Bunu Vivian'ın duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece buluştuk. Takıldık. Sonra yakalandık. Sadece kabul etmek istemiyorsun. Kıymetli küçük bakiren diğer tarafta beni becerdiğini bilsin istemiyorsun," dedi Natalie. Ses tonu gülümsemesi kadar tatlıydı.

"Bayan Hartford, kelimelerinize dikkat edin," diyerek azarladı Vivian.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Matthews ofisinden çıkarak Natalie ve benim konuştuğumuz yere yaklaştı. "Gelin, Bayan Hartford. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet, gerçekten öyle." Arkasını dönüp Matthews'ın ofisine girmeden önce Natalie'nin yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Ofisin kapısını ardından kapattı.

Hızla oradan çıkmadan önce Vivian'dan derse giriş fişimi aldım ve Figueroa'nın sınıfına doğru ilerlemeye başladım.

Lanet Natalie. Matthews'e bambaşka bir hikâye anlatarak benim yalancı bir şerefsiz konumuna düşmeme sebep olacaktı. Hem de kıymetli Fig'ini korumak için. Bu sabah kampüste dönen bütün dedikoduları kabul edecekti.

Wren'le değil, onunla takıldığımı söyleyecekti.

Wren'in bana kefil olup olmayacağını merak ettim. Tabii ki bu, dün akşam gizlice benim odama girdiğini itiraf etmesi anlamına geliyordu. Güvenilir bir tanık olsa da bunu yapmayacağına emindim. Matthews, hepimizin aksine ona inanırdı.

Ancak benim küçük kuşum başının belaya girmesini istemiyordu.

Hiç.

Benim kötü bir şöhetim vardı. Muhtemelen onu yalnız bırakıp kendisi olmasına müsaade etmeliydim. Sikrit.

Tadını almıştım. Daha fazlasını istiyordum.

Sınıfa girer gitmez sarıyeler içinde Figueroa'nın masasına ilerleyerek derse giriş fişini önüne atım.

"Yine geç kaldın," dedi. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Senin sayende," dedim sertçe. Onu dün gece Natalie'yle gördüğümü bilmesini istiyordum.

Ne dediğime kafa yormadı bile. "Git otur ve makalene başla. Ya da okumana. Hangisini yapman gerekiyorsa artık. Kimseyle konuşma. Anladın mı?"

"Patronum değilsin," diye karşı çıktım öfkeyle. Bana kendimi kü-

MONICA MURPHY

ük bir çocukmuşum gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. Bu şerefsizi alaşağı edebilirdim.

Eğer şansım olsa ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdim. Bunu hak ettiğine emindim.

“Ben, senin öğretmeninim ve dediklerimi dinleyeceksin. Son birkaç haftadır küstahça cevaplarına katlandığım yeter. Yerine geç.” Bakışları benden ayrılmadı. “Şimdi.”

Wren’in bana baktığını hissedebiliyordum. Ona doğru döndüğümde yüzündeki suçlu ifadeyi gördüm. Üzgün görünüyordu. Tabii ki üzülürdü. Son birkaç saatte bir sürü boktan şey olmuştu.

Gidip arkasına oturdum ve sıramın üzerinden eğilerek ona mümkün olduğunca yaklaştım. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

Başını yana çevirdiğinde yüzüne baktım, keşke onu öpebilseydim. Hiçbir şey söylemese de başını salladı.

Siktir. Her şey karışmıştı.

Tamamen karmakarışıkta.

OTUZ BİR WREN

CREW, BANA BU KADAR yakinken onunla konuşamıyor olmak ızdıraptı... Soracak bir sürü sorum vardı ve hepsi dün gece Natalie'yle aralarında ne olduğuyla ilgiliydi.

Bunun bir tesadüf olduğuna, bir şekilde birbirleriyle karşılaştıklarına inanmak istiyordum. Ancak her zamanki gibi şüphe içimi kemiriyordu. Daha birkaç hafta önce benden nefret ediyordu. Eline geçen her fırsatta beni kızdıyordu. Bunun, Crew'ın oynadığı bir rûr oyun olmadığını kim söyleyebilirdi? Bana yaklaşmak ve beni rûm okulun maskarası hâline getirmek istemediğini nereden bilebilirdim?

Bu düşünceyle midem çalkalanmaya başladı. Tanrım, sanırım kusacaktım.

Omzuma dokunduğunda arkamı döndüm. Bakışları benimle buluştuğunda yüzümdeki endişeyi görmüş olsa da umursamadı. İfadesi müthiş ciddiydi. "Bir kâğıt alabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii?"

"Çantamı odamda unuttum," diye açıkladı. "Kitabım da yok."

"Bendeki kopyayı ödünç almak ister misin?" diye önerirken kendime vurmak istedim.

Ona karşı bu kadar nazik olmaya son vermeliydim. Bunu hak etmiyordum olabilir.

"Evet. Lütfen."

"Wren. Crew." Figueroa'nın ifadesi katıydı. Bu sabah ekstra sert davranıyordu ki bunun, benimle ve kendisiyle yüzleşmiş olmamla alakalı olduğuna emindim. Dersin başında Maggie'ye nerede olduğunu sormak için bir mesaj atmışım ama henüz cevap vermemişti. Endişeliydim.

"Eşyalarımı unuttum. Bana yardım ediyor," dedi Crew, Fig'e.

Crew'a birkaç tane kâğıt, bir kalem ve *Muhteşem Gatsby*'nin kopyasını uzattım. Alırken parmakları, parmaklarıma değince titredim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Rica ederim." Önüme dönerek derin bir nefes aldım. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Dün akşam aramızda geçen her şeyi hatırlıyordum. Her bir parçasını. Pişman olmak istemiyordum.

İçimden bir ses olabileceğimi söylüyordu. Belki de aramızdakiler görüldüğü gibi değildi. En başından beri beni kullanıyor olabilir miydi? Ya Crew son birkaç haftadır söylediklerinin ve yaptıklarının hiçbirini içinden gelerek yapmıyorduyorsa...

Utançtan ölürdüm. Onunla birt daha asla karşılaşmak istemezdim.

Dersin kalanında ki geç geldiği için on beş dakika kalmıştı, sessizdi. Zil çalar çalmaz yerinden fırlayıp sıramın başına geçip kitabı, üzerinde katlanmış bir kâğıtla masama bıraktı. Merakla ona baktım.

"Benimle öğlen, çocuklarla bizi yakaladığın yerde buluş. Yeri biliyor musun?" Kaşlarını kaldırdı.

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Tamam."

Verdiğim kalemi kiraba hafifçe vurdu. "Burada yazanı oku."

Tekrar başımı salladım. Notu kastettiğini düşünüyordum.

Bakışları dudaklarıma odaklanmıştı, "Görüşürüz. Küçük Kuş," diye mırıldandı.

Hızlı bir şekilde gittiğinde eşyalarımın hepsini çantama attım. Fig konuşmaya başladığında sınıftan çıkmak üzereydim.

"Ondan uzak durman gerekiyor biliyorsun. Sadecce kalbini kıracak."

Ona ters bir bakış attım. "Bu bir uyarı mı?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Sadece güvende olmanı istiyorum, Wren. O çocuk kesinlikle güvenli değil. Halihazırda senin ve Natalie'nin kalplerini kendine oyuncak etmiş."

Bu konuyu açmasına sinir oldum. Diğer herkes gibi o da dedikodulara inanıyordu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu ben hiçbir şey söylemeyince. "Onu bir başkasıyla paylaşmak mı?"

Sanki kişisel hayatımla ilgili fikir vermesini istemişim gibi benimle ilgili söyledikleri, varsayımları beni rahatsız etmişti. Bu adam sanki hakkı varmış gibi sürekli sınırları aşıyordu.

"Ne yapman gerekiyor biliyor musun?" dedim çantamı omzuma atarken.

Fig kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kendi kahrolası işine bak."

Onun hiçbir şey söylemesine müsaade etmeden sınıftan çıktım. Bir öğretmeniyle öyle konuşmuş olmam beni şoka sokmuştu. Onunla cidden kaba konuşmuştum. Normalde bunu asla yapmazdım.

Asla kötü kelimeler konuşmazdım. Crew'la biraz vakit geçirmiş olmama rağmen sanki değişiyordum. Daha güçlü oluyordum. Sesi mi buluyordum.

Sanırım bu hoşuma gitmişti.

İkinci dersime doğru koşarak rekor sürede sandalyeme yerleştim. Çantamdaki kâğıdı çıkartırken ellerim titriyordu. Kâğıdı açtığımda içinde bir not yazdığını fark ettim. Titreyen parmaklarımla kâğıdı düzelterek kalın, karmaşık el yazısını okumaya çalıştım.

SAKIN kimseye bunu okutma. Dün gece sen içeri girdiğinde Figueroa'nın, Natalie'yi otoparka bıraktığını gördüm. Natalie'nin karşısına çıktığımda sinirlendi. Bana saldırıya çalıştı. Yakalandığımızda olan şey bundan ibaret. Onunla takılmıyordum. O, Fig'e takılıyordu. Dedikodulara inanma. Devamını öğlen anlatacağım. Lütfen bana inan.

Dipnot – Seni ve o lolipodu düşünmeden edemiyorum.

MONICA MURPHY

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığında notu *Muhne-
per* *Gatsby*'nin arasına koyarak kitabı çantama attım.

Ona inanıyordum. İnanmak zorundaydım. Benimle tüm yaşa-
nanlardan sonra hemen ardından Natalie'ye gitmesi mümkün de-
ğildi. Sadece... Aklım bunu bir türlü almıyordu.

Sanki beynim izin vermiyor gibiydi.

Sabahın kalanını zor bir şekilde atlattım. Gözlerim sürekli Ma-
ggie'yi arıyordu ama henüz bana mesaj atmamıştı. Diğer yandan da
Crew ve Natalie hakkındaki dedikoduları duymazdan gelmeye çalış-
şıyordum. İnsanlar sınır tanımıyordu.

Herkesin konuştuğu tek şey buydu.

Öğle vakti geldiğinde aklım karmakarışık olsa da dağılmamaya
çalışıyordum. Maggie hâlâ ortalarda yoktu. Crew'la buluşmam gere-
kiyordu ama söyleyeceklerini duymaktan korkuyordum, tabii onun-
la buluşmamam mümkün değildi.

Onu görmek zorundaydım. Rahatlamam gerekiyordu.

Beşinci dersten çıktığımda koridorda Natalie'yle karşılaştım.
Gözlerimiz bir anlığına kesiştiğinde, bildiğini fark ettim. Sanki tüm
dünyamı alt üst ettiğini ve bu noktadan geri dönemeyeceğimi bili-
yormuş gibi şeytani bir şekilde sırıyordu.

Gerçekten de umursamıyordu.

Pes etmekten nefret etsem de bakışlarımı ilk ben kaçırdım. Kori-
dorda herkesin önünde onunla yüzleşmek istemiyordum. Yoksa her
şey daha da zorlaşırdı.

Tanrım, gerçekten, gerçekten onu sevmiyordum.

Dışarı çıkarken tauntumu giyerek omzumun üzerinden bana ba-
kan kimse var mı diye kontrol ettim. Dışarısoğuktu ve neredeyse
herkes yemekhanedeydi. Keşke ben de orada olsaydım.

Ya da olmasaydım.

Dürüst olmak gerekirse buradan koşarak uzaklaşıp bir daha dön-
mek istemiyordum. Tercihen Crew yanımda olabilirdi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Crew ve arkadaşlarını uyuşturucu kullanırken yakaladığım yere doğru ilerlemeye başladım. Sanki o an, uzun zaman önceymiş gibiydi. Çok kısa sürede bir sürü şey olmuştu ve çok bunaltıcı bir durumdu.

Crew'ı orada sırtı bana dönük bir şekilde, gökyüzüne bakarken gördüğümde durdum.

Sanki arkasında olduğumu hissetmiş gibi bana döndü. Kontrolsüz bir şekilde ona doğru koşmaya başladım. Kollarını genişçe açtığında kendimi resmen üstüne attım. Bana sıkıca sarılırken dudakları alnıma dokundu. Sert, sıcak bedeni; Maggie sabah kapımı çaldığı andan beri bedenimi terk etmeyen ürpertiyle çarpışmıştı.

"Küçük Kuş, titriyorsun," diye mırıldandı şakağıma doğru. Ardından küçük bir öpücük kondurdu.

Kendimi ona bırakırken gözlerimi kapatmış beni sıkıca sarmasının tadını çıkarıyordum. "Her şey mahvoldu."

"Biliyorum. Ancak seçeneklerimiz var." Parmağıyla çenemi tutarak yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Ya yeni bir skandal çıkana kadar görmezden geleceğiz ya da..."

Kaşlarını çattım, bu seçenektan nefret etmiştim. "Ya da ne?"

İç çekti. "Ya da Figueroa'yı açığa çıkartıp dün gece Natalie'yle olduğunu herkese söyleyeceğim."

Ah, doğru. Bunu henüz tartışmamıştık bile.

"Gerçekten dün gece Natalie'yle onu mu gördün?"

"Sen içeri girdikten sonra biri arabasını otoparka çekti. Bir çalının arkasına eğildim. Figueroa'nın arabası olduğunu fark edince kimin ineceğini görmek için beklemeye başladım. Maggie olduğunu düşünüyordum."

"Dün gece onunla buluşması gerekiyordu," diye fısıldadım. "Ona mesaj atıp bir işi çıktığını söylemiş. Maggie bana bu sabah anlattı."

"Evet, çünkü Natalie'yle birlikteydi." Crew'ın ifadesi şiddetliydi. "Matthews'a ne gördüğümü anlatam. Yetkililere bildirmesi gerekiyor. Maggie reşit değil."

MONICA MURPHY

"Bu Maggie'yi perişan edecek. Ona âşık." Hamile olduğundan bahsetmedim.

"Sonunda, doğru şeyin bu olduğunu anlayacaktır. Adam tuhaf biri. Aynı dönem içinde iki kızla birden oynuyor, ayrıca bunu yıllardır yapıyor." Yüzünü buruşturdu. "Şansını deneyeceği sıradaki kişi sendin. Öyle olduğunu biliyorum."

Bu düşünceyle ürperdim. Oyununa gelir miydim? Crew gelip de dünyamı yerle bir etmemiş olsa, ona inanabilirdim. Bilmiyordum. Hiçbir zaman bilemeyecektik. "Şu an muhtemelen benden nefret ediyor. Dersin sonunda ona, işime karışmamasını söyledim ve sınıftan çıktım."

Crew'ın kaşları havalandı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. Ona söylediğim şey için kötü hissetsem de hak etmişti. Beni Crew'la ilgili uyardığından bahsetmedim. "Bir daha asla bir öğretmenime karşı gelmeyeceğim."

Gülümsedi. "Küçük kuşumun kanatları varmış."

"Kes şunu." Gözlerimi devirdim.

"Bu doğru." Parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirdi. "Şu an dönen dedikodular canımı sıkıyor. Natalie bunlara son vermeyecek. Matthews'a dün gece yakalanmadan önce buluştuğumuzu söyledi."

Midem kasılıyordu. "Cidden mi?"

Başıyla onayladı. "Figueroa'nın yakalanmasını istemiyor. Biliyorum. Neden hepsi o herifi bu kadar savunuyor? Hak etmiyor bile."

Elimi montunun ön kısmındaki kalın yünlere koydum. "Bana şu an dürüst ol, Crew."

Bakışları karardı. "Hangi konuda? Sana gerçeği söyledim."

"Yani gerçekten dün gece Natalie'yle takılmadınız mı?" Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Zar zor duyuluyordu.

"Hayır," dedi hararetle. "Seninleydim. Düşünebildiğim tek şey sensin ve tadının ne kadar güzel olduğu."

Soğuk havaya rağmen yanaklarım kızardı. "Crew."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Ciddiyim." Başını yana eğerek yüzümü kendine yaklaştırdı. Kulağıma çarpan nefesi sıcaktı. "Seni düşünmeden edemiyorum."

"Ben de seni düşünmeden edemiyorum," diye fısıldadım.

"Natalie her şeyin içine sığıyor. Kendi işime bakıp arabayı gördüğümde yürüyüp gismeliydim. Tahmin etmeliydim." Dudaklarını yanağıma bastırırken beni içine çekiyor gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve alnımı göğsüne yasladım. "Ondan hoşlanmıyorum. Yine de doğru şeyi yaptın, Crew."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı sallayarak ona baktım. "Evet."

Beni o kadar nazikçe öptü ki neredeyse ağlamak istiyordum. Bu çocuğun böylesine tatlı olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Bu akşam filmi bitirmek için gelecek misin?"

Bunu bir şifre olarak kullandığına emindim.

"Gelmemeliyim," diye cevap verdim. "Muhtemelen herkesin gözü üzerinde olur."

Ondan yayılan hayal kırıklığını hissetsem de bunu riske atamazdım ve o da farkındaydı. "Belki yarın? Cuma günü. Yasak saati o kadar erken değil. Yoksa eve mi gideceksin?"

"Sömestr gelene kadar eve dönmeyeceğim."

Doğrularak beni kendine çekti. "Tatilde nereye gideceksin?"

"Hiçbir yere. Evde vakit geçireceğiz." Duraksadım, niye sorduğunu merak ediyordum. Sonra ben sordum. "Sen eve mi gideceksin?"

Başını salladı. "Ailemin, Upper East Side'daki dairesinde olacağım."

"Ah." Ailelerimiz komşu sayılırdı. "Belki birbirimizi görebiliriz."

Küçük bir gülümseme yakışıklı yüzüne yayıldı. "İster misin, Küçük Kuş?"

Sesi şaşkın geliyordu.

* New York'ta bir mahalle -çn.

"Bilmiyorum." Bir omzumu silktiğimde montumun altına uzanarak beni gıdıklamaya başladı. "Dur! Gıdıklanıyorum!"

"Umursadığını biliyorum, umursamıyormuş gibi davranma." Beni o kadar yakına çekmişti ki bedenim tamamen ona yaslanıyordu. Bedenlerimizin alt kısmı birbirine yapışmış gibiydi. "Benden hoşlandığını itiraf etmende sorun yok."

"Etmemeliyim," dedim dürüstçe. "Son zamanlarda bana yaşattıklarından sonra. Hatta son üç yıldan sonra."

Bakışları karardı. "Ben şerefsizin tekiyim."

"Evet, öylesin," diyerek ona katıldım.

"Küçük Kuş." Sesi şaşkındı.

"Ben söylemedim... Sadece sana hak verdim." Gülümsedim.

O da gülümsedi.

"Her şey yoluna girecek," dedi. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. "Söz veriyorum."

Beni öptü.

Karşı koyamadım.

Ona inandım.

OTUZ İKİ WREN

YILLARDIR, CUMA GÜNÜNÜN gelmesine hiç bu kadar sevinmemiştim.

Bazen cuma günleri üzgün olurdum. Okula sıkışıp kaldığım için ailemi özlerdim. Başlarda yatılı okula alışmak zordu. Tanımadığım biriyle aynı odayı paylaşmak, kendime vakit ayıramıyormuşum gibi hissetmek... Elimden gelenin en iyisini yaparak eninde sonunda alışmıştım.

Cuma günleri zordu. Bazen hâlâ zorlayıcı olabiliyordu. Özellikle de son zamanlarda arkadaşlarımdan daha da uzaklaştığım için. Bir oda arkadaşımın olmasını özlediğim o âna kadar kendi odam olacağı için çok heyecanlıydım. Ancak zorla da olsa konuşacak birinin olmasını özlüyordum.

Sadece bir ay önce, ne kadar da acınası hissediyordum.

En azından önümüzdeki hafta, sömestr tatili yaklaştığı için iple çekeceğimiz bir şey vardı ve zaman hızlı geçecekti.

Acaba Crew'la tatilde gerçekten görüşecek miydik?

Umarım görüşürdük.

Bir kek ve kahve almak için erkenden yemekhaneye gittim. Maggie'nin sırada olduğunu gördüğümde aniden duraksadım. Hızlıca

onu doğru giderken bakışlarımız kesişti. Sıradan ayrılarak bana sıkıca sarıldı.

“Sana mesaj atmadığım için üzgünüm. Dün çok... zordu.”

Yavaşça ondan ayrılarak etrafımıza baktım. İnsanlar açık bir şekilde merakla bize bakıyorlardı. “Özel bir yerde konuşmak ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Bunların hiçbirisi yaşanmamış gibi davranmayı tercih ederim.”

Ona karşı çıkıp durumu yönetirken yapacağı en sağlıklı şeyin bu olmadığını söylemek istedim ama başından geçen şeylerin nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok bunalmış olmalıydı.

Fig denkleminde Natalie'nin rolünü de bildiğini sanmıyordum.

“Bu hafta sonu eve gideceğim,” dedi sıranın arkasına ilerlerken. “Annemle konuşmam gerekiyor.”

“Ona anlatacak mısın?”

“Her şeyi değil,” diye fısıldadı. “Sadece bu kısmı.”

Elini karnının yakınlarında gezdirdi.

Hâlâ lisedeyken anneme hamile olduğumu söylediğimi hayal dahi edemiyordum. Aklını kaçırdı. En zarif şekilde, tabii. “Peki, şeyi merak etmeyecek mi...”

“Franklin'in olduğunu söyleyeceğim.”

Bir saniye, şimdi de yalan mı söyleyecekti? Yüzümdeki şaşkınlığı gördüğüne emindim.

“Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Fig'in başını belaya sokmak istemiyorum,” dedi Maggie sıkıntıyla. “Bir yolunu bulacağız. Eninde sonunda.”

Ona, Natalie'nin Fig'le olduğunu söylemedim. Bu onun yıkılmasına sebep olurdu ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ya bana inanmazsa ne olacaktı?

Lise boyunca tüm dramalardan habersiz şekilde vaktimi geçirmiştim. İnsanların gündelik olarak karşılaştıkları sorunlardan habersizdim. Şimdiyse boğazıma kadar batmıştım...

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Olan biten bir sürü şey vardı.

"Crew'dan ötürü üzgün müsün?" Yüzüne anlayışlı bir ifade yayıldığıda Crew ve Natalie'den bahsettiğini fark ettim.

Yirmi dört saat öncesiyile kıyaslayınca dedikodular durulmuştu ama hâlâ koridorlarda fısıltılar ya da sınıflarda kıkırdamalar devam ediyordu. Çünkü psikoloji dersi tamamen bir eziyetti. Natalie de sınıftaydı. Tüm gün boyunca sınıfın köşesinden dik dik bize bakmış ve kendisiyle konuşmaya çalışan zavallı Sam'i görmezden gelmişti. Ezra, tamamı Crew'a yöneltilen aşağılamalarına devam etmişti.

Kâbus gibiydi.

Tekrar yüzleşmek zorunda olduğum ama en azından Crew'un hep yanımda olup her birine öfkeyle baktığı bir kâbus olacaktı.

Seksi sayılırdı.

Böyle bir şeyi çekici bulmamam gerekiyordu ama buluyordum.

"Doğru değil," dedim Maggie'ye. Kaşlarını çatması canımı sıktı.

"O gece Natalie'yle değildi. Karşılaşmışlar."

"Ah, Wren. Sana böyle mi söyledi?"

Gördüğüm kadıyla benim için üzülmüyordu. İngilizce öğretmemizin bebeğine hamile olduğunu düşünürsek bu komik sayılırdı.

"Ona inanmak için sebeplerim var," dedim. Sesim biraz kendini beğenmişti. Kendimi korumam gerektiğini hissediyordum ve bundan hoşlanmıyordum. "Senin kendi durumunda olduğun gibi."

Bu, sırada beklemeye devam ederken sessiz kalmasını sağladı. Kahverni ve kekimi sipariş ettikten sonra isimlerimizi seslenmeleri için kenarda beklemeye başladım.

"Apral olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi Maggie. Ben hariç her yere bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana doğru döndü. "Onunla ilgili sebeplerim olmasından bahsederken söylediğin şey. Benim durumum seninkinden farklı. Wren. Ben ona aşığım. İşler ciddi. Sınıfın en kaba çocuğu seni kirletmek

için peşinden koşarken bizim hayatımız değişiyor,” diye açıkladı, burnunu buruşturarak.

Alınmıştım. İstedğim son şey onunla tartışmak olsa da bunu söylediğine inanamıyordum.

“Başından bir sürü şey geçtiğini biliyorum ama bu, benim sorunlarımı küçük görebileceğin anlamına gelmez,” dedim.

“Benimkiler, seninkilerden daha büyük görünüyor,” diye karşı çıktı.

“Ne peki, bu bir yarış mı? Senin haberinin bile olmadığı bir sürü şey var,” dedim Maggie’ye. “Şu an açıklayamam ama sonra anlatacağım.”

“Her neyse.” İsmi seslenildiğinde tezgâha ilerleyerek kahvesini aldı. Kafeinsiz kahvesini. Dönüp bana baktığında yüzünde sanki bana acıyormuş gibi bir ifade vardı. “Umarım kalbin parçalara ayrılırken eğlenirsin.”

Az kalsın, “*Sen de öyle*,” demek üzereydim.

Ancak çenemi kapalı tuttum.

Crew, İngilizce dersine gelmemişti. Ona mesaj attığımda da cevap vermemişti ki bu canımı yakıyordu.

Beni kızdırıyordu da.

Muhtemelen çok hassas yaklaşıyordum ama endişeliydim. Korkuyordum. Neredeydi? Neler oluyordu? Bir şeyler mi değişmişti?

Sadece iyi olduğunu umut ettim. Crew’ı umursamak benim için çok yabancı bir histi. Tabii ki arkadaşlarımı, ailemi umursuyordum ama daha önce romantik bir şeyler yaşadığım kimse olmamıştı. Farklı bir histi. Tüketen bir his.

Biraz da kalp kıran.

Günün kalanında isteksizce rutinlerimi yerine getirdim. Öğle vaktinde kütüphaneye saklanıp İngilizce ödevimi bitirdim. Dün, Crew’la birlikte psikoloji projemizin sunumu için çalışmıştık ve gayet iyi hissediyordum. Skov’a özetimizi teslim etmiştik, bugün de

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

öneri ve ipuçlarıyla özetlerimizi geri verecekti. Fakat çok mızıldıydım. Sürekli Crew'ı ve nerede olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Neden bana mesaj atmamıştı? Bana hızlıca mesaj atamayacak kadar ne yoğunluğu olabilirdi?

Muhtemelen bu yüzden erkeklerden uzak durmalıydım. Başımıza bela dışında bir iş açmıyorlardı.

Son sınıfıma ilerlerken Crew kayıplarda olduğu için muhtemelen Natalie'yle kendi başıma ilgilenmem gerekecekti. Bu yüzden endişeliydim.

Ancak şaşırtıcı şekilde Crew sırasında oturmuş, Malcolm ve dün kendisine kızgın olan Ezra'yla kahkahalar atıyordu.

Natalie orada değildi bile.

Crew beni gördüğünde gözleri parladı. Sınıfın arka tarafına doğru ilerlerken üstüne atlayıp ona sıkıca sarılmamak için kendimi tutuyordum. Onun için bütün gün endişelenmiş olmama rağmen burada oturmuş gülüp şakalaşıyordu.

"Küçük Kuş," diyerek beni selamladı sandalyeme otururken.

Ona baksam da selam vermek için bir şey söylemedim.

Malcolm kıkırdadı. Ezra da alçak bir *aaaaaah* sesi çıkardı.

Crew'sa kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Bunu gerçekten onların önünde konuşmak istemiyorum." Ezra ve Malcolm'a doğru bir bakış attım.

"Ah, hadi ama Wren. Biz onun kankalarıyız. Eğer bizim yanımızda konuşamazsan kimin yanında konuşacaksın?" Malcolm kaşlarını kaldırdı.

"Kes sesini," dedi Crew. "Onu rahat bırak."

Malcolm ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Sadece ruh hâlini neşelendirmeye çalışıyordum. Aranızda hemen sorun çıktığını bilmiyordum."

"Ben de öyle." Crew'ın bakışları bana döndü.

Gözlerimi kaçırdım, üçü de canımı sıkıyordu.

MONICA MURPHY

Etraflarında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Arkadaşlarının önünde bir şeyler konuşurken de rahatsız hissediyordum. Keşke yalnız olsaydık ve beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleseydi.

Skov, birkaç saniye sonra sınıfa girdi. Son zil yalnızca bir kez çalmıştı. Telaşlı bir şekilde elindeki kitapları ve dosya yığınına masasına bırakarak sınıfın karşısına geçti. Ellerini beline koymuş bizi süzüyordu.

“Bunu söylediğime inanamıyorum ama,” dedi dikkatimi çekecek kadar yüksek bir sesle. “Dün gece bütün özetleri okudum ve... Hepiniz doğru yoldasınız. Hiçbirinize verecek ciddi bir önerim yok.”

Hepimiz tezahürat yapmaya başladık. Öğrenciler alkışlayıp bağırırken gülümsemekten kendimi alamadım, içim rahatlamıştı.

“Tamam, tamam. Sakinleşin. Şimdi özetlerinizi size dağıtacağım ve üzerlerinde birkaç küçük önerim olacak. Lütfen okuyup yazdıklarınıza dikkat edin. En büyük endişem, zaman. Hepiniz birbiriniz hakkında çok fazla şey öğrenmiş gibi görünüyorsunuz. Sunumların tamamını gelecek haftaki sınav süremize yetiştirememekten endişeleniyorum,” diye açıkladı Skov.

Masasına ilerleyerek kâğıtları aldı ve dağıtmaya başladı. “Aranızdan birkaçının bugün sunum yapabilecek kadar kendine güveniyor olmasını umut ediyorum. Yapmak istemezseniz sizi kesinlikle anlarım. Size bunu önceden söylemedim.”

Sunumu şimdi yapmayı düşünmek bile dizlerimin titremesine sebep oluyordu. Sınıfın önünde sunum yapmak gibi bir şeye hazırlıklı olarak gelmem gerekiyordu. Hele bir de Crew’la yapıyorsam.

Bana mesaj atmadığı için hâlâ ona kızgındım.

Skov, masanın önüne gelerek özeti bıraktı. “Harika bir çalışma. Sunumunuzu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Uzaklaşmaya başladığında uzanıp kâğıttaki önerilere baktım. Pek bir şey yazmamıştı. Bir sürü güzel yorum ve kâğıttaki birkaç belirli yerde kırmızı ünlem işareti vardı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Bence beğendi," diye mırıldandı Crew, kâğıdı incelemek için eğilirken.

Ona döndüğümde bu kadar yakın olduğunun farkında değildim. "Sana kızgıyım."

"Biliyorum." Parmaklarını elime doğru uzattığında o dokunamadan elimi çektim. "Her şeyi sonra açıklayacağım. Beni çağırdılar. Tüm sabah sorgudaydım."

Kaşlarımı çattım. "Sorgu mu? Kim tarafından?"

"Sonra anlatacağım. Hey." Gözlerimi kırpım. "Sunumu şimdi yapmak ister misin?"

"Ne? Mümkün değil." Başımı iki yana salladım.

"Hadi, aradan çıkartmış oluruz. Skov'un yapıcı yorumlarına bakacak olursak bunun altından kalkabileceğimizi düşünüyorum. Birkaç dakikada hallederiz, biter."

"Topluluk içinde konuşmakran hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Ciddi misin? Sürekli insanlarla konuşuyorsun."

"Öğrencilerle dolu bir sınıfın önünde değil. İkimizin arasındaki benzer ve zıt özellikler hakkında konuşmak yalnızca gözümü korkutuyor."

"Bak, sorun olmayacak. Sadece özeti takip et. Beni takip et. Seni yanlış yola saptırmam." Gülümsedi ve Crew'ın yalnızca gülümseyerek beni sonsuza kadar yanlış yola saptırabileceğini düşündüm.

"Bilmiyorum."

"Yapıyoruz." Karşı çıkmama rağmen elini kaldırdı. Skov onu fark ettiğinde başıyla bizi işaret etti.

"Siz ikiniz, lütfen gönüllü olduğunuzu söyleyin."

Crew elini indirdi. "Evet."

"Çok güzel. Size hazırlanmanız için birkaç dakika veriyorum. Hazır olduğunuzda söyleyin." Skov, masasına ilerlerken sınıfın kalanı kendi aralarında konuşuyordu.

Crew'a dik dik baktım. Ani sunum yapma fikriyle tüm bedenim kaygıyla buz kesmişti. Biraz da titriyordum. "Buna hiç hazır değilim."

MONICA MURPHY

“Wren.” Uzanıp iki elimi de tuttu ve bakışları beni delip geçerken ellerimi hafifçe salladı. “Halledeceksin. O kadar zor olmayacak. En fazla üç dakika konuşacağız ve bu vakti birlikte kullanacağız. Doksan saniye. Hepsi bu. Yapabileceğini biliyorum.”

Bana sanki dünyayı fethedebilirmişim gibi baktığı için içimi az da olsa bir cesaret kapladı.

“Bilmiyorum...”

Tekrar elimi sıktı. “Özetin üzerinden tekrar geçelim.”

Öyle yaptık. Beni işaret ettiğinde kendi kısımlarımı okudum. Crew’ın daha önce sınıf önünde konuştuğunu görmüştüm ve bu, onu hiç rahatsız ediyor gibi değildi. Bende de olmasını isteyeceğim çabasız bir özgüveni vardı.

“Bunu başaracaksın. Hadi.” Yerinden kalktığı anda titreyen bacaklarımla sınıfın önüne doğru onu takip ettim. Skov, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

“Hazır mısın?”

Crew başını salladı. “Evet.”

Bakışları bana döndü. “Sen hazır mısın, Wren?”

Başımı salladım. “Evet,” diye yalan söyledim.

Ne kadar hazırlık yaparsam yapayım hazır olmayacaktım. Sanırım Crew haklıydı.

Bunu aradan çıkartmamız gerekiyordu.

Crew, konuşmaya başladığında onu takip ederek arada söz alıp kendi gözlemlerimi paylaştım. Ben benzerliklerimizi anlatırken o farklılıklarımızı anlatıyordu. Bir süre sonra küçük bir ritim tutturarak sırayla konuşmaya başladık. Daha özgüvenli hissediyordum. Daha dik duruyor, daha yüksek sesle konuşuyordum. Sınıfta birkaç kişi sıkılmış gibi görünse de çoğunluğun ilgisini çekmiş gibiydi. O an bir şeyin farkına vardım.

Bunu en azından Natalie yokken yapıyorduk.

Crew son gözleminden bahsettiğinde bitirmek üzereydik.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Wren benzerliklerimizden bahsederken ben farklılıklarımızı ele aldım. Bahsetmek istediğim bir şey daha var. Wren’i tanımadan önce lolipoplardan pek hoşlanmazdım.” Bakışları bana döndüğünde yüzüne bir sırıtış yayıldı. O an ölmek istedim. “Ancak beni çok lezzetli olduklarına ikna etti, özellikle de paylaştığımız zaman.”

Cebinden birkaç *Blow Pops* çıkartarak sınıfa atmaya başladı. Biri-ni direkt Ezra’ya doğru attığında tek eliyle yakalamıştı.

Tamam. Beni utançtan öldürmeye çalışıyordu belli ki.

“Hepsi bu,” dedim. Sesim zayıf çıkmıştı.

Skov alkışlamaya başladığında sınıf da ona katıldı. “İlgi çekici bir nokta Crew. Neden paylaşma gereği duyduğunu bilmiyorum ama ikiniz sonunda birkaç ortak özellik bulduğunuz için mutluyum. Bulacağınızı biliyordum.”

“Teşekkürler, Bayan Skov,” dedi yavaşça.

“Görsel kullanımı yönünden zayıf ama haberiniz olmadığı için bundan puan kırmayacağım,” diye devam etti Skov.

Skov’a gülümsedikten sonra hızla sırama ilerledim. Crew hemen peşimden geliyordu. Lolipop konusunu açtığı için küçük düşmüş-tüm. Neyse ki kimse ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Sadece biz biliyorduk.

Dürüst olmam gerekirse de...

Sadece ikimizin arasında olan bir sırrımızın olması hoşuma git-mişti.

“Bu gece hâlâ birlikte miyiz?” diye sordu ikimiz de oturduğumuzda. Skov, başkalarının da sunumlarını erken yapması için sınıfı ikna etmeye çalışıyordu. “Konuşmamız gereken bir sürü şey var.”

“Haklısın. Bu sabah nerede olduğun gibi.” Duygularımın dışa yansımalarına müsaade ettiğimde öfkem oldukça belirgindi.

Bu onu düşündürmedi bile.

“Bunu şimdi anlatamam. Belki sonra? Mesela bu akşam?”

Bu bir karar ânıydı. Akşam onunla görüşmeyi kabul etmek demek *ilişkimizin* ilerleyeceği anlamına geliyordu.

MONICA MURPHY

Cinsel olarak.

Buna hazır mıydım? Gerçekten istediğim bu muydu?

“Seni özledim,” diye ekledi hâlâ bir şey söylememiştim.

Diğer insanların duymaması için ona doğru eğildim. “Lolipop getirdiğine inanamıyorum.”

“*Blow Pop* artık resmî olarak en sevdiğim şekerleme.” Gülümsedi. Aslında bu daha çok...

Sırtımaydı.

“Utanç vericiydi,” diye fısıldadım.

“Kimse fark etmedi, Küçük Kuş. Endişelenme.” Sandalyesine yayıldı. Bunu sık sık yapıyordu ve itiraf etmekten nefret etsem de gayet güzel görünüyordu. Yayılarak oturmasını neden çok çekici buluyordum? “Kızardığında sevimli oluyorsun.”

“Benden nefret ediyordun. Bu yüzden mi hâlâ bana işkence ediyorsun?”

“Artık senden nefret etmiyorum,” diye mırıldandı, bakışları sıcağı. “Aslında senden hoşlanıyor sayılırım.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Nasıl mesela?”

“Benden hâlâ nefret ediyor musun?” diye sordu benim sorumdan kaçarak.

“Beni sınıfın önüne sürükleyip en utanç verici anlarımdan bahsettiğinde, evet.” Burnumu çektim.

“En utanç verici mi? Cidden mi? Ateşli olduğunu sanmıştım.”

Bunu düşündükçe bile kızarmaya devam ediyordum.

“Olayı tekrarlamayı düşünüyordum,” diye devam etti. “Tabii bu sefer şeker olmadan.”

Bakışlarımı sırama çevirdiğimde saçlarım önüme düştü. Ben de tekrar yapmayı düşünüyordum. Bedenini merak ediyordum. Daha doğrusu görmek istiyordum.

Tamamını.

“Şimdi benden utanamazsın,” diyerek bana sataştı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Ona doğru dönerken yüzüme düşen saçımı geriye attım. "Utangaç olduğumu biliyorsun."

"Utangaç ve seksi. Gizli, kötü bir tarafı olan iyi kız. Seninle ilgili bunu seviyorum, Küçük Kuş."

"Gerçekten mi?"

Başını sallayarak konuyu değiştirdi. "Keşke hafta sonu buradan kaçabilseydik."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Buradan bıktım usandım." Sesinde bir bezginlik vardı. "Zor bir haftaydı. Acımasızdı."

Keşke ne olduğunu bilseydim ama bana eninde sonunda anlatacağına emindim.

"Bu hafta gerçekten çok fazla şey... yaşandı." diyerek ona katıldım.

Sıcak bakışları üzerimde geziniyordu. "Hafta sonu benimle kaçarmıydın?"

Bu şakaya karşı kahkaha atsam da o benimle gülmüyordu. İfadesi mürhîş ciddiydi.

Bir dakika.

"Gerçekten kaçmak mı istiyorsun?"

"Bu gece gidebiliriz. Pazar döneriz."

"Aileme ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey. Söylemene gerek bile yok."

Sınıfa baktığımda Skov'un bir özeti incelediğini fark ettim. Dikkati bizim üzerimizde değildi. Hiç kimsenin.

"Önümüzdeki hafta finaller var," diye hatırlattım. "Öylece gidemeyiz. Çalışmamız gerekiyor."

"Gerçekten mi Wren? *Ders çalışmak* için mi reddediyorsun?" Tek kaşını kaldırdı.

"Daha önce hiç kaçmadım, Crew. Ailem her zaman nerede olduğumu bilir."

"O zaman onlara bir arkadaşınla gideceğini söyle çünkü biz öy-

leyiz, değil mi? Arkadaşız." Sinsi gülümsemesi bana arkadaş olmadığımı hatırlatıyordu.

"Düşüncesiz davranan biri değilimdir," dedim resmiyetle.

"Bazen değişmemiz gerekir. Hadi. Birkaç arama yapacağım. Bize bir yerde güzel bir otel bulacağım."

"Dağlarda mı?" Bu kontrolsüzce ağızından kaçmıştı.

"Dağlara mı gitmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Doğum günümde aslında bunu yapmak istemiştım. Arkadaşlarımla küçük bir seyahat."

"O zaman yapalım. Bu gece çıkarız. Gerekirse uçağı kullanırız. Umarım müsaittir."

Ailem varlıklıydı. Paramız vardı. Ancak uçağımız yoktu.

Lancaster serveti, ölçülemezdi.

"Bilmiyorum..." Cümlem havada kaldığında yavaşça iç çektim. Crew, elini benimkinin üzerine koydu.

"Hadi. Sadece evet de."

Ona bakarken aklım karıştı. Ya babam hafta sonu tatilimi bir erkekle geçirdiğini duyarsa... Yıkılırdı. Özellikle de bu erkek Crew'sa.

Kızardı.

Hayal kırıklığına uğradı.

Onu hayal kırıklığına uğratmayı asla istemiyordum. Özellikle de verdiğim sözden sonra.

Ancak Crew'la vakit geçirmeye devam etükçe o söz daha da önemsiz bir hâl alıyordu.

Parmaklarını parmaklarıma dolayarak resmen tüm sınıfın ortasında elimi tuttu. Orta parmağı babamın bana verdiği elmas yüzüğü okşuyordu. Daha fazla düşünmeden cevabımı verdim.

"Evet."

OTUZ ÜÇ CREW

NORMALDE bu tarz şeyler yapmazdım.

Hoşlandığım kızla hafta sonu kaçamakları planlamak gibi.

Genelde bir kızla ya bir partide ya da başka sosyal bir ortamda vakit geçirirdim. Hep kalabalık bir grupta olurduk. Onunla boş bir yatak odasına falan sığıp yatmadığımız müddetçe hiç baş başa kalmazdık. Hayatımda bunun gibi bir sürü an yaşamıştım ve çoğunda tatmin olmuştum. Bekâretimi on beş yaşında, birinci sınıfın sonunda kaybettiğimden beri düzenli sevişiyor sayılırdım.

Abilerim bana, sadece soyadımızla bile kolayca am bulabileceğimi göstermişlerdi. Hakkı olduklarını çok çabuk fark etmiştim. Kızlar bir Lancaster olduğunuzu duyduklarında başınıza üşüşüyorlardı. Böyle bir ilgi ve bir sürü seçenek varken de tek bir kişiye bağlanmanın manuşluğu olmuyordu.

Sonra Wren gelmişti.

Ondan nefret etmiştim. Belki de derinlerimde ona çekildiğimi ve buna engel olamadığımı hissettiğim için ondan nefret ediyordum. Konu Wren Beaumont'a gelince muhtemel sevgili kalıbına uymuyordum. Hakkı olarak kıymetli babasının uzak durmasını öğütlediği erkeklerden biriydim. Beni mümkün olduğunca görünmezden geldi.

Ta ki pes edene kadar.

MONICA MURPHY

Bir şekilde çaresizce birbirimizin hayatına karıştık.

Düşüncelerimdeydi. Rüyalarımıdaydı. Tatlı gülümsemesi ve nazikçe söylediği cümleleri her yerdeydi. O parlak yeşil bakışlarıyla beni izlemesi, üniformasının altındaki seksi bedeni... Ben onu lollipopla siktikten sonra etrafına sarılan dolgun dudakları, boşalırken attığı o bakış...

Ona dokunan tek kişinin ben olduğumu bilmek içimdeki bu yabancı ve bastırılmış sahiplenme hissini uyandırmıştı. Dokunulmamıştı.

Bana kadar.

Bir başka erkeğin ona bakmasını, yalnızken onunla konuşmasını istemiyordum. Malcolm ona boş yaptığında bile suratına bir yumruk indirmek istemiştim.

Üstelik o benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Söylediği de aslında zararsızdı.

Böyle hislere alışık değildim. Bir kıza bağlanmak. Sürekli onu düşünmek. Ne yaptığını, nerede olduğunu, nasıl hissettiğini merak etmek...

Natalie'yle takıldığıma dair kampüste dolaşan dedikodular beni mahvetmişti. Wren'in üzüldüğünü bilsem de kalkıp buluştuğum kişinin o olduğunu söyleyemiyordum. Başı hiç belaya girmeyen iyi bir kızdı.

Onun çöküşü olmayı reddediyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki son birkaç günde olanlar tamamen dağılmak üzereydi. Günün çoğunda dersleri kaçırmıştım çünkü idare odasında tıkilip kalmıştım. Dedektifler ya beni sorguya çekiyor ya da konuşmak için bekliyorlardı. Önce Natalie'yi sorgulamışlardı ve ne kadar üstüne giderlerse gitsinler pes etmemişti.

Bunu nereden mi biliyordum? Siktir, tam odanın dışında oturduğum için onun üzerine gittiklerini duyabiliyordum. Söylediklerine ve taktiklerine rağmen kız pes etmiyordu.

Aynısını bana da deneyip yalancı olduğumu ortaya çıkartmak

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

istediler ama ben de pes etmedim. Natalie, annesi gelince sonunda her şey itiraf etti.

Sonra Maggie'yi çağırdılar. Asıl olay o noktada skandala dönüştü.

Bu hafta sonu Figueroa'yı tutuklayacaklarına oldukça emindim. Herifin başı ciddi beladaydı. Başına neler geleceğini bilip bilmediğini merak ediyordum.

Gitmek istememi etkileyen bir sebep de buydu. Farkında olmadan bir dramaya çekilmekten sıkılmıştım. Bana kalırsa bir daha asla Figueroa'yı görmezdim. Ya da Natalie'yi.

Tüm düşüncelerimi ve karmaşık aşk üçgenini zihnimden iterek telefonuma uzandım ve büyük abim Grant'ı aradım.

"Ne istiyorsun?" diyerek açtı telefonu.

"Senin sesini duymak da çok güzel. Seninle iletişim hâlinde olduğumuza çok mutluyum." Konuşmamıza yoğun bir alaycılık hâkimdi. Abilerim böyle hareket ederdi. Birbirimizin yanında olmuyormuş gibi görünsek de ne olursa olsun arkamda olduklarını bilirdim.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Crew? Yoksa sadece beni sinirlendirmek için mi arıyorsun?"

Direkt konuya girdim. "Uçak bu hafta sonu müsait mi?"

"Kullanmak mı istiyorsun?"

"Ever. Sadece bu gecelik, pazar öğlen eve döneceğiz."

"Babama sor." Sesi keyifli geliyordu.

"Kesinlikle olmaz." Ona sorduğum neredeyse her şeyin cevabı hayır oluyordu. "Bu yüzden seni aradım."

"Bu hafta sonu tam olarak ne yapacaksın? Ve nereye gideceksin?"

"Bir arkadaşımınla hızlı bir tatil. Vermont'a gideceğiz."

Kar ve Noel ruhuyla dolup taşan, hem de oda servisine sahip lüks bir oteli olan bir kasaba bulmuştum. Kalan odalarının hepsinde bir adet büyük boy yatak vardı. Umarım Wren bunu sorun etmezdi.

Ben etmezdim.

"Bir kadınla mı?"

MONICA MURPHY

Grant'ın sevdiğim bir yanı da bana gerçek bir yetişkinmişim gibi davranmasıydı. "Evet."

"Seni uyarıyorum. Bunu yapma, kardeşim. Varlığınla kızın gözünü kamaştırırsın ve bir daha ondan kurtulamazsın. Özgürlüğünü kaybetmek için çok gençsin."

Wren varken özgürlüğümü kaybediyormuşum gibi hissetmiyordum. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Onunla değilken de birlikte olacağımız bir sonraki zamanı düşünüyordum. Böyle şeyler oluyordu ve ona bundan bahsetmek istiyordum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Anne ve babamın ilişkisi daha çok bir iş anlaşması gibiydi. Annem, babamı tolere ediyordu. Babam ara sıra annemi tolere ediyordu. Çok konuşmuyorlardı, birbirlerini aldatıyorlardı...

Saymaya devam edebilirdim.

Babam kontrolcü, kahrolası bir canavardı. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylerdi ve onlar da yapardı. Grant büyüdüğünde resmen babama siktir olmasını söylemişti ve o da saygı duymuştu. Finn de hemen hemen aynı şeyi yapmıştı. En çok teklifi verene satılan tek kişi Charlotte'du.

Sonra ben vardım. Ailenin bebeği, en küçüğü. Sevgili yaşlı babamın benden hiç beklentisi yoktu. Genelde varlığımı bile unutuyordu ki bu sorun değildi.

Ben de elime fırsat geçtikçe onu görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Ailesi varlıklı. Buna alışık."

"Bizim ailemiz gibisi yok, bunu biliyorsun."

Haklıydı ama bu önemsizdi.

"Uçak müsait mi değil mi?"

"Müsait. Otuz dakikaya sana doğru yola çıkar. Pilot kalkışa hazır," dedi Grant.

"Saat beş civarı havaalanında olabilir. Beş buçuğa kadar kalkmış olmak istiyorum," dedim.

"Söylerim."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Aramayı sonlandırmak üzere olduğunu hissettiğimde onu durdurdum. "Hey, Grant."

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Bunu Noel hediyen olarak düşün."

Telefonu kapattı ve ses kesildi.

Sonra Wren'i aradım.

"Sana bir sürprizim var," dedim telefon açılır açılmaz.

"Gerçekten bir tatil mi planlıyorsun, Crew?"

"Sana böyle söyledim, değil mi?" Benden şüphe mi ediyordu? Bir daha bu şekilde hissetmeyeceğine emin olmalıydım.

"Evet, ama bilemiyorum. Çok son dakika oldu." Sesindeki endişe belirgindi. "Aileme nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi aileme, bir arkadaşınla tatile gideceğini söyleyeceksin. Bir iki günlüğüne."

"Bir arkadaşım mı?"

"Bilmiyorum artık – Maggie'yle?"

İç çekti. "Sanırım olabilir. Beni nereye götüreceksin?"

"Sürpriz olmasını istiyorum."

"Bu çok tatlı ama babamı arayıp hafta sonu burada olmayacağımı söylediğimde nereye gideceğimi soracak. Kalkıp da sürpriz dersem garip olur."

Bazen çok can sıkıcı olabiliyordu. Diğer insanların, özellikle de kıymetli babasının ne düşündüğüne kafayı çok takıyordu.

"Vermont'a gideceğiz," dedim.

"Ah gerçekten mi? Hiç gitmemiştim. Çok güzel olduğunu duydum. Dağlar ve kar falan. Bazı kasabaları gerçekten Noel ruhuna giriyormuş."

"Bu kesinlikle benimle geleceğin anlamına mı geliyor?"

MONICA MURPHY

"İstiyorum." Duraksadı. "Önce babamı arayıp ona söyleyeyim. Ne diyeceğine bakalım. Buradan çıkmam için zaten izni gerekiyor..."

Bu doğruydı. Ben on sekiz olduğum için izne ihtiyacım olmadan çıkabiliyordum. Bir de Lancaster'dım tabii.

Soyadınız okulda yazınca tartışmaya gerek olmadan birçok şeyden kurtuluyordunuz.

"Babandan cevap aldığımda beni ara ya da mesaj at, tamam mı? Acele et. Uçağa çoktan haber verdim," dedim.

Bir an sessiz kaldı. "Gerçekten oraya uçacak mıyız?"

"Araba sürmek istemiyorum."

"Aman Tanrım, Crew."

"Daha önce hiç özel uçağa binmiş miydin?"

"Hayır, hiç binmedim."

"Hayatının uçuşu olacak o zaman."

Birçok açıdan öyle olacağını bilsem de hiçbir şey söylemedim.

OTUZ DÖRT WREN

DAHA ÖNCE, anne ve babama hiç yalan söylememiştim. Crew'la tanışana kadar. Şimdiyse bir yerlere gizlice gidip ne yaptığımı annemden ve özellikle de inanılmaz hayal kırıklığına uğrayacağını bildiğim için babamdan gizliyordum.

Daha da kötüsü bu tatille ilgili gerçeği bilseydi lafı hiç dolandırmadan hayır derdi. Hafta sonunu bir çocukla yalnız geçirmek mi?

Babam buna asla müsaade etmezdi.

Rehberde numarasını bularak arama tuşuna basıp beklemeye başladım. Telefonu kulağıma götürüp seyahat için kullandığım çantamı dolaptan çıkartmışım.

"Bal Kabağım, nasılsın?" Sesi sıcak ve az da olsa endişeliydi. Bu kendimi suçlu hissetmeme sebep oldu.

"Selam, babacığım."

"Günün nasıldı? Okul nasıl gidiyor? Dönem bitmek üzere olduğu için mutlu musun?"

"Kesinlikle." Konuya gelmem gerekiyordu. "Ah, sana bir soru sormak istiyordum."

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika," diyerek onu rahatlattım. Boşanma olayından ve

MONICA MURPHY

vazgeçmelerinin ardından bana hep endişeli yaklaşıyordu. "Arkadaşlarımdan biri beni hafta sonu tatile davet etti."

"Tatil mi? Finallerden önceki hafta sonu mu? İyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Hayır, korkunç bir fikirdi ama harikaydı da.

"Finallere hazırım. Bugün birini bitirdim bile," dedim. "Psikolojiden A aldım."

"Tabii alırsın." Kabiliyetimden hiç şüphesi yokmuş gibi söylemişti. "Nereye gidiyorsun? Yakın bir yer mi?"

"Vermont."

"Arabayla mı gideceksiniz? Biliyorsun bir fırtına daha çıkacakmış. Yollar tehlikeli olur. Kiminle gidiyordun?"

"Maggie." Gözlerimi kapatarak bana inanması için dua ettim. "Uçakla gidiyoruz. Ailesinin bir uçağı var."

Bu gerçek miydi bilmiyordum bile. Maggie'nin ailesinin parası vardı ama bizim-özel-uçağımız-var tarzı bir para mıydı bilmiyordum.

"Ah. Bu gece uçarsanız daha güvenli olur o zaman. Yarın fırtına çıkacakmış."

"Dikkat ederiz, babacığım. Sadece biraz uzaklaşmak istedik. Yoğun final haftamızdan önce dinlenelim istedik."

"Hazır mısınız? Çalışman gerekir mi?"

"Sorun olmayacak," diyerek onu rahatlattım. "Gerçekten. Gidebilir miyim?"

Bir anlığına sessiz kaldığında gerildim. Cevabından korkarak odamda volta atmaya başlamıştım.

"Normalde böyle bir şeye asla izin vermem," diye başladığında umutlandım. "Ama neredeyse on sekiz oldun. Liseyi bitirmek üzere-sin. Biraz dinlenmeyi hak ettin. Özellikle de Veronica doğum günü tatilinde kalabileceğin uygun bir yer bulamadığı için."

Ah. Veronica. Asistanı. Ben istemiş olsam da bu tatilin benim için planlanması gerekiyordu. "Uygun bir yer bulamadı derken ne demek istiyorsun?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Senin için istediğim her şey ya çoktan satılmıştı ya da çok pahalıydı."

Baharı için fiyat ne zaman önemli olmuştu ki? Kulaga pımarık bir velet gibi geldiğimin farkındaydım ama genelde bana ne istersem ve ne kadar olursa olsun alırdı. Geçen sene çok istediğim o sanat eseri gibi.

"Sorun yok. Bu tatil doğum günüm için olacak," dedim.

"O zaman tadını çıkar, Bal Kabağım. Diğer hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyoruz. Annen evi süslemeyi erteliyor. Sen eve dönene kadar beklemek istiyor."

Kaşlarımı çattım. Bu da kulaga çok normal gelmiyordu. Annem genelde Şükran Günü'nden hemen sonra evi süslerdi. Profesyonel bir ekip tutup aklındaki temaya göre süslemelerini isterdi. Ev, dergilerden fırlama gibi görünürdü. Dokunulmayacak kadar güzel olurdu.

Bundan hep nefret etmiştim.

"Ona yardım etmek isterim," dedim içimden gelerek. En son ne zaman Noel için evi kendi kendimize süslediğimi hatırlamıyordum. Gerçekten Noel süsümüz kalmış mıydı? Normalde annem süsleme hizmeti için para öderdi. Evimiz, reklam olarak çevrim içi bir yayımda yer alırdı ve bayram bittiğinde dekorları teslim ederdik.

"Güzel. Ona söylerim. Tatilinden de bahsederim," dedi. "İyi eğlenceler, Bal Kabağım. Dikkatli ol."

Hissettiğim suçluluk duygusu gerçekti. "Ederim. Teşekkürler."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aramayı bitirdiğinde vakit kaybetmeden Crew'a mesaj yazdım.

Ben: Gelthyorum.

Telefonum çalmaya başladığında hızlıca açtım.

"Çabucak çantalarını hazırla, Küçük Kuş. Beş on beşte havaalanında olmanız gerekiyor," diye açıkladı, Crew.

MONICA MURPHY

Damarlarıma bir panik dalgası yayıldı. Bu çok vaktim yok demekti. "O zamana hazır olurum, gidip eşyalarımı toplamalıyım."

"Seni yarım saate binanın önünden alırım, tamam mı?"

"Tamam. Olur."

HAVAALANINA VARDIĞIMIZDA uçak beş kırk beşte kalkacaktı. Vermont'a uçuşumuz yaklaşık yarım saat sürecekti. Oradan da otelimize yirmi beş dakikalık bir araba yolumuz vardı. Düşüncesi bile içimi heyecan ve korkuyla dolduruyordu.

Yataklarımız ayrı olacak mıydı? Crew'ı tanıdığım için bundan şüpheliydim.

Kendimi kaptırdığımı söylemem mümkündü.

*Gulfstream** jete önce ben bindim, ardından da Crew geldi. Siyah takım elbise giyen erkek bir uçuş görevlisi bizi karşılamıştı.

"Bay Lancaster, iyi akşamlar. Hoş geldiniz. Benim adım Thomas ve uçuşunuz boyunca size hizmet edeceğim." Thomas bana döndüğünde bakışları dostçaydı. "İçecek bir şeyler ister misiniz?"

"Ben bir kadeh şampanya alayım," diye cevap verdi Crew, Thomas'a.

"Peki siz, Bayan?" Thomas'ın bakışları bana dönmüştü.

"Ona da aynısından," diye cevap verdi Crew benim adıma.

"Hemen." Thomas bize selam vererek içeceklerimizi hazırlamaya gitti.

Crew'a döndüm. "Şampanya mı?"

"Hadi kutlayalım."

"Reşit değiliz."

"Kimliklerimizi kontrol etmeyecekler. Ailem bu uçağın sahibi. Ne istersek yapabiliriz," dedi Crew, uçağı süzmeye başlamadan önce. "Güzelmiş. İlk defa biniyorum."

* Jet uçak şirketi -çn.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Sık sık özel uçaklarla uçar mısın?” Haklıydı. Uçak gerçekten güzeldi. Deri koltuklar zengin bir krem rengiydi ve ikili olarak birbirlerine bakacak şekilde yerleştirilmişlerdi tam ortalarında küçük bir masa vardı. Pencere oval ve büyüktü. Televizyonun olduğu bir alan vardı.

“Çoğunlukla,” diye cevap verdi Crew. Cevabındaki kayıtsızlığa şaşırdım. Bu kadar varlığın içinden gelmek nasıl olurdu acaba? Ailemin de çok parası vardı, evet ama bu kadar değildi.

Babamın konuşurken telefonda söylediği şeyi düşünmeye başladım. Düşündüğüm kadar çok paramız olmayabilirdi.

Thomas, içeceklerimizi getirdiğinde bir teşekkür mırıldanarak kadehi aldım ve pencereye en yakın koltuğa yerleştim.

“Birazdan kalkacağız,” dedi Thomas.

“Teşekkür ederiz, Thomas,” dedi Crew. Yanımdaki koltuğa yerleşerek kadehinden bir yudum aldı.

Onu takip ederek ben de küçük bir yudum aldım. Kabarcıklar boğazımı gıdıklıyordu. Burnumu. Tadı keskin sayılırdı ama kolay içiliyordu.

“Daha önce hiç şampanya içtin mi?” diye sordu Crew.

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Ben içki içmiyorum.”

“Seni tamamen yoldan çıkarıyorum.” Kadehini benimkine hafifçe vurdu. “Ne düşünüyorsun?”

“Sorun değil.” Beni izlediği için bir yudum daha alarak yüzümü eksittim. “Gıdıklıyor.”

“Kabarcıklar.”

Kadehteki altın rengi sıvının içinde yüzen küçük kabarcıkları inceledim. “Sevdim mi bilmiyorum.”

“İddiaya varım daha tatlı bir şey tercih ederdin. Tropik bir içecek.”

“Birkaç yıl önce Karayiplere gittiğimizde bir sürü alkolsüz *pina-colada** içmiştim,” dedim ve hemen aptal gibi bunu itiraf ettiğime pişman oldum.

* Bir kokteyl -çn.

MONICA MURPHY

Kadehini önümüzdeki masaya koydu ve benimkini de elimden alıp yanına bıraktı. "Gerginsin."

Bu bir soru değildi. Hissedebiliyordu. Ben de reddetmekle uğraşmadım.

"Evet," diye itiraf ettim. "Babama yalan söylediğim için kötü hissediyorum. Bu hafta sonu seninle uzaklaşmak benim için büyük bir adım, Crew. Ben böyle şeyler yapmam."

"Seni istemediğin hiçbir şey için zorlamayacağım," dedi. Bunu içinden gelerek söylediğini bilsem de aynı zamanda onunlayken ne kadar çabuk heyecana kapıldığımı da biliyordu.

Ben de biliyordum. Belki de bunu yapmak istediğim için suçlu hissediyordum. Onunla birkaç günlüğüne kaçıp dünyanın kalanını unutmak istemiştım. Crew dışında kimseyle vakit geçirmek istemiştım. Sanat galerisine geldiği ve çok eğlendiğimiz günü düşündüm. Sadece ikimizdik.

Odasında geçirdiğimiz ve öpüşüp sonra da üzerimde aşağılara indiği o akşamı düşündüm. O da eğlenceliydi. Farklı türde bir eğlenceydi. Kendime dürüst olmam gerekirse daha fazlasını keşfetmek isteyeceğim türden bir eğlenceydi.

Böyle olabileceğini düşünmemiştim. Bir arkadaş, sevgili ya da ikisi gibi hissettirebileceğini. Onunla bu kadar çok vakit geçirmek isteyeceğimi. O yokken bu kadar yalnız hissedebileceğimi. Onunla karşılaştığımızda bana gülümseyerek mavi gözlerini üzerimde gezdirdiği için bu kadar mutlu olabileceğimi. Duygusal yakınlık ve şehvetin bir araya gelebileceğini. Bazen eğlenceli bazen de sinir bozucu olabileceğini.

İstediğim tek şey beni gerçekten olduğum gibi görebilen birinin olmasıydı. Herkesin kendi beklentileri vardı ve eninde sonunda ben de bu rollere bürünüp neye ihtiyaçları varsa onlara veriyordum. Hiç kimse onlarla olduğumda kendimmişim gibi hissettirmemişti.

Crew hariç.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Wren." Kalın sesi, beni düşüncelerimden çekip çıkarttuğunda bakışlarımı kaldırdım. Crew, sabit bir şekilde beni izlerken ifadesi ciddiydi. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Benimle geldiğin için mutluym. Gerçeklikten biraz kaçman gerekiyordu."

"Senin de öyle," dedim. Kaşlarımı çattım. "Bekle. Sana hâlâ kızgın olmam gerekiyor."

İç çekti. "Şimdi ne yaptım?"

"Bu sabah mesajlarıma dönmedin. Senin için endişelendim. Nerede olduğunu bilmiyordum." Bu alışık olmadığım bir diğer şeydi.

Birini, *bir erkeği* umursamak ve ulaşamadığında nerede olduğunu merak etmek. Çok endişelenmişim. Biraz panik olduğum bile söylenebilirdi. Ya ona bir şey olsaydı? Kötü bir şey? Onu ilk gördüğüm an rahatlayarak tüm öfkem ve kırgınlığımı silinmişti.

Şimdi hepsi geri dönüyordu.

"Tüm sabah idare ofisindeydim. Öğlene kadar çıkamadım," dedi. Şampanya kadehine uzanarak kafasına dikti. Sanki bu konuşmayı yapabilmek için içkiye ihtiyacı vardı.

"Neden ofisteydin?" Bilmek istemiyor gibiydim.

"Dedektifler tarafından sorguya çekildim. Figueroa hakkında."

"Ah." Bu kulağa gergin geliyordu. "Onu tutuklayacaklar mı?"

"Muhtemelen. Buradan kaçmak istememdeki bir sebep de bu sayılır. Böyle şeylerle uğraşmaktan sıkıldım. Natalie ve yatanları. Figueroa ve yavaşlıkları." Üst dudağı tiksinererek kıvrıldı. "Ona katlanamıyorum."

"Onu unut." Parmaklarının arasından boş kadehi alarak dikkatimi ona vermeden önce masaya bıraktım. "Hafta sonuna odaklanalım. Beni tam olarak nereye götürdüğünü bile bilmiyorum."

"Manchester, Vermont. Bayramlarda hep oraya gidildiğini duydum."

"Gerçekten mi?" Tıpkı şampanya kadehindeki gibi benzeyen kibarlıklar içime yayıldı. "Karlı mı? Dağ var mı? Çam ağaçları?"

Başını salladı. "Dağlar için bu kadar heyecanlanan birini hiç görmemişim."

"Ben bir şehir kızıyım. Ailem hiç dağlık bölgelere gitmiyor."

"Vail"e bile mi?"

"Şu an kulağa çok kendini beğenmiş geliyorsun," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Ve hayır, Vail'e gitmedik."

"O zaman çok şey kaçırmışsın." Ona kendini beğenmiş dememe alınmamıştı bile. İçten gelerek söylememiştim zaten.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Crew, başını sallayarak koltuğunda tamamen bana döndü.

"Bunu benim için mi ayarladın? Vermont tatilini? Yoksa kendin için mi?"

Bana yaklaşarak yanağıma dokundu. Parmakları tenimi okşayarak nefesimi kesti. "Senin için yaptım."

Nedenini bilmesem de yaşlarla dolan gözlerimi kırptım.

"Bizim için yaptım," diye itiraf etti.

Hemen ardından beni öptü.

* ABD, Colorado'ya bağlı, dağlık tatil bölgeleriyle bilinen bir ilçe -çn.

OTUZ BEŞ WREN

OTEL DAHA ÇOK bir tatil köyüne benziyordu. Lobiye girdiğimizde başımın üzerindeki devasa ferforje avizeye baktım. Kocaman şömineden yayılan sıcaklık beni hemen ısıtmıştı. Dışarıda kar yağıyordu ve kar taneleri küçük olsa da hızlıydı. Yarın sabah uyandığımızda etrafın nasıl olacağını merak ettim.

Hâlâ burada olduğumuza inanamıyordum. Birlikte.

Yalnız.

Crew, küçük havaalanından indiğimizde bizi beklemesi için bir SUV ayarlamıştı. Sakin ve uzman bir şekilde karlı yollarda arabayı sürerken gözlerimi ondan alamamıştım.

Bu kadar seksi araba süren bir adam bulabileceğimi kim düşündü? Birkaç hafta öncesine kadar 'seksi' kelimesi sözlüğümün bir parçası bile değildi.

Şimdiyse yaptığı her şey inkâr edilemeyecek şekilde seksiydi. Her durumda kontrolü eline almasından, şu an ona yardım eden otel görevlisiyle sakın bir sesle konuşmasına kadar. Görevli, yoğun bir Vermont aksanı olan, bizden büyük bir kadındı ve Crew'a abayı yakmış gibi görünüyordu.

Onu suçlayamazdım.

MONICA MURPHY

Crew resepsiyonistle konuşurken ben şöminenin yanına ilerledim, çantalarımız ayağımın dibindeydi. Bana doğru döndüğünde parmaklarının arasında iki anahtar kartı ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Yaklaştığında kartlardan birini bana uzattı.

“Odamızı bir kulübe süitine yükselttim,” dedi.

“Kulübe mi?” Eğer ahşap bir kulübeyse zevkten ölebilirdim.

“Evet, bir oturma odası var. Şöminesi. Tek bir yatağı var ama en büyük boy.”

Karnım kasılsa da bu hissi bastırdım. “Kulağa güzel geliyor.”

“Umarım öyledir. Gitmeye hazır mısınız?”

Başımı salladığımda çantalarımızı aldı ve birlikte SUV’ye dönüp arabaya bindik. Tatil köyünün etrafında dolaştıktan sonra arka tarafa doğru ilerlemeye başladık. Yakından bakınca karla kaplı küçük bir rıhtım olduğunu göz önüne alarak bir gölün yakınında olabileceğimizi tahmin ediyordum. Arabayı park ederek motoru kapatıp bana döndü.

“Önden gidip kapıyı ve ışıkları açayım, çantalarımızı götüreyim. Sonra gelip seni alacağım,” dedi.

“Tamam.” Arabadan inip arka tarafa ilerlemesini izledim. Çantalarımızı alıp kapıyı kapatırken montuna dökülen kar tanelerinin sesini duyabiliyordum. Hemen önümüzdeki yapıya doğru koşarak kilidini açtı ve içeri girdi.

Işıkları çabucak açtı. Dakikalar içinde dışarı çıkarak arabaya doğru geldi ve benim için yolcu koltuğunu açtı. “Hazır mısınız?” diye sordu.

Başımı salladığımda elimi tutarak beni indirdi ve kapıyı kapatıp beni, hafta sonunu geçireceğimiz kulübeye yönlendirdi. Bu kadar ince olması hoşuma gidiyordu. Bu aslında oldukça...

Tatlıydı.

İçeri girdiğim an etrafımda küçük bir daire çizerek her şeye baktım. Crew’ın içeri girdiğinde açtığını düşündüğüm gazlı bir şömine

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

vardı ve alana sıcak, hoş bir parlaklık yayıyordu. Bir çatı katı olduğunu tahmin ettiğim yere uzanan merdivenler vardı. Crew'a döndüğümde çantasının fermuarını açıp uçaktan aldığını varsaydığım içki şişelerini çıkartmakla meşguldü. "Yatak odası nerede?" diye sordum.

"Yukarıda." Bir elinde votka diğer elinde de tekila şişesine benzer bir şişe vardı, başıyla merdiveni işaret etti. "Yukarıda bir tuvalet de var. Ayrıca burada da küçük bir tuvalet var. Küçük de bir mutfak var ama yemek yapacağımızdan şüpheliyim."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle. Yine de birkaç bardak kullanabiliriz." Elindeki şişeleri kaldırarak mutfak olduğunu düşündüğüm bir yere doğru ilerlemeye başladı.

"Parti mi yapacaksın?" diye seslendim arkasından.

"Sen neye hazırsan, Küçük Kuş. Ben de varım," diye bağırdı.

Merdivenleri çıktığımda alanın çoğunu kaplayan devasa yatağı görünce mutluluktan küçük bir bağırış dudaklarımdan döküldü. Üzeri devasa ve sahte bir kürk battaniyeyle örtülüydü. Elimi uzatıp dokununca yumuşaklığına hayran kaldım. "Üst kar çok sevimli," dedim.

"Yatağı mı istiyorsun?"

Tırabzanlara yaklaşarak kollarımı çarpı Crew'a baktım. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Koltuk yatak oluyor. Eğer yalnız uyumak istersen ben orada yatabilirim," diye önerdi.

"Ah." Bakışlarımız kesiştiğinde ben ağzımı açana kadar sessizce birbirimize baktık. "Buradaki yatak gerçekten büyük."

"Öyle mi?" Ellini kot pantolonunun cebine soktu. Montunu ve şapkasını çıkarmıştı ancak ben hâlâ montumla duruyordum. Üzerindeki siyah ve gri oduncu gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu. Hep üniforma giymesine o kadar alışmışım ki onu günlük kıyafetlerle görünce hâlâ şaşıryordum.

Başımı salladım. "Gelip baksana."

Söylediğimi yaparken ağır botları, merdivende attığı adımlarla gürültülü bir ses çıkarıyordu. Yanımda durduğunda bir anda garip hissettim. Biraz rahatsız. Onun yüzünden değil.

Uyumakla ilgili olan kendi güvensizliklerim ve gerginliğim yüzünden.

“Haklısın. Burası güzelmiş.” Crew tuvalete bakmaya gitti. “Buranın yakın zamanda yenilendiğini düşünüyorum. Her şey yeni görünüyor.”

Banyoda yanına giderek sessizce söylediklerine katıldım. Mermer tezgâhlar, devasa ve camla kaplı duş kabini, büyük beyaz küvet tamamen modern ve yepyeni duruyordu.

Hayal gücüm devreye girdi ve bir anda ikimizi küvette otururken hayal ettim. *Crew arkamda, kolları bana sarılmış, çıplağız, ıslak bedenlerimiz köpüklerle kaplı.*

Şu an oldukça olgun hissediyordum...

“Koltukta uyumayı istemiyorum,” dedim.

Yavaşça gülümsedi. “Öyle mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yatağı paylaşabiliriz.” Tuvaletten çıktığımda beni takip etti. “Ne kadar büyük olduğuna bak. Bir sürü yerimiz var.”

“Evet, öyle.” İmalı ses tonu, tüm bedenimin kızarmasına sebep oldu. Şu an ona bakamıyordum bile.

Eğer bakarsam beni yatağa devirip bana yapmak istediği her şeyi göstermesinden korkuyordum.

Karşı çıkmazdım. Birazcık bile.

Yatağın ucuna oturarak bacaklarını açtı. “Gel buraya.”

Elime uzanıp beni kendine çekmesine izin verdim. Sonra elini bırakarak omuzlarına tutundum.

“Gergin görünüyorsun,” dedi.

Gülümsemem huzursuzdu. “Şaşırdın mı?”

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Crew, yavaşça başını iki yana sallayarak ellerini kalçalarıma koydu. "Rahatlanan lazım. Oda servisine sipariş verelim mi?"

Başımı onayladım. "Açım."

"Ben de." Beni tutup yatağa attığı anda ciyakladım. Sırtım çarşaf-lara yapışmış, o üzretimdeyken nefessiz kalmışım. Yüzü, benimkine çok yakındı ve bakışları dudaklarıma odaklanmıştı.

"Senin oda servisi anlayışın bu mu?"

Kahkaha attı. "Sen az önce edepsiz bir şaka mı yaptın?"

Niyetim bu değildi ama...

"Sanırım."

Başını eğerek dudaklarımı öpmeye başladı. Oldukça ateşli, dilini kullandığı ve sanki buna doyamıyormuş gibi daha fazlasını isteyerek küçük mırıltılar çıkardığı türden bir öpüşmeydi.

Bana doyamıyordu.

Elleri kazağımın altına kaydığında onu imedim. Dokunuşuna doğru kendimi kaldırarak daha ileri gitmesini umdum.

Ellerini her yerimde hissetmek istiyordum.

O kadar uzun süre öpüştük ki ağzım ağrımaya ve göğsüm sıkış-maya başladı. Kalçalarını yavaşça bana doğru bastırıldığını hissedebi-liyordum. Buna karşılık bedenime, bacaklarıma arasındaki o huzur-suz sancı yayılıyordu.

Ellerimi tutarak parmaklarınıza başımın üzerinde birleştirdi. Hâlâ arayış içinde olan dudaklarımdan ayrıldığında nefes nefese kalmış bir şekilde uzanıyordum. Yüzümü incelerken bakışları kararmıştı.

"Bana kalsa hafta sonu boyunca bu kulübeden hiç çıkmayız," diye mınıldandı.

"Eninde sonunda yemek yememiz gerekcek," diye hatırlattım.

"Oda servisi var."

"Oda servisinin ben olduğumu sanıyordum." Gülümsedim.

O da gülümsedi.

"Noel şeylerini görmek istiyorum," diye itiraf ettim. "Kasabanın sevimli olduğunu söyledin."

"Bence, direkt bir Hallmark* filminden fırlamış gibi," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hallmark filmlerini de nereden biliyorsun?"

"Annem var. Bir de ablam. Bir sürü izledim," diye itiraf etti Crew gönülsüzce.

Aklıma bir anda harika bir fikir geldi. "Bu hafta sonu izlemeliyiz," diye önerdim.

"İzlemek istediğim tek şey sensin." Burnunu boynuma sürterken tenime çarpan nefesi sıcaktı. "Banyo yapmalıyız. Küvet ikimizi de alır."

Az önce kurduğum fantezi hayat bulmak üzereyken bir anda gerginliğimle bunu bastırdım. "Bilemiyorum."

Boynuma gömdüğü kafasını kaldırarak bana baktı. "Peki ya önce seni doyursam?"

Cezbediliyordum.

"Sonra sana bir ya da iki orgazm yaşatırım." Sırıttı.

Kızardım. "Crew..."

"Lolipop getirmeliydim." Tekrar kendini bana doğru sürttüğünde bu yavaş harekete karşılık gözlerimi kapattım. Parmakları bileklerimi sıkıca sararken derin nefesler alıyordum. Sanki beni tutsak etmek istiyordu.

"Eminim daha yaratıcı olabilirsin," diye sataştım.

O kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki yanlışı bir şey söylediğinden endişelenerek gözlerimi açtım.

"Daha yaratıcı olmamı mı istiyorsun?" Kaşları havalandı. Yüzündeki şeytani ifade neredeyse korkunçtu.

Neredeyse.

Çok da değil.

"Seni korkutmak istemiyorum, Küçük Kuş," diye devam etti. "Bana kalsa seni soyarım. Saçına hep taktığın kurdelelerden biriyle bileklerini bağlarım."

* Noel'le ilgili filmler gösteren bir kanal -çn.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Vurgulamak için bileklerimi sıkı.

Tüm bedenim aklıma soktuğu bu düşünceyle kızarmıştı. Bana ne yapmak istediğini anlatmasına bayılıyordum. "Sonra?"

Bence o da bunun farkındaydı.

"Her yerine öpücükler kondururum. Parmaklarımla seni boşaltırım. Sonra ağzımla." Beni öperken dili keşfe çıkmıştı. "Sen bana ne yapmak istiyorsun?"

Bunları sesli dile getirebilir miydim bilmiyordum.

"Ben sana ne istediğimi söyleyebilirim."

"Söyle," diye mırıldandım.

"Beni parmaklarımla boşaltmanı istiyorum. Sonra ağzımla." Temelde bana söylediği şeyi tekrar etmiş olsa da bu düşünceyle küldüm ıslanmıştı. Yine de...

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye itiraf ertim. Beni bu kadar yakından izlemesinden nefret ediyordum. Eğer elimde olsa bu itirafın ardından koşup saklanırdım.

"Sana gösterebilirim."

"Bana göstermek mi istiyorsun?" Çıkan tiz sesimin ardından gözlerimi kapattım.

Hissettiğim utanç kaldıramayacağım seviyedeydi.

"Sana ne istersen göstereceğim," dedi. Sesi vaatlerle doluydu.

"Benim için soyunut musun?" Ben engel olamadan bu kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Hafif bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "İstedğin bu mu?"

Başımı salladım. Bu noktaya gelmiştim ve onu bir kez olsun çıplak görmemiştim...

Şimdi, geri dönüş yoktu.

OTUZ ALTI CREW

KÜÇÜK TATLI masum kuşum tapılasıydı.

Tapınılacak kadar seksiydi.

Öğrenmeye tamamen açtı.

Becerilmeye hazırdı.

Onu istediğim her kıvama sokabileceğimi bilmek beni çok fazla cezbediyordu. Onu tamamen yoldan çıkartıp bu gece bekâretini alabilirdim. Çok zor olmazdı. Fazlasıyla hazırdı, biliyordum.

Yine de ağırdan almak istiyordum. Onun için iyi olmasını istiyordum. Birlikte paylaştığımız son birkaç an dışında hiçbir şey yapmadığım için cinsel açlığım tavan yapmıştı. Hayatım boyunca hiç bu kadar testis ağrısı çekmemiştim.

Rahatlamam gerekiyordu.

Ve çok talepkâr olmamalıydım. Yoksa buna son verip kaçardı ve bunu kaldıramazdım. Beni istemesine, bunu benimle yapmak istemesine ihtiyacım vardı. İlişkilerdeki duruşumu göz önüne alınca kendimi hiçbir zaman bir kıza teslim etmemiştim, onu önemsemeye başlıyordum.

Wren'in de beni önemsemesini istiyordum.

Bakışlarındaki parlıttan ateşli ve istekli olduğunu görebiliyor-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

dum. Muhtaçtı. Onu tutsak almam ve parmaklarımla bileklerinde daireler çizmem hoşuna gidiyordu. Kolları bedeninin üzerinde sabitlenmişken aldığı nefeslerle göğsü kalkıp iniyordu. O memeleri tekrar görmek için ölüp bitiyordum.

Harikalardı.

Onunla ilgili her şey harikaydı.

Abimin ne söylediğini hatırladım. Kendimi bir kıza bağlamam konusunda söylediğini. Bana böyle bir şeyi ilk söyleyişi değildi ve muhtemelen son da olmayacaktı. Haklı olduğunu biliyordum. Sadece on sekiz yaşımdaydım.

Fakat ben bu kıza...

Bağımlıydım.

Doyamıyordum.

Ellerini bırakıp yan tarafına geçerek doğruldum. Pozisyonunu değiştirip yatak başlığına yaslandı. Bakışları benden ayrılmıyordu.

“Soyunmamı mı istiyorsun?” Sesim aşırı keyifli geliyordu çünkü keyifliydim. Wren’in yaptığı her şey beni şaşırtıyordu.

Bu hoşuma gidiyordu.

Başıyla onayladı. “Evet. İstiyorum.”

Gömleğimin önüne uzanarak açmaya başladım. Yavaşça düğmeleri açtığımda altıma giydiğim beyaz tişört ortaya çıktı. Aç bakışlarıyla beni izlerken göğsüme odaklanmıştı. Gömleğimi çıkartıp yere düşmesine izin verdiğimde dudaklarından küçük bir inilti döküldü.

Hafifçe güldüm. “Henüz bir şey göstermedim bile.”

“Kolların.” Eliyle beni işaret etti. “Onları gerçekten beğeniyorum.”

“Aklında ne varsa söylüyorsun, değil mi?”

“Sadece seninleyken,” diye itiraf etti. Yanakları kızarmıştı.

“Hoşuma gitti, Küçük Kuş.” Tişörtümü yakasından tutarak tek harekette çıkardım. “Bana katılmalısın.”

“Nasıl katılmalıyım?”

“Sen de soyun.”

MONICA MURPHY

"Ah." Kendine baktı. "Bilmem. Utanıyorum."

"Benim utanmadığımı mı sanıyorsun?" Aslında utanmıyordum. Wren'in bakışlarında gördüğüm hayranlık, egomun tavan yapmasını sağlıyordu. Herkesin, ona Wren gibi bakıp kendini Tanrı'yım gibi hissettiren bir kıza ihtiyacı vardı.

"Hayır, sanmıyorum. Kendine bir bak." Bakışlarım göğüs kaslarımdan karnıma uzandı.

Aletim resmen kot pantolonumun önünde acıyla kıvrılmıştı.

"Kendine bir bak," dedim sesimi alçaltarak. "Masum sözlerin ve *beni sik* diyen bakışlarınla çok seksisin."

Gözlerini kırptı. "Nasıl yani?"

"Seni sikmemi istiyormuş gibi bakıyorsun." Kot pantolonuma uzanarak bir düğmeyi açtım. Sonra diğerini. Hemen ardından diğerini açtığımda sikimin yaptığı baskı açığa çıktı.

Bakışları her bir hareketimi izliyordu. "Öyle bakmak istemiştim."

"Seni sikmemi istediğini itiraf etmen sorun değil, Wren." Son düğmeyi de açtığımda siyah baksırım ortadaydı. "Seni sikmek istiyorum."

"Öyle mi?" Sesi şaşkındı.

Kahkaha attım. "Tabii ki istiyorum."

Yavaşça gülümsedi. "Senin için soyunmamı mı istiyorsun?"

"Eğer sen de istiyorsan." Çok gergin görünmemek için sesimi sıradan tuttum.

Doğrularak kazağını çıkarttı ve yere bıraktı. Birkaç gece önce giydiği sutyeni giyyordu. Memelerini zor kavrayan ve bakışlarımı alamadığım sutyeni.

"Çok da kötü değil," diye itiraf etti. Dişlerini alt dudağına bastırdı. "Bana bakışını seviyorum."

"Ben de senin bana bakışını seviyorum." Aramızdaki mesafeyi koruyarak doğru bir şekilde ilerlemeye çalışıyordum. Ancak tek istediğim üzerine atlamaktı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Gergin bir kahkaha attı. "Biraz garip duruyoruz."

"Sadece eğleniyoruz." Omuz silktim.

"Seks senin için bu mu? Eğlence mi?"

Önceki cinsel deneyimlerimi eğlenceli olarak tanımlayamazdım. Sadece boşalmaya odaklanıp karşımdaki kişinin de boşaldığına emin oluyordum. Tadını çıkartmakla ya da oyalanmakla uğraşmıyordum.

"Pek değil."

"Ah." Parmakları göğüslerinin arasındaki vadide ilerlerken düşüncelerde kaybolmuş gibiydi. "Ben hep ciddiye aldım. Seksi."

"Biliyorum. Parmağında bunu kanıtlayan bir yüzük var." Sol elini işaret ettim.

Wren'in bakışları babasının verdiği elmas yüzüğe indi. Yavaşça çıkartmaya başlamadan önce yüzüğü parmağında birkaç kez çevirdi. "Bu son zamanlarda bir yük gibi hissettiriyor. Ne yapmamam gerektiğinin bir hatırlatıcısı."

"Eğer istemiyorsan-" diye başladım ama başını iki yana sallayarak sözümü kesti.

"Hayır. İstiyorum. Gerçekten." Yataktan inerek yüzüğü komodinne bıraktıktan sonra yavaşça bana yaklaşmaya başladı.

Botlarımı çıkartarak onu bekledim. Nefesim kesilmişti, bakışlarım her yerinde geziniyordu. Aynı anda bakacak çok fazla güzel yer vardı. Pürüzsüz yumuşak teni. Danteli geren memeleri. Belinin kıvrımı ve kot pantolonunun altındaki kalçaları. Kulübeye ilk girdiğimizde botlarını çıkardığı için normale göre daha kısa duruyordu. Daha küçük.

Onu koruma içgüdüm çok yoğundu. Çelikten kalbimi deliyor, içimi yabancı hislerle dolduruyordu. Onu kollarıma alıp bir daha bırakmamak istiyordum. Onu, benden çalmak isteyen bütün şerefsizlere karşı korumak istiyordum. Çünkü eğer ne kadar tatlı ve seksi olduğunu bilirlerse hepsinin onu isteyeceğini biliyordum.

Elleriyle göğsüme dokunurken parmaklarını açtı. Sanki aynı

anda mümkün olduğunca geniş bir alana dokunmak istiyordu. Kaburgalarını sayıyor gibi değildi, daha çok rüy gibi hafif dokunuşuyla tenimi kafasına kazıyordu. Tüylerim diken diken olurken titredim. Kalbim daha sert atıyordu. Daha hızlı.

Elleri aşağı kayarak parmakları kot pantolonumun beline sarıldı. Parmak boğumları tenimi okşuyordu. Boğazımdaki iniltiyi yutarak kot pantolonumu daha çok açtığı sırada nefesimi tuttum.

Bakışlarını benden ayırmayan Wren, pantolonumun ön kısmına uzanıp aletimi kavradı. Nefes alışları hızlandı. Göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum. Bu sefer beni hafifçe sıktığında bir inilti dudaklarımdan kaçtı.

"Büyüksün."

Her erkeğin duymak istediği şey.

Kaşlarını endişeyle çatı. "Sığacak mı?"

"Sığacak," dedim. "Islak ve rahat olduğun müddetçe."

Dilini uzatarak dudaklarının kenarını yaladı. "Şu an ıslığım."

Yüce İsa, bu kız inanılır gibi değildi.

"Sen de öyle," diye devam etti. "Baksırının önü ıslanmış."

Gözlerimi kapattım. Eğer benimle böyle konuşmaya devam ederse durduğum yerde boşalacaktım.

"Bana öyle dokunursan bu olur," dedim sıkıktığım dişlerimin arasından.

"Hımm." Keşfine devam ederken diğer eliyle kot pantolonumu çekiştirmeye başladı. Ona yardım ederek pantolonu kalçalarımın altından bileklerime doğru ittim ve sonra ayaklarımdan yardım alarak çıkardım. "Ah vay be."

Bakışları baksırının ön kısmına, aletimin özgürlüğe kavuşmak için doğrulduğu yere odaklanmıştı.

"Dokunabilirsin," diye cesaretlendirdim.

"Bu... Erkileyici." Bakışları bana döndü. "Bu kadar büyük olmanı beklemiyordum. İzlediğim pornodaki adamdan daha büyüksün."

Kahkaha atmak istedim. Tamamen ızdırap içinde inlemek is-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

tiyordum. Söylediği bu masumca şeyler. Bana dokunuşunun basit ama etkili olması. Bakışlarındaki şehvet.

Beni deli edecekti.

Teslim olarak yüzüne uzandım ve başını yana eğerek onu aç bir şekilde öpmeye başladım. Hiç vakit kaybetmeden bana karşılık verdi. Dudakları aralanarak dili benimkine karıştı. Ona doğru bir adım atarken inledim. Parmaklarımı leziz memelerine sararak başparmağımı meme ucunda gezdirmeye başladım. Çoktan sertleşmişti ve ben etrafında daireler çizmeye devam ettikçe inliyordu. Parmakları sikimi daha sıkı sarıyor, okşamayı deniyordu.

Her an patlayacakmışım gibi taşaklarım gerildi.

Diğer elimle kot pantolonunun düğmesini beceriksizce açıp fermuarı indirdim. Elimi içine daldırıp ipeksi kumaşa dokundum. Parmaklarımı amına bastırduğimde kumaş çoktan ıslaktı.

Tıpkı söylediği gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı onu tamamen avuçladığımda. Parmaklarımı sertçe bastırıyordum. "Bu kadar iyi hissettirmemeli."

"Sevdiğin mi, Küçük Kuş?" Boşalması için çamaşırının üzerinden onu yukarı aşağı okşuyordum.

Başını sallarken çaresizce inledi. Daha fazla dayanamıyordum.

Ellerimi külotundan çekerek onu bedenimle yatağa doğru ittim. Kıçı sertçe yatağın köşesine yerleşti. Bakışlarını bana çevirdi. Gözleri iriydi ve bana uzanıp elini baksırımın önünde gezdirirken gözlerini kırpmıyordu. Kalçalarını ona doğru kaldırarak aletimi avucuna ittim. Böylece bundan hoşlandığını bilecekti.

"Ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı.

"Çıkart," diye emrettiğinde gözleri alev alevdi.

Wren, elini baksırımın önünden çekip onu yavaşça ama kendinden emin bir şekilde aşağı doğru sıyırdı. Ta ki aletim özgür kalıp direkt yüzüne doğru kalkana kadar.

Ağızına doğru.

Bakışlarını bir kez daha bana çevirip ardından dikkatini arzıyla

MONICA MURPHY

yaranan kalınlığıma verdi. Parmaklarını etrafına sardığında dokunuşu nazikti ve meraklı bakışlarıyla beni inceliyordu. Hafifçe sıkarken kaslarını ciddiyetle çattı. Bir nefes verdim, karnımdaki kaslar kasılıyordu.

"Bunu sevdin mi?"

"Daha çok sık," dedim dişlerimin arasında. Beni daha sıkı tutarak başparmağını şişen damarın üzerinde gezdirmeye başladı. Sanki sikim kahrolası bir bilimsel deneymiş gibi onu keşfediyordu.

"Acıtmıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "İyi hissettiriyor."

Beni baştan sona doğru sıktağında biraz zevk suyu geldi. Hayranlıkla bakıyordu. Sonra en kahrolasınca manyak şeyi yaptı.

Saçını geri atarak eğildi ve aletimin ucuna bir öpücük kondurdu.

"Sikilir," diye inledim. Keşke saçlarını geriye doğru tutup onu sikimi emmesi için zorlayabilseydim. *Ancak bu muhtemelen onun ödünü koparacağından yapamazdım.*

"Ne yapacağımı söyle," diyerek bana cesaret verirken parmakları yavaşça aletimin üstünde aşağı yukarı hareket ediyordu. "Sana otuz bir çekebilirim."

Bunu söylemesinin ciddi cesaret gerektirdiğini biliyordum. Benim tatlı, masum Wren'im. İsteddiği şeyi yapmak için izin istemesine gerek yoktu ve benim amacım kendini rahat hissetmesini sağlamaktı. Onu yargılamayağama emin olmalıydı.

Ona ne isterse verecektim.

Derin bir nefes aldım. "Sakso çekmeni tercih ederim."

O ağız sikimin etrafında kahrolası derecede güzel dururdu.

"Mahvederim."

"Asla etmezsin." Gözlerimi kapatarak başımı geriye attım. Oda-
nın ortasında üzerimde çorap dışında bir parça kıyafet olmadan
durdugum için kahkaha atmak istiyordum. Kızım yatakta oturmuş

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

sikimi sanki sahibiymiş gibi kavrarken bana sakso çekmesini tartışı-yorduk.

Şu an ne oluyordu da onu "benim kızım" diye düşünüyordum? Neden bundan bu kadar keyif alıyordum?

"Ah, edebilirim," dedi sesi keyifli geliyordu. "Bu kadar damarlı olmasını beklemiyordum."

"Wren." İsmi dudaklarımdan bir inilti olarak döküldüğünde aşağı baktım. Parmakları aletime sarılmış beni izliyordu. "Ne yapmak istiyorsan yap gitsin."

"Daha hızlı okşamamı ister misin?" Tam da bunu yaptı. Parmakları aşağı yukarı hareket ederken sabit bir tempo tutturdu. Bedenimi kontrol edemiyordum gibi kalçalarım onunla birlikte hareket etmeye başladı. Ciddi ciddi elini sikiyordum.

Konuşamadım. Bu âna gelmek haftalar sürmüştü. Aslında yıllar sürmüştü. Wren'i böyle isteyerek, bana dokunmasını arzulayarak bunca zaman geçmişti. Şimdi de gerçekleşiyordu ve ben buna katlanamıyordum. Bu kız kontrolümü kaybetmeme sebep olacağını ki bu bir Lancaster'ın asla yapmayacağı bir şeydi.

Babam bunu genç yaşta kafama kazımişti. Abilerime de aynı şekilde. Hep üstün olmalıydık. Daima. Kimse bizi alı edemezdi.

Bu kız. Bu tatlı, güzel kızın günah işlemek için yaratılan dudakları tamamen gardımı indirmişti. Ona izin verdim. Lanet olsun, resmen ona bunun için yalvarmıştım.

Umurumda değildi.

Onun için her şeyi tekrar yaptım.

Öne doğru eğilerek ağzını tekrar aletimin ucuna getirdi ve yavaşça dudaklarını etrafına sararak ağzına aldı.

Hassiktir.

İri bakışları bana döndüğünde uzanıp sikimi kavradım. Parmaklarını çekse de ağzı olduğu yerde duruyordu. Kendimi hızla okşamaya başladığımda bedenim kan ter içinde kalmış, zar zor aldığım

MONICA MURPHY

nefeslerden göğsüm ağrımaya başlamıştı. Bakuşlarımı ondan ayırmıyordum. Biraz geri çekildi, dilini uzatıp abartılı bir şekilde beni yaladığında onu uyarmam gerekiyormuş gibi hissettim.

"Boşalacağım."

Uyarımı duymazdan gelerek aletimin ucunu yalamaya devam etti. Dili her bir kıvrımı keşfediyordu. Omurgamdan yükselen tıdık his her yere yayılmaya başladığında tenim karıncalandı, boşalacağıma adım gibi emindim.

Hem de eğer geri çekilmezse tüm yüzüne.

"Wren," diye uyardım.

Kıpırdamadı.

Onu iki kez uyarmıştım.

"Siktir," diye homurdandım orgazm bedenime yayılırken. Cığerlerimdeki tüm hava boşaldığında boğuluyormuşum gibi bir ses çıkardım. Boşalırken çıkan ilk meni direkt yanığına geldi.

Geri çekilerek şaşkın bakuşlarıyla boşalmamı izledi. Bedenim titriyordu, tamamen alt üst olmuşum. Aletimi dipten ucuna doğru sıkıldığında tamamen tükendim.

Oda sessizdi, etrafı yalnızca ağır nefes alışverişlerimiz dolduruyordu. Tamamen kontrolü kaybetmişim. Bu bir kıza karşı asla yaşanmamıştı. Ortalığı da mahvetmişim. Kendimi, Wren'i, yatağı.

Elini yanığına götürdü ve bulaşan meniyi parmağıyla alarak ağzına götürüp yaladı. Kendimden geçmek üzereydim.

Bu hafta sonunu geçtim, böyle devam ederse bu geceyi bile atlayabileceğimden şüpheliyim.

OTUZ YEDİ WREN

ODA SERVİSİNE SİPARİŞ vermeden önce kendimizi temizleyip kıyafetlerimizi giydik. Paylaştığımız o an zihnimden silinmiyordu. Fakat bunun hakkında konuşmamıştık ve böyle bir sohbeti nasıl açacağıma dair bir fikrim yoktu...

Ben de açmadım.

Sadece düşünüp durmadı edemiyordum. Tüm kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Gerçekten yüzüme boşalmıştı ve porno sitesinin kategorilerinde gezinirken sahiden böyle bir başlık gördüğümü hatırlıyordum.

Olanlar çok şaşırtıcı olsa da kafama takmadım. Her şeyi merak ediyordum. Hepsini. Bir kadının orgasmı neredeyse tamamen içselleşmişken bir erkeğinkinin ayan beyan ortada olması ilginçti. Her yere yayılıyordu.

Tam anlamıyla.

Crew da bana karşı inanılmaz sabırlıydı. Bedenim hâlâ onun son verebileceği bir arzuyla sızlasa da bekleyebilirdim. Aramızda daha fazlasının olacağının farkındaydım. Bu gece. Yarın.

Ayrıca açtım.

Yemeklerimiz hızlı bir şekilde geldiğinde ikimiz de oturma odasında yere oturup sırtlarımızı koltuğa yasladık ve sehpa da yemeğimizi-

zi yedik. Çizburger, patates kızartması ve kola söylemiştik. Crew'ın bir salata sipariş etmediğim için mutlu olduğunu görebiliyordum.

Muhtemelen önceki sefer gibi yemeğini benimle paylaşmak zorunda olmadığı için sevinmişti.

Patates kızartmaları o kadar lezzetliydi ki sürekli tabağımdaki ketçap gölüne batırıp her aldığım ısırıktaki inliyordum. Sonunda, Crew'ın yemeği bırakıp beni izlediğini fark ettim. Sarhoş gibiydi, dudakları aralıktı.

“Sorun ne?” diye sordum ağzım dolu sayılırdı ki bu kabalıktı. Yutkunarak peçeteyle ağzımı sildim...

“Yemek yerken çok seksi oluyorsun, Küçük Kuş. Dayanamıyorum.” Öne doğru eğilip başımın arkasını kavradı ve hızlıca beni öptü. “Yaptığın her şey aşırı seksiymiş gibi hissediyorum.”

“Ben seksi biri değilim,” dedim ciddiyetle. Kırk beş dakika önce yaptığımız şeyi düşündüğümde, tamam bu kesinlikle yüzde yüz seksiydi.

Bunu yaptığuma hâlâ inanamasam da karşı koyamamıştım. Onu öyle görmek... O kadar *büyük*... Tadına bakmak istemiştim. Ona tamamen sakso çekmiş olmasam da yaptığım şeyden keyif almış gibi görünüyordu.

Bu hoşuma gitmişti, onu memnun etmek. Ona iyi hissettirmek için bir hata yapabileceğimi düşünmek korkunç olsa da yaptığım her şey hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu. Yüzüne yayılan o huzurlu ifadeyi ve kontrolünü kaybetmesini sevmiştim. Çıkardığı sesler, tavrı hükmedercesineydi ve bu ateşliydi.

Tam da söylediği gibi seksiydi.

“Wren.” Sesi dümdüzdü. Ona baktığımda kaşları çatıktı. “Lütfen. Sen bu dünyada tanıdığım en seksi kadınsın.”

Övgüsüne karşılık heyecanlanarak doğruldum. Bana ‘kadın’ demişti. On sekizime çok yaklaştığım için buna alışmam gerekiyordu ama hâlâ bazı zamanlar çocuk gibi hissediyordum.

Bu gece değil. Hem de hiç.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Beni yavaşça öpmek için tekrar kendine çektiğinde birbirimize kapılıp yemekleri unuttuk. Tüm hafta sonu böyle mi geçecekti? Bunu okulda rahatça yapamadığımız için hislerimiz bastırılmış gibi hissediyor olabiliydik. Sanki bastırılmış tüm hisleri şimdi serbest bırakmamı istiyordu. Kampüsteyken insanların bizi görmelerini istemiyordum, eminim o da istemiyordu.

Belki de bizi gülümeleri umurunda değildi. Belki ben de umursamamalıydım.

Ne kadar değiştiğimizi düşünmek beni çılgına çeviriyordu. Birbirimiz ve hislerimizle...

Öpücüğü sonlandırdığında aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Birkaç hafta önce benden nefret ediyordun."

Kaşlarını çatı. "Sana daha önce de söyledim, bu pek nefret sayılmazdı. Daha çok sinirlerimi bozuyordun. Sürekli."

İlk başta oldukça ilgisiz olsam da onda böyle bir etki bırakmış olmak beni hâlâ rahatsız ediyordu. Okula başlayalı birkaç hafta geçmişti ve Crew Lancaster'ın benden hoşlanmadığını biliyordum. Hiç anlam verememiştim.

"Neden? Seninle hiç konuşmamıştım bile. Bir keresinde banı benimle konuşmaya kalkışacağını düşündüğüm için senden mümkün olduğunca kaçmıştım."

"Çünkü ne kadar reddedersen edeyim seni istiyordum." Yavaşça gülümsedi. Biraz kustahtı. "Baksana. Şimdi sana sahibim."

Tek nedeni bu muydu? Benden sözde nefret etmesinin? Gazipti. Benden o kadar etkilendiği için mi nefret ediyormuş gibi hislerini maskeleyiş ve şerefsizin tekiymişçesine bana korkunç davranmıştı? Ona bakmaya cesaret edebilecek miyim diye mi bana dik dik bakıyordu? Eğer konu buysa...

Kamakarıştı.

"Bana sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırdım.

"Son sınıfımızdaki son bakireyi bu hafta sonu benimle kaçmaya ikna ettim." Bakışlarındaki sıcaklık, yaptığımız her şeyi göz önüne alarak tamamen bekâretimi kaybetmek üzere olduğumu düşündüğünü gösteriyordu. "Sana sahip olduğuma baya eminim."

"Kahrolası bir ukalasın, Crew Lancaster." Yanağını öpüp o dudaklarını yakalamadan geri çekildim.

"Sen az önce 'kahrolası' mı dedin, Küçük Kuş?"

Böyle bir şey söylediğim için dehşete kapıldım. "Kesinlikle hayır."

"Hayır. Duydum. Öyle dedin." Sırtı. "Devam etsene. Söyle. İşlediğini biliyorum."

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil. Öyle şeyler söylemiyorum."

"Çok yazık," diye mırıldandı. Bakışları dudaklarıma odaklandı. "O güzel sesinle edepsiz şeyler söylediğini duymayı çok isterdim."

"Sence sesim güzel mi?"

Başını salladı. "Belki kulağıma fısıldarsın."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Yapamam."

Crew isyanımı duymazdan geldi. "Neyi iple çektiğimi biliyor musun?"

"Neyi?"

"O dudaklarının tekrar sikimi sarmasını." Bakışlarını bana çevirdi. "Umarım bir dahaki sefere beni boğazına alırsın."

Söyledikleri sağ olsun yanaklarını alev almış gibi hissediyordum. "Beni utandırıyorsun."

"Utama." Beni yanına çektiğinde resmen kucaklarında otuyordum. "Buna alış, Küçük Kuş. Tüm hafta sonu bunu yapacağız."

Dudaklarını abartılı bir şekilde sarkıttım. "Bana Noel ışıklarına göstereceğine söz vermiştin."

"Göstereceğim." Burnumun ucunu öptü. "Bir saat kadar. Zirvede."

"Crew." Göğsünü itsem de kıpırdamadı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Wren." Ses tonu kışkırtıcıydı ve üzerimde gezen gözleri parlıyordu.

Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.

Kalbimi sızlatacak kadar yakışıklıydı.

Tanrım, ne yapıyorduk? O cumartesi günü arabanın arka koltuğunda ilk öpüşmemizde söylediği şeyi düşündüm.

Bunun iyi bitmeyeceğini biliyorsun.

Haklı olmasından korkuyordum.

OTUZ SEKİZ WREN

KASABANIN MERKEZİNDEKİ dükkânları gezip mükemmel süslenen vitrinlerin önünden el ele geçerken saat akşama yaklaşıyordu. Güzel Noel süslerine her hayran kalışımda ya da bir şey almasam da mağazaları her gezişimde Crew benimle alay ediyordu.

Gerçekten de Noel hediyesi almak isteyeceğim kimse yoktu. İki taraftan da büyükanne ve büyükbabalarım vefat etmişti. Kardeşim yoktu. Halalarım, teyzelerime falan o kadar yakın değildim. Sadece anne ve babam vardı ama istedikleri her şeye sahip olan insanlara ne alabilirdim ki?

Küçükken onlara sınıfta hediye hazırladığımı için her şey daha kolaydı. Üzerimde bir baskı yoktu. Şimdiyse güzel ve eşsiz bir şey arayıp elim boş dönüyordum.

Hava oldukça soğuktu, gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Kaldırımlara kadar kar vardı ve uzun ince ağaçların dallarına beyaz ışıklar asılmıştı. Noel süsleri her yerdeydi. Büyük çam ağacı süsleri basit kırmızı kurdelelerle süslenmişti. Dükkânların vitrinlerinde güzelce süslenmiş Noel ağaçları görünüyordu. Neredeyse açılan her dükkânın kapısının ardından Noel müzikleri sokağa yayılıp heyecanlanmamı sağlıyordu.

Bir bayramda ya da doğum günümde hiç sevgilim olmamıştı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Aslında daha önce hiç sevgilim olmamıştı. Crew Lancaster'ı sevgilim olarak görüp görmemek konusunda emin olmasam da öyle hissediyordum.

Östelik bu bayram coşkusundan çok daha büyüğü bir histi.

Dün gece yaptıklarımızı düşündüm. Akşam yemeğimizi yiyip biraz öpüşmüştük. Sonra bir film izlemeye karar versek de ikimiz de gözlerimizi açık tutamıyorduk. Bu yüzden yatağa gidip gerçekten hiçbir şey yapmadık. Sabah uyanıp sanki birlikte uyanmamız çok normal bir şeymiş gibi güne hazırlanmıştık.

Crew'la uyumak güzel sayılırdı. Uyanmadan önce yüzünü incelemek... Küçük bir çocuk gibi çok sevimli görünüyordu. Yanağına dokunduğumda uyanmıştı ve gözlerini ilk açtığında bana sanki gördüğü en harikulade şeymişim gibi bakmıştı. Bu kalbimin genişlemesini, içimin dün geceki şüpheden sonra ihtiyacı olan umutla dolmasını sağlamıştı.

Tüm gün bana karşı sabırlı davranmış ve her isteğimi yerine getirerek beni şımartmıştı. Otelin restoranında kahvaltı ettikten sonra bölgedeki makilerin olduğu tarafa doğru yola çıkmıştık, hepsi bayram için süslenmişti. Sonunda kasabanın merkezine geldiğimizde etraf hediyeye alışverişine çıkan insanlarla dolup taşıyordu. Crew'la böyle vakit geçirmek çok doğal geliyordu. Bana gülümsemesi, dokunmak istemesi. Buna alışabilirdim.

Bir yandan korkutucuydu da.

Tamamen işe yaramaz ama güzel ıvır zıvırlarla dolu olan bir dükkanı geziyordum. Crew yanımda sakince beklerken durup gürültülü bir nefes verdim. "Anneme Noel için ne alabileceğimi bilmiyorum."

"Aradığın şey bu mu? Annen için hediyet mi?"

"Ve babam için." Ahşaptan oyulmuş rüstik bir kuşa uzanarak arkasına önüne baktım. Tekniği takdire şayandı. "Onlara bir şey almak imkânsız."

"Benimkilere de."

MONICA MURPHY

"Sen ne alacaksın?" Beklentiyle ona baktım.

"Hiçbir şey." Omuz silkti.

Kaşlarımı çattım. "Onlara hiçbir şey almayacak mısınız?"

"Bir anlamı yok. Bizden hediye beklemiyorlar. Özellikle de benden."

"Neden özellikle sen?" Kuşu rafa bıraktığımda Crew hiç vakit kaybetmeden ona uzandı.

"Ben ailenin küçüğüyüm. Benden neredeyse hiçbir şey beklemiyorlar," diye itiraf etti elindeki oymalı kuşu incelerken. "Sanırım bunu istiyorum."

"Güzel," diyerek onu onayladım. "Bu dükkândaki her şeyin yerli sanatçılar tarafından el yapımı olduğuna eminim."

"Bana seni hatırlatıyor." Elini uzattığında kuş avucunda oturuyordu. "Küçük kuşum."

Kalbim göğsümde kabarırken sakinleşmesi için elimden geleni yaptım. "Çok tatlı," diye mırıldandım.

"Alıyorum. Sen de bir tane almalısın. Anne babana verirsin. Onlara seni temsil ettiğini söyle." Başıyla raftaki diğer kuşları işaret etti.

"Bu güzel bir fikir." Kuşlara bakarak Crew'ın aldığından sonraki en sevdiğime uzandım. Aklıma aniden bir soru geldi ama sormadan önce duraksadım. "Noel için bir şey ister misin?"

Bana döndü. "Senden mi?"

"Evet." Çok mühim bir şey değilmiş gibi gözlerimi devirdim.

Ancak çok mühimmiş gibi hissediyordum. Korkunç bir şey.

"Eğer istiyorsan." Kısa sıraya girdiğinde peşine takıldım.

"Bana Noel için bir şey alacak mısınız?" Ah, kulağa acınası geliyordum. Aptal gibi. Belki biraz da çaresiz.

Bana doğru attığı gülücük nefesimi kesti. "Düşündüm. Hatta birkaç fikrim var."

Bir anda meraklandım. "Ne gibi?"

"Söyleyemem. Sürpriz olmalı."

Yüzümü astım. Anlayabiliyordum. "Sürprizlerden nefret ediyorum."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Kahkaha atarak kuşu satın almak için sıranın sonuna girdi. Hemen yanında durmuş bana Noel/doğum günü hediyesi olarak verebileceği muhtemel şeyleri düşünüyordum. Keşke o günü Crew'la geçirebilseydim. Ancak ailem her yıl olduğu gibi onlarla vakit geçirmemi bekleyecekti ve bununla ilgili sorunum yoktu. Özel günümde misafirlerimin olmasına ihtiyacım yoktu. Sonrasında zaten arkadaşlarımla on sekizinci yaşım için küçük bir parti yapmayı düşünmüştük. Aşırı eğlenmeyi planlamıştım.

Tabii planlar suya düşmüştü. Tüm arkadaşlarım gibi planım da buhar olmuştu. Şimdi doğum günümü geçirmek istediğim tek kişi Crew'dı.

Acaba bize katılmak ister miydi? Babam izin verir miydi? Babam izin verse bile Crew'ı ailemle tanıştırmam büyük bir olaydı. İlişkimi zi daha ciddiye götürürdü.

Henüz o noktada olduğumuzu sanmıyordum.

"Bayramlarda ne yapıyorsun?" diye sordum sesimi sıradan tutarak. Sanki öylesine bir konu açmışım gibi davranıyordum.

Aslında merak ediyordum.

"Sana söylediğim gibi ailemin evinde olacağım. Sanırım bu yıl Noel Arifesi'nde hepimiz birlikte olacağız çünkü Charlotte'un Noel için planları var," dedi Crew. "Yeni ailesiyle olacak."

Birkaç ay önce düğününden fotoğraflar gördüğümü anımsıyordum. Çok güzeldi. Gelinliği büyüleyiciydi.

"Küçükken hepimiz amcamın Long Island'daki evinde toplanırdık. Birkaç gün orada kalırdık ve çok eğlenceli olurdu. Büyüdükçe bunu çok sık yapmamaya başladık. Sonunda amcamla yengem boşandılar. İşler karıştı," diye açıkladı.

Ailemi ve boşanma haberlerini düşündüm. Babam, evliliklerini kurtarmaya çalışacaklarını söylemişti. Artık neye inanacağımı bilmiyordum. Bu acaba bayramların garip ve huzursuz geçmesine sebep olur muydu? Umarım olmazdı.

Dükkândan ayrıldığımızda kahve servis eden bir pastane bularak sraya girdik. Dışarı çıkmadan önce kremalı kurabiye ve *latte* sipariş etmiştik. Ardından aldıklarımızın tadını çıkarmak için binanın tuğla duvarına ilerledik.

“Burası çok soğuk.” Kurabiye poşetini pencerenin kenarına bırakarak elimi karton kahve bardağıma sardım. “İçeride müsait bir masa olmaması kötü oldu.”

Crew poşetten bir kurabiye aldı. Devasa, soluk mavi bir yıldızdı. Bana uzattığında bir parça ısırarak çiğnemeye başladım. Ağzıma yayılan şeker ve gevrek kurabiyenin tadıyla dudaklarımdan bir inilti firar etti.

“Bu çok iyi,” diye mırıldandım yuttuktan sonra.

Beni izledikten sonra yıldızdan bir ısırık aldı. Planının en başından beri bu olduğunu fark ettim. Beni yemek yerken izlemeyi gerçekten seviyordu.

“İyiymiş,” dedi bana katılarak. Kahvesine uzanıp bir yudum almadan önce kurabiyeyi poşete geri bıraktı. “Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?”

“Olabilir.” Aslında başta söylediği gibi dışarı çıkmamayı tercih ederdim. Bu son gecemizdi ve dün akşam, yemekten önce olanlardan beri hiçbir şey yapmamıştık.

Daha fazlasını yapmak istiyordum. Daha ileriye gitmek. Onunla o kadar rahat hissediyordum ki aramızdaki her şey çok doğru geliyordu. Beni önemsiyormuş gibi görünüyordu, beni kullandığını kesinlikle sanmıyordum.

Babamı ve tepkisini düşündüm. Eğer bu hafta sonunu birlikte geçirdiğimizi, baş başa olduğumuzu bilse deliye dönerdi. Muhtemelen bir daha Crew’ı görmek bana yasaklanırdı. Bunu düşündüm, onu bir daha görmemeyi...

İçimi bir panik kapladı.

“Olabilir mi? Yemeğe çıkma şansını geri mi çeviriyorsun?” Dışarıda yemeyi ne kadar sevdiğimi biliyor olmalıydı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Bu akşam çıkmamayı tercih ederim.”

Kahvemden bir yudum alırken kaşını kaldırdı. “Noel ışıklarına bakmak istemiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Pek sayılmaz.”

“Bunu planladığımı sanmıştım.”

“Planlar değişebilir.”

Yavaşça gülümsedi. Neredeyse vahşi bir gülümsemeydi. Bu vahşilikle benden bir lokma alsa ânın tadına çıkarabileceğini düşündüm. “Seninle içeride vakit geçirmek sorun olmaz.”

“Belki bir pizza alırsınız,” diye önerdim. Beyaz poşetin içine bakarak şekilli kurabiyelerden yemek isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordum. Sanırım sonraya saklayacaktım. “Ya da oda servisinden sipariş veririz,” dedi.

“Fark etmez.” Sokağa baktığımda bir iç çamaşır dükkânı dikkatimi çekti. Vitrini yarı giyinik mankenlerle doluydu. İlham alarak ona döndüm. “Hızlıca bakmak istediğim bir dükkân var. Gidebilir miyim?”

“Tabii.” Baktığım yöne döndüğünde gözlerinde bir pırıltı oluştu.

Kahvemi orada bırakıp karşıya geçmek üzereyken arkamdan seslendi.

“Seksi bir şeyler bul, olur mu?”

Aman Tanrım.

Beni çözmüştü. Aslında bu konuda çok berbat sayılırdım.

Dükkâna girdiğimde o kadar renk seçeneği vardı ki aklım karıştı. Kırmızı ve beyaz dantelli. Beyaz ve pembe. Bayrama özel bir sürü yeşil ve hatta ekoseli desenler. Önce nereye bakacağımı bilmediğim için etrafta başıboş geziniyordum. Bir askıya uzandığımda direkt kasiğe doğru ayrılan bir külot görünce şok oldum.

Sanırım bu, alan tanıyordu.

“Bir şeyler bulmanıza yardım edebilir miyim?”

İrkilerek elimdeki askıyı yerine bıraktım. Arkamı döndüğümde

MONICA MURPHY

siyahlar içinde oldukça şık bir kadınla karşılaştım, bana gülümsüyordu. "Sadece bakıyorum."

"Aklınızda özel bir şey var mı?" Kadın kaşlarını kaldırdı.

Eski Wren olsa ona hayır deyip mağazadan kaçardı. Ancak ben gerçekten Crew için giyeceğim bir şeyler arıyordum. Bu gece.

"Sevimli... Bir şeyler bakıyorum," dedim. "Ve seksi."

Hafifçe gülümsedi. "Hangi renk?"

"Kırmızı. Ya da pembe." En sevdiklerimdi.

On sekiz yaşında ilk seksini yapacak bir kız olmama rağmen beni hiç yargılamadan birkaç seçenek gösterdi. Bu biraz...

Garipti.

"Şu an istediğiniz renklerde bir sürü iç çamaşırımız var," dedi bir rafı bana göstererek.

Parmağımı üzerlerinde gezdirerek birinde durdum. Pembe kumaşın üzerinde kırmızı dantel vardı ve hiçbir şeyi saklamıyordu. Bu da niyetime uygundu.

Crew'dan saklanmak istemiyordum. Artık değil.

Askıyı yerine bırakarak bakmaya devam ettim ancak başka bir şey bulamadım. O pembe ve kırmızı sete dönerek bedenime uygun olanı bulunca keyifle askıyı aldım ve satış danışmanına gösterdim.

"Sanırım bunu alacağım."

Beğenmiş gibiydi. "Harika bir tercih."

Elimdekilerle onu takip ederken Crew'ın telefonunda takılarak yolun karşısında beni beklediğini gördüm. Rüzgâr saçlarını dağıtarak gözlerinin üzerine düşürmüştü. Buna karşı koyamıyordum.

Kalbim heyecanla kabardı.

Bu çocuktan hoşlanıyordum.

Çok fazla. Belki çok hızlı gidiyorduk ama umurumda değildi.

Bir şeyler doğru hissettiriyorsa bunu inkâr etmemeliydiniz. Ben de Crew'la vakit geçirmek istediğimi inkâr etmeyecektim.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Tatil köyüne döndüğümüzde hava kararmıştı. Crew, yolda aldığımız pizzayı taşıırken benim elimde de aldığım şeylerle dolu poşetler vardı. Pizzanın kokusu kurt gibi acıktığımı hissettirdiği için elimdeki poşetleri kapının yanına bıraktım ve Crew'dan hızlı davranarak pizza kurusuna uzandım.

"Açlıktan ölüyorum," dedim kapağı kaldırıp bir dilimi alırken. Bir lokma ısırmıştım bile.

Ah dostum, lezzetliydi.

Crew, yüzünde keyifli bir ifadeyle beni izliyordu. "Sen hep açsın."

"Biliyorum." Yarısını ısırdığım dilimi kuruya bırakırken içim hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Annem çok yemememi söylüyor."

"Onu dinleme," derken ses tonu sertti. "Tanrı aşkına, ailelerimiz işlerimize burunlarını sokup her şeyi mahvedip duruyorlar."

Kaşlarımı çatarak tekrar dilimime uzandım. "Sence bunu bilerek mi yapıyorlar?"

"Bazen öyle hissediyorum özellikle de konu benim ailemse. Babamsa." Başını iki yana sallarken içten içe daha çok konuşmasını istedim. Daha çok anlatmasını. "Dediğim gibi konu ben olunca hiç beklentileri yok ama işleri de batıramam. Asla."

"Sanırım ailem benim için artık endişelenmek istemediklerinden, zengin bir adamla evlenmemi bekliyorlar," diye itiraf ettim.

Ailesinin zengin olduğu göz önüne alınca belki de bunu ona söylememeliydim ama dürüst olmam gerekiyordu.

"Zaten çok paraları yok mu?"

"Tüm bu boşanma olayından sonra..." Bunu düşünmek bile iştahımı kapatmıştı. "Babam evliliklerini yoluna koymaya çalışacaklarından bahsetti ama onlara pek inanmıyorum. Bence..."

Bunu sesli söylemek istemediğim için dudaklarımı birbirine bas-

ırdım. Düşünürken sorun yoktu ama sesli dile getirip evrene fısıldayınca sanki gerçekleşebilirmiş gibi hissediyordum.

“Sence ne?” diye sordu Crew hâlâ bir şey söylemediğim için.

“Bence bu gerçekten yaşanacak. Hislerimi falan korumaya çalışıyorlar. Noel’i ve doğum günümü atlattıktan sonra yılın başında bana söyleyecekler,” diye açıkladım. “Kesinlikle boşanıyorlar. Bunu hissediyorum.”

“Her şey yolunda değilken yolundaymış gibi davranarak Noel’i geçirmek çok boktan olur gibi geliyor,” dedi Crew.

Bana hep dürüst olmasını seviyordum. Babamın tavrının aksine o, sürekli incinmemem için uğraşmıyordu. Kötü şeyleri kaldıramayacak kırılgan bir çiçekmişim gibi davranmıyordu.

Belki de uzun zamandır gerçekten öyleydim ama artık değiştiğimi hissediyordum. Okul başladığından beri, özellikle de son zamanlarda. Crew’la vakit geçirirken gözlerimi açmış etrafımda gerçekten nelerin olup bittiğini görmüştüm.

Görmek istemediğim bazı şeyleri.

Ve öğrendiğime memnun olduğum diğer şeyleri.

Dudaklarının tadı gibi. Ellerini bedenimde hissetmenin verdiği o duygu gibi. İçimde hissetmenin.

Bunu tekrar öğrenmek istiyorum. Daha fazlasını da.

“Kulağa çok boktan geliyor, ha?” dedim ona katılarak.

Crew’ın gözleri o kadar irileşmişti ki neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Az önce ‘boktan’ dedin.”

Omuz silktim. Pizzanın bir dilimini ağızıma götürerek ısırđım ve çiğneyerek yuttum. “Yalan söyleyemem. Bu korkunç bir Noel olacak. Ve doğum günü tabii. Beklediğim tam olarak bu değildi.”

“Ne bekliyordun?”

“Her şeyin harika olmasını istiyordum,” dedim ve iç çekerek gözümün önünde canlandırdım. “Hatta on sekizinci doğum günü

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

partim için bir *Pinterest*^{*} panosu hazırlamıştım. Pembe, altın rengi ve beyaz. Her şey parlak ve güzel. Dış çiçeklerle kaplı mükemmel bir pasta. Her yerde sim. Kendimi yetişkin gibi hissettirecek göz kamaştıran bir elbise ve ona uygun ayakkabı. Gerçek bir yetişkin gibi. Saçım mükemmel olacaktı ve kutlamak için şampanya içecektik. Dışarı soğuk ve karlı olsa da içerisi sıcak ve hoş olacaktı. Errafımın da en sevdiğim insanlarla çevrili olmasını istiyordum.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi.

“Hayal gibi geliyor. Doğum günümün ve Yılbaşı partisinin karnımı... Hep bunu hayal etmiş olsam da aptalca değil mi? Yılbaşı gecesinden pek hoşlanmıyorum bile ama doğum günü partimi aynı gece yaparsam belki daha çok severim diye düşünmüştüm. Bilmiyorum. Beni geri çevireceklerini bildiğim için bu fikrimi aileme hiç söylemedim.”

“Neden geri çevitsinler ki?” diye sordu Crew. Sonunda bir dilim pizza almak için uzanmıştı. En azından yalnız yemi-yordum.

“Çünkü hep planları vardır ve beni hiç dâhil etmezler. Yılbaşı gecesinde verilecek partinin çok göz alıcı olduğunu düşünürdüm, özellikle de anne ve babamın katıldığı partileri düşünerek. Ancak şimdi göz alıcı hiçbir şey olmadığını fark ettim. Sence de öyle değil mi?”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece o sakın bakışlarını benden ayırma-dan yemeye devam ediyordu.

“Neredeyse yılın sonu. Bazen bir devrin sonu. Doğum günüm gelip gidiyor ve bunu çok umursamıyorum. Hepimiz geleceğimizle ilgili planlar yapma-la meşgulüz. Asla tutmayacağımız sahte sözler veriyoruz. Bir de gecenin sonundaki geri sayım ve o saçma, öpecek birini bulma âtı var. Verdiğimiz kararları yerine getirmeyeceğimizi bile bile yeni kararlar veriyoruz.” Normalde benlik olmayan bir şekilde karamsar konuştüğümü fark ederek sustum.

“Bunu çok düşünmüşsün,” diye mırıldandı.

* Çeşitli görsellerin paylaşıldığı bir sosyal platform -çn.

MONICA MURPHY

Bir omzumu silerken aniden huzursuz hissetmeye başladım. "Bencil bir velet gibi konuşuyorum."

"Yılın bu zamanını gerçekten sevmeyen biri gibi konuşuyorsun," diyerek düzeltti.

Tanrım, çok haklıydı. Gerçekten yılın bu zamanından nefret ediyordum.

"Kendime bir sürü söz verdim ve şimdi hepsini bozuyorum," diye itiraf ettim. "Belki de hayal kırıklığından başka bir şey değildir."

"Sen hayal kırıklığı değilsin."

"Sana göre." Anne babamdan bahsetmeye gerek bile duymadım. Özellikle de babamdan.

"Buraya gel." Crew'ın elimi tutarak beni kendine çekmesine izin verdim. Tamamen ona yaslandığımda nefesim kesildi. Kollarını belime sararak elini sırtıma götürdüğünde ona baktım. Bakışlarındaki yoğunluk yüzünden kelimelerim kifayetsiz kalıyordu. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

"Üzgün değilim," diye itiraf ettim. İçimden gelerek söylüyordum. "Sadece-"

"Diğer her şeyi unutmak ister misin? Herkesi?"

Başımı sallayarak elimi göğsüne yerleştirdim. Avucum hızla atan kalbinin üzerindeydi. "Belki biraz üzgünümdür."

Başını eğerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sana daha iyi hissettirecek şey ne?"

Dudaklarına doğru dönüp kendi dudaklarımı onunkilere sürterken fısıldadım, "Sensin."

OTUZ DOKUZ CREW

ONA SIKICA SARILIRKEN başta öpüşmemizi Wren'in yönetmesine izin verdim. Buna ihtiyacı varmış gibi hissediyordum. Kontrolü eline alıp hayatının iplerini tutma konusunda pek deneyimli olmadığını düşünsem de ihtiyacı var gibiydi. Özüntüsü çok belirgin, açıktı. Ben dikkatini dağıtana kadar odadaki tüm oksijeni tüketecek gibiydi.

İhtiyacı vardı. Buna. Bana. Ellerim kınının mükemmel kıvrımında gezinirken dili, benimkine dolandı. Dilimi emerken onu onaylarcasına mırıldadım. Ancak daha fazla dayanamıyordum.

Kontrolü ele alarak yüzünü kavradım ve başını eğerek öpücüğümüzü derinleştirdim. Dillerimiz dans ederken nefeslerimiz hızlanmıştı. Eli göğsümden omuzlarıma uzandı ve bana tutundu.

Tüm günümüz Wren tarzı bir ön sevişmeydi. Alışveriş, yemek. Akşamı kaçırmama sebep olacak bir sürü yemek. Her bir Noel süslemesi gördüğünde yüzü aydınlanarak *ahlayıp ahlamasını* izlemek. O küçük iç çamaşırı dükkânını fark edince ve oradan on beş dakika sonra elinde küçük kırmızı bir poşetle çıkınca yüzüne yayılan o kararlı ifade...

Ne aldığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Bu kızda dışarıdan görünenden daha fazlası vardı ve bunları benimle paylaşıyor olacak kadar rahat hissetmesi hoşuma gidiyordu.

Ben de ona karşı daha açık olmaya çalışıyordum ama fark edip etmediğini bilmiyordum.

Beni ne kadar etkilediğinin farkında mıydı?

Wren, tanıdığım hiçbir kıza benzemiyordu ve onu daha çok tanımak istiyordum. Bu geceki mini laf kalabalığına bakacak olursak yüzeyi daha yeni aşmışım gibi hissediyordum.

Yine de laf kalabalığı demem doğru değildi. Dürüstlüğü, hassaslığını ve kırılganlığını dışa vurmuştu. Bu benimleyken sık yaptığı bir şeydi ve hoşuma gidiyordu.

Lanet olsun, bu kızla ilgili her şey hoşuma gidiyordu ve bu aşırı korkutucuydu.

İnsanların, özellikle de bir kızın hayatıma girmesine izin vermezdim. Arkadaşlarım vardı fakat hepsini belli bir seviyede tutar, yakınlıklarından endişelenirdim. İnsanlara, benim kadar zengin olan çocuklara bile güvenmezdim.

Gelgelelim kimse benim ailem kadar varlıklı değildi ve bu da onları yakın çevreme almamı zorlaştırıyordu. Bana ilgi gösteren kızların hepsinin paramın peşinde olduklarını fark etmiştim.

Boktandı ama doğruydu.

Wren öyle değildi. Başta benden hiçbir şey istememişti, ona yaklaşan bendim. Sanki birbirimizin etrafında olmadan yapamıyorduk.

Şimdi bu kadar yaklaşmışken de pes etmesine izin vermeyecektim.

Öpücüğü ilk sonlandıran o oldu. Her nefesinde göğsü, göğsüme değiyordu. "Sana bir sürprizim var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oradaki poşetle bir alakası olabilir mi?" Kenara bıraktığı poşet yığınına işaret etmiştim.

Başıyla onaylayarak alt dudağını ısırды. "Umarım aptalca olduğunu düşünmezsin."

"O mağazadan her ne bulmuş olursan ol, senin dâhil olduğun hiçbir şey aptalca olmaz."

Küçük bir gülümsemeyle bakışları bana kilitlendi. "Bugün seninle çok eğlendim."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Daha önce kimse benimle eğlenceli vakit geçirdiğini söylememişti sanırım.

"Korksam da seninle gelmem konusunda beni ikna ettiğin için de çok mutluyum." Omuzlarımdaki elleri gerildi. "Beni zorlamayı seviyorum."

Bir elimi saçında gezdirerek başını okşadım. "Bence neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Senin sayende farkına varmaya başlıyorum." Gülümsemesi büyürken benden ayrılarak resmen poşetlere doğru koştu. İç çamaşırı mağazasından aldığı poşeti kaparak merdivenlere ilerledi. "Hızlıca bir duş alacağım. Yarım saat sonra buluşalım?"

"Olur," dedim. Merdivenlerden çıkarken arkasından gülümsüyordum.

Elimde bir dilim daha pizza alarak koltuğa yerleştim ve beklerken telefonuma baktım. Görmezden geldiğim mesajlar vardı. Malcolm ve Ezra nerede olduğumu soruyorlardı. Ablam yılbaşı gecesi ona gidip gitmeyeceğimi soruyordu.

Charlotte'u hiçbir zaman yok saymazdım, bu yüzden ona hızlıca bir mesaj yazdım. En yakın olduğum kardeşim oydu ve Perry'yle evlendiği zaman çok endişelenmişim.

Gördüğümde beni dehşete düşüren babamın atığı uğursuz bir mesaj vardı.

Konuşmamız gerekiyor. Müsait olunca beni ara.

Görmezden gelmeyi düşünsem de sorunlarımdan kaçmamın bir çözüm olmadığını fark ettim.

Numarasına tıklayarak onu aradığımda cevap vermemesini umut ediyordum.

Şansıma, ikinci çalışta açtı.

"Neden bana dün dedektiflerin seni sorguladığını söylemedin?" diye bağırdı.

Lanet olsun, muhtemelen bu konuşmadan sonra içkiye ihtiyacım olacaktı.

“Durumu zaten bildiğin için aramaya gerek duymadım. Ayrıca, on sekiz yaşındayım. Yetişkinim,” diye hatırlattım.

“Araman gerekirdi. Böylece şerefsiz muhabirin teki gelip de tepkimi ölçmeye çalıştığında hazırlıksız yakalanmazdım.”

Siktir. Bunu beklemiyordum.

“Neden biri bunu umursasın ki? Bizimle ilgili bile değil.”

“Çünkü biz Lancasterlarız, oğlum. Doğrudan dâhil olmasak bile yaptığımız her şey dikkat çekiyor,” diye açıkladı babam. Ses tonu sertti. Bana karşı sabrının tükenmek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

“Önemli bir şey yoktu. Sorguya çekildim ve gördüklerimi anlattım, hepsi bu kadar.” Yerimden kalkıp üst kata baktım, su sesini duyabiliyordum. Wren’in sıcak suyun altında durmuş, düzgün ve çıplak bedeninin buharla kaplandığını hayal ettim.

Bacaklarımın arasına uzanarak kendime çekidüzen verdim.

“Muhabir bana, pazartesi sabahı bu hikâyenin gazetelerde olacağını söyleyecek kadar nazikti. Senin ismin de şahit olarak geçecek. Eğer iş mahkemeye giderse şahitlik etmen gerekebilir. Umarım bununla karşılaşmaya hazırsındır,” dedi babam.

“İple çekiyorum. O aşağılık herifin kapatılması için her şeyi yaparım.” Figueroa’nın parmaklıklar ardında olduğu düşüncesiyle keyiflendim. O şerefsiz bunu hak ediyordu.

“Sen neredesin bu arada? Jeti kullandığını gördüm.”

Kahretsin. Yakalanmıştım.

“Vermont.”

“Kiminle?”

“Bir arkadaşla.”

“Önümüzdeki hafta finallerin yok mu?”

“Evet, ne olmuş?” Kulağa kahrolası küçük bir velet gibi geliyordum ama benimle bu tarz konuşunca böyle cevap veriyordum.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Eskiye dönüyordum.

"Finallerinden önceki hafta sonu parti yapmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum," dedi, ses tonuna öfke yayılmıştı. "Hayatında önemli anlar olurken bunları mahvedemezsin, Crew. Arada bir kendine gelmen lazım."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kampüse dönmelisin," diye devam etti. "Finallerine çalışıp notlarından emin olmalısın. Üniversitelere başvurduğun ve seni takip ettiklerine eminim."

Bundan şüpheliydim. Ailem, adımıza bir bağış yapsa hepsinin beni kabul edeceğini biliyordum.

"Haklısın," dedim ondan kurtulmak için. "Tamam."

"Eve dön," dedi. "Yarın."

"Döneceğim." Plan zaten buydu.

"Başını belaya sokma."

"Asla."

Bir anlığına sessiz kaldı. Onu kızdırdığıma emindim. "Sen bana küstahlık mı ediyorsun? Farkına varmalısın, oğlum. Bana karşı bu tavırdan hoşlanmıyorum."

"Sana katılıyorum. Hepsi bu," dedim sesim bomboştu.

Tıpkı kalbim gibi.

"Anlıyorsan sorun yok o zaman. İyi geceler."

"Sana da," dedim boşluğa.

Çoktan aramayı sonlandırmıştı.

Telefonu cebime atarak küçük mutfığa gittim ve buzdolabından bir şişe votka çıkardım. Dolaptan aldığım kadehe içki doldurarak büyük bir yudum içtim. Elimin tersiyle ağzımı silerken zorlukla yutkundum.

Siktir, bir tane daha lazımdı.

Babamla konuşmak beni hep şüpheyi düşürürdü ve buncan nef-

MONICA MURPHY

ret ediyordum. Yaptığım her hareketi sorgulayıp beni görmezden geldiği için kendimi işe yaramazın teki gibi hissediyordum.

Değildim. Doğru yoldaydım ve hayatım boyunca ilk kez ne istediğimi biliyordum.

Wren'i.

Ona âşık oluyordum. Onun için her şeyi yapardım. Bunu biliyor muydu? Benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmiş miydi? Ona söylemeliydim.

Bunu yapmalıydım. Bu gece.

Wren'in çatı katından tatlı sesiyle bana seslendiğini duyduğumda birkaç kadeh daha içmiştim.

"Crew. Neredesin?"

Direkt şişeden son bir yudum daha alarak tezgâha bıraktım ve merdivenlere yöneldim. Babamı zihnimden attım. Ailemi. Her şeyi.

Wren'e odaklanmak istiyordum. Başka kimsenin önemi yoktu.

Merdivenlerin başına ulaştığımda durdum. Wren, yatağına ucundaydı ve üzerinde otelin bornozu vardı. Saçları açık, omuzlarından dökülürken yüzü tertemizdi ve dudaklarına parlak kırmızı bir parlatici sürmüştü.

Aletim ilgiyle kalktı.

"Dükkanından aldığın bu mu?" diye sataştım.

Kendine baktığında dudağı kıvrıldı. "Pek sayılmaz."

"Ne aldığını göster o zaman."

Wren'in bakışları bana döndü. "Gerçekten görmek istiyor musun?"

Başımınla onayladım.

Bornozunun önüne uzanarak kemerle oynamaya başladı. "Sana sürpriz olabilir."

"İyi bir sürprize bayılırım."

Kahkahası yumuşacıktı. Aşırı seksiydi. "Umarım beğenirsin."

"Bornozu çıkar da göreyim, Küçük Kuş."

Titreyen parmaklarıyla kemeri çözerken beyaz havlu yavaşça

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

açılarak seksi bacaklarını, düz karnını ve dolgun memelerini açığa çıkardı. Omuzlarından tamamen ittiği bornozu ayaklarının dibine düşmüştü. Ona baktım, Cigerlerimdeki tüm hava boğazuma saplanmış gibiydi.

Giydiği sutyen çok açık renkti. Pembe, şeffaf sutyenin üzerinde kırmızı danteller vardı. Meme uçlarını görebiliyordum. Küloru da takımdı ve üzerinden kısığındaki tüyleri görebiliyordum. Çıplak sayılırdı ama siktir, değildi.

Gördüğüm en ateşli şeydi.

"Beğendin mi?" diye sordu Wren utanarak.

Başımı sallarken ona yaklaşmaya başladım. Aramızda birkaç adım kala durdum. Şimdi ya da hiç. Üzerine atlamak istiyordum ve giydiği şeye bakılırsa muhtemelen o da bunu yapmamı bekliyordu.

Siktir, önce emin olmalıydım.

"Sevdim." Karnına inen nazik kıvrım, göbek deliğinin küçük giritisi... Orayı da okşamak istiyordum. Dilimle. "Korkarım ki sana bir kez dokunursam kendimi kontrol edemeyeceğim."

Gözlerinde tanıdık olmayan bir his parlarken dudaklarını yaladı. "Benim beklediğim tepki de buydu."

İzin alınmıştı. Ona doğru giderek kalçalarına dokundum ve külodunun dantelden beliyile oynamaya başladım. "Kahrolası aklımı oynatmama sebep olacaksın, Küçük Kuş."

Başını kaldırarak bana gülümsedi, gözleri irileşmişti. Orada korku görsem de bunu silmek istiyordum. Benim yanımda güvende hissetmesi için onu korkutan her şeyi silmek istiyordum. "Benim yanımda özgüvenli hissetmeni seviyorum."

Onu kendime çektiğimde bedeni benimkine çarptı. "Sen gördüğüm en seksi kadınsın."

Gözleri resmen yanıyordu.

"Seni görebiliyorum." Sol memesine uzanarak hafifçe sıktığımda gözkapakları titredi. "Meme uçlarını." Elim amını bulduğunda

MONICA MURPHY

bedeninden yayılan sıcaklık avucuma yayıldı. "Amını. Seni görme-
mi istedin."

Başını sallarken dudakları aralandı.

"Ve ağzını." Dudaklarının kenarına dokunduğumda hafif parlalı-
cısı parmak ucuma bulaştı. "Ne söylediğimi hatırlamışsın."

"Bir şey yapmak istiyorum," diye fısıldadı. "İzin verir misin?"

"Evet." Tereddüt dahi etmemiştim.

Ona ne isterse verirdim.

Wren, benden uzaklaşarak komodindeki telefonunu aldı. Yürür-
ken kızı sallanıyordu. Sıkım pantolonuma karşı çıkmaya başladığın-
da bacaklarının arasına uzanarak kendisini avuçladım. Rahatlamaya
çalışıyordum.

"Bir fotoğraf çekmek istiyorum," diye başladığında kaşlarımı kal-
dırdım.

"Ciddi misin sen?"

Ciddi olduğu ortadaydı. "Bıtmeme izin ver. Senin fotoğrafını
çekmek istiyorum. Sonra benim. Bizim. Birlikte."

"Buna fotoğrafı kanıt derler, bebeğim."

Bana yaklaşırken yüzünde arsız bir sırıtış vardı. "Korkmuyorum.
Tamam, kazağını çıkar."

Söylediğini yaparak kazağını başımdan çekip çıkardım ve yere
bıraktım. Hayran bakışları önce omuzlarımda ardından göğüs kas-
larımda ve sonra karnımda gezindi. Kot pantolonumu parçalamak
üzereymişim gibi olduğumu ona gösterdiğimde meraklı bakışları iri-
leşmişti, asıl görmek istediği buydu.

"Tamam, kısırdama." Bana birkaç adım yaklaşarak dudaklarını
sol göğsüme yaklaştırdı. Dudaklarını büzerek eğildi ve geri çekilme-
den önce uzun, yapışkan bir öpücük bıraktı.

Ardından bırakığı izin bir fotoğrafını çekti.

"Beni damgalamaya mı çalışıyorsun?"

"Seninle bir anı yaratıyorum." Beni bu sefer ilkine yakın olan

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

farklı bir yerden öptü. Onun da fotoğrafını çekerek telefonuna baktı. Fotoğrafı incelerken kaşlarını çatmıştı.

“Nasıl çıkmış?”

“Sanırım daha koyu renk bir ruja ihtiyacım var.” Telefonu bana uzattı.

Fotoğrafa baktım. “Öyle. Görünüyor ama çok net değil.”

“Bir dahakine daha koyu bir renk sürerim,” diye mırıldandı. Sesi vaat doluydu.

“Bunu tekrar yapmak istiyor musun?”

“Seninle yapmak istediğim bir sürü şey var.” Gözlerinde parlayan hisleri görünce o anın geldiğini fark ettim. Bu kıza dürüst olup ne hissettiğimi söylemeliydim.

“Benim de seninle yapmak istediğim bir sürü şey var.” Onu kollarıma çektim ve bekledim. “Seni önemsemişimi biliyorsun, değil mi?”

Gözlerini kırparak bana baktı. “Öyle mi?”

“Evet, öyle. Ben- İlişki yapmam. Normalde yapmam. Anne ve babam...” Cümlem havada kaldığında sabırlı bir şekilde devam etmemi bekledi. “Çok iyi bir örnek değiller. Evimde, büyürken çok fazla sevgi yoktu. Sadece para vardı.”

Hep para.

“Biz anne ve babalarımız değiliz,” diye mırıldandığında ne düşündüğünü merak ettim.

“Evet ama bizi, nasıl davranacağımızı etkiliyorlar. Babam aşırı kontrolcü dallamanın teki. İyi bir insan değil.” Nazikçe böyle söyleyebilirdim.

“Sen öylesin.” Karşı çıkmaya hazırlandığımda başını iki yana sallayarak beni susturdu. “Öylesin. Tatlı ve naziksin. Benimleyken.”

“Çünkü senden hoşlanıyorum.” Bu kelimeler Wren’e karşı gerçek hislerimi ifade etmek için yeterli değildi. Daha çok onu önemsiyormuşum gibiydi. Bu...

Bir isim koymayı henüz istemiyordum.

MONICA MURPHY

"Sanırım bundan onur duymam gerekiyor." Kahkaha atarken son yumuşaktı.

Seksiydi.

Cevap vermedim. Bunun yerine nefesi kesilene kadar onu öptüm. Dilim, nefis ağzını keşfederken ona doyamıyordum. Bu his o kadar bunaltıcıydı ki neredeyse canımı yakıyordu.

Daha da kötüsü ne miydi? Onu kaybetme düşüncesi. Bunu düşünmeyi bile kaldıramıyordum.

Geri çekilip gülümsediğinde telefonunu aramıza sokarak bir fotoğrafımı çekti.

"Ne oluyor, Küçük Kuş?"

Çoktan fotoğrafı açmış gülümsüyordu. "Dudakların parlattı oldu."

Bana fotoğrafı gösterdiğinde az önce öpüştüğü kız tarafından serseme dönmüş arzu dolu bir aptal görüyordum. "Salak gibi çıkmışım."

"Daha çok ateşli bir salak." Telefonu yatağa atarak bana gülümse-di. "Bana ve küçük projeme boyun eğdiğin için teşekkürler."

"Bitti mi?"

"Sanırım öyle," dedi utanarak.

"Güzel." Eğilerek onu öptüm. Bir kez daha. "Çünkü şimdi benim stram."

KIRK WREN

KALÇAMI TUTUP beni kaldırarak sanki hiç ağır değilmişim gibi yatağa attığında titredim. Yatağın üzerinde zıpladığımda düşmemek için sıkıca tutundum, dizlerimi bükmüştüm. Yatağın ucunda durmuş, kendimi daha kışkırtıcı bir pozisyona sokarken beni izliyordu. Dizlerimi birleştirerek yavaşça ayırdım.

Bacaklarımın arasındaki o noktaya bakarken bakışları yanıyordu. Çamaşırlarımın o baktıkça daha da ıslandığını hissettim.

“Sen kötü bir kızsın,” diye mırıldandı. “İçinden bunu çıkarabileceğimi biliyordum.”

Bacaklarımı olabildiğince açarken ayaklarım yatağın üzerindeydi. “Sevdin mi?”

“Siktir, bayıldım.” Bakışları resmen alev alevdi. “Elini küloduna sok.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Gerçekten mi?” diye sordum tiz bir sesle. Başını salladı. “Neyden hoşlandığını göster.”

“Ama... Kendime dokunduğumu göremeyeceksin.” Bunu söylediğime bile inanamıyordum. Bunu gerçekten yapmayı düşünüyor olmama da.

“Kendine dokunurken seni izleme fikri hoşuma gitti. Elinin külodunun içinde meşgul olacağı fikri. Ayrıca görebilirim. Kumaş şeffaf.”

Ah. Haklıydı.

Derin bir nefes alarak elimi karnıma oradan da iç çamaşırımın üst kısmına uzattım. İşaret parmağımla küloedun ince bel kısmını ileri geri takip ediyordum. Kendi kendimi tahrik ederken beni izlemesi bile nefeslerimin hızlanmasını sağladı. Kalbim daha hızlı atıyordu.

"Yap, Wren," diye emretti. Parmağımı ince kumaşın altına girerek kasık tüylerimi aştı. Daha derinlere, ta ki klitorisimi okşayana kadar aşağı indi.

Bir nefes vererek gözlerimi kapattım.

"Bana bak," dediğinde gözlerimi bir kez daha açtım, onun tutsağıydım. "Okşamaya başla."

Söylediğini yaparak parmaklarımı yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım. Güzel ve yavaş bir şekilde tüm ıslaklığı yayıyordum. Klitorisimi okşayıp girişime doğru yöneldiğimde inledim. Orta parmağımı varla yok arası içeri itmiştim.

"Kendini parmaklarınla mı sikiyorsun?" diye sorarken sesi sertti.

"Pek sayılmaz."

"Yapmak istiyor musun?"

"Senin parmakların olmasını tercih ederim," diye itiraf ettim. Dürüst olma ihtiyacım o an, bu itirafımdan utanmama engel olacak kadar basıyordu.

Dokunuşum, özellikle de o beni izlerken güzel hissettiriyordu.

Bacaklarımın arasındakinin onun eli olması daha da iyi hissettirdi. Parmaklarının beni okşaması.

"Siktir, çok ateşlisin." Başını iki yana sallarken sanki buna inanmıyor gibiydi. "Yalvarmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yalvarmamı mı?"

Başını salladı. "Parmaklarım için yalvar, Küçük Kuş. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

"Seni feci istiyorum," diye inledim. Bu çocuklayken hissettiğim tüm utanç hızla bedenimi terk ediyordu, zayıf hissediyordum. "Lütfen, Crew. Bana dokun."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Bir an sonra kot pantolonu yanı açık bir şekilde yataktaydı. Göbek deliğinden başlayıp mavi baskınının girşine doğru kaybolan cezbedici rüyler gözümün önündeydi. Ereksiyonu sanki özgür kalmak istiyormuş gibi kumaşı geriyordu. Kendime engel olamadan uzanıp parmaklarımı ön tarafında gezdirdim.

Crew, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni öpmeden önce iniltisini bastırdı. Onu tatmin edebilecek tek kişi bendim. Dili ritmik olarak benimkine dolandığında parmakları belimde daireler çiziyordu. Külodumdaki elimi çıkartarak kendi elini yerleştirdi.

Dokunuşu inlememe sebep olacak kadar sertti ama umursamadım. Başparmağını klitorisimi keşfedip okşarken bir parmağını içime itti. Parmağı dilinin ritmine uyum sağlayarak hızlı bir tempoyla içime girip çıkmaya başladı. Dudaklarına doğru inerken orgazmım gittikçe yaklaşıyordu.

"Bunu sevdin mi?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Deli gibi başımı salladım. "Elimi sik, Wren. Hadi."

Kalçalarını beceriksizce hareket ettirsem de işe yarıyordu. Kendimi aynı anda ona doğru ittiğimde daha iyi hissetmeye başlayana kadar yüzümü buruşturdum.

Çok daha iyiydi.

"Ah Tanrım," diye mırıldandım. Gözlerimi kapatmış tam da istediği şeyi yapıyordum. Çaresizce eliyle hareket ediyordum. Boşalmak için can atıyordum.

Hızını arttırırken içime iki parmağını sokarak beni esnetti. Bu kadar dar olduğum için acıyordu, duraksayarak nefes alışverişlerimi sakinleştirmeye çalıştım. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Küçük Kuş." Beni bu sefer daha yumuşak bir şekilde öptü. Dokunuşu da yumuşamıştı. Parmaklarını nazikçe klitorisime sürüp önden arkaya doğru okşayarak ıslattı. Elini çıkarıp bir anda parmaklarını ağzıma dayadı. "Tadına bak."

Dudaklarımı araladığımda parmaklarını içeri itti. Yalayarak ken-

MONICA MURPHY

di tadımı alırken inledim. Bacaklarımla arası zonkluyordu, bu büyük sızın farkındaydı.

Eminim farkındaydı.

"Benim için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Başımı salladım, artık umurumda değildi. Sadece onu istiyordum. "Evet."

"Senin için her şeyi yaparım," diye devam etti. Parmakları karnımdan aşağı doğru ilerlerken rüylerim diken diken oldu. "Bana bunu verecek misin?"

Bacaklarımla arasını avuçlayarak beni sıkıca tuttuğunda gözlerimi açıp ona baktım. Bakışlarındaki o karanlık beni nefessiz bıraktı. "Evet."

"Seni sikmek istiyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Seni sikmemi istiyor musun?"

Tekrar başımı salladım. "Evet." Gözlerimi kapatırken küçük bir utanç hissediyordum. Paylaştığımız onca şeyden sonra bile.

"Gözlerini aç." Söylediğini yerine getirdiğimde devam etti. "Söyle, Wren. Seni sikmemi istediğini söyle."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum. Ardından titreyerek fısıldadım. "Beni sikmeni istiyorum, Crew."

Böyle bir şey söylememden memnun olmuş gibiydi. Yüzünden anlayabiliyordum. Gülümsemesinden. "Seni incitmek istemiyorum."

Bunu yapmayacağını biliyordum.

"Seni boşaltacağım." Beni öptü. "Bir kez. İki kez. Rahatlanan lazım."

Dudakları bedenimde gezinerek harikalar yaratıyordu. Gerginliğim hızla azalmaya başladı. Her yerimi öpmeye devam ediyordu, sutyenimi çıkardı. Yırtmamaya özen göstererek külotumu çıkardı. Dudaklar bacağımın iç kısmına değdiğinde yataga karışmak üzüldüm. Oradan kaçama ve göbek deliğime.

"Kahretsin, harika kokuyorsun," diye mırıldandı tenime doğru.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Ardından bacaklarımın arasına yönelerek ağzını açtı. Nefesi en hassas noktayı gıdıklıyordu. "Boşalmak istiyor musun?"

"E-evet." Elimi saçlarına daldırarak onu kendime çektim. Sanki onu bırakmayı hiç istemiyordum.

Klitorisimi yaladı. Beni inleyen, nazik ve yumuşak darbelerine devam ediyordu. Durduğunda ölmek istedim. Durmasını asla istemiyordum. "Böyle mi?"

"Daha sert," diye cesaretlendirdim onu. Dili tenime değip yalamaya ve ardından emmeye başladı. "Ah evet. Böyle."

Arsız bir şekilde kendimi yüzüne doğru iterken kısık iniltileriyle beni cesaretlendiriyordu. Yaptığı şey çok iyi hissettiriyordu. O iyi hissettiriyordu. Boşalmam çok uzun sürmedi. Bedenim titremeye ve kalçalarım onun sihirli ağzına daha yakın olmak için hareket etmeye başladığında ismi dudaklarımdan döküldü.

Beni tutarken dudakları bir an olsun benden ayrılmadı. Dili, klitorisime sert darbeler atarken yüzüne doğru boşaldım. Bir parmağını içime soktuğu an bedenim yukarı doğru kıvrıldı, gözlerimi kapattım.

"Alabileceğimi sanmıyorum," diye karşı çıktım.

Ancak beni bırakmadı. İkinci parmağı da ilkinin katılarak daha derinlerime ilerledi. Çıkardı ve tekrar soktu. Dili her yerdeydi, hâlâ zonklayan klitorisimi yalıyordu. Her bir parçamı yavaşça keşfediyordu.

Bu defa daha yavaş yükselen bir orgazm... Daha da yavaş. Parmaklarım saçına dolanmış, dili ve parmaklarıyla beni çılgına çevirirken saçlarına asılıyordum. Nefes nefese inlemeye başlayıp tekrar boşaldım.

Bacağımın içine küçük bir öpücük kondurup, kalkıp dudaklarımı öpmeden önce yüzünü tenime sildi. Hevesle karşılık verdim. Ona doyamıyordum ve karnımda hissettiğim sertliği onun da hazır olduğu anlamına geliyordu.

Muhtemelen bunların hepsi başladığından beri hazırды.

MONICA MURPHY

"Tadın güzel," diye mırıldandı ağzıma doğru. Gülümseedim. "Sana doyamıyorum."

"Seni istiyorum," diye fısıldadım kendimi tutmadan.

"Hemen döneceğim." Alnımı öptükten sonra yataktan indi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Kot pantolonunu çıkarttıktan sonra çantasındaki prezervatif kutusuna ilerledi. Kutuyu açarken yüzümdeki ifadeden şaşkınlığımı görmüş olmalıydı.

"Umutluydum."

Dudaklarıma memnun bir gülümserne yayıldı. Umudu olmasını sevmiştim.

Kutudan bir prezervatif çıkarıp yatağa attıktan sonra kutuyu çantasına koydu. Baksırından hızlıca kurtulmasını izlerken alt dudakımı ısırdım. Prezervatifin paketini yırtarak plastiğin ucunu kalın aletine geçirdi.

Zorlukla yutkundum. Karnımın altında oluşan gerginliğe karşı koymaya çalışıyordum. Bu eğlenceli olmalıydı ama ilk kez içime girecek olmasını bilmek beni endişelendiriyordu. Uzun zaman önce verdiğim sözleri düşündüm. Bunun olmayacağı üstüne nasıl yemin ettiğimi...

Neredeyse on sekizime giriyordum ve ne istediğimin farkındaydım. İstedğim şey...

Crew'dı.

Bakışlarını kaldırıp bana döndüğünde yüzüme yayılan korkuyu görmüş olmalıydı. Duraksamadan bana yaklaşarak beni kollarına aldı. Beni kendine sıkıca çekerken terlerimizden ıslanan tenimiz birbirine yapışıyordu. Eli karnımın üzerinde, dudakları alnımdaydı. Gözlerimi kapatıp bu yakınlığın tadını çıkarttım. Bacağıma değen ereksiyonunu görmezden gelmem mümkün değildi.

"Endişelenme." Şakağımlı öptü. "Dikkatli olacağım."

"Crew..." Sesim güçsüzleştğinde gözlerimi sıkıca kapatarak beni tehdit eden paniği bastırmaya çalıştım. "Bu benim için önemli bir şey."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Hiçbir şey söylemeden bana daha da sıkı sarıldı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, yapmak istiyorum ama buna engel olamıyorum... Korkuyorum."

Crew saçımı okşadı, parmakları vahşi tutamlara karışmıştı. "Biliyorum."

"Lütfen okula döndüğümüzde beni görmezden gelme." En büyük korkumu canımı yakmasına ve çok korkutucu olmasına rağmen ona söyledim. Göğsüm o kadar kasılmıştı ki patlayacakmışım gibi hissediyordum. "Ben yokmuşum gibi davranırsan ölebilirim."

Bedeni kıvıldamıyordu. Çeneme uzanarak başımı kaldırdığında ona bakmak dışında bir seçeneğim kalmamıştı. "Bunu yapmayacağım. Söz."

Ardından tek kelime etmedik. Anlaşılr tek bir şey dudaklarımızdan dökülmedi. Ben düşünemeyecek noktaya gelene kadar beni öperken bir sürü inilti dudaklarımızdan firar etti. Dudakları her yerimde geziniyordu. Boynumdan aşağı. Köprücük kemiklerim ve göğsümde gezindi. Memelerimi yalayıp emerken o kadar vakit harcadı ki huzursuzlanmaya başladım. Bacaklarımı ona sarmıştım ve hissettiğim baskı katanılamazdı.

Onu istiyordum. Ona bağlı olduğumu hissetmek istiyordum.

Doğrularak parmaklarını aletine sardı ve ereksiyonunu kıvrımlarıma yaklaştırdı. İnleyerek kalçalarımı kaldırdım. Beni tahrik ederken daha fazlasını istiyordum. Kasları odaklandığı için çarlımıştı. Aletin ucu girişime dayandığında otomatik olarak gerildim.

Dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Geri çekilmeden önce dilini hissettirdi. "Sakin ol," diye mırıldandı.

Elimden geleni yaparak omuzlarımı gevşettim ve kaslarımın yavaşça çözüldüğünü hayal ettim. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirmeye hazırlanırken bacaklarımı daha da geniş açtım. Tekrar aletini dayadığında bu sefer ucu içime girmişti, beni dolduruyordu. Beni

MONICA MURPHY

daha da genişletiyordu. Gözlerimi kapatarak ortadan ikiye ayılsanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim.

Muhtemelen yanlış düşüncelere kapılıyordum.

Yavaşça içime doğru her seferinde santim santim giriyordu. Tamamen içime girene kadar derin ve uzun nefesler alıp verdim.

Gözlerimi açtığımda Crew, dikkatlice beni izliyordu. Tüm bedeni titrerken alerinin zonkladığını hissedebiliyordum. Sıcak, kalın, hareketsizdi. Tamamen bana sahip olduğunun inkâr edilemez bir kanıtıydı.

İnanılmaz dolu hissediyordum. Hareket edemiyor gibiydim, o da aynı şekilde. Ben acımasından korkuyor olsam da belki onun umurunda değildi. Belki kendi zevkine o kadar kapılacaktı ki beni önemsemeyecekti.

"Çok darsın." Kolunu başımın üzerine uzatarak yavaşça saçlarımla oynamaya başladı. Beni izlerken hakışları şefkatliydi. Ancak çenesini sıkıldığını görebiliyordum. Kendini tutuyordu. Benim için. "Korkarım ki eğer çok hızlı hareket edersem boşalacağım."

"Bana dikkat et," diye fısıldadım çünkü buna ihtiyacım vardı. Kendini daha derine iterse ağlayabilirdim.

Söylediğimi yaparak geri çekildi ve tekrar girdi. Beceriksizce onunla hareket etmeye çalıştım. Bu canımı yaksa da zamanla öğreneceğimi biliyordum. Bana karşı sabırlıydı. Kalçamı kavrayarak beni yönlendirdi. Yanlış başlangıçlarla ve uyumsuz bir tempoyla dolu birkaç dakikanın ardından birlikte hareket ediyorduk.

Yavaşça.

Pürüzsüz bir şekilde.

Hâlâ tam olarak rahat değildim. Hâlâ içimde kalınlığını hissediyordum ama o hareket ettikçe daha da kolaylaşıyordu. Daha da gevşiyordum. Hareketimizle yatak ritmik olarak gıcırdayordu, odaya dolan bu sese gülümsedim.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Neden gülümsüyorsun?" Durup öpmek için başını bana doğru eğdi.

"Bilmiyorum." Kollarımı boynuna doladım. "Mutluyum."

Öyleydim. Crew'la çok mutluydum. İlkim olduğunu biliyordum. Bunun olacağı hiç aklıma gelmemişti. Bu kadar hızlı olacağı, böyle olacağı, özellikle de onunla olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Tatlı bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Şimdiye kadarki hiçbir gülümsemesine benzemiyordu. Ardından yüzünü boynuma gömüp bir tempo tuttururken sıcak nefesini tenimde hissettim. Kendini içime itip yavaşça ereksiyonunu sokup çıkarttıkça yeni bir dalga bedene yayılmaya başladı.

Ona sıkıca tutunduğumda kalbi deli gibi atıyordu. Dudaklarımız buluştu, dillerimiz birbirine karıştı. Öpüşmemiz ahlaksızdı. Yarım yamalaktı. Kontrolünü kaybetmişti ve ben de bunu cesaretlendiriyordum. Onu cesaretlendiriyordum.

"Ah siktir," diye fısıldadı boğazdan gelen bir sesle. Bana doğru yaslanarak aletini derinlerime gömdü. Bedeni gerilirken dudaklarından boğulur gibi bir ses çıktı. Ardından titremeye başladı.

Boşalıyordu. Yapabildiğim tek şey ona sarılıp bu mucizeye tanıklık etmektir. Onu izlemek, çoğu kişinin onu böyle görmediğini bilmek büyüleyiciydi. İç duvarlarımı onun etrafında sıkıtiğında boğuk bir ses daha çıkarttı. Üzerime yığıldığında ağır ve sıcaktı. Teni terliydi ve benimkine yapışıyordu.

"Tanrım. Üzgünüm. Bu çok hızlı oldu." Hızlı nefesler alırken kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordum.

"Özür dileme." Parmaklarımı geniş sırtında gezdirerek kürek kemiklerine uzandım. "İyi hissettirdi."

"Boşaldın mı? Boşalmadın." Sesi düz ve hayal kırıklığı doluydu.

"Zaten iki kez boşalmıştım," diye hatırlattım alnını öperken. Ona dokunmaya son veremiyordum. Bana sahipmiş gibi üzerime uzanmasını sevmiştim. Çok harika hissettiriyordu.

MONICA MURPHY

Benimmiş gibi hissettiriyordu.

Crew, bedenini çekmeye hazırlansa da onu tutmak için elimi kucuma yerleştirdim. Yüce Tanrım, kasları sertti.

“Tekrar yapabilir miyiz?” diye sordum umutla.

Gülümsedi ve bir mırıltıyla cevap verirken dudakları benimkileri buldu. “Kesinlikle evet.”

KIRK BİR WREN

SANIRIM BİR SORUNUM VARDI.

Crew Lancaster'a âşık olmak üzere olduğuma emindim.

Belki bu aşk değildi. Belki de bekâretimi alan kişi olduğumu düşünürsek doğal bir gençlik hevesiydi. Fakat benim için çok önemliydi. Asla, hiçbir zaman unutamayacağım biriydi. Anılarım zihnimden süzülüp değişse ve paramparça olsa da ölüm döşeginde yaşlı bir kadın olduğum zaman bile onu hatırlayacaktım.

O çocuğu. İlk kez seks yaptığım çocuğu.

Cumartesi gecesinin kalanı hızlı geçmişti. İkinci raunttan sonra ikimiz de boşaldığımızıza emin olup birbirimize sarılmış ve uyuyakalmıştık. Birbirimizin kollarında uyumuştuk. Pazar sabahı uyandığımda arkadan bana sarılmış kıcımı dürtüyordu. Parmakları bacaklarımin arasındakiki ağrıyan, hassas tenime dokunuyordu.

Beni tekrar boşalttığında duşa gitmeden önce borcumu ödemiş-tim ve gitmeye hazırдық. Kahvaltımızı ederken fazla oyalanmadık. Uçak, bizi Lancaster Koleji'ne götürmeye hazır bekliyordu.

Gerçeğe götürmeye.

MONICA MURPHY

KAMPÜSE DÖNDÜĞÜMÜZDE odama giderek kendimi yatağa bıraktım ve akşama kadar uyudum. Telefonumun titremesiyle uyan-
dığımda hava kararmıştı ve saat beşi geçmişti.

Arayan babamdı. Tatilimi sorup beni kontrol etmek için aramıştı. Ona detaylar hakkında yalan söyleyerek telefonu çabucak kapattım. Çantamdan, dünkü pastaneden aldığımız kurabiye poşetine uzanarak kendimi yatağa bırakmadan önce kurabiyenin tadını çıkardım.

Şimdiyse pazartesi sabahı olmuştu ve yeni bir okul günü başlamak üzereydi. En azından saatlerimizi kısaltmışlardı. Final haftası olduğu için tüm hafta boyunca on iki buçukta çıkacaktık. Bugün ilk ve altıncı ders Figueroa'nındı ve onu göz ardı etmemiz gerekecekti.

Tanırım, yaptıklarını bilirken onunla karşı karşıya gelmek istemiyordum. Hâlâ burada olacak mıydı yoksa çoktan rutuklanmış mıydı?

Duş alarak saçımı kuruttum. Üniformamı giydim ve Crew'ın söylediğini düşünerek saçımı arkadan bir kurdeleyle bağladım. Bir gün bileklerimi bağlamak istediğinden bahsetmişti.

Bu ihtimalin düşüncesiyle bile tenim ısındı.

Botlarımı giyip takılarımı takmak üzereyken bir şey fark ettim.

Yüzüğüm neredeydi?

Dün gece bir noktada eşyalarımı yerleştirmiştim ama çantamdan çıkışımı hatırlamıyordum. Tuvalete gidip kişisel eşyalarımın olduğu çantama baktım ama orada da yoktu. Cüzdanıma atmış olabileceğimi düşünerek oraya da baktım ama yoktu.

Orada da değildi.

Çıkardığımı hatırlıyordum. Oteldeki komodine koymuştum.

Sonra geri aldığımı hatırlamıyordum.

İçime dolan tedirginlikle zar zor nefes aldım. Babam beni gebercekti. O yüzük aile yadigarıydı. Kendi annesinin nişan yüzüğüydü ve manevi değeri çok yüksekti. Eğer onu kaybedersem...

Üniformamın ceketini ve ardından kalın montumu giydim. Aç-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

kımı boynuma sararak odamdan çıkmadan önce şapkamı taktım. Sonunda, normalden biraz erken olsa da yurt odamdan çıkmıştım.

Crew'la konuşmam gerekiyordu. Yüzüğü benim için aldı mı diye sormalıydım. Her şey mümkündü, değil mi?

Almadıysa bile oteli arayıp yüzüğü birisi teslim etmiş mi sorabilirdi. Kaybolan bir eşyayı iade edecek kadar iyi insanlar hâlâ vardı. Bundan emindim.

Aceleci adımlarımla kaygan kaldırımında ilerlemeye başladım. Hafta sonu çoğunlukla yağmur yağmıştı, hâlâ yerde biraz kar vardı. Tabii artık çamura karışmıştı ve vicak vicaktı. İlk yağdığı zamanki gibi kabarık ve bembeyaz değildi. O zaman büyülü ve harikulade görünüyordu.

Şimdiyse sadece çirkindi. Hava soğuktu ve gökyüzü gri, kapalıydı. Bu kadar erken saatte dışarıda olan çok insan olmadığı için ana binaya kolaylıkla ilerledim. Okulun girişini görsem de önünde kimse yoktu. Crew'ın arkadaşları bile. Basamakları çıkarak içeri girdim ve kapının yanında gelmesini beklemeye başladım.

Dün gece mesajlaştığımız için yorgun olduğumu biliyordum. Ben de öyleydim. Ayrıca çok yapışkan davranmak istemiyordum.

Aman Tanrım, seks yaptıktan sonra sakın kalmaya çalışan o kızlara benzemiştim. Sanki bunu sorun etmiyormuşum gibi. Aslında bugün seks olayına kafayı takmamıştım. Yüzüğümü kaybetmiştim ve babamın tepkisinden korkuyordum.

Delirecekti. Buna emindim.

Beş dakika geçmesine rağmen hâlâ Crew'dan iz yoktu. Ona bir mesaj göndererek nerede olduğunu sordum ama cevap vermedi.

Endişeden deliye dönmeme sebep oluyordu.

Sonunda onu, arkadaşlarıyla binaya doğru yürürken gördüm. Crew ortalarında duruyordu. Dışarıya çıktığımda beni gördüğü an gözlerine bir parıltı yayıldı. Kıvrılmaya hazırlanan dudaklarını zor kontrol altına aldığını fark ettim.

MONICA MURPHY

Arkadaşları fark etmesin diye gülümsemesini bastırıyordu.

Peki. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ancak bunu isteyen ben olduğum için şikâyet edemezdim.

Alt dudağımı ısırarak bir şey söylemek için bana yaklaşmasını bekledim.

"Selam, Crew." Arkadaşlarına baktım. "Ezra. Malcolm."

İkisi de başlarını sallayarak bana selam verdiler. Crew, hafifçe kaşlarını çatmış beni izliyordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii."

"Özel olarak." Ezra ve Malcolm'a doğru bir bakış attım.

"Evet, tabii."

Crew, koluna girmeme müsaade etti. Birlikte koridora ilerleyerek bir keresinde beni sürüklediği boş sınıfa girdik. Beni burada vahşice öpmüştü. Kıskanç bir âşık gibi.

Kapı kapandıktan sonra Crew bana yaklaştı. Elleri yanaklarıma uzanarak dudakları benimkilere kapandı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tadımı çıkarırken beni tamamıyla tüketiyordu.

Sonundan onu irtiğimde düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Yüzüne yayılan endişeyle kaşlarını çatması hoşuma gitmiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

Doğrudum, ses tonum hüzünlüydü. "Hafta sonu bir şey kaybettim."

Sırıltısı beni şaşırttı. "Tabii kaybettin."

Yanaklarım kızardı. "Kes şunu."

"Ne kaybettin?"

"Yüzüğümü. Babamın verdiği. Eğer kaybolduysa bana çok kızacak. Büyükanneme aitti. Nişan yüzüğüydü. Babam için de gerçekten önemliydi. Bu yüzden bana verdi," diye açıkladım. Başım ağrımaya başlamıştı.

Eğer onu kaybettiysem kendimi asla affetmeyecektim.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Crew sakince.

İçim rahatlasa da baş ağrımın silinmesine yetecek kadar iyi hissetmiyordum. "Aman Tanrım, gerçekten mi? Nerede? Bana verebilir misin?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Veremem."

Gözlerimi kırpıttım. "Nedenmiş?"

"Çünkü," Montunun fermuarını açıktan sonra kravatını gevçertek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Aldım karışmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Boynundaki zinciri dışarı çektiğinde ucunda sallanan yüzüğümü gördüm, boğazım düğümlendi.

Bakışlarım onunla buluştuğunda şaşkındım. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Artık bana ait." Yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Ne?" Tamam, gerçekten anlamsız konuşuyordu. "O benim, Crew. Aileme ait. O yüzüğü bana babam verdi."

"Ben de alıyorum. Çünkü seni de aldım." Başını eğerek parmağını yüzüğe geçirdi, tam olarak oturmuştu. "Bu bana ait, tıpkı senin gibi."

Gözlerimi kırparken bu söylediğine karşı irkildim. İçten içe az da olsa heyecanlanmıştım. "Crew..."

"Benimle tartışma, Küçük Kuş. Sen benimsin." Beni sertçe öptü. "Artık ona ait değilsin."

Babamdan bahsediyordu.

Crew, çeneme dokunarak başparmağıyla tenimi okşadı. "Bana aitsin," diye fısıldadı.

KARANLIK SINIFTA uzunca bir süre öpüşürken sonra koridora döndük. Önce ben, birkaç dakika sonra da Crew çıkmıştı ve beni

takip ediyordu. O bana yetiştiğinde çoktan İngilizce dersine girmiştim. İçeri girip direkt arkamdaki sıraya yerleşirken yüzünde kendini beğenmiş gibi gülümseme vardı.

Fig ortalıkta görünmüyordu ki bu oldukça garipti.

Belki de sonunda başı belaya girdiği için gelememişti.

Crew'la konuşmak için arkamı döndüm. "Gece yarısına kadar ödevini teslim ettin mi?"

Son teslim tarihi dün gece yarısına kadardı.

"Evet." Başını salladı. "Hatta dün gece yaptım."

"Crew!" Bu kadar uzun süre beklemiş olduğu için onu eleştirmeden edemedim.

Omuz silkti "En azından bitti."

"Finale hazır mısın?" Notlara ve ödevlere karşı olan tavrı aklımı kaçırmama sebep oluyordu, özellikle de ne kadar iyi olduğunu düşündükçe.

"Sence gerçekten sınav olacak mı?" Başıyla Fig'in boş masasını işaret etti.

"Bilmiyorum.. Burada olmasa bile yine final sınavını yaparlar."

"Olabilir." Çok önemli değilmiş gibi tekrar omuz silkti.

Onu tutuklamış olabilirler mi diye sormak istiyordum. Fig'in nerede olduğuyla ilgili şüphelerini öğrenmek istiyordum. Bana bunu özel olarak anlattığı için başkalarının duymaması adına çenemi kapalı tuttum.

Böylesi daha kolaydı.

Bay Figueroa son zil çaldığında sınıfa geldi. Bitkin görünüyordu. Çantasını masaya bırakırken bakışları odayı taradı. Bana gereğinden daha uzun bir süre bakmıştı.

Sonra aslında bana değil, direkt arkamdaki Crew'a baktığını fark ettim.

Fig boğazını temizledi. "Üzgünüm geciktim. Bana birkaç dakika verin sonra sınava başlayalım."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sınıfta fısıldamalar başladı. Kürek kemiklerimin ürperdiğini hissettim. Crew, beni izliyordu.

Yavaşça ona doğru dönerken birilerinin bakışlarının ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Bakışlarını ondan ayırmadım, tahminim doğruydı.

Fig, dudağının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış şekilde beni izliyordu. Onu yakaladığımda bakışlarını masasına indirdi, geç kalmıştı. Yüzündeki tiksintiyi görmüştüm. Crew'la birlikte olduğumuz fikrine katlanamıyordu.

"Beni, seninle konuşurken görmekten hoşlanmıyor," diye fısıldadım.

"Çok yazık." Crew, sahiplenici bir şekilde Fig'in karşısında elini koluna koydu.

"Crew..."

"Hayır, bana durmamı söyleme. Onun adına bahane de uydurma." Crew, sesini alçaltırken yoğun bakışları benimle buluştu. "Eğer şanslıysak tutuklanmak üzeredir. Belki de bugün olur. Hafta sonu ruuklayacaklarını düşünmüştüm. Artık senin etrafında dolaşamayacağını bilmesi gerekiyor. Sana doğru bakması bile hoşuma gitmiyor. Onu fena benzeteceğim."

Ağzım açık kaldı, söylediklerinden şaşkına dönmüştüm. "Sen ciddi misin?"

"Benim olanı koruyorum," dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

İçimdeki her şey söyledikleriyle çözülmeye başladı. Yüzündeki ifade, bana dokunuşu... Boynunda benim yüzüğümü taşıması. Tavrı çok ilkel ve cinsiyetçi olsa da bir yanım bunu sevmişti.

Ona ait olduğuma inanıyordu.

Sınıfın kapalı kapısı aceleyle tıklandı. Tam Figueroa bir şey söylemek üzereyken Müdür Matthews içeri girdi. Bir şey söylemeden

MONICA MURPHY

önce delirmiş gibi bakışlarını sınıfta gezdirdi. "Ofisime gelmeniz gerekiyor, Bay Figueroa. Hemen."

Fig, yerinden kalkıp belirgin bir şekilde yutkundu. Crew'dan kolunu çekerek önüme döndüm. Bakışlarım yanımdaki boş sıraya döndü.

Maggie sınıfta yoktu. Bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Koyu renk takım elbiseler giyen iki adam ve bir kadın aniden sınıfa girdi. Polis havası veriyorlardı. Kadın bir kelepçe çıkardığında tahminimin doğru olduğunu fark ettim.

"David Figueroa, tutuklusunuz," dedi kadın diğer iki adam Fig'in yanına geçerek kaçmaması için kollarını tutarken.

Kaçmayı denemeyecekti. Yenilgi tüm ifadesine yayılmıştı.

"Ellerini arkaya uzat," dedi kadın. Dedektiflerden biri Fig'in, sırtını kadına dönmesini sağladı. Kadın, suçlarını sıralıyordu. Reşit olmayan birinin cinsel ilişkiye girmesine ortaklık etme. Reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girmek. Cinsel istismar. Liste böyle uzuyordu.

Öğretmenimizin başı ciddi beladaydı. Bundan kurtulabileceğini sanmıyordum bile.

Onu, bizim önümüzde tutuklayarak tüm okula bir mesaj gönderiyorlardı. Yakalanmıştı.

Sonunda.

Onu dışarı çıkardıkları sırada Fig başını hiç kaldırmadı. Sınıfta ölüm sessizliği vardı. Herkes şaşındı. Önceden haberim olmasına rağmen ben bile şaşkındım.

Matthews, kapının eşiğinde durarak dikkatle hepimize baktı. "Sınav için endişelenmeyin. Hepiniz A aldınız," dedi.

Hemen ardından arkasını dönüp gitti.

KIRK İKİ WREN

GÜNÜN KALANI Tanrı'ya şükürler olsun ki olaysız geçti. Okuldan erken çıkacağımız için öğle teneffüsümüz daha kısıydı. Crew yanımdan hiç ayrılmadı. Yemekhanede yanımda oturup kolunu sahiplenici şekilde omzuma atmış, arkadaşlarıyla konuşuyordu. Okuldaki herkesin önünde bana sahip olduğunu gösteriyordu.

İnsanlar gizlice bakıyor, fısıldıyor ve dedikodu yapıyorlardı. Ancak çoğu Crew'ın bana karşı belirgin ilgisi –ve alakası– için değil Fig'in tutuklanma olayı için dedikodu yapıyordu. Bir öğretmenin, okul saatleri içinde sınıfının karşısında tutuklanması büyük olaydı. Elleri kelepçeli bir şekilde okulda dolaşmak zorunda kalmıştı.

Çünkü dedektifler bunu yapmak istemişti. Fig'i koridorda gezdirerek herkesin dikkatini çekmeyi ummuşlardı. Tamamen beklenmedikti.

Fakat bir yandan da şaşırtıcı değildi.

Son zil çaldığında altıncı dersimin sınavından çıktım. Crew, parlak mavi kilitli dolaplardan birine yaslanmış beni bekliyordu. Bana yaklaşmak için doğrulduğunda kaşlarımı çattım.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Sana yurda kadar eşlik ediyorum,” dedi elimi tutup beni peşinden sürüklerken.

MONICA MURPHY

Bu yeni Crew'a hayran olmuştum. Seks yapınca bu mu oluyor-
du? Üst düzey sahiplenici birine dönüşüp tüm boş vaktini benimle
geçirmek mi istiyordu? Bu çok... garipti. Heyecan vericiydi.

Alışıldık bir şey olmadığı kesindi. Böyle bir ilgiye alışık olmadı-
ğım için küçük bir yanımlı koşup saklanmak istiyordu.

İnsanlar beni Crew'la gördüklerinde eninde sonunda aramızda
bir şey olduğunu anlayacaklardı. Cinsel bir şey. Rol model olma
günlerimin sonuna gelmiştim.

Diğerlerinin hepsi gibi düşmüştüm.

Yine de umursamıyordum. Şimdi anlamıştım. Sonunda, neden
bunun olduğunu anlamıştım; hayallerindeki erkekle, aşık olduğun
erkekle, sana gülümseyince dünyada onun için senden daha önemli
bir şey yokmuş gibi hissettiren erkekle birlikte olmanın diğer şeylere
değdiğini anlamıştım.

O kişi için önemli olan sadece siz oluyordunuz.

Dışarı çıktığımızda elimi çekerek eldivenlerimi giydim. Tekrar
elim tutmaya çalışsa da ona izin vermeyecektim.

"Ne oluyor, Küçük Kuş?"

Sesindeki öfke belirgin olsa da görmezden geldim. "Önce eldi-
venlerini giymelisin."

"Ah." İfadesi silindiğinde siyah eldivenlerini montunun cebin-
den çıkardı ve giydikten sonra elimi tuttu. "Benimle ilgilenme tar-
zın bu mu?"

"Hepinizin istediği şey benimle ilgilenmek olduğu için benim
de sizinle ilgilenmeyi denemem gerekiyor." Sesimin daha minnettar
çıkması gerekiyordu. Buna alışmamın vakit alacağını anlaması ge-
rekiyordu. Omuz silkti, görünen o ki rahatsız olmuştu. "Korumacı
hissediyorum."

"Neden? Hafta sonu olanlar yüzünden mi? Hâlâ kendi başımın
çaresine bakabilirim, biliyorsun," diye hatırlattım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Bakamayacağını hiç düşünmedim," diyerek bana karıldı. "Ama... Böyle hissetmeye engel olamıyorum."

"Nasıl hissediyorsun peki?"

"Sanki benimmişsin ve herkesin bunu bilmesi gerekiyormuş gibi," diye cevap verdi ciddiyetle.

Söylediklerini sindirdim. Bunları söylerken oldukça istekliydi. Beni önemsedigine inanıyordum. Bana karşı korumacı olduğuna. Ancak çok kısa bir zaman içinde birbirimizin hiçbir şeyi her şeyi olmuştuk ve buna alışmam gerekiyordu.

Yurda ulaştığımızda ona dönerek montunun ön kısmını tuttum ve hafifçe sarstım. "Bu kadar korumacı olmanı seviyorum ama bana karşı sabırlı olmalısın."

Crew kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Alışık değilim. Birkaç hafta önce beni kovalıyordun. Bana sürekli pis bakışlar atıp beni tehdit ediyordun. Bana sinir olduğumu da kabul ettin."

Öfkesi de bunun bir kanıtıydı. "Sana pis bakışlar atmadım."

Takıldığı noktanın bu olması harikaydı. "Atıyordun. Her sabah okula gelmemi beklerken."

"İlgini çekmeye çalışıyordum."

"Beni öldürmek istiyormuşsun gibi bakarak mı?" Kahtaha attım. O gülmedi.

"Sanırım sana yanlış yaklaştım," diye itiraf etti.

"Sonunda yine de bana sahip oldun." Küçük bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

Gülümsememi öpücüğüyle sildi.

"İçeri gelip seninle ortak alanda takılabiliyim," diye önerdi, alnını alnıma bastırarak.

"Çok isterdim ama bitirmem gereken bir ödevim var." Tarih dersi için makalemi yarına kadar teslim etmem gerekiyordu, bir de final sınavım vardı. "Ayrıca çalışmam gerekiyor."

"Gerekmiyor," diyerek bana sataşırken dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

"Gerekıyor. Ödevin yalnızca üçte ikisi hazır ve bu dönem ne öğrendiğimizi zar zor hatırlıyorum," diye açıkladım. "Notlarıma tekrar göz atmam gerekiyor."

"Yarın öğleden sonra bir sınavım var," dedi. "Belki seninle çalışabilirim."

"Birlikte ders çalışmayacağız ve bunun farkındasın." Ona gülümsedim, kırılmasını istemiyordum. "Yarını atlattıktan sonra gerişi kolay."

"O zaman sonra takulacağız," dedi, tartışmaya kapalı bir şekilde.

Zaten tartışmayacaktım. Onunla vakit geçirmek istiyordum. Sömestr tatili gelmeden ne kadar geçirebilirsek hem de.

"Evet. Takulacağız." Ben başka bir şey söyleyemeden beni tekrar öptü.

"Doğum günün için bir şey planlamak istiyorum. Özel bir şey. Sadece ikimiz için," dedi.

Babamın buna nasıl yaklaşacağını bilmesem de konusunu açmadım. "Tamam."

"Sınavında ve ödevinde iyi şanslar." Bu sefer uzunca ve dilini de dâhil ederek beni öptü. "Sonra bana yaz."

"Görüşürüz," diye fısıldadım.

Arkamı dönüp yurda girmeden önce uzaklaşmasını izledim. Yollarından geçerken masada oturan bina sorumlularına el salladım. Birkaç dakikanın ardından odama girmiş, üniformamı çıkartıp eşofmanlarımı giymiştim. Dizüstü bilgisayarımı açarak yerime yerleştim. Tarih için hazırladığım ödevi açtım.

Bu kesinlikle yapmak istediğim son şeydi ama yarını atlattınca haftanın kalanının su gibi akacağını kendime hatırlattım. Bunu halledebilirdim. Bir ödev. Biraz çalışma. Bir sınav. Sonrası çocuk oyuncagıydı, tatil geliyordu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sabırsızlanıyordum. Gitmeden Crew'la vakit geçirmek istiyordum. Sonra ikimiz de eve döndüğümüzde daha fazla vakit geçirelim istiyordum. Sömestr tatili, doğum gününe ve Noel'e denk geldiği için çok güzel vakit geçirip güzel anlar yaşamam gerekse de eskiden bu tatili bunaltıcı bulurdum.

Genellikle sadece ebeveynlerimle oluyordum. Geniş bir ailemiz yoktu ve son birkaç yıldır babam tatillerde seyahate çıkmak istemiyordu. Çok fazla işi olduğunu ve yetişmesi gerektiğini öne sürüyordu.

Şimdiyse gerçekten tatil için heyecanlıydım. Tatille birlikte gelen tüm ihtimaller için.

Crew'la bir sürü vakit geçirmek gibi...

Babama bir noktada ondan bahsedecektim. Annem muhtemelen çok umursamazdı ama babam umursayacaktı. Benden artık karşılamadığım çok fazla beklentisi vardı.

Karşılayamazdım. Artık olmazdı.

Karşılamak da istemiyordum.

Bilgisayarımın ekranına bakarken ödevimi bitirecek enerjiyi toplamaya çalışıyordum. O sırada telefonum çaldı.

Babamdı.

Hızla telefonu açarak ona cevap verdim, "Selam. Ben de seni düşünüyordum."

"Gerçekten mi? Hafta sonu beni çok düşünmemişsin gibi duruyor, haksız mıyım?" Ses tonu sert ve zar zor bastırıldığı bir öfkeyle doluydu.

Kaşlarımı çatarak bilgisayarımı kapattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kalbim boğazımda atıyor gibiydi. Zorlukla nefes alıyordum. "Neyi bilmediğini?"

"Bu hafta sonu kiminle olduğunu? İkinizin ne yaptığını? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Wren. Yeminini bozdun."

Ah Tanrım. Nereden biliyordu? Nasıl öğrenmişti? Kim söylemişti?

"Babacığım bekle."

"Bahanelerini de yalanlarını da duymak istemiyorum. Çünkü sen bunu yaptın, Wren. Bana yalan söyledin. Bana Vermont'a Maggie'yle gideceğini söyledin. O karlanılmaz çocukla gittin ve uygunsuz şeyler yaptın. Onunla aynı yatağı paylaştın. Bunu yaptığını biliyorum. Kanıtını gördüm."

Aklım karman çormandı. Söylediklerine yetişmeye çalışıyordum. "Nasıl öğrendin?"

"İnkâr etmeye çalışmamana sevindim. Doğru şeyi yapıyorsun." Bir an duraksadı. Yüzümden dökülen yaşları hissetmeme yetecek kadar uzun bir andı. "iCloud"una erişimim var. Giriş yaptım ve uygunsuz fotoğrafları gördüm."

Gözlerimi kaparken kalbim hızla paramparça oldu. Cumartesi gecesi Crew'ın fotoğraflarını çektiğimi hatırladım. Üstsüzken ve göğsünde benim ruj izim varken. Gecenin ilerleyen kısımlarında iki kez seks yaptıktan sonra yarıya uzanıp uyuya kalmak üzereyken son bir fotoğrafımı daha çekmiştim. Başım çıplak omzuna yaslıydı, bacaklarımız uykuluydu ve ben öz çekim yaparken ikimiz de keyifle gülümsüyorduk. O anı kayıt altına almak istemiştım. Crew'a bekarlığı verdiğim gece.

Babam da hepsini görmüştü. Cumartesi günü kasabanın merkezinde çektiğim fotoğrafları da. Süsleri. Crew'ın öğle yemeğinde karşımda oturuşunu.

O fotoğrafların bizim için ifade ettiği anlamı başkaları anlayamazdı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu babam.

"Ne söylemeliyim? Kendimi savunamam. Tüm kanıtları gördün." Zorlukla yutkundum. "iCloud'uma erişimin olduğunu bilmiyordum."

* Bulut tabanlı bir depolama uygulaması -çn.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Her şey çok net," diye karşı çıktı. "Fotoğrafların arasında o gördüğüm son şeylere baktığıma hemen pişman oldum."

Bu yanılttı. Sonunda bir yalanımı yakaladığı için pişman olmadığına emindim. Sanki onca yıldır beni yakalamayı umut ediyormuş gibiydi. Yoksa neden iCloud hesabıma erişimi olması gerekecekti ki?

Çünkü bana güvenmiyordu. On iki yaşında inanılmaz aptalca bir şey yaptığımdan beri bana tam olarak güvenmemiştii.

Artık on iki yaşında değildim. O zamanki hâlimden daha zeki olduğumu düşünmek istiyordum. Kesinlikle daha güçlüydüm.

Bana kalırsa...

"Hemen eve geliyorsun," diye emretti "Bu gece."

"Baba! Gelemem. Final sınavlarım var. Şu an bir ödev yazıyorum!"

"Okulu arayacağım ve çevrim içi tamamlayacaksın. Onları ailevi bir acil durum olduğunu söyleyeceğim ki var," dedi. "Benimle tartışma, Wren. Eve erken dönüyorsun."

"Babacığım, lütfen. Beni dinle. Bu ödevi bitirip sınava çalışmam gerekiyor. İkisi de yarın. Final haftamızda olduğumuz için sınavım ilk derste. Ondan sonra gelsem nasıl olur? Kalan derslerimin çoğunu hallettim sayılır."

Bir süre sessiz kaldığında başımı masama yaslayarak gergin bir şekilde cevabını bekledim. Yalan değildi. Söylediğim her şeyi yapmam gerekiyordu.

Ayrıca Crew'a olanları da açıklamalıydım. Bilmeyi hak ediyordu.

Babamın büyük ihtimalle ondan nefret ettiğini bilmeliydi.

"Yarın öğlen bir araç göndereceğim. Bu şoföre karşı dakik olsan iyi olur, Wren. Adamın bana her şeyi anlatacağından emin olacağım," dedi babam sert bir ses tonuyla.

"Bu gece toplanacağım," dedim. Sesim titriyor, başım dönüyordu.

Kalbim de ağrıyordu.

"Lancaster'dan uzak dur. O çocuk bela. Araştırma yaptım. Abileri sürekli müşterilerimi çalmaya çalışıyor. Bu yüzden sana yaklaştığına

şüphem yok. Seni sadece bana yaklaşmak, abilerine yardım etmek için kullanıyor," dedi babam.

Başımı kaldırdığımda içim öfkeyle dolsa da sessiz kaldım.

Söylediklerim ilgisini çekmeyecekti. Bunu hâlâ anlamıyordu. Bana ya da anneme yaklaşan herkes ona ulaşmaya çalışmıyordu. İpler her zaman böyle yürümüyordu.

"Tamam," diye mırıkdandım, içimden gelerek söylememiştim.

"Kalanını yarın tartışacağız." Sertçe nefes verdi. "Kararların beni hayal kırıklığına uğrattı. Bal Kabağı'm. Doğru yoldaydın ancak her şeyi mahvettin."

"Seks yapmak hayatı mahvetmiyor, baba," dedim tersçe. İçim öfkeyle doluydu.

"Bana karşılık verme," diyerek parladı. "Sen řu an kimsin?"

Ben ona "*Senin kızınım*," diyemeden aramayı sonlandırdı.

Ben de gözyaşlarına boğuldum.

KIRK ÜÇ CREW

YURDUN DIŞINDA onu beklerken sebepsizce gergindim. Kaygılıydım.

Bu kelimeler normalde nasıl hissettiğimden bahsederken kullandığım kelimeler değildi.

Dün gece Wren'e mesaj atmayı denemişim ama cevabı fazla hevesli değildi. Hatta mesafeliydi. Suçu bitirdiği ödevine ve tarih sınavına çalışmasına atmıştı ama bilemiyordum.

Bir sorun var gibi hissediyordum. Sadece ne olduğunu anlayamıyordum.

Dün de biraz garipti ama hâlâ nedenini bilmiyordum. Farklı davrandığının farkındaydım ve sebebini de anlıyordum. Tüm hafta sonumu onunla geçirmiştik ve siktir, onunla seks yapmıştık. Kafayı ena takmıştım.

Onu tekrar istiyordum. Mümkün olan her şekilde. Onun hakkında düşünmeden edemiyordum. Dün ona dokunmadan duramamıştım. Tüm dünyaya onun benim olduğunu göstermek istiyordum. Bana aitti.

Babasının ona verdiği kahrolası masumiyet yüzüğünü boynuma takmam doğru bir şeymiş gibi hissediyordum. Kulübeden çıkmadan önce yüzüğü komodinde bulup almış ve cebime atmıştım. Ona söy-

MONICA MURPHY

lemeyi unuttuğumu yüzüğü odama dönünce düş almak için üstümü çıkartırken fark etmiştim. Küçük bir ses çıkartarak yere düşmüştü.

Alıp ışığa tuttuğumda bu fikir oluşmaya başlamıştı. Yüzüğün sembolize ettiği şey artık onda yoktu.

Benim yüzümden.

O kahrolası yüzüğü boynumda taşımaya hak ediyordum. Belki bunu sevmemişti ama geri vermek de istemiyordum.

Tabii isterse elbette verirdim. Gönülsüzce.

Kapılar açıldığında bir grup kız dışarı çıktı ama Wren aralarında değildi. Yanımdan geçtikleri sırada mesafeli bir şekilde onlara gülümsedim. Birkaçı bana selam vermişti.

Telefonumdaki saate baktığımda normale göre geç kaldığını fark ettim. Neredeydi benim kızım?

Onu 'benim kızım' olarak düşünmek bile aklımı başımdan alıyordu. Henüz aramızdakileri resmiyete dökmemiş olsak da ciddi olduğumuzu hissediyordum. Onu önemsiyordum. Onun için endişeleniyordum.

Neredeydi o?

Kapılar tekrar açıldığında dışarı çıktı. Üzerinde siyah şişme montu, ayaklarında Mary Janeleri vardı. Bacaklarını örten beyaz, yün bir külotlu çorap giyyordu. Hemen beni fark etti. Bana yaklaşırken ifadesinde gördüğüm bilinmezlik ve korku beni tüketmeye başladı. Gülümsemiyordu. Gözleri kızarıktı.

Ona doğru yaklaştım ama geri çekildi.

"Sorun ne?" diye sordum, inceliği kenara bırakarak.

Başını iki yana sallarken gözleri yaşla doldu. "Bugün eve dönmek zorundayım."

Kaşlarımı çattım. "*Zorunda* mısın?"

"Evet. Babam, bana kızgın." Burnunu çekerken gözyaşları akmaya başladı.

Ona bir adım yaklaşarak başparmağımla gözyaşlarını sildim ve diğer elimi kalçasına uzattım. "Neden?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"O... Bizi biliyor, Crew. Çok üzgün. Ona karşı sözümü tutmadım ve kızdı."

"Biliyor mu?"

"iCloud"uma erişimi varmış. Bundan haberim yoktu. Galerimi görmüş. Hafta sonu çektiğim fotoğraflar. Cumartesi gecesi." Bana yaklaşarak alnını omzuma yasladı. "Çok utanıyorum."

İçimi öfke kapladı. Güzel kelime seçimi. "Bizim birlikte olmamızdan mı utanıyorsun? Yakalandığın için mi?"

"İkisi de. Daha çok yakalandığımız için." Derin titrek bir nefes aldıktan sonra başını kaldırarak kederli bakışlarını bana çevirdi. "Ona bunu yapmayacağımı söylemiştim."

"Neyi, biriyle seks yapmayacağını mı? Bunda utanılacak ne var? Neredeyse on sekiz oldun, Wren. Yine de hâlâ küçük bir kız gibi davranıyorsun."

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Bu adil değil."

"Gördün mü? Hâlâ bunu yapıyorsun." Omuzlarını tutarak onu kendime çektim. Ellerini göğsüme yasladığında dokunuşu hafifti. "Hayat adil değil, Küçük Kuş. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekiyordu. Sen iyi bir kızsın. Bu kadar uzun süre dayandığın için seninle gurur duymalı."

"Bu dayanmakla ilgili değil, Crew," derken ses tonu sertti. "Doğru kararlar vermekle ilgili."

Bu da ne demekti? "Bana yanlış bir karar olduğumu mu söylüyorsun yani?"

"Hayır. Bilmiyorum. Bunu yapmamalıydım..." Cümlesini yarıda keserek başını çevirdi. Sanki bana bakmak canını yakıyormuş gibiydi.

"Neyi yapmamalıydın? Benimle düzüşmemeli miydin?"

Bakışları hızlıca bana döndü. "Bu kadar alçakça ifade etmek zorunda değilsin."

"Babanın tüm yapıtı bu. Olayın içindeki tüm insancıl duyguları alıyor. Sanki seni önemseydiğim için seninle birlikte olamazmışım

gibi. Ve sen beni önemsemediğin için," dedim. Her şeyi riske atıyordum. Normalde yaptığım bir şey değildi.

Hiç yapmazdım.

"Öyle mi peki? Birbirimizi çok az tanıyoruz. Sadece birkaç hafta oldu," dedi.

"Dünyamızı aydınlatan birini bulacak kadar şanslıyız. O insana sarılıp bırakmamamız gerekmez mi?"

Bana bakarken bakışlarından aklının karıştığını anladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden bahsediyorum. Ve benden." Onu öptüğümde doğal olarak karşılık verdi. Kendimizi çok kapırmadan öpüşmemizi sonlandırdım. "Babanın söylediği her kelimeyi dinlemek zorunda değilsin. Onun beklentilerini karşılamak imkânsız."

"Ama o benim babam," diye fısıldadı. "Onu seviyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmış olmak... canımı yakıyor. Bana kızmasından hoşlanmıyorum. Sahip olduğum tek şey o."

Babası ona bir karar verdirecekti. O ya da ben. Bunu hissedebiliyordum.

Cevabın ne olacağını da hissedebiliyordum.

Siktir. Bu canımı yakıyordu.

"Peki ya ben?" diye sordum.

"Benim için ne misin? Ben senin için neyim?"

Sessiz kaldım. Düşüncelerim zihnimde karmaşık bir yol izliyordu. Ona karşı hep dürüst olmuştum. Muhtemelen itiraf etmemem gereken şeyleri söylemiş olmama rağmen hâlâ buradaydım. Damarlarımı kesmiş, kan kaybediyordum.

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi hâlâ cevap vermediğim için. Hayal kırıklığı tüm yüzüne yayıldı. "Belki de çok hızlı gittik."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yoksa bunu daha iyi hissettiğin için mi söylüyorsun?" Siktir, öyle demek istememiştım. Evet, hızlı gitmiştik. Ama çok mu hızlıydı? Bundan emin değildim.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" diyerek bağırdığında daha çok ağlamaya başladı. "Gitmem gerekiyor. Sınava geç kalamam."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Beni olduğum yerde bırakarak yürümeye başladı. Peşinden gitmem gerektiğini bilsem de gidişini izledim. Olduğum yere yapışmış gibiydim.

Wren, dönüp arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Ben de yüzeye çıkmaya hazırlanan öfkeme karşı koydum. Sanki hiçbir önemim yokmuş gibi bana ne kadar kolayca sırt çevirmişti. Düşündüğüm tek şey babası ve onu hayal kırıklığına uğratmaması gerektiği idi. Adamın standartlarını karşılamak imkânsızdı. Onun hep küçük kızı olarak kalmasını istiyordu.

O artık benim kızımdı. Babasının bunu anlaması gerekecekti.

Wren'in de öyle.

"Küçük Kuş!" Bu lakap dudaklarımdan döküldüğünde arkasını döndü. Üzgün bakışları bana çevrilmişti. "Şehre dönünce seni görmek istiyorum."

"Yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Çelikten kalbimi parçalayacak kadar yüksekti.

Onu görecektim. Doğum gününden önce. Sonra. Yılbaşı gecesi. Önümüzdeki birkaç haftayı iyi geçirdiğine emin olacaktım. Diğer herkes gibi onu unutmadığımı kanıtlayacaktım. Onun arkadaşı olduğumu söylerken bunu gerçekten kastetmişim.

Onu önemseddiğimi söylediğimde bunu da gerçekten kastetmişim. Onu artık kaybedemezdim.

Telefonumu cebimden çıkartarak abimin numarasını bulup onu aradım.

"Şimdi ne oldu?" dedi Grant.

"Yardımın gerekiyor," dedim. Sesim çok ciddiydi. "Umarım yapabilirsin."

"İhtiyacın olan her şeyi yapabilirim, kardeşim," dedi Grant, hepimizin sahip olduğu o Lancaster özgüveniyle. "Ne istediğini söyle."

KIRK DÖRT WREN

KENDİ evimde bir mahkûmdum. Unutulmuştum. İhmal edilmiş-
tim. Babam eve dönmemi emrettiğinde söylediğini yapıp tarih sına-
vımdan sonra Lancaster'dan ayrılmıştım. İkinci sınav, psikoloji dersi
içindi ama şükürler olsun ki Crew'la sunumumuzu çoktan yapmış-
tık. Babam için idare ofisini arayıp erken çıkmamı sağlamak basitti.

Şimdi de buradaydım. Steril ebeveynlerimle steril dairemizdey-
dim. Eve döneli daha birkaç gün olmasına rağmen çoktan eşyalardan
biri hâline gelmiştim. Belki de duvara asılı bir tabloydum.

Bakmak için güzel bir şey. Yatırım yapmaya değer. Aksi hâlde
önemsiz bir şey.

Cumartesi günüydü ve sıkılıyordum. Huzursuzdum. İlk birkaç
gün çok uyumuştum. Ya uyuyor ya da babam geldiğim an telefonu-
mu aldığı için ağlıyordum. Kimseyle iletişim kuramıyordum.

Crew'la da...

Muhtemelen benden nefret ediyordu. Kendini savunamayan
küçük bir bebek olduğumu düşünüyordu. Tartıştığımız zaman ona
söylediğim aptalca şeyler de bunun kanıtıydı. O bir tartışma sayı-
lır mıydı? Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey böy-
le bitmek zorunda olduğu için perişan hâlde olduğumdu. Babam

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

fotoğraflarına bakmış, fotoğrafta hiçbir şey belli olmasa bile orada Crew'la çıplak yattığına tanık olmuştu.

Aslında çok belliydi. Bcynime kazınan fotoğrafı düşündüm. Başım onun çıplak omzuna uzanmıştı, yorgunca gülümsüyorduk ve gözlerimiz yarı kapalıydı. Benim omuzlarım da çıplak olduğu için üstümde bir şey olmadığı belliydi. Üstümüzde buruşan örtü vardı.

Onu özlemiştim. Kalbim onu görme isteğiyle doluydu. Onunla konuşma isteğiyle.

Ancak burada tıkalıp kalmıştım.

Kendime acımaya ara verip odamdan çıktım ve evde yürümeye başladım. Yanından geçtiğim her sanat eserine dik dik bakıyordum. Ailem, özellikle de annem, duvarlarda asılı olan bu tablolara benden çok değer veriyordu. Eve döndüğümünden beri gelip benimle konuşmamıştı. "Babanla konuşurum," ya da "İyi olacaksın," gibi rahatlatıcı şeyler de söylememişti.

Kendi başıma acı çekmeme izin vermişti.

Oturma odasına yaklaştığımda açık kapıdan yükselen sesleri duyararak durdum. Kendimi duvara yasladığımda anne ve babamın içerde olduğunu fark etmiştim.

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Ne zaman telefonunu geri vereceksin?" diye sordu annem.

"Bana kalırsa hiçbir zaman," diye mırıldandı babam. Sesindeki tiksinti çok netti.

"Neredeyse on sekizine bastı. Telefonunu geri ver. En kötü ne olabilir ki?"

"O çocuk mesaj atar. Arar. Telefonu aldığımdan beri durmaksızın bunu yapıyor."

Kalbim umutla kabardı. Benden vazgeçmemişti.

"En azından ısrarcı."

"Bunun anlamı yok. Onunla seks yapı, Cecily. Tabii ki ısrarcı olacak. Daha fazlasını istiyor," dedi babam.

Crew'ın beni sadece seks için istediğini düşünmesinden nefret ettim. Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum...

"Lancaster'ı beğenmiş, bunun iyi bir karar olduğunu itiraf etmiyim. En azından iyi bir seçim yapmış," dedi annem.

"Bunu asla yapmamalıydı. Kendini bana adamıştı," dedi babam hararetli bir şekilde.

"İlkel yolların artık işe yaramıyor, biliyorsun. O güzel bir kız. Akıllı. İlgî çekici. Crew'ın onu yatağa atmak istemesi beni şaşırtmadı."

Annemin söylediklerine şok olmuştum. Güzel olduğumu mu düşünüyordu? Akıllı? İlgî çekici? Genelde bana katlanamıyormuş gibi davranırdı.

"Öyle söyleme," dedi babam sertçe. "Onunla olması fikrine dayanamıyorum."

"Doğru ama! Neredeyse bir kadın olmak üzere, Harvey. Bir noktada onu bırakman gerekecekti. İkkinizin çok sıkı bir ilişkisi var ama eğer bir çocukla görüşmesine engel olursan sana gönül koyar," dedi annem. "Telefonunu geri ver. Bırak çocukla konuşsun. Ne olduğuna bakalım. O zeki bir kız. Aptalca kararlar vermez."

"Bunu bilemeyiz. Onu bunca yıl korudum. Kendi başına olduğunu düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu. Kötü kararlar verip kendini riske atıyor." Sesi öylesine keder içindeydi ki bir anda kötü hissettim.

"Bu yarattığın koruma olayını çok uzattın. Telefonunu geri ver. Ondan, özeline girdiğin için özür dile. Bırak kendi kararlarını versin, kendi hatalarını yapsın. Biz bir şeyleri doğru yaptıysak o da yapacaktır. Dedim gibi, o akıllı bir kız. Bu çocuklayken kendine sahip çıkabilir. Eğer kalbi kırılırsa kırılısın. Hayat böyle. Canı yanacak, iyileşecek ve devam edecek."

Annemin desteğini dinlerken gözyaşlarım akmaya başladı. Yapabilsem odaya koşup ona sarılırdım. Babam hâlâ karşı çıksa da ona bana inandığı için teşekkür ederdim.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Bunun yerine odama dönüp pencereden dışarıya bakarak yağmur damlalarını izlemeye başladım. Rüzgârla birlikte pencereme çarpıyorlardı. Bulutlar tehditvari bir şekilde grıydi. Yatağıma uzanıp eski oyuncak ayıma sarıldım.

Kapım hafifçe tıklatıldıktan sonra annem yüzünde nazik bir gülümsemeye başını içeriye uzattı. "İçeri gelebilir miyim?"

Başımı sallasam da bir şey demedim.

İçeri girdiğinde arkasında bir şey saklıyordu. "Sana bir paket geldi."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Paketi öne doğru uzatduğunda küçük beyaz kutunun ne olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Bana doğru salladı. "Al."

Dediğini yaparak kutuyu aldım ve dikkatlice kapağını kaldırdım.

"Bir kurye getirdi," dedi annem beni izlerken. "Buralardan biri sanırım."

Beyaz kâğıtları kenara ittiğimde küçük siyah bir kutu gördüm. Elime alarak yazan markayı okudum.

"Chanel," dedi annem. "Ruja benziyor."

O an kimden geldiğini anladım.

Ruj, *Chanel Rouge Allure Luminous Intense Lip Colour* serisinden-di. Küçük kutuyu açarak ruju çıkardım. Kapağını çektim ve alt tarafından çevirdiğimde yoğun bir kan kırmızısıyla karşılaştım.

"99 *Pirate*'e benziyor." Anlamayarak anneme baktım. "İkonik kırmızılardan. Bende var."

Şaşırmamıştım. Annem açık kırmızı rujlar sürmeyi sevdi, ona yakıştırdı da.

"Sana bunu kim gönderdi?" diye sordu.

Ona bir bakış attım fakat hiçbir şey söylemedim. Fark ettiğini biliyordum.

"Zevkliymiş," dedi hafif bir gülümsemeye. "Bu kadar değer verdiği-ne göre olmalı da."

Gülümsedim. Kendime engel olamamıştım.

MONICA MURPHY

"Babana söylemeyeceğim. Küçük sırtımız olsun," dedi kapıya doğru ilerlerken. "Ayrıca telefonunu vermesi için de onu ikna etmeye çalışıyorum. Sana hep küçük kızyıymışın gibi davranamaz."

Anneme seslendiğimde odamdan çıkmak üzereydi.

"Anne?" Dönüp bana baktığında güzel kaşları çatıldı. "Teşekkür ederim."

Yavaşça gülümsedi. "Rica ederim, hayatım. Bence o renk sana yakışacak. Bir dene."

"Deneyeceğim."

Kapıyı kapattığında ruju kenara koyarak kutuya baktım. En altta küçük bir zarf vardı. Titreyen parmaklarımla kartı çıkarttığında kalın el yazısını hemen tanıdım.

Bir dahaki sefere beni bu renkle öpebilirsin. Tenimde daha çok belli olur.

Sevgiler,

Crew

Gözlerimi kapattığımda dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Aman Tanrım.

Aman Tanrım,

Yatağımdan inip tuvaletime koşarak ruju bir kez daha açtım ve elimi titretmemeye çalışarak dudaklarıma sürdüm. İşim bittiğinde bir adım geri çekilip gri eşofmanlarıma ve dağınık topuzuma ters düşen kan kırmızısı dudaklarıma baktım.

Uygun kıyafet ve saçla güzel görünürdüm.

Bir yetişkin gibi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

BABAM sonunda telefonumu verdiğinde neredeyse akşam yemeği vaktiydi. Bana sorumluluklarım ve doğru şeyi yapmamla ilgili bir nutuk çekerken ifadesi netti.

Başımı eğip yıllardır birçok kez duyduğum sözleri dinlerken ara ara başımı salladım. Annem ikide bir araya girerek sanki bunu yaparsa onu durdurabilirmiş gibi beni savunuyordu.

Bu onu durdurmuyacaktı ama desteği için minnettardım.

"Hâlâ evde kalmam gerekiyor mu?" diye sordum konuşmasını bitirdiğinde. "Yoksa çıkabilir miyim?"

"Kiminle çıkmak istiyorsun?"

Söylememe gerek var mıydı?

Bir omzumu silktim. "Arkadaşlarımla."

"Özellikle biri var mı?"

"Harvey," dedi annem. "Onu rahat bırak. Evet, hayatım dışarı çıkmaya iznin var. Eminim görüşüp konuşman gereken bir sürü arkadaşın vardır."

Babam ağır bir şekilde iç çekti. "Tamam. Dışarı çıkabilirsin. Bal Kabağım. Çok geç kalmak yok."

Sonuçlarına katlanmak zorunda olmasam gözlerimi devirirdim. Ancak kendimi tuttum. "Teşekkür ederim, babacığım."

"Annene teşekkür et. Özgürlüğünü geri vermem için beni ikna eden oydu," diye mırıldandı babam.

Başımı kaldırdığımda annemin bana baktığını fark ettim. Dudaklarımı oynatarak sessizce ona teşekkür ederken bir müttefikim olduğu için mutluydum. En son ne zaman benim tarafımda olduğunu hatırlamıyordum bile.

Yemek sırasında ben telefonuma bakarken annemle babam sohbet ediyordu. Telefonumda ne gibi sırlar yattığını merak ediyordum. Bana kim mesaj atmıştı? Babamın söylediğine göre Crew'ın attığını biliyordum. Kaç kez mesaj atmıştı ve ne söylemişti? Hâlâ beni görmek istiyor muydu? Notta söylediğine göre istiyor olmalıydı.

MONICA MURPHY

Dudaklarımda hâlâ ruj izi vardı. Kalıcı rujlardandı. Babam ya fark etmemişti ya da nedenini bilmek istememişti. Annem de öyle. Yine de hiç yapmadığım bir şey yapıp ruj sürdüğümü fark etmiş olmalıydı.

Yakın zamanda, yapmamış olduğum birçok şeyi yapmıştım.

Çoğu Crew sayesindeydi.

Akşam yemeği bittiğinde odama kaçtım ve eve döndüğümünden beri ilk kez orada kalmak istedim. Crew'dan gelen mesajlar karşına çıktı. Çoğunda nasıl olduğumu soruyordu. Nerede olduğumu, neden onunla konuşmadığımı. Onu bilerek mi görmezden geldiğimi yoksa babamın telefonumu mu aldığını...

Eminim o mesaj babamın öfkeden deliye dönmesine sebep olmuştu.

Maggie'den de gelen mesajlar vardı. Okuduğum an vaktinde görmediğime üzüldüm.

Maggie: Fig'in tutuklandığını gördüm. Buna sebep olan benim ve her şeyden pişman olsam da bundan hiç pişman değilim. Sana kötü davrandıysam özür dilerim. Zor zamanlar geçiriyordum ve aramıza girmeye çalıştığında sana patladım. Sadece kıskanmıştım. İlişkimiz çok toksikti. Ondan uzak olduğum için mutluyum. Umarım anlarsın. Acaba tatilde bir araya gelir miyiz?

Diğer gün bir mesaj daha yazmıştı.

Maggie: Sanırım gelmeyiz. Umarım bana kızgın değilsindir.

Crew'a cevap vermeden önce ne olduğunu bilmesini istediğim için ona bir mesaj attım. Babamın telefonumu elimden aldığını ve onun için ne kadar korkup endişelendiğimi yazdım. Ayrıca iyi oldu-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

ğı için mutlu olduğumu da ekledim. Bebek konusundan ya da şahit olduğum tutuklanma olayından bahsetmedim. Bunlar hakkında konuşmaya hazır olduğunda konuyu kendi açardı.

Ben: Seni özledim, Mags. Tatilde bir araya gelmeye çalışalım. Daha erken cevap vermediğim için üzgünüm. Ne olursa olsun senin için burada olduğumu unutma.

Hiç vakit kaybetmeden cevap verdi.

Maggie: Telefonunu aldığına inanamıyorum! Bir yandan da inanıyorum. Baban hep çok katıydı. Önümüzdeki birkaç gün içinde buluşalım. Çoktan sıkıldım ve seninle buluşmaya can atıyorum.

Ben: İyi fikir. Konuşacak çok şey var.

Kendime önümüzdeki birkaç gün içinde Maggie'yle buluşacağımı tekrar ederek gülümsedim. Arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Benim de vardı.

Crew'a nasıl yaklaşmam gerektiğini düşündüm ama önce yapmam gereken başka bir şey vardı. Telefonumun ayarlarına girerek iCloud şifremi değiştirdim. Babamın artık beni gözetlemesini istemiyordum.

Hâlâ bunu yaptığına inanmak çok zordu. Mahremiyetime büyük bir saldırıydı. Özellikle de bunu ne zamandır yaptığı konusunda hiçbir fikrim yokken. Kaç kez beni kontrol etmişti? Fotoğraflarıma, mesajlarıma, e-postalarıma bakmıştı? Hiç sınırının olmaması, beni öyle gözetlemesi çok canımı yakmıştı.

Sonunda bir not açıp aklıma gelenleri yazdıktan sonra metni kopyalayarak mesaj kutucuğuna yapıştırdım ve gönderdim. Tüm bu süreç boyunca kalbim ağzımda atıyordu.

MONICA MURPHY

Ben: Sana daha erken cevap vermediğim için üzgünüm. Eve geldiğim an, babam telefonumu aldı. Bu yüzden mesaj atamadım ya da arayamadım. Umarım anlarsın. Okuldan ayrılmadan önce ettiğimiz kavga için üzgünüm. Olan her şey yüzünden çok kötü hissediyorum ama bana kötü hissettirmeyen tek şey sensin. Geçen hafta sonu olanlardan pişman değilim. Keşke tekrar yapabilsek. Seni çok özledim. Ruj için teşekkürler. Senin için sürmeyi ipile çekiyorum.

Karşı taraftan çıkan gri baloncucu görünce cevap vermesini beklerken dudaklarımı kemiriyordum. Gerilmiştim, midem bulanıyordu ve yediğim yemeği kusmamak için Tanrı'ya dua ediyordum.

Ya ilişkimize son verdiğimizizi söylerse? Artık umursamıyorsa? Onu suçlayamazdım. Salı gününden beri ona ne mesaj atmış ne de aramıştım. Ancak bana bugün hediye gönderen oydu...

Crew: Seni görmek istiyorum.

Yavaşça iç çökerken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Ben: Ben de seni görmek istiyorum.

Crew: Yarın?

Ben: Evet. Yarın.

KIRK BEŞ WREN

LANCASTERLARIN yaşadıkları binaya vardığımda saat bir olmamıştı. Crew'ın gönderdiği arabanın kapısını benim için açan Peter'a teşekkür ettim. Bina çok uzun ve görkemliydi. Başımı kaldırıp bakarken birkaç dakika sonra Crew'ı göreceğimi bildiğim için kalbim deli gibi atıyordu.

"Danışmadaki görevliye isminizi vererseniz sizi teras kata çıkan asansöre yönlendirecek," dedi Peter kapıyı kapatırken. Bana döndüğünde gülümsemesi sıcaktı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim hafif bir gülümsemeyle. Midede dans eden kelekleri bastırmaya çalışıyordum.

Binaya girip etrafıma baktım, lobisi benim yaşadığım binanın lobisine benziyordu. Devasa ahşap masanın arkasındaki adama ismini söyledim. Beni bekliyormuş gibi başını salladı ve bunu daha önce bin kez söylemiş gibi teras kata çıkan asansörü bana ezbere tarif etti.

Montuma sarılıp asansöre doğru yürümeye başladım. Düğmeye basar basmaz kapılar açıldı. Asansör inanılmaz hızlıydı, indiğimde dizlerimin titremesine sebep oldu. Hemen karşımdaki siyah kapıyı çalmaya hazırlanırken Crew kapıyı açtı.

Sıcak bakışları üzerimde gezinirken bu sefer dizlerim farklı bir sebeple titriyordu.

MONICA MURPHY

"Küçük Kuş. Seni özledim." Kapıyı daha fazla açarak gırtlama izin verdi. İçeri adım attığım an kapı kapandı.

O da bir an sonra üzerimdeydi.

Beni duvara yapıştırmış, dudakları benimkilere çarpıyor, dili içeri giriyordu. Heyecanına karşılık vererek dilimi, dilyle buluşturdum. Öpücüğümüzü bölüp de dudaklarını boynuma doğru yönlendirdiğinde inledim. Elleri belimde, beni duvara sabitleirken başparmaklarıyla bedenimi okşuyordu.

"Ne giyiyorsun sen böyle?" diye sordu meraklı ses tonuyla.

"Elbise," diye itiraf ettim. Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek istediğim için ritreyerek yüzüne uzandım. "Hoşuna gitti mi?"

"Henüz bilmiyorum." Beni tekrar öptü. Antrede durmuş birbirimizin tadını çıkarırken nefes alma ihtiyacıyla sonunda onu ittim. Ne kadar süredir öpüştüğümüzü bilmiyordum. Kendimi toplamaya çalıştım.

Bu tutkulu öpücüğün altında ezilmiştim. Hem de oldukça iyi bir şekilde.

"Evde kimse yok mu?" diye sordum dudağının kenarını silmesini izlerken. Ruju sürmüş olsam da yolda yarısını yediğim için onun dudaklarına çok az bir kırmızılık bulaşmıştı.

"Gittiklerini sana söyledim. Evde bir tek ben kaldım. Annem kız kızı hafta sonu tatili için Meksika'da." Gözlerini devirdi. "Bayramın yaklaşması onu strese soktuğu için çok yorulmuş ve tatile ihtiyaç duymuş, hadi oradan. Annemin Noel hazırlığı için hiçbir şey yapmasına gerek bile yok. Her şeyi halletmesi için birilerini tutuyor."

"Annemle yıllar sonra ilk kez evi süsledik," dedim. "O da bunun için birilerini tutardı."

"Bu yıl neden tutmadı?"

"Bilmiyorum." Montumu çıkartmaya başladığımda Crew, arkama geçerek yavaşça bana yardım etti. "Eğlenceliydi ama. Bunu çocukluğumdan beri yapmıyorduk."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Hım, şu elbise." Ses tonu beğenmiş gibiydi. Dönüp ona baktığımda arzu dolu gözlerle elbisenin derin, kare yaka dekoltesinden bariz bir şekilde belli olan göğüslerime bakıyordu. "Siktir, Küçük Kuş, bunun içinde aşırı güzel görünüyorsun."

"Ah, teşekkür ederim." Kahkaha attım. Uzun zamandır bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

"Bu bir iltifatı." Bakışları hâlâ göğsümden ayrılmamıştı. "Bu elbiseyle seni görünce memelerini sıkarak istedim."

Söylediği şeye karşı şaşkına döndüm. Konuyu değiştirmek için nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum. "Bana evini gezdiresene."

"Aslında ailemin evi," diye hatırlattı. Bakışları ayakkabılarıma çevrildi. "Onları çıkartman gerekecek. Annemin beyaz haklarını lekelersen delirir."

"Bunu yapmak istemem." Elimle yanımdaki duvara tutunarak önce birini sonra diğerini çıkardım.

Crew'ın bana uzattığı tüylü terliği giydim. Elimini tutarak beni kendine doğru çektiğinde ailesine ait bu devasa dairenin yanında bizimki utanç verici kalıyordu. Harika bir Manhattan manzarasıyla çok büyük ve şatafırlı bir daireydi.

Bizim sanat eserlerimiz hâlâ buradakilerden daha iyiydi. Tanıdığım birkaç sanatçının eserlerini görmüştüm ve harikalardı. Aşırı değerlilerdi.

"Sanat eserlerini süzdüğünü görüyorum." Orijinal bir Keith Haring'in karşısında durduk. Hemen incelemeye başladım. Tanıdık gelen bir eser olmasa da onun eserlerine alışkınım. "Aslında bir ismi yok ama *Dancing Dogs* olarak biliniyor."

"Bunu daha önce gördüğümü zannetmiyorum." Bir adım yaklaşırken uzunca süre aynı noktaya bakmak çok zordu. Dans eden köpekler ön plandaydı ama arada dans eden adamlar da vardı. Resmin bütününde sadece üç renk kullanmıştı ve tablonun alt kısmında

* İngilizce; *Dans Eden Köpekler* -çn.

MONICA MURPHY

emekleyen birkaç bebek vardı. "Bayıldım. Eserlerinden biri annemde de var. Küçükken favorimdi."

"Ailem bunu birkaç yıl önce bir müzayededenden aldı. Annemin Keith Haring'e bir ilgisi var. Gençken onu sevdiğini söylüyor," diye açıkladı Crew.

Ona döndüğümde çoktan beni izlediğini fark ettim. "Ailenin bu kadar sanat eserine sahip olduğunu tahmin etmezdim..."

"Seninkiler kadar olmasa da benimkilerin de birkaç eseri var." Bunu sadece zengin bir insanın yapabileceği gibi sıradan bir şekilde söylemişti. Bizimkiler de sürekli çok değerli şeyler üzerine konuştukları için alışkındım. "Annem hep yatırım yapacak bir şey arar."

"Akıllıymış."

"Bazen. Bazen değil." Elimi bir kez daha tuttu. "Hadi. Sana odamı göstereceğim."

"Babanın nerede olduğundan bahsetmedin," dedim koridorda ilerlerken. Şehri gören pencerelerle dolu duvarın yanından geçiyorduk.

"Şehirde."

Duraksayarak Crew'ı da durmaya zorladım. "Her an eve gelebilir mi?"

"Olabilir." Crew omuz silkti. "Eve kız getirmemi umursamaz, Wren."

"Ben umursayabilirim." Başka kızları da mı getirmişti? Muhtemelen bunu sormamalıydım.

Beni ilgilendirmezdi.

Bana doğru dönerek bedenimi bir başka duvara yönlendirdiğinde elleri belimdeydi. Sıcak, sert bedeni üstüme baskı uyguluyordu. "Seni ve saçma telaşlarını özledim."

Kaşlarımı çattım. "Telaşlı değil-"

Beni öperek kelimelerimi çaldı. "Harikasın. Telaşlısın da. Ah bu arada... Daha önce buraya hiçbir kızı getirmedim."

İtirafına karşı gülümseyerek dudağına dokundum. Parmağım

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

dudaklarının arasındaydı. Parmak ucumu ısırdığında bağıarak elimi çektim. “Babanın üzerinde kötü bir ilk izlenim bırakmak istemem, Crew. Burada yalnız olduğumuzu öğrenirse benim... ahlaki değerlerimi sorgulayabilir.”

“Onunla çıplak tanışmadığın müddetçe sorun olmaz.”

Şikâyet etmek için ondan uzaklaştım da dudaklarıyla beni tekrar susturdu. Dudaklarımız buluştuğunda sanki bana asla doyamayacakmış gibi mırıldandı. Tadında kaybolmuştum. Hissettirdiklerinde. Elleri kalçalarımı tutarken dudakları aç bir şekilde benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Kollarımı dolayarak onu daha da kendime çektim.

Ellerini indirdiğinde parmakları elbisemin kumaşını yakalayıp yukarı sıyırarak bacaklarımı açıkta bıraktı. Bir dizini bacaklarımın arasına sokup yukarı doğru kaldırdı. Dizini bana sürttüğünde inledim. Tekrar inleyerek dudaklarından uzaklaştım ve başımı duvara doğru çevirerek nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

“Islaksın,” dedi dizini külodumun önüne bastırarak.

“Seni özledim,” diye itiraf ettim kendimi ona bastırırken.

Kararan bakışlarıyla bana baktı. “Seni bu koridorda sikebilirim.”

“Sanat eserlerinin önünde mi?” Etrafa baktım. “Atalarının portrelerinin önünde mi?”

Omzunun üzerinden, bana Crew’inkileri anımsatan buz mavisi gözleri olan bir adamın devasa portresine baktı. “O Augustus Lancaster’ın ta kendisi.”

“Kaba görünüyor.”

“Onunki gibi bir servete sahip olmak için öyle olmak gerekiyor.” Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma sürttü. İki kez. Dili uzanarak hafifçe dudağımla yaladı. “Onlar hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Beni odana götür de yatakta yapabilelim,” diye önerdim. Parmaklarımla pahalı kazağına tutundum.

Yüzündeki gülümseme şeytaniydi. Nefes kesiciydi. “Hadi gidelim.”

MONICA MURPHY

Durup kazağının kolundan çekerek onu da durdurdum. "Ruju mu unuttum."

"Gerçekten getirmiş miydin?"

Bir anda utanarak başımı salladım. "Çantamda. Antrede ayakkabılarımın yanına bıraktım."

"Gidip alalım."

Botlarımın üzerine bıraktığım küçük çantamı alarak Crew'ın kocaman odasına döndük. Pencerelerden oluşan büyük bir duvar vardı. Şehrin aynı nefes kesici manzarası buradan da görülüyordu. Duvarlar zengin, koyu bir gri rengine boyanmıştı. Yatağında açık gri örtüler vardı. Mobilyaları alçak ve şıktı. Koyu renk ahşaptandı. Şifonyerinin üzerinde asılı olan büyük bir ayna vardı. Oradan yatağın tamamını görebiliyordum. Yani bu demek oluyordu ki biz muhtemelen...

İstersek kendimizi izleyebilecektik.

Crew, arkamdan gelerek kollarını belime doladı. Dudakları boynumdaydı. Bakışlarımı aynadan ayırmadan bir elini elbisemin kırışan dekoltesinde gezdirmesini izliyordum. "Benim için giyinmen hoşuma gitti."

"Güzel görünmek istedim," dedim yansımama doğru.

İki eli de artık göğüslerime uzanmıştı. Elbisenin üzerinden okşayıp başparmaklarını aşağıdan yukarıya doğru sürtüyordu. "Her zaman güzel görüldüğünü düşünüyorum."

Omzuna yaslanana kadar başımı geriye yatırdım. Bakışlarım hâlâ aynada, Crew'ın elleriyle göğüslerimi yoğurmasındaydı. Her bir dokunuşuyla tempoyu arttırırken bacaklarımın arasındaki o noktanın zonkladığını hissediyordum. Dudakları, dişleri, dili boynumdaydı ve kulak mememi ısırduğunda dişlerimin arasından tısladım.

"Bizi aynadan mı izliyorsun?" diye mırıldandı kulağıma.

Hiç utanmadan başımı salladım.

"Yaramaz kız." Sesi tasvip edercesine kulağıma dolduğunda yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmama gerek yoktu. "Hadi bunu çıkaralım."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Elbisemi biraz yukarı sıyırarak beyaz dantel külodumu açıkta bıraktı. Aynadan beni süzerken bakışları kasiğıma odaklanmıştı. Islak olduğum için kumaşın tenime yapışmasını izliyordu.

Elbise külodumun üstüne düşerek gizlediğinde elini çamaşırımın kenarına uzattı. Arkamda diz çökerek çamaşırımı aşağı doğru sıyırmaya başladı. Ta ki ayağımyı kaldırıp çıkartmasına yardım etmeme ve dizlerimin arkasına birer öpücük kondurana kadar.

Benim bacaklarıma.

Bir parmağını arkadan içime soktuğunda boğulur gibi bir ses çıkardım. Etrafında kasılarak inlemesine sebep olmuşum.

“Bacaklarını aç,” diye emretti. Söyleneni yaptığımda elbisemin eteğı beni gizlemeye devam ediyordu. Bacaklarımyı birkaç santim aralamıştım. Elbisem ona mâni olmadı. Elleri kalçamyı bularak kumaşı yukarı çekti. Böylece elbisem, arkadan beni yalamaya başladığında ona engel olmayacaktı.

“Ah Tanrım,” diye inledim. Dilini içime ittiğinde göz kapaklarımyı ağırlaştı. Elleri beni o kadar sıkı tutuyordu ki tenimin moraracağına emindim. Beni yalayıp emdiğini ve dilinin bedenimden akan sıvıya çarparken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Aynada, arkamda eğilmiş olmasını izlemek beni boşalmaya gittikçe daha da yaklaştırıyordu.

Öne eğilerek beni yiyip bitirmesi için kalçamyı yüzüne doğru ittim. Ben sızlanarak titremeye başlayana kadar devam etti. İnledim. Beni tuttuğı için minnettardım yoksa aksi takdirde yere yapışabilirdim. Orgazm beni güçsüz bırakmıştı.

Arkamdan kalkarak beni kendine çevirdi. Sersem gibi ona baskarken beni öpmesine izin verdim. Eli ikimizin arasına uzanarak bu sefer ön taraftan beni okşamaya başladı. “Seni boşaltmak çok kolay.”

“Çok iyi hissettiriyor,” diye fısıldadım.

“Seni sikmemi aynadan izlemeni istiyorum, tamam mı? Seni et-

kilediğini biliyorum, Küçük Kuş." Boğuk ses tonu bana izlememden zevk aldığını söylüyordu. Benim gibi.

"Tamam," diyerek zayıfça onu onayladım. Elbisemin fermuarını açıp omuzlarımdan iterken ona karşı çıkmadım. Suriyen giymemiştim.

Meme uçlarını sertti ve sızlıyordu. Tüm bedenim zonklarken onun ilgisine açtı. Elbisemi hızlıca çıkarttığında çınlıplak kaldım. Üzerini çıkarırken yatağa uzanmamı sağladı.

"Sana vakit ayırmak istiyorum," diye mırıldandı beni incelerken. "Tadını çıkartmak istiyorum. En son bir hafta önce bu hâldeydik."

Huzursuzca bacaklarımı hareket ettirirken başımı salladım. Tenimin altında yatan gerginlik kıvrınmama sebep oluyordu ve bu onunla alakalıydı.

"Ama sen çok sabırsızsın," diye devam etti. Bakışları bedenimde geziniyordu. "Kendine dokun."

Hareketsiz kalarak önceki sefer de bunu istediğini anımsadım. "Kendime dokunmamı izlemeyi seviyor musun?"

"Klitorisini okşadığını görmek istiyorum. Kendini tekrar boşalt."

Elimi bacaklarımın arasına gittiğinde bir anda utandım. Öğle vakriydi. Odada hiçbir şey saklayamayacağım kadar çok ışık vardı. Tamamen açıkta, gözler önündeydim.

"Bacaklarını daha çok aç. Seni tamamen görmek istiyorum." Yatağın ucuna oturarak bakışlarını bacaklarımın arasına odakladı.

Bacaklarımı daha geniş açtığımda parmakları aletini sarıp okşamaya başladı, ağzım açık kalmıştı. Parmaklarımı klitorisimde gezdirmeye başladığımda hassasiyeti inlememe sebep oldu.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Biraz."

"Okşamaya devam et," dedi, ben de yaptım.

Kendimize dokunurken birbirimizi izliyorduk ve bu hence yaptığımız en ateşli şeydi. Parmaklarım, o beni mest olmuş gibi izlerken

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

meşguldü. Ben de büyülenmiş gibi kendini okşamasını ve başparmağıyla aletinin ucundaki zevk suyunu silmesini izliyordum.

Ağzım sulandı. Bedenim titriyordu. İçimde olmasını istiyordum. İçimde hareket ettiğini hissetmeyi, bedenlerimizin birlikte hareket etmesini, dudaklarımızın birleşmesini istiyordum. Boşaldığını hissetmeyi ve tekrar boşaldığımı hissetmeyi istiyordum.

Hepsini istiyordum. Şimdi. Kendimi açgözlü hissediyordum. Ona açtım.

O da bunu hissetmiş olacak ki bir anda ayağa kalktı, sertleşen aletini yukarı kaldırarak komodinine ilerledi ve bir prezervatif aldı. Kendimi okşarken prezervatifi takmasını izliyordum. Tenim sıcak ve istekliydi.

“Buraya gel,” dedi yatağın ucuna yerleşerek, ayakları yerdeydi. “Üstüme otur.”

Söylediğini yaparak yatakta ilerledim ve kucağına yerleştim. Aleti kıcıma doğru uzanırken yüzü göğüslerimin hizasındaydı ki bu da göz ardı edemeyeceği derecede cezbediciydi. Bir meme ucumu ağzına alarak emdi ve ardından tenime doğru mırıldandı. “Aynaya bak.”

Dönünce yansıma ile karşılaştım. Tenim pespembeydi. Saçlarım dağılmış, Crew’ın başı göğsümdeydi. Dudakları bırakmadan önce meme ucumu çekiştirdi. Dili uzun bir süre gezerek şehvetle beni yaladı.

“Doğrul, bebeğim,” diye fısıldadı. Bana ‘bebeğim’ diye seslenişi erimem için yeterli bir sebepti. Dizlerimi yatağın kenarına koyarak doğrulduğumda aletini girişime dayadı. Kendini yerleştirdiğinde yavaşça aşağı doğru inmeye başladım. İkimiz de zevkle inledik.

Bu şekilde içimde daha derinlerdeydi. Bir anlığına durup bedenimin alışmasını bekledim. Yaptığımız üçüncü seksti ve bu pozisyon bedenimi bambaşka bir boyuta çıkarmış gibi hissediyordum. Ah Tanrım, durmak istemiyordum. Bu kadar derinde olmasını seviyordum. Bu kadar yakın olmamızı.

MONICA MURPHY

Başımı öpmek için öne eğdim. Öpüşmemiz saniyeler içinde edepsiz bir hâl aldı. Dili, dişleri, dudakları... Beni yiyip bitirmeye çalışıyordu ve ona izin vermek istiyordum.

Onu istiyordum.

"Tekrar doğru," diye emrettiğinde dediğini yaptım. Aletinin etrafındaki yavaş hareketim neredeyse gözlerimin zevkle kaymasına sebep olacaktı. Yapmaya devam ettim. Yukarı ve aşağı. Güzel ve yavaş. Bakışlarım aynaya dönerek tam bedenlerimizin birleştiği noktaya odaklandı.

Gerçekten içime girdiğini görebiliyordum ve hepsi bu kadardı.

Boşalıyordum. Kasılıp iç duvarlarımla aletini sağarken onun da orgazm olmasını sağladım. Çok fazlaydı. Yermiyordu. O kadar çok ritliyordum ki bayılacağımı sandım. Sonunda bittiğinde yapabildiğim tek şey kendimi üzerine bırakmaktı. Kalbim kulaklarımla atıyordu. Elini kalçamdan indirip aletinin hâlâ içimde olduğu noktaya dokundu. Ardından parmakları yukarı doğru uzanarak kıkımdaki yasak noktayı okşadı. Bu, bedenime bir elektrik akımı yayılmış gibi hissetmeme sebep oldu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Ses tonundaki kendini beğenmişlik zevkle doluydu.

"Ben... bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe. Oraya dokunmuş olması beni şaşkına çevirmişti.

Tekrar yaptığında iniltimi bastırdım.

Kabul etmem gerekirse hoşuma gidiyordu.

Çok hoşuma gidiyordu.

KIRK ALTI CREW

BU KAHROLASI KIZ.

Edepsiz ve her şeyi kabul etmeye hazırdı, çok hevesliydi. Çıkardığı sesler, sanki doyamıyormuş gibi bedeninin önümde kıvrılması... Arkasından eğildiğimde amı sıırılsıklamdı. Onu yiyormuşum gibi yüzümü tenine bastırdım.

Siktir, tekrar yapabilirdim. Hemen şimdi, eğer izin verirse yapardım.

İçimdeki her şeyi sağarak beni boşaltmasının ardından bir risk alıp arkasına dokundum, parmağım deliğin etrafındaydı. Onu denemek istiyordum. Nelere hazır olduğunu görmek istiyordum. Muhtemelen fazla hızlı gidiyordum.

O noktaya dokunduğum an, amı etrafımda daraldı. Kıvranıp inerken resmen devam etmem için yalvarıyordu.

Küçük, eski bakirem her şeye hazırdı.

Nasıl dört ayağımın üstüne düşmüştüm böyle?

Temizlendikten sonra yatağıma uzanıp öğlenin yorgunluğunu üzerimizden atmaya başladık. Sonunda rujunu alıp şifonyerin üzerindeki aynaya gitti ve dikkatlice eğilerek koyu kırmızıyı dudaklarına sürdü. Kıcı havaya kalkmıştı ve amının tatlı gölgesini görebiliyordum.

Aletim oraya girme isteğiyle tekrar havalandı.

Bana dönerek kıpkırmızı dudaklarını birbirine sürttü. Ruju hâlâ parmaklarının arasındaydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok ateşli," dedim, bakışlarımı memelerindeydi.

Nereye baktığımı bildiği için elini beline koyarak öfkeli bir ses çıkardı. "Dudaklarımdan bahsediyorum."

Bakışlarım günaha girmek için yaratılan dudaklarına yükseldiğinde yoğun, zengin bir kırmızıyla boyandığını gördüm. "Gel de dudaklarını sikime sar. Sonra sana ne düşündüğümü söylerim."

Kahkaha atarak rujunu kapattı ve tekrar yatağa dönmeden önce şifonyerin üzerine bıraktı. Yeterince yaklaştığında onu tutarak üstüme çektim. O güzel dudaklarını öpmek üzereydim ancak dudaklarımdan kaçıyordu.

"Bir planım var," dedi resmen mırıldayarak.

"Neymiş?"

"Geçen sefer yaptığımızı denemek istiyorum." Kaşlarımı çatıgımda açıkladı. "Seni öpmek istiyorum. Teninde ruj izi bırakmak istiyorum. Bu tonun daha iyi görüneceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Onu bekleyen başka neler olduğunu görmesi için sabırsızlanıyordum.

"Devam et." Kollarımı genişçe açarak acizmişim gibi yanıma doğru bıraktım. Kendini üzerime yerleştirdikten sonra zincirde sallanan yüzüğüne dokundu. Düşünceliydi.

"Geri ister misin?" diye sordum. Evet derse cevabımın ne olacağını biliyordum.

Net bir hayır.

Wren, yavaşça başını iki yana salladı. "Nerede olduğunu sorduklarında ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kaybettin." Bu doğrudu.

Onu, bekâretini, bana kaybetmişti.

"Çok kızar."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

“Ne söylersen söyle kızacak. Ona doğruyu söylersen ne yapar?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Bunu boynundan söküp alır.” Altın zincire dokunuyordu.

“Ona bu şansı vermem.” Kendimi beğenmiş bir şekilde güldüm. Harvey Beaumont’u alt edebilirdim. O adam beni korkutmuyordu. Tüm hayatım boyunca babam ve amcalarımla uğraşmak zorunda kalmıştım. Bu adamlar da tek bir kahrolası bakışlarıyla Beaumont’u alt ederlerdi.

“Ah, nasıl da sert birisin,” diyerek alay etti Wren.

“Sevdin.”

“Evet,” diye fısıldadı, uzanıp dudağını bir kez göğsüme bastırarak. İkinci kez de.

Birkaç kez daha.

Başımı kaldırarak bedenimde parlak duran izler bırakmasını izledim. Kırmızı rujun izlerini görmek hoşuma gitmişti. Geri çekilip eserine bakarken ağzını kapatarak gülümsedi.

“Sevdim.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Küçük garip bir kuşsun.”

“Senin için sorun olduğunu sanmıyorum,” dedi. Yanakları hafifçe pembeleşti.

“Seni mutlu eden her şeyi seviyorum.” Uzansam da kucağımdan kalkarak telefonunu aldı. “Bu fotoğrafları babanın bulmayacağına emin misin?”

“Kesinlikle.” Başını salladı. “Şifremi değiştirdim.”

“Ne yaptın?”

“Ah, kesinlikle sana söylemeyeceğim.” Telefonu bana doğrultarak odaklandı ve yaklaşarak öptüğü yerlerin birkaç fotoğrafını çekti. “Bu güzel görünecek.”

“Bir de yeniden yapmak istemediğini söylemiştin,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. “Neyi?”

"En sevdiğin eseri. Yaşamından bir milyon öpüctük. Şu an onu yapıyorsun. Ben senin tuvalinim."

Gözlerini kırptı. "Sanırım öylesin."

"Benim için sorun değil."

"Bir dahakine sırtına yapmak istiyorum," dedi telefonundaki fotoğraflara bakarken. "Ah, bu harika görünüyor. Tam istediğim gibi."

"Benim ne istediğimi biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu. Bakışları hâlâ fotoğraflardaydı.

"O kırmızı dudaklarının aletimi sıkıca sarmasını."

Kocaman açtığı gözleri bana çevrildi. "Fotoğraf yok, değil mi?"

Fotoğraf olsun isterdim. Onları, Wren dışında kimseyle paylaşmazdım.

"Eğer fotoğrafını çekmemi istemezsen çekmem," dedim. Larsen Van Weller olmadığım kesinlikle ortadaydı.

"İstemiyorum." Yavaşça başını iki yana salladı. O an, hâlâ bana tam olarak güvenmediğini fark ettim.

Yine o an, başını eğip kırmızı dudaklarını sıkıca aletimin ucuna sardığında bana, bu dünyadaki herkesten daha çok güvenmesini istediğimi fark ettim.

Demirden kaleyi aşip kalbime çok kısa bir sürede girebilmeyi nasıl başarmıştı? İlişkilere, aşka ve bununla ilgili tüm saçmalıklara inanmayı reddeden kişi bendim. Benimki gibi bir aileniz olduğunda sürekli sahte bir aşka tanıklık ediyordunuz. Bizden önceki nesillerde de evlilikler, iş ortaklığı için yapılmıştı. Güçlü aileler bir araya gelip daha güçlü oluyorlardı. Lanet olsun ki bu hâlâ devam ediyordu. Ablam, sadece soyadı için bir adamla evlenmişti.

Ben böyle bir birliktelik istemiyordum. Kahkaha atabileceğim birini istiyordum. Kabul edilebilir şekilde farklı ve rujlu dudaklarını renimde gezdirmeyi seven birini istiyordum. Edepsiz bir aklı olan tatlı, masum bir kız istiyordum.

Wren gibi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Onu izleyebilmek için saçını yüzünden ittim. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmasa da bu önemsizdi. Hevesi, deneyimsiz olmasından daha kıymetliydi.

Beni sıkıca tutarak kahtrolası bir lolipop gibi yaladı. Dilini sikimin üzerinde gezdirerek ağzına aldı ve emmeye başladı. Çıkardığı sesler beni boşalmaya yaklaşıtıyordu.

Lanet olsun. Deneyimsizliğine rağmen beni diğer herkesin yaptığından daha hızlı boşaltıyordu. Onu önemsedğim için miydi? Sebebi bu muydu?

Bunu ona nasıl söyleyebilirdim? Özellikle duygulara alayla yaklaşan bir evde büyümüşken ona kendimi nasıl ifade edebilirdim ki? Soğuk ve duygusuz olmamız gerekiyordu.

Bu kızsı beni tam tersine çeviriyordu.

Beni ağzına, daha da derine aldı. Biraz daha derine. Öğürmek üzereyken sikimi hızla ağzından çıkardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı gözlerini hızlıca kırparak.

Yanağına uzanıp yüzünü kendime çevirdim. "Beni gırtlığına kadar almaya gerek yok. Küçük Kız."

Yanakları kızardı. "Dün gece fazla porno izlemiş olabilirim."

Ah, sikerler. "Gizli sekmede olduğunu umuyorum."

Kahkaha attı. "Evet, kesinlikle."

"Ağzına boşalmayı planlamıyorum," dedim saçlarını bir kez daha kenara iterken. "Sadece bir oyun. Daha fazlasını kaldıramayıp seni sikmek zorunda kalana kadar."

Lanet olsun, bu yaptığı oyun muydu? Beni çok kısa bir süre sonra sınıra getirdiğinde aletimi hızla ağzından çekerek onu sırt üstü yattırdım ve üzerine geçtim. Kolaylıkla içine girdiğimde hissedebildiğim tek şey beni saran ıslak sıcaklığı.

"Prezervatif takmadım." Ona baktığımda beni daha derine almaya çalışarak kışkırtıyordu.

"Doğum kontrol hapı alıyorum," diye itiraf etti.

MONICA MURPHY

Şaşırdım. "Ciddi misin?"

"Küçükken adet düzensizliğim vardı." Utanmış gibi görünüyordu. "Annem beni jinekoloğa götürdü ve o zamandan beri hap alıyorum."

Lalet olsun, annesini seviyordum. "Daha önce prezervatif olan-
dan sevmemişim. Hem de hiç."

"Ben de öyle."

Gülümseyen dudaklarını öprüm. "Komiksin, Küçük Kız."

"Deniyorum," diyerek alay etti. Beni gerçekten bedeninin de-
rinliklerine almak için kalçasını kaldırdı. "Bana doğruyu söylüyor
musun?"

"Prezervatifsiz hiç seks yapmadığımı konusunda mı?" Başını salladığında cevap verdim, "Evet."

"O zaman bunu deneyelim. Böyle iyi hissettiriyor."

Bir kez böyle yaptığımızda prezervatife dönmek zor olacaktı. Her şeyi... Hissedebiliyordum. Engel olmadan, tenlerimiz birbirine değiyordu.

Siktir, harika hissettiriyordu.

"İçinde olmayı seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Çünkü o kelimeyi kullanacak kadar yakındım. Ciddiydim de, onun içinde olmayı seviyordum. Onu sikmeyi. Onu öpüp boşalmasını sağlamayı. Ona iyi hissettiren tek kişinin ben olduğumu bilmeyi.

"Seninle böyle olmayı seviyorum," diye cevap verdi, elleri göğsümünden uzanıp omuzlarımı kavrarken. "Kimse beni, senin tanıdığın gibi tanımıyor, Crew."

Kimse de beni onun tanıdığı gibi tanımıyordu.

Hiç kimse...

Önce nazik başladım, onu incitmek istemiyordum. Bunda hâlâ çok yeniydi ve ağrısı olduğuna emindim. Çoktan iki kez boşalmıştı bile.

Eninde sonunda kontrolümü kaybettim. Onu sertçe siktim. Bir kez olsun şikâyet etmedi. İnleyip ismini fısıldarken beni sıkıca kav-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

nyordu. Kendimi ellerinden kurtararak üzerinde doğruldum ve kalçalarını kavrayarak onu sertçe siktim. Altımda kıvranmaya başlayıp boşaldığını gösteren o inilti dudaklarından dökülene kadar devam ettim.

Ben de geliyordum. Çok şiddetli bir şekilde.

Ona kapılıyordum da.

İnanılmaz şiddetli bir şekilde.

KIRK YEDİ WREN

SABAH DOKUZ CIVARI annemin, odamın kapısını tıklatmasıyla uyandım. İçeri girdiğinde elinde büyük, bembeyaz bir kuru vardı.

"Uyan bakalım, uykucu," dedi neşeyle. "Paketin var."

Gözlerimin önündeki saçları iterek kutuyu masama bırakıp pencereye ilerlemesini ve perdelerimi açmasını izlerken şaşkındım. Dışarıda hava kapalı olsa da inleyerek başımı yastıklara gömmeme yetecek kadar aydınlıktı.

"Tatildeyim," dedim. "Bırak uyuyayım."

"Daha fazla bekleyemiyorum." Masama gidip kutuyu aldı ve bana uzattı. "Bu bir saat kadar önce geldi."

Doğrularak kutuyu kucığıma aldım. Kimden geldiğini bilsem de içinde ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Beklentiyle başım dönerken şimdi bana ne gönderdiğini merak ederek kutuyu süzdüm.

"Aman Tanrım, açsana hayatım!" Annem resmen feryat ediyordu.

Kahkaha atarak içinden edepsiz bir şey çıkmamasını umdum. Kapağı kaldırdım ve üst taraftaki beyaz kâğıtları iterek içindeki küçük kutuyu uzandım, dışı parlak siyah bir pakete sarılıydı. Kutuyu alarak, Noel sabahı hediyesini açan küçük bir çocukmuşum gibi açtım. Polaroid bir fotoğraf makinesiydi. Üzerinde Keith Haring imzalı özel üretim olduğu yazıyordu.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum," dedim kutuya bakarken. Ön tarafında Keith'in imzası niteliğinde parlayan bebekler vardı ve rengi açık, canlı bir kırmızıydı. Fotoğraf makinesinin arkasına, önüyle birleşen siyah beyaz renkteydi. Güzeldi.

Anlamlıydı.

Kalbim resmen sızladı.

"Fotoğraf makinesi mi? Ah, Keith Haring'mış." Annem fotoğraf makinesinin kutusunu ellerimden alarak açıklamayı okumaya başladı. "Bu çok keyifli. Lancaster'dan geldiğini varsayıyorum?"

Başımı salladım. Kutunun içinde, kağıtların arasında kalan siyah kutuda bir *Chanel* ruj daha vardı. Paketinden çıkarttığımda parlak, zengin bir pembe olduğunu gördüm.

Teninde güzel duracağını düşünmeden edemedim.

Bir not da vardı. Annemin fark etmemesini umarak hızlıca açtım.

Sonraki fotoğraf seansımız için. Bence pembe dudaklarında güzel görünecek.

Sevgiler,

Crew

Eğer kendimden geçmemi istiyorsa gayet iyi gidiyordu.

"Senden hoşlanıyor," dedi annem.

Bakışlarımı kaldırdığımda dikkatlice beni izlediğini fark ettim. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Babana, daha kötüsünü de yapmış olabileceğini söyledim." Fotoğraf makinesinin kutusunu yatağıma bırakıktan sonra köşeye oturdu. "Nazik mi? Soruyorum çünkü o bir Lancaster. Nazik olmakla dillere düşmüş durumdadır."

"Bana karşı nazik," diye itiraf ettim yavaşça. Fotoğraf makinesinin kutusunu kucağıma çektim. "Keşke bu durum babamı bu kadar üzmeseydi."

Dün akşam Crew'ın yanından döndüğümde babam benimle doğru dürüst konuşmamıştı. Kiminle olduğumu tahmin ettiğini varsaysam bile onu ne onaylamış ne de reddetmişim. Ona hiçbir şey söylememiştim. Yine de gözü üzerimdeydi.

Crew'la olduğumu bilmeliydi. Evinde olduğumu.

"Sen onun küçük kızsın. Büyümeni istemiyor. Bir noktada kendi yoluna gideceğini ona anlatmaya çalışıyorum," dedi.

Son hediye geldiğinden beri dilimin ucunda olan soruyu sormak için doğru anın geldiğine karar verdim. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

İfadesine bir pişmanlık yayıldı. "Kendi kızının zalimliğini yüzüne vurması zor."

"Gerçekten benden hoşlanmadığına inanmıştım," diye itiraf ettim kısık sesle.

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu, babam yüzündendi." Ses tonunda acı vardı. "Çalışmakla meşguldü. Ya da senin için endişelenmekle. Bu denklemde nerede olduğumu göremediğim için sürekli sana saldırdım. Bu korkunçtu. Babanla ilişkini kuskunlardım. Bu üç kişilik aileden dışlanmışım gibi hissediyordum."

Böyle hissetmesinden nefret etmişim ama ikisinin de ilgisine ihtiyacı olan bir çocukken bunun acısını benden çıkartmasından daha çok nefret etmişim.

Derin, tizrek bir nefes aldı. "Üzgünüm, Wren. Umarım beni affedersin."

Sanki onu reddetmemden korkarak elini bana doğru yavaşça uzattı, onu kendine çekerek kollarıma aldım ve başımı omzuna yasladım. Birbirimize uzun bir süre sessizce sarıldık. Sanırım ağlıyor olabilirdi.

Benim de biraz gözlerim dolmuştu.

Sonunda, ilk o geri çekildi ve parmaklarıyla gözlerinden akan yaşları silerek kahkaha attı. Annem hiçbir zaman aşırı duygusal biri

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

olmamıştı. “Sana neden Keith Haring fotoğraf makinesi aldı? Merak ettim.”

“Dün ailesinin dairesine gittim,” diye itiraf ettim. “Oradaki Keith Haring tablosuna hayran kaldım.”

“*Two Dancing Dogs?*” diye sordu.

Hangisi olduğunu bilmesine şaşırarak başımı salladım. “Çok güzeldi. Ona beğendiğimi söyledim. Bana bunu gönderdi.”

Fotoğraf makinesini kaldırdım.

“Ne tatlı.” Yavaşça iç çekti. “Gençlik aşkı. İlk aşk. Tadını çıkar, hayatım. Bunun gibisi yok.”

“Ah, beni sevdiğini sanmıyorum,” dedim hızlıca. “Aramızda her ne varsa... O kadar uzun süre olmadı.”

“Modern aşklar.” Bir kez daha iç çekerek yavaşça başını iki yana salladı. “Bu noktada yaşlandığımı ve gençleri artık anlamadığımı itiraf etmem gerekiyor.”

“Senin gençliğinle aramızda çok fark olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Birkaç fark var. Sosyal medya bunlardan biri.” Yerinden kalkıp kapıya yöneldi. “Artık uyumaya devam edebilirsin. Sadece bugün ne gönderdiğini merak ettim.”

Annem kapıyı kapattığında kendimi yatağa bırakarak telefonuma uzandım ve Crew’a bir mesaj yazdım.

Ben: Hediyeni aldım. Çok sevdim. Teşekkür ederim.

Hiç vakit kaybetmeden cevap verdi.

Crew: Rica ederim. Fotoğraf çekimi yapmak için gelmek ister misin?

Gülümsemem o kadar genişti ki canım yanıyordu.

MONICA MURPHY

Ben: Uyanık olmana şaşırdım.

Crew: Abim saat yedide aradı. Şerefsizin tekl.

Ben: Ne istiyormuş?

Crew: Bana bir konuda yardım ediyordu.

Ben: ???

Crew: Mesajla anlatamam. Sonra konuşuruz.

Crew: Fotoğraf makinesini beğendin mi?

Ben: BAYILDIM. Bir Keith Haring fotoğraf makinesi mi? Harika.

Crew: Böylece fotoğrafları telefonuna kaydederek riske girmeyeceksin. Baban şifreni çözerse falan diye.

Ben: Kimse şifremi çözemez. Sen bile.

Crew: Peki ya ruj?

Telefonumu indirerek ruja uzandım ve telefonumu ayna gibi kullanarak sürdüm. Bir fotoğraf çekip ona yolladım.

Ben: Ateşli.

Ben: Çok pembe değil mi?

Crew: Sana göre mi? Mükemmel. Buraya gel.

Ben: Şimdi mi?

Crew: İkimiz de uyanığız. Evde kimse yok. Güzel kışını kaldır da gel.

Böyle şeyler söylemesini çekici bulmuyor olmam gerekirdi ama buluyordum.

Hoşuma gidiyordu.

Ben: Önce hazırlanmalıyım.

Crew: Bir araba göndereceğim.

Ben: Peter mi?

Crew: Evet. İyi biri. Sır tutmayı biliyor.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Söylediği şeyle midem altüst oldu. Onun için bundan mı ibarettim? Bir sır? Size hediyeler alıp ruj sürdüğünüz dudaklarınızla, bedeninde öpücük izleri bırakmak gibi garip isteklerinize boyun eğen çocuk, sizi sır olarak saklar mıydı? Bilemiyordum.

Bunun için endişelenmeyecektim.

Ben: Hazır olunca yazarım.

Crew: Peter hazır bekleyecek. Fotoğraf makinesini ve pembe ruju unutma.

Telefonumu komodine bırakarak yataktan çıktım ve giyinme odama ilerledim. Bugün ne giyeceğimi bilmiyordum. Eğlenceli olsa da bir elbise giymeyecektim. Çünkü üşüyordum.

Özellikle de dün akşam eve geldiğimde. Apartmana yürürken dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Ceketimi çıkarttığımda ve babam kıyafetimi gördüğünde, yüzüne büyük bir hayal kırıklığı yayılmıştı.

Annemin onu susturmak için ne söylediğini bilmiyordum ama işe yaramıştı.

Hızlıca bir kot pantolon ve kazak giyerek saçlarımı yukarıdan topladım. Kalın botlarımı ayağıma geçirdikten sonra yatak odamdan çıktım. Babam koridorda dikiliyordu. Ellerini cebine atmış, duvardaki tabloya bakıyordu. Bana döndüğünde ifadesi tatsızdı.

“Seni bekliyordum.”

Annemin onu susturmasına elveda.

Yatak odamın eşiğinde durdum. Resmen yaklaşımaya korkuyordum. “Ne oldu?”

Neden buradaydı? Bugün pazartesiydi. İşte olmalıydı.

“Doğum gününde ne yapmak istiyorsun?” Umutlu gülümsemesi beni endişelendirdi.

O günü nasıl geçirmek istediğini bilmesem de ben Crew’la ge-

çirmek istiyordum. O gün olmasa bile sonraki günü onunla geçirebilirdim. Sadece onunla olup ne istersem yapmayı düşünüyordum.

Tüm bedenim ihtimallerle kızardı.

"Ah, bilmiyorum." Omuz silkтім. Şu an bir cevap vermek zorunda kalmamayı umut ediyordum.

"Şehir dışına çıkmak istediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Kalmayı tercih ederim."

"Burada mı parti yapmak istiyorsun o zaman? Bugün davetiyeleri halledebiliriz."

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Onu da yapmak istemiyorum. Artık değil."

"Bu on sekizinci doğum günün." Babam kaşlarını çatı. "Özel bir gün. Kutlanmalıyız."

Beni kaçamayacağım bir köşeye sıkıştırdı. "Çalışman gerekmiyor mu?"

Bahanesi hep bu olurdu. Sürekli çalışırdı ve bir kez olsun benim yanımda olmasındansa meşgul olmasını tercih ediyordum.

"Biraz izin yapabilirim. Kahrolası şirketin sahibi benim." Güldü. "Sürpriz olsun istiyordum ama daha fazla dayanamayacağım. Tatile gidiyoruz."

"Kim kim?"

"Ben, sen, annen. Doğum günün için. Aruba'ya. Noel günü yola çıkıyoruz. Doğum gününde." Sırttağında hâliinden memnun görünüyordu.

Kalbim paramparça olmuştu. "Aruba'ya gitmek istemiyorum."

"Çok güzel bir tatil köyü var, Bal Kabağım. Bize üç yatak odalı bir aile süiti ayarladım. Özel bir şef var. Son dakika ayarladığım için biraz uğraşmam gerekti ama ellerindeki en iyisi bu. Bir hafta kalacağız."

Crew'sız bir hafta. Doğum günümde gidecektik. "Annem bunu biliyor mu?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Başını iki yana salladı. "Ona henüz söylemedim. Eminim heyecanlanacaktır."

Memnuniyetsiz görünmek istemiyordum ama...

"Gitmek istemiyorum."

Kaşlarını çattı. Bana doğru birkaç adım yaklaştı. "Nedenmiş? Eğlenceli olacak, Bal Kabağı'm. Bir kaçış şansı. Biraz güneşlenip okyanusun kenarında oturacaksın. Tüm sorunlarını, okulu, karı unutacaksın."

"Evde kalmayı tercih ederim. Kar beni rahatsız etmiyor. Buradayken birkaç arkadaşım ile görüşürüm bana yeter."

"Öğretmenini duydum. Figueroa mıydı?"

Hareketsiz kaldım. Bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Gözden ırak, gönülden ırak... "Ah."

"Bana söylemedin bile."

"Olanların arasında kaynamış." Unutmamın sebebinin direkt eve gelmemi emretmesi olduğunu vurgulamaya çalıştım.

"Bana her şeyi anlatırdın. Şimdiyse öğretmeninin bir çocukla seks yaptığı için tutuklandığını haberlerden öğreniyorum." Gözle görülür şekilde titredi. "Seni kandırmaya çalıştığını düşündün mü?"

Bunu istediğini söylemekle uğraşmadım. Beni sadece bir kilit altına daha almasına sebep olurdu. "Gitmem gerekiyor, baba."

"Nereye gidiyorsun? Çok erken. Uyumamana şaşırıdım. Ne kadar sevdiğini biliyorum." Gülümsemesi nazikti ve çabalıyordu. Yine de çabalamak için biraz geç kalmıştı.

Beni gözetlemişti. Bana hiç güvenmemişti. Crew'la benim fotoğraflarımı görmüştü ve bu çok...

Utanç vericiydi.

Bunun için onu affetmem vakit alacaktı.

"Crew'ı göreceğim." Doğrularak resmen bana karşı çıkması için ona meydan okudum.

MONICA MURPHY

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldığında bir süre bana baktı. San-
ki neye dönüştüğüme inanamıyor gibiydi.

"O tatile gideceğiz."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Sen ve annem gideceksiniz.
Ben değil."

"Biletinin parasını çoktan ödedim."

"İade iste o zaman. Gitmek istemiyorum. Beni zorlayamazsın.
Birkaç gün sonra on sekiz olacağım. Yetişkin olacağım." Çenemi
kaldırırken onunla yüzleştığım için titrediğimi görmemesini umut
ettim.

Öfkeli görünüyordu. Ona karşı gelmemiştim. Hiçbir zaman.
"Hâlâ benim çatımın altında yaşıyorsun."

"O zaman okula dönene kadar gidip başkasıyla yaşarım. Zaten
burada da gerçekten yaşamıyorum." Onu geçmeye çalışsam da beni
durdurdu. Parmakları koluma dolanıp kaçmama engel oluyordu.

"Gidip kiminle yaşarsın, ha? Sözde sevgilinle mi?"

Elinden kurtulmaya çalıştım. "O benim sevgilim değil."

"Sadece düzüşüyorsunuz yani? Sana bunu mu söylüyor? Seni sa-
dece kullanıyor ve sen de izin veriyorsun."

Babamın bakışları benimkilerine kilitlendiğinde fiziksel olarak
geri çekildim. Ondan kaçmak istiyordum. Neden böyle davranıyor-
du? Neden böyle korkunç şeyler söylüyordu?

"Saklayacağın bir şey olduğu için iCloud şifreni değiştirdin," diye
devam etti. "Seni daha iyi yetiştirdim sanıyordum."

"Saklayacağım bir şey olduğundan değil, bana güvenmediğin ve
özelime girdiğin için değiştirdim! Bu doğru değil."

"Ben senin babanım. Ne istersem yaparım. Seni ben yaptım."

Tam elinden kurtulduğum sırada annem koridora girdi.

"Ne oluyor burada?" Annem çok sakiadi. Buz gibiydi. Anlaşıla-
mazdı.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Ben gidiyorum "

"Lancasterlara mı?" Başımı salladığımda annem gülümsedi. "İyi eğlenceler, hayatım. Çok geç kalma."

Babam ölü balık gibi şaşkınca bakarken doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ağzını açıp kapatıyordu. "Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

Yanından geçip gittikten sonra anneme sıkıca sarılarak yoluma devam ettim.

"Ona küçük bir kız gibi davranmaya son ver, Harvey. Bunu sana zaten söyledim. Onu ne kadar sıkarsan kaçmasına o kadar sebep olursun," dediğini duydum.

Çok haklıydı. Babam beni çok sıkıyordu.

Ben de hep kaçmak istiyordum.

KIRK SEKİZ WREN

HAFTANIN KALANINDA babamı elimden geldiğince görmezden gelmeye çalışsam da korkunçtu. Neredeyse Noel ve doğum günüm gelmişti, mutlu olmalıyım. Ailemle, arkadaşlarımla –yani Maggie’yle– vakit geçirip hatıralar yaratacağım için hevesli olmalıyım.

Bense hayatımın belli kısımlarında mutluydum ve babamla ilişkimiz buna dâhil değildi.

Annemin de desteğiyle babam, Aruba tatilini iptal etmişti. Normalde planladığı gibi önümüzdeki iki hafta izin kullanmak yerine ofise dönmüştü, bu da istediğim zaman evden kaçabileceğim anlamına geliyordu ki içim rahatlamıştı. Sadece Crew’la görüşmüyordum üstelik. Geçen salı Maggie’yle buluşmuştuk. Öğle yemeğine çıktığımızda bana düşük yaptığını anlatırken yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Onun adına üzölmüş olsam da içten içe rahatladım, merak ediyordum. En azından onu manipöle edip kullanan bir adama sonsuza kadar bağı kalmayacaktı.

Uyumuyorsam ya da annem veya Maggie’yle vakit geçirmiyorsam Crew’la oluyordum. Bu da neredeyse her gün onunla olduğum anlamına geliyordu ve harikaydı. Mükemmeldi. Çoktan fotoğraf makinemle gönderilen filmleri bitirmiştik. Crew’ın göğsünde ve sır-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

ında öpücük izleri olan bir sürü fotoğrafını çekmiştim. Bana bu haftanın her günü *Chanel* ruj göndermişti. Annem de bu hediyelerden keyif alıyordu. Her seferinde gözlerinde heyecanla kutuları bana getiriyordu. Bu çocuğun olanlara değeceğini düşündüğüne emindim.

Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Crew'la şehir merkezinde alışverişe çıkmıştık. Lüks tasarım markaların önünden geçerken her birinde durup vitrinlerindeki muhteşem Noel süslerine bakıyordum. Bazıları içeri girmeye değer kadar güzel olsa da bir şey almayı gerçekten istemiyordum.

"Hadi buraya girelim," dedi Crew, beni *Cartier* mağazasına yönlendirerek. "Anneme bir şey almam gerekiyor."

"*Cartier*'den mi?" Girişte durarak başımı eğdim ve krem rengi tasarıma baktım. Alan sessizdi. Tavandan büyük, pırıltılı avizeler sarkıyordu.

Daha önce lüks mağazalara girmiştim. Annem sağ olsun hem de birçok kez. Ancak o mağazalar bambaşka bir seviyeydi, *Cartier* bambaşka bir seviyeydi.

Kutsal bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Sanki kiliseydi.

"Evet. Burası favori mağazalarından." Yavaşça cam vitrinlere ilerleyip pırıltılı mücevherlere bakmaya başladı. Bir satış danışmanı direkt gelip ismiyle seslendiğinde etkilenmiştim.

Fifth Avenue'de bir mağazaya giriyordu ve direkt onu tanıyorlardı. Bu nasıl bir şeydi?

Annesi için bir kolye seçmesine yardım ettim, ardından hediye paketi yapmalarını beklemeye başladık. Bense elmas yüzüklerle dolu olan cam vitrinlere göz atıyordum. Pırıltılı, ısl ısl, genelde elmaslarla süslü basit yüzükler vardı. Tabii vitrinde daha büyükleri de vardı.

Crew, yanıma yaklaşarak omzunu benimkine dayadı. "Beğendin mi?"

"Güzeller," diye itiraf ettim. Kaygıya kapılmasına sebep olmuş

muydum merak ediyordum. Hangi on sekiz yaşındaki erkek, bir kuzula elmaslara bakarak vaktini harcamak isterdi ki?

"Senin kadar güzel değiller." Beni hafifçe dürttü. "Kendini du-dağında sadece ruj varken yarıya çıplak görmedin. Güzel olan o."

Yanaklarımı kızartırken başımı eğdim. En son odasında vakit geçirdiğimizde benim fotoğrafımı çekmişti. Alt bedenim çarşafı örtülü, saçlarım göğüslerimi kapatırken dudaklarımda sadece açık pembe rujla fotoğraf makinesine gülümsemiştim. Tamamen doğaldı. O ana kadar gördüğü en güzel şey olduğum konusunda beni ikna ettiğinde ona inanmışım ve ne kadar gerilirsem gerileyim fotoğrafın onda kalmasına izin verecek kadar ona güvenmişim.

Çektikten sonra fotoğrafı incelerken yüzünde anlaşılamayan bir ifade vardı. Sonunda başını kaldırdığında bakışlarında bir sürü duygu gördüm.

Neredeyse korkutucuydu.

Sonra bana saldırdığı an, bunları unutmuş sayılırdım.

Şu ana kadar.

"*Chanel*'e gitmek ister misin?" diye sordu. Satış danışmanından paketi teslim aldı.

"Sen, *Chanel*'e gitmek ister misin?"

"Eğer seni mutlu edecekse orada gezerken seni izlemek istiyorum," dedi.

"Hayalimdeki adam mısın sen?" Elimi göğsüne dokunup kirpiklerimin altından ona bakarak kahkaha atmasını sağladım.

"Tamam. Rujlarını begeniyorum. Onları süren kızı da diyelim." Beni öptükten sonra elimi tutarak bizi *Cartier*'den çıkardı.

Birkaç dakika sonra mağazaya girdiğimizde heybetli güvenlik görevlileri yanlarından geçmemizi izliyorlardı.

"*Chanel* çantan var mı?" diye sordu Crew.

"On altıncı doğum günümde bana zincirli bir siyah cüzdan alınmıştı. Annemin birkaç tane çantası var ama istesem vermeyecektir." Kahkaha attım. "Onu suçlayamam."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Babanın sana çanta almamasına şaşırdım," diye mırıldandı durduğumuzda. Önümüzdeki vitrinde bulunan farklı çantalara bakıyorduk. "Birini alacak olsan hangi rengi alırdın?"

"Pembe," dedim duraksamadan. "Bir mini flap, sanırım. Çok büyük olmasını istemem."

"Bunu daha önce düşünmüştün demek." Crew'ın sesi keyifli gelince ona gülümsedim.

"Hazırlık okulundaki tüm kızlar bir noktada *Chanel* çantanın hayalini kuruyor. Sence de öyle değil mi?" Yüzümü astım. "Kulağa zengin bir velet gibi geldim."

"Öylesin," diyerek bana takıldı. Satış danışmanı yaklaştığında ifadesi ciddileşti.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Kadın uzun, ince, sarışın ve koyu kırmızı dudaklarıyla Fransız aksanı olan biriydi.

"Pembe çantanız var mı? Özellikle mini flap?" diye sordu Crew. Sanki her gün *Chanel* çanta alıyormuş gibi sormuştu.

"Bir bakayım." Arkasını dönerek fahiş fiyattaki *Chanel* çantalarla dolu olan alana yöneldi.

Crew beklerken ben de mağazayı gezdim ve birkaç vitrini inceledim. Ayakkabılar, mücevherler, kıyafetler. Hepsi birer sanat eseri gibi çok güzellerdi. Eğer yatırım yapacaksam gerçek sanata yapmak isterdim, tasarım kıyafetlere ya da aksesuarlara değil.

Yalan söyleyemezdim. Bazı tasarım ürünleri seviyordum.

Crew'ın yanına döndüğümde karşısındaki vitrinde üç pembe çanta vardı. Satış danışmanı yan tarafta duruyordu.

"En çok hangisini beğendin?" diye sordu.

Mini flap boyutunda olan, istediğimden daha koyu pembe olduğu için elenmişti. Bir de orta boy *boybag* vardı ama daha canlı bir pembe rengindeydi ve ağır demir askılardan pek hoşlanmıyordum.

Kuzu derisi bir çanta daha vardı ve gümüş rengi zincirleriyle birlikte gördüğüm en güzel açık pembeydi. Uzanıp kilidini açtım ve içine baktım.

MONICA MURPHY

"Bu güzel," dedim çantayı tekrar yerine bırakırken.

"Harika bir renk," diyerek satış danışmanı da bana katıldı.

"Biraz büyük sanki." Dudaklarımı birbirine basturarak Crew'a baktım.

Dikkatlice beni izliyordu. "Beğendin mi?"

"Ah, beğendim ama çok pahalı. Bu kadar pahalı bir şeyimin olmasını hayal bile edemiyorum. En azından henüz edemiyorum." Küçümseyerek bana bakan satış danışmanına gülümsedim. Çantayı alarak sanki çalacaktım gibi yerine götürdü. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi kadın kibirle.

"Hadi buradan çıkalım," diye mırıldandı Crew, elimi tutarak. Beni mağazadan çekip çıkardığında ikimiz de kahkaha atarak gülsek de gergin bir havası vardı.

"O sürtük sana kaba davrandı."

"Sorun yok." Bir elimi umursamadığımı belittim. "Sadece vaktini çalan aptal ergenler olduğumuzu düşündü."

"Belki vaktini çalmıyordum. Ne taşıdığımı görmedi mi?" *Carrier* poşetini kaldırdı. "Tüm mağazayı satın alabilirdim."

"Ah, lütfen, Bay 'Ben Çok Önemli Bir Adamım' Lancaster." Kendimi ona doğru iterek kolumu sırtına sardım. "Züppenin teki gibi konuştun."

"Züppenin tekiyim." Bana doğru gülümsediğinde gerginliği biraz silinmiş gibiydi. "Sana öyle davranması hoşuma gitmedi."

"Beni rahatsız etmedi."

"Beni etti." Kaldırımın ortasında durarak beni de aynısını yapmaya zorladı. Yüzüne uzanarak beni nazikçe öptü. "Neden hep bu kadar nazıksın?"

"Neden hep surat asıyorsun?" Uzanıp dudaklarımı dudaklarına basturdım. İnsanlar bize çarpıp geçerken alçak sesle homurdanıyorlardı. "Hadi. Gidip bir şeyler yiyelim."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Ben seni yemeyi tercih ederim," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Tekrar size gidemeyiz."

"Nedenmiş? Kimse yok ki." Elimini tutarak yürümeye devam etti.

"Peter'ı arayabilirim. On dakikaya gelir."

Onu yalnız bırakmak istemediğimden değil ama benden tek isteğinin bu olmasından tereddüt ediyordum.

Seks.

Hareketleri bunu göstermese de kelimelerini duymaya ihtiyacım vardı.

Çaresizce.

Crew elimi bırakarak telefonuna uzandı. Peter'a bir mesaj gönderdiğine emindim. Kafamda dönen savaştan tamamen bihaberdi.

Bu şüphe birkaç gün önce Crew'ın bana tam olarak ne yapıp-ını, niyetinin ne kadar ciddi olduğunu düşünmeye başladığımda içime düşmüştü. Havalı kızı oynuyor olmam gerekiyordu. Hiçbir şeyi umursamayan, işleri yüzeysel tutmayı bilen ve konu erkekler olunca çok talepkâr olmayan o kızı.

Ben o kız değildim ve Crew bunu biliyordu.

Bir süre sonra arabanın arka koltuğunda Crew beni öpmeye çalışırken onu ittim. Buna karşılık suratı tekrar asıldı.

"Sorun ne?"

Bakışlarımı Crew'a çevirmeden önce Peter'a doğru bakm. "Sadece bunu mu yapacağız? Birbirimizin takılma partneri mi olacağız?"

"Bu mu olsun istiyorsun?" diye sordu dikkatlice.

Her şeyi benim üstüme yıkmasını istemiyordum. Ondan cevap almam gerekiyordu. Benim hakkımda ne hissettiğini bilmeliydim. Kararı kendim veremezdim. İlk defa böyle bir şey yapıyordum ve nasıl yöneteceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ben-"

Sözümü kesti. "Çünkü ben bunu istemiyorum. Sana her gün *Chanel* rujları gönderdiğim hâlde öylesine takılmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu tarz şeylerin nasıl ilerlediğini bilmiyorum." Çaresiz hissediyordum. Daha mı kötüsü?

Aptal gibiydim.

"Sana nasıl ilerlediğini söyleyeyim. En azından benimle." Kolumu omzuma atıp beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı. "Bir kız var. Tatlı. Güzel. Benim gibi bir dangalağa nasıl katlanıyor bilmiyorum ama benden hoşlanıyor gibi. Ben de gerçekten ondan hoşlanıyorum."

Damarlarıma bir sıcaklık yayılırken kalbim kabardı.

"İlk defa tüm vaktimi bir kızla geçirmek istiyorum ve çok fazla... Tükemişim gibi hissediyorum. Onu düşünmeden edemiyorum. Tek istediğim onu gülümsetmek. Benden hoşlanmasını sağlamak," diye devam etti.

Başımı ona çevirerek fısıldadım, "Senden hoşlanıyorum."

Crew, beni öperek dudaklarını benimkilere sardı. "Ben de senden hoşlanıyorum. Kesinlikle öylesine bir takılma olmanı istemiyorum."

Bir öpücük daha. Bu sefer daha da derin, dilinin dâhil olduğu bir öpücük.

"Benim olmanı istiyorum. Başka hiç kimsenin değil," diye fısıldadı dudaklarıma.

Kazağının boynuna uzanarak yüzüğün asılı olduğu zinciri çıkardım. Parmağımı yüzüğe sokarak zinciri yavaşça çekerken ona baktım. "Başka kimsede bu yok."

"Biliyorum. Bu, bana ait olduğun anlamına geliyor. Sana söylemiştim."

"Bazen sadece... kararsız hissediyorum," diye itiraf ettim.

Beni neredeyse kucağına alana kadar kendine çekti. Emniyet kemeri hiç bağlamamıştım. "Bir daha kararsız hissetmeni istemiyorum."

"Sen değil misin?" Başımı yana eğdiğimde dudaklarını boğazıma bastırdı.

"Hayır," diye mırıldandı tenime doğru. "Bana aitsin." Boynumu yaladığında ritredim. "Bunu asla unutma."

KIRK DOKUZ WREN

NOEL ARIFESİNDE annem odama koşarak girince uyandım. Gözleri irileşmiş, beyaz ipek sabahlığı arkasından uçuşuyordu.

"Hediyen var," dedi.

Gözlerimi ovuşturarak ona baktım, yarı uyur vaziyetteydim. "Nerede?"

"Odana taşıyamadım. Gelip bakman lazım." Aşırı heyecanlanmış, yerinde duramıyor gibiydi ve 'aşırı heyecanlı' normalde annemi tanımlamak için kullandığım bir kelime değildi.

Yerimden kalkarak sandalyeme asılı olan kapüşonu üstüme geçirdim. Sonra geçen Noel'de hediye edilen terliklerimi giydim. Annemi takip ettiğimde beni antredeki kapının yanına yaslanmış, büyük kahverengi kutuya götürdü.

"Tablolarından biri mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Üstünde senin ismin yazıyor. Senin adına imzaladım."

"Belki Hannah Walsh'dan aldığım eserdir." Yeni yılın başına kadar teslim edilmeyeceğini söylemişlerdi gerçi.

Annem yakındaki masanın çekmecesinden bir maket bıçağı aldı. "Hadi açalım."

"Vay be. Hazırlıklısın," dedim huysuzca.

"Hep buna benzer kutular açıyorum." Bıçağı kutuya yaklaştırdığında dikkatli bir şekilde hareket etti. Damarlarım heyecanla dolar-ken onu izledim, merakım beni şaşkına çevirmişti.

Bu kutunun içinde ne olduğuna dair sahiden hiçbir fikrim yoktu.

"Sence Crew'dan mı?" diye sordum çok umutlanmak istemiyordum.

Bana zaten yeterince hediye vermemiş miydi?

"Başka bir şirketin kuryesi tarafından teslim edildi, olmayabilir," dedi annem kutuyu açmaya devam ederken. "Ah, sanırım bir tablo."

Kartonun bir kısmını kesip kenara attı.

"Benim aldığım kadar büyük değil," dedim beyaz kâğıda sarılmış ruvale bakarken.

"Yırt da ne olduğunu görelim!" Annem resmen heyecana kapılmıştı. Bu tür şeyler için yaşıyor gibiydi.

Zihnimi zorlasam da bir şey bulamıyordum. Bunun ne ya da kimden olabileceğine dair fikrim yoktu.

Crew, bana zaten bir sürü hediye gönderdiği için bunun ondan olduğunu sanmıyordum...

"Eğer sen açmazsan ben açacağım," dedi sonunda tabloya uzanarak.

"Hey, o benim." Kalçamla onu iterek kahkaha atmasına sebep oldum.

Dikkatli bir şekilde tabloyu saran kâğıtları açmaya başladım ki bu bir tablo değildi. Yavaşça ne olduğu açığa çıkarken kalbim deli gibi atıyor, ellerim titriyordu. Tabii ki hemen fark etmiştim. Beyaz tuvalin üzerindeki sayısız renkte öpücük izleri neredeyse her yere yayılmıştı. Bir araya gelen tüm öpücük izleri neredeyse dalgalanıyor gibi görünüyordu.

Çok uzun zamandır istediğim eserd.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden çıkacak sandım.

Titreyen parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde bu kadar

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

uzun süre bakışlarımı ayırmadığım için gözlerim dolmaya başlamıştı. Şu an bu gerçekten yaşanıyor muydu? "Aman Tanrım."

"Yaşamından Bir Milyon Öpücük," diye fısıldadı annem ona bakarak. "Ah, çok güzel."

"Kim gönderdi? Nereden geldi?" Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gerçekten burada, antrede olduğuna inanamıyordum.

Östelik bana aitti.

"Bilmiyorum." Annem kenara düşen kutuya doğru ilerlemeye başladı. "Bakalım-"

"Ben gönderdim."

İkimiz de gülümseyerek bize bakan babama döndük.

Annem kaşlarını çatı. "Bana böyle bir şey-"

"Ah babacığım!" Ona doğru koşarken kollarımı sıkıca ona sardım. Koyu yeşil kazağının üzerine saf mutluluk gözyaşlarım dökülüyordu. Sanırım bugün işe gitmeyi planlamıyordu ve çok mutluydum.

Benim için bunu yaptığına inanamıyordum. Bu eseri sırf benim için bulmuştu.

"Beğendin mi?" diye sordu bana sıkıca sarılarak.

"Bayıldım. Ne kadar çok istediğimi biliyordun." Geri çekilerek tekrar tuvale döndüm, tamamıyla büyüleyiciydi. Çok güzeldi. *Channel* rujların tüm renkleri. Farklı şekilde öpücük izleri. Bazılar sert, bazıları yumuşak. Hepsi birbirinin üzerinde kat kat öpücükler.

Hepsi de benim.

Crew'ın söylediğinin aksine bunu asla yeniden yapamazdım. Asla aynı görünmezdi. Bunun kadar güzel olmazdı.

"Biliyordum, Bal Kabağım. Artık bu eser sana ait. Doğum günün şimdiden kutlu olsun." Babam hâlâ kaşlarını çatan anneme baktı. "Bu anı kutlamalısınız, değil mi? Dışarı kahvaltuya çıkalım."

"Daha giyinmedim bile, Harvey." Annem dikkatlice babamı izlerken sanki... Ne? Bunu bana aldığına inanamıyor gibiydi? Bu yüzden mi sinirlenmişti? Geçen scene çok istediğimde başlangıç eseri olarak çok pahalı olduğunu söylemişti. "Wren de öyle."

"Hızla giyinirim. Sokağın sonundaki küçük restorana gideriz, değil mi?" Annem oradan nefret ederdi ama benim favori mekanımdı. Fransız usulü tostu en iyi onlar yapıyorlardı ve bir anda acıkmıştım.

"Harika. Yarın doğum günün olduğu için sen ne istersen o." Anneme döndü. "Hazırlan, Cecily. Bugün Noel Arifesi! Ailece vakit geçirmeliyiz."

Eseri son bir kez daha baktım, gözümü ayırmak çok zordu. Ben de birkaç dakika önce annemin olduğu kadar heyecanlıydım. "Odama götürebilir miyim?"

"Tabii ki, hayatım," dedi annem geçici bir gülümsemeyle. "Artık senin. Ne istersen yapabilirsin."

Eseri dikkatlice tutarak yavaşça odama döndüm. Takılıp tuvalin üstüne düşmeyeyim diye dualar ediyordum.

Öyle bir şey olsa kendimi asla affetmezdim.

Odama geldiğimde tuvali duvara yaslayıp bir adım geri çekildim ve hayranlıkla baktım. Muhteşemdi.

Nefes kesiciydi.

Tamamen benimdi.

Ellerimi önde birleştirerek sanki beş yaşındaymışım gibi garip bir ses çıkartıp zıplamaya başladım. Kendime ya da heyecanıma hâkim olamıyordum. Bu... *En güzel doğum günü hediyemdi.*

Crew'a mesaj atmalıydım. Ona bundan bahsetmem gerekiyordu. Bugün meşgul olsa da benim adıma çok mutlu olacaktı. Ailesiyle planları olduğu için bugün erkenden çıkıp Noel Arifesi'ni kutlamak için amcasının evine gideceklerdi.

Babam kapımı tıkdattığında orada beklemeye başladı, yüzünde sahte bir gülümseme vardı. "Hadi hazırlan, Bal Kabağım. Vakit kaybetmek istemeyiz. Açlıktan ölüyorum."

"Bir dakika." Telefonumu aldığımda Crew'ın çoktan bir mesaj attığını gördüm.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Crew: Selam tembel kuş, uyanmadın mı?

Duvarıma dayalı olan eserin bir fotoğrafını çekerek cevap olarak ona yolladım.

Ben: Babamın bana doğum günüm için ne aldığına bak! İnanabiliyor musun? Â Ş İ K oldum.

Sonra ona öpücük atan dudak simgesinden bol bol gönderdim.

“Hadi gidelim,” dedi babam resmen emrederek. Başını kapıdan uzatmıştı. Telefonumu komodine bırakıp ona doğru döndüm.

“Bana bir dakika ver. Tamam mı?”

“Bir eşofman giy de çıkalım, iyi görünüyorsun. Ben böyle geleceğim.” Eliyle üzerindeki kazak ve kot pantolonu işaret etti. “Annen de hazır değil. Sadece küçük bir restoran.”

“Biliyorum. Tamam, bekle.” Üstümü değiştirmem için bile odamdan çıkmamasını garip buluyordum. Ancak giyinme odamı biraz mahremiyete sahip olmak için kullandım. Pijamamın altını çıkartarak siyah bir eşofman ve ayağıma da en sevdiğim *Nike* ayakkabılarımı giydim. İki dakikadan kısa sürede hazırdım. “Hazırım.”

Bana doğru gelerek kolumu tuttu ve beni odamdan çıkarttı. “Hadi gidelim. Dediğim gibi açım. En sevdiğim tavuklu salataya gömülmeyi iple çekiyordum.”

Antrede durup annemi bekledik.

“Annemin sana hep söylendiği konu değil miydi bu?” dedim alayla. Bir yaz, her pazar günü kahvaltı için oraya gitmeye başladığımızda annem, ona söylenip dururdu. Bu alışkanlığı sona erdirmemiz gerektiğini, bunun oyunbozanlık olduğunu söylediğini hatırlıyordum.

“Aynen öyle.” Gülümseyerek orta parmağını burnuma değdirdi. “Hediyeni beğendin mi?”

“Çok sevdim.” Ona tekrar sıkıca sarıldım. “Son zamanlarda çok

ıyı geçinemediğimizizin farkındayım ve üzgünüm. Bunu almış olman benim için çok anlamlı. İstedğim tek şey buydu."

"Rica ederim. Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Elini saçımda gezdirerek başımı bir anlığına göğsüne yasladı. Bunu yaptığında küçük olduğum ve her şeyin güzel olduğu zamanları hatırladım. Boğazım düğümlenmişti, ağlamak istemiyordum.

Ağlayacak kadar muttuydum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Yavaşça geri çekilerek ona gülümsedim. Kendimi kollarından ayırdığımda annemin öfkeli bakışlarla bizi izlediğini fark ettim.

Yine ilişkimizi kaskanmaya mı başlamıştı? Son konuşmamızdan sonra mı? Muhtemelen bu esere sahip olmamı istemiyordu. Anlamıyordum.

Annemi ve ruh hâllerini bence asla anlayamayacaktım.

FRANSIZ USULÜ TOST uğruna ölünecek kadar güzeldi. Tam da hatırladığım gibi hem de. Küçük restoran tıklım tıklımdı. Bütün masalar doluydu ve kapıda insanlar boş masa bekliyordu. Hoparlörlerden o kadar yüksek sesle Noel şarkıları çalıyordu ki herkes konuşarak bu sesi bastırmaya çalışıyordu ve restoran daha da gürültülü bir hâl alıyordu. Her anın tadını çıkarıyordum.

Annemin kötü ruh hâline rağmen hem de.

Babam da gerginliğini kontrol altına almış gibiydi.

Benim yanımda oldukları için muttuydum ve Noel hediyemin heyecanının tadını çıkarıyordum. Ya da doğum günü hediyemin. Pastırmanın ve akçağaç şuruplu Fransız usulü tostumun tadını çıkarıyordum. Pudra şekerinin tadı, aldığım her lokmada ağzımda patlıyordu. Yemek yerken dudaklarımdan firar eden mest olmuş iniltileri tutmak zorundaydım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Belki de mutlu olduğum için her şeyin tadı bu kadar güzeldi. Bu sanki... Hayatımın en güzel günüydü. Gerçek doğum günüm değildi bile.

Eksik olan tek şey Crew'dı. Keşke burada bizimle bunu paylaşabiliyor olsaydı, benimle kutlama yapabilseydi. Babamın bana hediye ettiği eseri ne kadar sevdiğimi anlayacağını biliyordum, o da benim adıma mutlu olurdu. Bu eser artık benimdi. Sonsuza kadar ve daima.

Bana aitti.

Babam, restorana gelmenin heyecanıyla beni odamdan sürükleyip çıkartırken aptal gibi telefonu komodininin üzerinde unutmuştum. Restoranın kalabalık olacağını bildiği için buraya hızlıca gelmek istemişti. Demek bir sürü kişi Noel Arifesi'nde kahvaltıya çıkıyordu, ha?

"Mutlu musun, Bal Kabağım?" diye sordu babam. Neredeyse kahvaltımı bitirmek üzereydim. Karşımda oturuyordu ve sanki artık küçük bir kız olduğuma inanamıyormuş gibi her zamanki nostaljik gülümsemesi dudaklarına yayılmıştı.

"Şu an ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin," dedim ışıldayan bir gülümsemeyle. "Bana onu almış olmana inanamıyorum."

Annem geri çekilmiş, telefonunda takılmakla meşguldü.

Nedenini bilmesem de içime bastıramadığım bir endişe yayıldı. Bu çok tanıdıktı, üçümüz de önceden olduğumuz gibiydik. Asıl can yakan kısım bunu düzeltebileceğimizi inanmış olmamdı. En azından annem ve ben kırgınlığımızı tamir etmiştik. Babamla ilişkimin daha fazla tamire ihtiyacı vardı ama çok endişelenmiyordum. Etrafımda olacağını biliyordum.

Ona baktığımda hediyesiyle aramızı düzeltmeye çalıştığını düşündüm. Bir barış teklifi gibiydi. Bana bu dünyada her şeyden çok istediğim sanat eserini verdiğinde, ona daha fazla kızgın kalamayacağımı biliyor olmalıydı.

MONICA MURPHY

Bunun bana ait olduğuna inanmakta hâlâ zorluk çekiyordum.

Babam, garson fişi bırakırken çalan telefonuna cevap verdi. Yerinden kalkıp ahizeyi eliyle kapattı ve "Hemen geleceğim," diye fısıldadı, restorandan çıkmadan önce.

Gitmesinin ardından anneme döndüm. Direkt karşıma oturuyor, endişeli bakışlarla bana bakıyordu. "Sorun ne? Bana o eseri aldığı için ona kızgın olmadığını söyle. Ne kadar pahalı olduğunu biliyorum ama onu çok seviyorum ve yemin ederim ki-

Sözümü böldü.

"Onu sana o almadı."

Gözlerimi kırparak sessizce ona baktım. Söylediği şeyi kavramaya çalışıyordum. "Ne?"

"Sana yalan söylüyor. En başından beri inanmak istemesem de farkındayım."

"Anlamıyorum." Başımı aklım karışmış bir şekilde iki yana salladım.

Annem, sanki onu arıyormuş gibi bakarken devam etti. "Baban doğruyu söylemediğinde anlıyorum. O eseri sana almadı. Aldığını sanmıyorum."

"Aklım karıştı." Kalbim sızlıyordu. Her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyordum. Eğer babam almadıysa o zaman...

"Lancaster almış olmalı, Wren."

ELLİ WREN

“HAYIR.” Koltukta yana kayarak yerimden kalktım ve küçük restoranda babamı aramaya başladım, dışarıda olduğunu sonradan hatırlamıştım. “Hayır, hayır, hayır. Bana yalan söylemiş olamaz.”

“Hayatım. Yerine otur.” Sesi sert olsa da bakışları yalvarır gibiydi. “O geri gelmeden bunu konuşmalıyız.”

Koltuğun ucuna kendimi bırakarak sızlayan soğuk parmaklarımı önümdeki masaya bastırdım. Sersem gibiydim. Küçük düşürülmüştüm.

Kızgındım.

“Baban o tabloyu aramak için fazla yoğunlu. Ne kadar çok istiyor olursan ol, şu an öyle bir para harcayacak durumda değil. O eser Crew Lancaster’dan geldi. Taşlar mükemmel şekilde yerine oturuyor, görmüyor musun? Tüm hafta boyunca sana *Chanel* rujlar gönderdi. Büyük sona kadar. *Yaşamından Bir Milyon Öpücük*. Bu çok dahice.”

Ah Tanrım. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Neden görememiştim? Babam hızlıca araya girip hediye sahiplendiği için mi? Ne kadar anlamsız olduğunu fark edemeyecek kadar, benim için bir şey yapmasını mı istiyordum? Babamın sevgisi ve onayı için o kadar çaresiz miydim?

"Sanırım kusacağım," dedim boğazıma yükselen tadı yutkunup bastırmaya çalışarak.

Suyumu bana uzattığında saniyeler içinde kafama diktim.

"Seni ne kadar üzdüğünü biliyor ve sana olan yaklaşımıyla beni de üzüyor. Bana olan yaklaşımıyla da. Onu o kadar uzun süredir görmezden geliyorum ki bu, seni gözetleyip şu an olduğunun aksine sana, akıllı bir genç kadın gibi değil, kabiliyetsiz bir çocuk gibi davranmasına göz yummama sebep oldu. Artık yeter. Aklını başına toplaman gerekiyor. Babanın sürekli yaptıklarını yönetmesine gerek yok. Kendi kararlarını verebilirsin," dedi annem daha önce hiç duymadığım net bir tonla.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sessiz olsam da duygularım karmaşıkta.

Başını sallayarak elini bana uzatı. "Babanın yanlış bir şey yapmayacağına inanıyorsun ama hataları var. Hepimizin var. O da bizim gibi insan. Burada, senin önünde olay çıkartmak istemedim ama artık katlanamıyorum. Kendine ait olmayan bir hediyeyi sahiplenmesi yanlış. Neden yalan söylediğini bilmiyorum ama söylüyor Wren. Sonunda da açığa çıkacak."

Kalbim bu yalanla sızlıyordu. Yalalanacağını tahmin etmeliydi. "Sence beni mutlu etmek için mi hediyeyi sahiplendi? Artık ona kızgın olmamam için mi?"

"Bu yeterince iyi bir sebep değil ama olabilir. Gerçeği çabucak öğreneceğini tahmin etmeliydi. Crew, senden hak ettiği teşekkürü alabilmek için konuyu açacaktır. Ondan hâlâ hediyeyle ilgili ne düşündüğünü soran bir mesaj almamana şaşkıyorum."

Koştuğa çöktüm. "Telefonumu yatak odamda unuttum. Babam beni hızlıca çıkardı."

"Öyle yapar tabii," diye cevap verdi başını iki yana sallayarak. "Ah, geliyor. Bilmiyormuşsun gibi davran. Bunu evde tartışırız."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

İfademi normal tutmaya çalışsam da benim için özellikle onunla yüzleşirken yalan söylemek zordu.

Babam yüzünde bir gülümsemeyle sanki hayatta hiç yanlış bir şey yapmamış gibi koltuğa yerleşti.

Bana nasıl yalan söylerdi? Kaldıramıyordum.

Hayır.

"İyi misin, Wren?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Üzgün görünüyorsun."

"Onu ne zaman satın aldın?"

"Neyi?"

Aptalı oynuyordu. Şimdiden suçlu görünmeye başlamıştı.

"Eseri. Yaşamından Bir Milyon Öpücük. Ne zaman aldın? Nasıl buldun?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak beklemeye başladım.

"Yakın zamanda... aldım."

"Kimden?"

"Önceki sahibinden."

Hadi canım. "Nerede yaşıyormuş? Nasıl buldun?"

Gülse de bu gergin bir gülüştü. "Sanat dünyasında annenin de benim de bağlantılarımız var."

"Benim bununla bir ilgim yok," diye ekledi annem. Babamın ona ters ters bakmasına sebep oldu.

"Nasıl bulduğunu anlat," diye emrettim.

"Söylediğim gibi. Bağlantılarım var. Küçük bir araştırma, biraz da telefon görüşmesi yaptım." Terlemeye başlamıştı. Alnındaki ter damlalarını görebiliyordum.

"Belki Veronica yardımcı olmuştur?" diye sordu annem, tiksiniyormuş gibi bir ses tonuyla. "Ne kadar yardımsever olduğunu biliyorum."

"Onu bu işe karıştıрма," diye patladı babam. Yanakları kızarmıştı.

Veronica. Yeni asistanıydı. Belki de bildiğimden fazlası vardı.

MONICA MURPHY

"Ne kadar ödedin?" diye sordum.

"Neden ikiniz bana karşı birlik oldunuz? Ayrıca ne kadar olduğunu sormak da kabalık, Wren. Bu bir *bediye*," dedi beni azarlayarak Saniyeler içinde kolruktan ayağa fırlamıştı. "Hadi gidelim."

"Ama-"

"Gidiyoruz," diyerek sözümü kesti, arkasını dönüp çıkışa yöneldi.

Annemle birbirimize baktık. "Yoluna girecek," dedi annem. "Bu konuşmayı evde bitirebiliriz."

Midem altüst oldu. Keşke bu konuşmayı yapmam hiç gerekmeseydi.

Apartmana dönüş yolu boyunca sessizdim, babam gibi. Annem gibi. Hepimiz sessizdik, ruh hâlimiz karamsardı.

Karmakarışık.

Bana nasıl böyle yalan söyleyebilirdi? Nasıl? Anlamıyordum. Anlayabileceğimi de sanmıyordum. Ona ihanet ettiğim için kızmıştı ve şimdi aynını kendi yapıp bir de yalanlarını kabul etmemizi bekliyordu.

İki şeyi aynı anda isteyemezdi.

Apartmanın girişinde birinin beklediğini fark ettiğimde evimize çok yaklaşmıştık. Çok tanıdık biri, siyah bir mont ve kot pantolon giymiş, saçlarını örten bir şapka takmıştı. Bize doğru döndüğünde kalp atışlarım hızlandı.

Crew'dı.

Bakışlarımız birleşti, yüzündeki öfkeyi görünce içim endişeyle dolu. Fakat çabucak öfkesinin bana karşı olmadığını farkına vardım.

Tamamen babama karşıydı.

"Ah, olamaz," dedi annem, Crew'ı fark edince.

Babamsa tabii ki onların farkında değildi.

Ailemin yanından ayrılarak Crew'a doğru koştum. Beni kolla-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

na alıp kendine çekerken dudaklarımdan küçük bir ağlama sesi döküldü. Yüzümü göğsüne bastırarak tanıdık, lezzetli kokusunu içime çektim. Olanlardan nefret etsem de böyle olması gerektiğinin farkındaydım.

"Küçük Kuş." Elini saçlarımda gezdirdi. "Konuşmamız gerekiyor."

Yavaşça geri çekilerek gözlerine baktım. "Biliyorum."

"Crew," diye seslendi annem yanıma yaklaşırken. "Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim."

Crew'ın kollarındayken arkamı döndüğümde babamın bizi izlediğini fark ettim. Yanımdaki kişiyi görünce yüzündeki kan çekilmişti.

"Ben de sizinle tanıştığımıza sevindim, Bayan Beaumont." Crew, bir elini benden uzaklaştırarak annemle tokalaştı.

Babam tek kelime etmiyor olsa da ifadesinden her şey anlaşılıyordu. Yakalandığının farkındaydı.

"Efendim." Crew, babama saygısını gösterircesine başını eğdi ancak bunu hak etmiyordu. "Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş."

Ah, fazla nazik davranıyordu.

"O eseri benim için almadın," diyerek babama karşılık verdim. Kendime engel olamıyordum. "Almadığını biliyorum."

İfadesi bir anda öfkeli bir hâl almıştı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Hâlâ, özellikle de Crew'ın önünde hikâyesine devam ettiğine inanmıyordum.

"Harvey, lütfen. Pes et. Yakalandın." Annemin ses tonu yorgundu. Bitap düşmüş gibi görünüyordu. Uzun zamandır babamın kahını çektiğinin farkına vardım.

Sonunda bunu aşması gerekebilirdi.

Crew bana döndüğünde ifadesi sakindi. "Onu, sana alan benim. Wren. Tüm hafta sana *Chanel* rujlar gönderdiğim için parçaları bir-

leştirebileceğini sandım. Sanatçı eserinde bu rujları kullanıyordu sonuçta."

"Fark etmeliydim." Benim için bunu yapmış olduğuna inanamıyordum. Tamamen benim için. Hepsi manığa oturuyordu. Rujlar. Fotoğraf makinesi. Onu öpüp de teninde dudak izlerimi bırakmama izin vermesi ve asla şikâyet etmemesi. Derinlerde hep bundan hoşlandığını hissetmiştim.

Benim için her şeyi yapardı.

Her şeyi.

"Sen kendini kim tanıyorsun da benim kızıma o kadar pahalı bir sanat eseri alıyorsun? Seni tanımıyor bile, bir de gelmiş ona bir şeyler yolluyorsun. Gösteriş yapıp onu pahalı hediyelerle satın almaya çalışıyorsun. Bu acınası bir şey." Babamın yüzü kıpkırmızıydı. Onu gördüğüm en sinirli hâli buydu.

"Ben mi acınasıyım? En azından artık kendi kızını içe yaramayan yalanlarıyla kontrol etmeye çalışan, istenmeyen bir yaşlı adam değilim," diye karşılık verdi Crew.

Crew'ın koluna dokundum. Kulağa bu kadar zalim gelmesinden nefret etsem de sanırım gerçekleri söylüyordu.

Gerçekler de bazen acıtiyordu.

"Gerçekten bu çocuğa aşık olacak mısın, Bal Kabağı'm? Lancasterların nasıl olduğunu biliyorsun. Kalpsiz. Zalim. Sıkılınca seni bir kenara atacak, izle de gör," dedi babam yalvaran bakışlarıyla. Kelimeleri sanki mideme inen yumruklar gibiydi. Crew'ın dikkatini çekecek kadar değerli değilmişim gibi konuşuyordu. Babam beni çok küçümsüyordu. Crew'ı da. "Senin için en iyisini istiyorum, Wren. Seni ondan korumaya çalışıyorum."

Kalbim kırılırken gözlerimden yaşlar akıyordu. Onu tanımadığı hâlde Crew hakkında bu kadar korkunç şeyler söylemesi sadece...

Canımı yakmıştı.

"Beni dinle, Wren. Sen benim için bu dünyadaki en önemli şey-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

sin. Bilinçli olarak asla seni üzmem. Bunu bil." Babam ileri doğru bir adım attığında bakışları, Crew'ın kalçamdan tutarak beni kendine çeken sahiplenici eline indi. Her zaman yapuğı gibi ona ait olduğunu gösteriyordu.

Şimdi daha çok anlamı vardı. Babama dile getirilmeyen bir mesaj iletliyordu. Artık ona ait değildim.

"Yalan söyledin," dedim babama. "Bana almadığın bir hediyeyi sahiplendin. Hiçbir alakan olmasa da övgü toplamaya çalıştın."

"Seni kaybediyordum!" Babamın dudaklarından dökülen kelimeler beni şaşkına çevirdi. "Parmaklarımdan arasından kayıp gidiyordun ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Seni, ona kaybetmek istemiyorum."

"Yalan söyledin. Sen, Bana. Yalan söyledin." Bana doğru bir adım attığında başımı tek bir kez iki yana salladım, bu hareketim onu durdurdurdu. Eğer bana dokunursa ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bağırır mıydım? Onu iter miydim? Tekmeler miydim?

"Tüm bunları geçtim, hesapta bir de benim için endişeleniyordun. Beni takip ederek. Telefonumdan beni gözetleyerek. Bana yapacaklarımı ve yapamayacaklarımı söyleyerek. Altı yıl önce yapuğım bir şey yüzünden bana güvenmeyerek. Sana güvenmemesi gereken asıl benim!"

O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki başım dönmüştü. Beni tüketen öfke yüzünden doğru dürüst düşünemiyordum. Apartmanımızın önünde olay çıkarttuğumuzun farkındaydım ama umurumda değildi. Gerçeklerin konuşulması gerekiyordu.

Babamın gerçekten ne hissettiğimi bilmesi gerekiyordu.

"Haklısın."

Ağzım açık kaldı. Hatasını bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırarak ona baktım.

"Hatalıydım, üzgünüm," diye devam etti. En azından yalanımı kabul edebilmişti.

Ancak birazcak geç kalmıştı.

Bunu ona söyleyecek gücüm yoktu. Duygularımı beni altüst etmişti. Crew, beni tutarak güvende hissetmemi sağlıyordu. Hiçbir zaman çok sıkı tutmuyordu. Bana ihtiyacım olan özgürlüğü tanıyor ve kararlarımı saygı duyuyordu. Düşüncelerime. Bedenime. Bana. Her bir parçama.

"Kalbimi kırıyorsun," dedi babam. Gözlerinde yaşlar parıltıyordu. Başka zaman olsa onu böyle görmek beni mahvederdi. Fakat bugün beni etkilemedi. "Her zaman senin kahramanım oldum, Bal Kabağım. Yardıma ihtiyacın olduğunda gittiğin kişiyim. Bunu asla unutma."

"Artık kahramanı olmanıza gerek yok," dedi Crew. Beni kendine daha çok yaklaştırdı. "O artık benim işim."

Babamın yüzündeki acı besbelliydi. Gerçekten irkilerek kıstıp bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

"Ailemi mahvettin," diyerek Crew'ı suçladı.

"Hayır, Harvey." Annem, bir adım attığında bakışları öfkeyle parlıyordu. "Bunu sen kendi başına yaptın."

Babamın omuzları düştü, başını eğdi.

Ardından arkasını dönüp gitti.

ÜÇÜMÜZ BİRLİKTE apartmana girdiğimiz an annem ilerleyerek paketi açtığımız yerdeki dağınıklığa eğildi. Küçük beyaz bir zarf bulduğunda bana döndü, içinde küçük bir kart olduğuna emindim. "Sana," dedi uzatarak.

Zarfı ondan alarak Crew'a baktım, beni dikkatle izliyordu.

"Hadi aç," dedi Crew.

Titreyen parmaklarımla zarfı açarak kartı çıkardım.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Küçük Kuşum için erken bir doğum günü hediyesi. Yaşamımdan bir milyon öpücük, benden sana.

Sevgiler,

Crew

Tamamen hislerime teslim olmuş bir şekilde kartı göğsüme basturdum. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslatıyordu. Gözlerimi kırparak bulanık bakışlarımı Crew'a çevirdim.

"Bayıldım," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Yanağıma dokundu. Parmakları çenem boyunca ilerliyordu. "Rica ederim."

Duygularım içimden taşıp rüm odayı dolduruyormuş gibi hissediyordum. Birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

Annem boğazımı temizleyerek dikkatimizi çekti. "Wren. Neden Crew'ı odana götürüp tabloyu göstermiyorsun?"

Anneme döndüm. "Senin için sorun olmaz mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Olmaz tabii. Sana güveniyorum, hayatım."

Ona doğru ilerleyerek kollarımı bedenine sardım ve sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Gidin," dedi beni nazikçe kollarımdan iterken. "Hadi, ona göster."

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bu anın. Bu eserin.

Ve Crew'ın.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Ardından Crew'a doğru ilerleyip elini tuttum ve onu odama yönlendirdim. Hiçbir şey söylemeden beni takip ediyordu. Onu içeri çekip kapıyı arkasından kapattığımda bir anda üzerimdeydi. Bedeni, beni arkamdaki duvara yapıştırmış kolları sıkıca belime sarılmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, yüzümün her yerine öpücükler kondurarak. "Buraya gelip babanla yüzleştığım için üzgünüm ama sana aldığım hediyei sahiplenmesine izin veremezdim."

MONICA MURPHY

"Sorun yok." Dudaklarının yumuşaklığının, sesinin samimiyetinin ve beni dikkatlice tutuyor oluşunun tadını çıkardım. "Gelme ne sevindim. Daha erken fark etmediğim için özür dilerim. Annem bana söylemek zorunda kaldı."

"Özür dileme. Anlıyorum. Gerçekten, Küçük Kuş. Ona inanmak istedin." Geriye çekilerek yüzümü inceledi. "Sen iyi misin?"

"Babamın bana bu kadar az saygı duyması canımı yakıyor." Boğazım acıyor, gözlerim yanıyordu.

"Keşke acını dindirebilsem," dediğinde kendime engel olamadım.

Kuşkuyla ona baktım. Zalim, suratı asık Crew'ın nereye gittiğini merak ediyordum. Onun yerini bu tatlı, seksi, düşünceli ve sadece benimle ilgilenmek isteyen adam almıştı...

Bunu seviyordum.

Onu seviyordum.

Evet. Ona aşık olmuştum.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Duvarıma yaslı bir şekilde duran esere baktım, o da aynısını yaptı. "Onu çok sevdim."

Onu çok seviyordum ama bunu nasıl söyleyebilirdim ki?

Ona karşı bu kadar güçlü şeyler hissetmek korkutucuydu. Acaba o da aynı şekilde hissediyor muydu?

"Seveceğini biliyordum." Şakağımı öptüğünde ona yaslandım.

Bunu Crew'ın bana verdiğini biliyor olmalıydım. Tüm ipuçları direkt önümde olmasına rağmen babamın tekrar güvenimi kazanıp bağışlanmak istediğine inanmış, yalanına kanmıştım.

Artık gözlerim açılmıştı. Annem sayesinde. Eninde sonunda zaten farkına varacaktım ve hâlâ bunu anlamamış olduğuma inanmıyordum. Artık anlıyordum.

Crew, bu eseri arayıp bulan kişiydi ve Tanrı bilir ne kadar para ödemişti. Beni mutlu görmek istediği için bu eseri bana hediye et-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

mişti. Beni mutlu görmek istediğini bana dün, *Chanel* mağazasında söylemişti.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadığında bakışlarımı ona çevirdim.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Duraksadı, kaşları çatılmıştı. "İstediğin buydu, değil mi?"

Bir hıçkırık dudaklarımdan döküldüğünde başımı salladım. Gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

Crew, başımı göğsüne yasladığında sabit kalp atışlarını dinledim. "Ah Küçük Kuş, ağlama."

"İyiyim. Harikayım." Hâlâ ağlıyordum. Bugün fazlasıyla yoğun geçmişti. İyi ve kötü anlamda.

Mükemmeldim.

"Ağlamandan hoşlanmıyorum," Crew'ın sesi gergindi. "Bu eserin seni mutlu etmesi gerekiyordu."

"Sen beni mutlu ettin," dedim. Geri çekilerek yakışıklı yüzüne baktım. "Benim için bunu yapmış olduğuna inanamıyorum."

Sesini alçalttığı anda ifadesi oldukça ciddiydi. "Senin için her şeyi yaparım, Wren. Sadece gülümsediğini görmek için. Güldüğünü görmek için. Ne dediğimi hatırlanıyor musun?"

Başımıyla onaylayarak gürültülü bir şekilde burnumu çektim.

"Bunun yerine kendini öldürmüşüm gibi ağlıyorsun."

"Kedim yok bile," diye mırıldandığımda gülümsedi.

"Yakında olacağını hatırlıyorum," dedi galeriden satın aldığım tablodan bahsederek.

Beni takip etmişti.

Yemeğe götürmüştü.

Özel aracının arka koltuğunda beni öpmüştü.

Kahkaha attım. Öksürdüm. Burnumu çektim. Mahvolmuştum.

"Haklısın. Olacak."

MONICA MURPHY

Bir anlığına sessiz kalınca kendimi kollarından uzaklaştırarak bir peçete aldım ve yüzümdeki yaşları sildim.

"Yazdığın notu sevdim," dedim.

Tanrım, şu not! Crew Lancaster'ın bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi? İçinde böyle bir yan olduğunu fark etmemişim.

Yaptığı şey buydu. Son birkaç haftadır romantiklik yapıyordu. Bana kendimi özel hissettiriyordu. Sanki özel olduğumu düşünüyormuş gibi. Beni umursuyormuş gibi. Hatta belki beni seviyormuş gibi.

Sanırım seviyordu.

Ben onu gerçekten seviyordum.

"Bana bahsettiğinden beri arıyordum," diye itiraf etti.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Benden nefret ediyordun."

"Etmiyordum," diye karşı çıktı.

Suratını asıp homurdandığını görünce tüm üzüntüm silindi ve kahkaha attım. "Kendi başına mı buldun?"

"Aslında Grant, eserin önceki sahibini bulmamda yardım etti." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Şerefsizin teki."

"Önceki sahibi mi?"

"Hayır, abim. Almaya çalışırken beni uğraştırdı. Yine de umursadığım tek şey sonunda senin buna sahip olmandı ve artık senin."

"Bu çok pahalı bir hediye," diye mırıldandım. Bakışlarım esete döndü ve ruvaldeki tüm öpücükleri inceledim.

"Bana, başka kimseye vermediğin bir şey verdin ve ben de aynıını sana yapmak istedim," diye itiraf etti. Sesi alçaktı.

Ah Tanrım. Böyle şeyler söylediğinde ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Gerçekten üstüne atlamak istiyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Beni tekrar kollarına alırken gülümsüyordum. "Onu hep el üstünde tutacağım."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Benim seni hep el üstünde tutacağım gibi." Başka bir şey söylemedi, ne demek istediğini sanırım anlamıştım.

Bir anda ona baktım. "Bugün amcanın evinde olman gerekmiyor muydu senin?"

Bir omzunu silkti. "Mesajını alınca döndüm."

"Ne?"

"Bana mesaj atıp bu eseri babanın aldığı yazınca, baban yüzüne karşı yalanlar söylerken ailemle Noel Arifesi'ni geçiremezdim." İfadesi sertti. "Sana gerçeği söylemem gerekiyordu. Yüz yüze."

Doğrularak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sahip olduğum her şeyle onu öptüm. Dudakları aralandığında dillerimiz birbirine dolandı. Elleri bedenimde gezindiğinde inledim ve onu kendimden yavaşça ittim.

"Daha ileri gidemeyiz," dedim nefes nefese.

Sırıltısı nefes kesiciydi. "İşte benim akıllı kızım."

Yanaklarım kızardı. "Kes şunu. İşleri çok ileriye götürdük ve bunun farkındasın. Annemin güvenini kırmak istemiyorum."

Bir elini saçlarından geçirerek sertçe nefes verdi. "O zaman gidip annenle takılalım."

Kaşlarımı çattım. "Annemle takılmak mı istiyorsun?"

"Tabii. Birbirimizi tanırız. Beni onaylamış gibi hissediyorum. Yani sana aldığıma bir bak. Baya etkileyici."

Keyifli bir his damarlarıma yayılırken kahkaha attım.

"Seninle ve annenle vakit geçirmem sorun olmaz değil mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bunu isterim," dedim gülümseyerek.

"Yarın öğleden sonra bize gelmek ister misin? Sadece ben, anne, babam ve abilerim olacak. Charlotte'un olmaması kötü. Onunla tanışmanı gerçekten isterdim."

Gözyaşları tekrar beni tehdit etmeye başlamıştı. Ailesiyle olmamı

MONICA MURPHY

istiyordu. Annemle vakit geçirmek istiyordu. Ah Tanrım, bu ciddiydi. "Ben de onlarla tanışmak isterim."

Tabii ki ciddiydi. Bana beş yüz bin dolardan daha fazla eden bir tablo almıştı. Belki de bir milyon ediyordu. Lancaster olduğunu biliyordum ve bu muhtemelen onun için yirmi dolar falandı ama asıl mesele bu değildi.

Benim için yaptığı şey... Kendimi çok özel hissetmemi sağlamıştı. Kıymetli hissetmiştim.

"Hediyem için tekrar teşekkür ederim," dedim. Kelimelerimin bu kadar anlamsız olması canımı sıkıyordu. "Kesinlikle çok sevdim."

"Rica ederim." Yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim keşke bir fotoğrafını çekip sonsuza kadar saklayabilseydim. "Doğum günün kutlu olsun, Küçük Kuş."

ELLİ BİR WREN

NOEL SABAHI.

Doğum günüm.

Yavaşça uyanırken yatağımdan kalkıp bugünle yüzleşmek istemiyordum. Henüz değil. Arkamı dönerek gözümü açtığımda duvarımda yaslı duran sanat eserini gördüm ve gülümsedim.

Yaşamından Bir Milyon Öpücük. İstediyim buydu. Birinin bana bir milyon hatta daha fazla öpücük sözü vermesi. Beni el üstünde tutan, seven ve sadece mutlu görmek isteyen birinin.

Sanırım bu biri Crew'dı.

Yatağımda doğrularak yüzümdeki saçları kenara ittim ve ondan mesaj gelmiş mi diye telefonuma baktım.

Crew: Doğum günün kutlu olsun.

Crew: Mutlu Noeller.

Crew: Sana bir şey gönderdim.

Nefesim kesildi. Bana para harcamaya son vermesi gerekiyordu.

Ayrıca önce doğum günümü kutlaması hoşuma gitmişti.

MONICA MURPHY

Ben: Teşekkür ederim. Mutlu Noeller! Bana hediye göndermeye son ver.

Crew: Bana ne yapacağımı söylemeye son ver.

Çok huysuzdu.

Crew: Ne zaman geleceksin?

Ben: Sabah biraz annemle vakit geçirmem gerekiyor.

Annemin Noel'de yalnız olmasını istemiyordum. Bu çok üzücüydü. Babamın mı? Onun ne yaptığı umurumda değildi.

Tamam, umurumdaydı. Sert ve duygusuz olmak istesem de bu benim tarzım değildi. Crew'ın hediyesiyle yaptığı şey hâlâ canımı sıkuyordu. Sanırım dün gece eve ben yattıktan sonra gelmişti. Korkunç kahvaltımızın dışında Noel Arifesi'nde birlikte vakit geçirmemiştik ve bunun annemi üzdüğünü biliyordum. Bana bunun hakkında hiçbir şey söylemese de akşam yemeği için süslenip Crew'la baş başa çıktığımızda babamın nerelerde olabileceği hakkında şüpheleri olduğunu biliyordum.

Bu şüphelerin bir kısmının da asistanı Veronica'yla ilgili olduğunu düşünüyordum.

Eğer son zamanlarda olanların ardından gerçekten annemi aldatıyorsa...

Bu evliliklerinin sona ermesine sebep olacaktı.

Crew: Sakin bir gün olacak. Yemek ve şerefsiz abilerim var. Anne babam. Babam da şerefsiz ama seninle tanışırken mümkün olduğunca hareketlerine dikkat edecektir.

Ailesindeki tüm erkeklere böyle söylemesini seviyordum. Bazen kendi de öyle davranıyordu tabii.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Ben: Çıkmaya hazır olunca yazarım.

Crew: Araba göndermemi ister misin?

Ben: Peter'ın Noel'de izinli olduğunu söyle. Lütfen! Bunu hak ediyor.

Crew: İzinli. Başka bir şoför var.

Ben: Kendim gelebilirim.

Crew: Hayır. Araba göndereyim. Buraya güvenli bir şekilde geleceğine emin olmak istiyorum.

Gülümsedim. Babam böyle şeyler yaptığında beni kontrol ediyor ve küçük düşürüyor gibi hissediyordum ama neden Crew yapınca sadece beni koruyormuş gibi hissediyordum?

Belki bana inandığı içindi. Başka kimsenin yapamayacağı şeyleri yapabileceğimi söylüyordu. Ona baktığımda gözlerinde saygı görüyordum. Hayranlık.

Ben de ona karşı aynı şekilde hissediyordum.

Ben: Tamam. Bana araba gönder o zaman. Sana hazır olunca yazacağım.

Crew: Hediyeni açınca mesaj at.

Ben: Tamam. Yoksa beklememi mi istersin? Size gelirken getirebilirim.

Crew: Mümkün değil. Abilerimin önünde mi açacaksın? Benimle sonsuza kadar dalga geçerler.

Hımmmm. Ne olabileceğini merak ettim.

Crew: Git aç, Küçük Kuş. Müsait olunca da bana mesaj at. Ya da daha iyisi mi görüntülü ara. Güzel yüzünü görmek istiyorum.

Ben: Tamam. Seni se-

MONICA MURPHY

Son yazdığımı hızlıca sildim. Az kalsın onu sevdiğimi söyleyecektim. Nasıl olur?

Bir dakika.

Onu *sevdiğimi* inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Crew Lancaster'a aşık olmuştum ve bunu ona söylemem gerekiyordu. O da aynı şekilde hissediyor muydu?

Umarım.

Ben: Tamam. Bana birkaç dakika ver.

Ona mesajı gönderdiğimde düşüncelerim kalbimin deli gibi atmasına sebep olmuştu. Yatağımdan kalkıp terliklerimi giyerek odamdan çıktım. Hafifçe çalan Noel şarkılarını duyabiliyordum. Annem, muhtemelen telefonda biriyle konuşuyordu. Belki kardeşini aramıştı. Teyzem Florida'da yaşıyordu. Keşke onu daha çok görebilseydim ama annem onu ziyarete gittiğinde ben okulda oluyordum.

Son zamanlar bu ziyaretler sıklaşmıştı.

Oturma odasına girdiğimde Noel ağacı üzerindeki beyaz ışıklarla parlıyordu. Altına hediyeler dizilmişti ve her biri krem rengi ya da koyu yeşil paketlerle sarılmıştı. Aykırı olan tek bir paket vardı.

Crew'ın imzası olan sert beyaz kuru.

"Ah, uyanmış. Kapatmam gerekiyor. Evet, seni sonra arayacağım. Mudu Noeller!" Annem telefonu kapatarak bana gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun, hayatım. Teyzen de doğum gününü kutladı."

"Teşekkür ederim. Onu sonra ararım." Yere oturarak hediyelere baktım.

Gözüm özellikle birinin üzerindeydi.

"Ah, çok sevinir. Sonra onu ararız." Annem, gülümseyerek saçını yüzümden çekmek için uzandı.

"Babam nerede?"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

İfadesi sertleşti. "Burada değil."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Nerede?"

Omuz silkti. "Eve hiç gelmedi."

"Ah, anne." Onun adına üzölmüştüm. Yerimden doğrulup dizlerimin üzerinde oturduğu koltuğa doğru ilerledim. Ona sıkıca sarıldım. Bir süre gözlerimizi kapatıp babama karşı duyduğumuz hayal kırıklığıyla birbirimize sarıldık. Onu, *bizi* tamamen yalnız bırakmıştı. Noel gününde.

Doğum günümde.

"Sorun yok, tatlım. Aramız bir süredir kötüydü. Baban istediği için yıl sonuna kadar dişimi sıkmaya çalışıyordum ama ocakta boşanma davasını açacağım. Artık rol yapamam." Yavaşça geri çekilerek bana baktı. "Son bir yıldır aramız pek iyi değildi. Belki de daha uzun bir süredir."

Kaşlarımı çattım. "Babam düzeltmeye çalışacağınızı söylemişti."

O da kaşlarını çattı. "Bunu ne zaman söyledi?"

"Boşanma haberinizin ardından. Beni aradı ve güzel haberleri verdi. İkkinizin terapiye gittiğini ve düzelterceğini anlattı," diye açıkladım.

Annem iç çekerek başını iki yana salladı. "Hiç böyle bir şey konuşmadık. Boşanma konusunda kararlıydım. Bunu biliyordu. Yıl sonuna kadar birbirimize medeni davranmamızı rica etti. Özellikle de sen evde olduğunda. Senin iyiliğini düşündüğüne inandığım için ona katıldım."

"Daha çok yiğitliğine leke sürdürmemeye çalışıyormuş," diye mırıldandım.

"Ya da kendini işlerin düzeleceğine ikna etmeye çalışıyormuş. Sorunlarla yüzleşmek zordur, özellikle de o sorunların çoğu senden kaynaklanıyorsa." Annemin yüzünde hüznünlü bir gülümseme vardı. "Onu boş verelim de doğum gününe odaklanalım. Bir de Noel'e."

Önce benim aldığım hediyeı açması için onu zorladım. Vermont'daki mağazada bulduğum ahşap kuştı.

"Bu bir çalıkuşu mu?" diye sordu bakarken. "Öyle görünüyor."

"Olabilir. Crew buldu. Ona beni hatırlattığını söyledi," diye itiraf ettim.

Beni bulan bakışları yumuşamıştı. "Sanırım gerçekten senden hoşlanıyor."

Bu ifade yetersiz bile kalırdı.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye itiraf ettim.

"Her gün biri kalkıp da sadece arkadaş olduğu için bir başkasına çok pahalı bir sanat eseri almaz," diye devam etti.

"Biliyorum. Sadece beni mutlu etmek istediğini söyledi." Bunu düşününce bile gözlerim doluyordu.

"Sana karşı nazik mi? Dürüst mü? Seni güldürüyor mu?"

Evet. Evet. Evet.

"Yanımda hayal edeceğim son insandı," dedim gözyaşlarımı kimeye çalışarak. Son birkaç gündür neden sürekli ağlıyordum? Çok duygusaldım. "Ama şimdi onsuz bir hayat hayal dahi edemiyorum."

"Ah, hayatım. Senin adına çok mutluyum. Hediyeme bayıldım." Gülümseyerek ahşap kuşa baktı. Şimdi evimizde olduğu için daha da rustik görünecekti ve umarım annem onu severdi.

"Dahası var." Bu hediyeyi şehirde bulmuştum. Küçük küpe kutusunu uzattığımda bunu da çok sevdi.

Anne ve babamdan gelen hediyeleri açtım. Kıyafetler. Üzerinde öpücük desenleri olan bir *Louis Vuitton* fular, bunda bir tema takip edildiği ortadaydı. Farklı mağazalardan birkaç tane hediye kartı. Çok uzun zaman önce beğendiğim ama unuttuğum bir kolye. Bu kolyeyi annemin hatırlamış olması hediyeyi ekstra özel kılmuştu.

Crew'ın gönderdiği kuru hariç tüm hediyelerimi açtıktan sonra beklentiyle kutuya bakıyordum.

"Açacak mısın?" diye sordu annem.

Kuruyu bana uzatığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. "Neredeyse ne olduğunu bilmek istemiyor gibiyim."

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Tabii ki istiyorsun. Aptallık etme," Sabırsız bir şekilde elini salladı. Bu hafta gelen hediyelerden en az benim kadar keyif almıştı. "Aç hadi."

Kutunun kapığını kaldırdığımda içinden neredeyse aynı boy siyah beyaz bir kutu daha çıktı. Her zamanki beyaz kurdeleye ve kamelyaya bakılırsa bu da *Chanel* dendi.

Ah Tanrım, sanırım ne olduğunu biliyordum.

Kapağı açıp beyaz kâğıdı kenara ittiğimde siyah kılıfın üzerinin rujlarla dolu olduğunu gördüm. Altı da ruj doluydu. Kılıfın ipini açtım.

"Sana çanta mı almış? Ah, çok akıllı. Bu çocuğu sevdim. Gerçekten," dedi annem. Kahkaha attım.

Çantayı çıkardığımda birkaç gün önce mağazada hayran kaldığım pembe çanta olduğunu fark ettim. Kapağını kaldırıp içine baktığımda dolu görünmesi için kâğıt sıkıştırılmadığını fark ettim.

Sadece ruj kutuları vardı.

"Not var mı?" diye sordu annem.

En dipte notu buldum. Her zamanki gibi küçük beyaz bir zarftı. Açtığımda kartta tanıdık el yazısını gördüm.

MUTLU NOELLER. Sana Chanel'in rujlarındaki her rengi aldığıma göre kendi yaşamından bir milyon öpücüğünü yapabilirsin. Umarım bu öpücüklerin bir kısmını benimle paylaşırsın.

Sevgiler,

Crew

"Onu bırakmıyorum," dediğimde annem kahkaha attı.

"Kesinlikle bırakmamalısın," dedi. Bakışları kucığımdaki pembe çantadaydı. "Güzel seçiyor."

"Çantayı ben seçtim. Ona hiç *Chanel* çantam olmadığını ama pembe istediğimi söylemiştim," diye itiraf ettim.

"Hep pembeyi sevmiştin. Rujlar da çok romantik. Seni anlıyor, değil mi?"

"Sanırım anlıyor." İlk kez anlaşıldığımı hissediyordum.

Tamamen ve bütünüyle.

"Onu aramam gerekiyor."

"Hadi, sevgilini ara," dedi annem. Yerimden kalktığımda bir elimde çantam bir elimde telefonum vardı. "Onunla bugün görüşeceksin, değil mi?"

Durup ona döndüğümde bir anda üzgün hissettim. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ah, hayatım, benim için endişelenme. Bunu istediğini biliyorum. Dün akşamı birlikte geçirmekten çok keyif aldım. Bu sabah da." Gülümsemesi üzgündü. "Sana ve babana üzölmeye o kadar kaptırmıştım ki senin hayatına gerektiği kadar dâhil olamadım. Bunun için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok," dedim. "Artık yok."

Başını iki yana sallayarak doğruldu. "Gidip onu ara. Eminim senden haber almayı bekliyordur."

Son kez ona gülümseyerek odaya koştum ve kapımı kapattım. Görüntülü aradığımda telefon birkaç kez çaldı. Ardından yakışıklı yüzü ekranıma yayıldı. Düne göre biraz dağınık görünüyordu. Saçları karışmıştı ve yanaklarında, çenesinde hafif bir kirli sakal vardı.

Çantayı kaldırarak ona gösterdim.

"Almışsın."

"Çok sevdim," dedim çantayı yatakta yanıma bırakırken. "Rujları da öyle. Bana gerçekten *Chanel*'in tüm renklerini aldın mı?"

"Yüzünü birden. O kutunun ne kadar ruj dolu olduğunu görmedin mi?"

"Çantada da rujlar vardı."

"Özel istek üzerineydi. Normalde satın aldığın zaman çantanın içine hiçbir şey koymuyorlar. Bu arada başka bir satış danışmanın-

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

dan aldım. Daha nazik, yapıcı bir kadın bana yardım etti." diye açıkladı Crew.

"Çok sevdim." Durdum. Kelimeler dilimden dökülmeye hazırlanırken bana anlayışlı bir bakış attı.

"Söyleme, Küçük Kuş. Görüntülü konuşurken olmaz." Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Gerçekten birlikte olduğumuz âna sakla."

Kahkahalara boğuldum. "Nasıl anladın?"

"Çünkü ben de öyle hissediyorum."

ELLİ İKİ CREW

“ÜMİTSİZ VAKASIN.”

Wren’le hızlıca konuştuktan sonra oturma odasına döndüğümde Grant’ın söylediği ilk şey bu oldu.

“Onu rahat bırak.” Bunu Grant’ın sevgilisi, Alyssa söylemişti. Abime ne yapacağını söylemekten hiç korkmuyordu ve bu saygı duyduğum bir şeydi. Kıskanıyordum ama saygı da duyuyordum. Kimse Grant’la öyle konuşamazdı. “Âşık olmuş.”

Bir gün önce bunu reddediyordum.

Hadi ama Wren Beaumont’a kesinlikle âşıktım.

Doğum günü için ona *Yaşamından Bir Milyon Öpücük*’ü satın almış olmam da kanıydı. Ona *Chanel*’den bir çanta ve yüz tane ruj göndermem de birer kanıt sayılırdı.

Tablo olayı zordu gerçi. Önceki sahibinden satın almak kolay olmadı... Adam ne söylersek söyleyelim vazgeçmemişti ve bizi bekletmişti. Hatta benim soğuk soğuk terlememe sebep olduğunda şerefsiz Grant her saniyesinden keyif almıştı.

Yine de etkili olan şey paraydı ve Lancasterlarda da bol bol vardı. Sonunda kızıma istediği eseri almıştım. Sağlam bir 1,2 milyon dolara.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Eğer aşık olmak insanı ümitsiz vaka yapıyorsa sen de öylesin," dedim abime. Beş yaşında gibiydim.

"Kavga etmeyin," dedi annem, sakın bir ses tonuyla. "Ne zaman gelecek, Crew? Yemeğe kalacak mı?"

"Birazdan burada olur. Evet, yemeğe kalacak. Bugün doğum günü."

Annemin kaşları havalandı, "Ne? Bugün mü?"

Başımı salladım.

"Kutlamalıyız o zaman. Şefle konuşayım. Bir şeyler planlamıştık ama ekstra özel olmalı. Pasta almalıyız! Aman Tandırım." Annem yerinden kalkarak mutfığa koştuğu sırada çalışanlara sesleniyordu.

"Gerçekten o resim için bir milyon mu harcadın?" Bu soruyu diğer abim Finn sormuştu. Koltuğa yayılmış elindeki portakal suyuna vodka karıştırıyordu.

Öğlen vakti bile değildi. Uzak kalmaya çalıştığı ailemizle birkaç gün boyunca vakit geçirince sanırım buna ihtiyacı oluyordu.

Onu suçlayamazdım. Lancaster Koleji'nde olmanın güzel yanı buydu. Ailemi sadece bayramlarda görüyordum.

"Evet," dedim başımı sallayarak. Pencereye ilerleyerek şehre baktım, hemen yanımda beyaz ışıklarla süslenen devasa bir çam ağacı vardı. Annem bu sene abartmıştı. Bu kötü bir şey olmasa da evin tamamı çam kokuyordu. "Bir resim bile değil."

"Ne o zaman lan?" diye sordu Finn.

Ona baktım. "Tüm eser ruj izlerinden yapılmış."

Finn kaşlarını çatı. "Anlayamadım?"

"Birisi ruvali öpmüş. Farklı renkte *Chanel* rujlarla tekrar ve tekrar," diye açıkladı Alyssa. Utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Grant bana söylediğinde biraz araştırma yaptım. Merak etmiştim."

"En sevdiği eser." Omuz silkirim. Sadece bir kızı mutlu etmek istemişim.

Fiyatının önemi yoktu.

Ne kadar olursa olsun.

"Nedenini anlayabiliyorum. Çok güzel," diyerek Alyssa bana katıldı. Telefonundan tablonun resmini açarak, Finn'e göstermekle meşguldü.

Finn, görseli inceledikten sonra kaşlarını çatarak başını kaldırdı, "Anlamıyorum."

İç çektim. Grant ona "Budala," dedi. Alyssa sadece başını iki yana salladı.

"Korkarım ki bedeninde romantik olan hiçbir parça yok," dedi Alyssa, Finn'e. Üstelik Finn eski patronuydu.

"Dikkat çeken bir parçam var, o da romantik değil." Güldü. İçkisinden bir yudum aldığı anda kadehindeki buzlar birbirine çarptı. Alyssa tiksinierek ona bakıyordu.

Lancasterlarla bir gün daha.

Annem oturma odasına koşarak döndüğünde nefes nefese kalmıştı. "Güzel arkadaşına söyle de bir elbise getirsin, Crew. Bu akşam resmi bir yemek yiyeceğiz."

Ah, siktir. "Ciddi misin?"

"Evet. Hadi genç adam, kız evden çıkmadan ara. Süsleniyoruz!" Annem, Alyssa'ya döndü. "Resmi bir yemeğe uyacak kıyafet getirmiş miydin, tatlım?"

"Aslında evet." Alyssa sakince gülümsedi. Annemin durmak bilmeyen dırdırlarına karşı inanılmaz sakindi. Lancaster ailesiyle vakit geçirince sürekli bir şeylere hazır olman gerektiğini hemen öğreniyordun.

"Ah. O zaman sorun yok." Annem burnunu çekti. Bir sorun çıkmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Alyssa için üzüldüm. En büyük Lancaster'la ilişkisinin olması büyük sorumluluk istiyordu. Anne ve babam bunu hareketleriyle yansıtırken, özellikle de annem onu kaçırmak için elinden geleni

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

yapıyordu. Eğer Alyssa olduğu yerde durup geri çekilmezse bu mükemmel olduğunu gösterecekti.

Gelgelelim anne ve babamın onayını almak için uzun bir süre gerekecekti.

Her ne kadar adaletsiz olsa da benim ve Finn'in üzerinde böyle beklentiler yoktu. Zavallı Charlotte tek kız evlat olarak evlenmek zorunda kalmıştı. Ancak babam, çocuklarının soyadı Lancaster olduğu için bu evliliğe fazla önem vermiyordu.

Ailem gerçekten berbattı. Zavallı Wren.

Onları nezaketiyle mahvedeceğini biliyordum. Çok tatlıydı.

Wren geldiğinde gergindim, avuçlarım terliyordu. Onu daha dün görmüştüm ama ona tekrar dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Asansöre bindiğini öğrendiğim zaman onu karşılamak için koridora çıktım.

Küçük *ding* sesinin ardından asansörün kapıları aralandı. Wren, siyah şişme montunu giymiş, ona aldığım pembe *Chanel* çantayı omzuna asmıştı. Elinde daha büyük bir çanta ve hediyelerle dolu bir poşet daha vardı. Dışarı çıkarken yüzüne devasa bir gülümseme yayıldı.

Direkt kollarıma geldi.

Ona sıkıca sarılarak tanıdık çiçeksi kokusunu içime çektim. "Seni özledim."

"Beni dün gördün."

"Çok uzun zamanmış gibi hissediyorum." Onu hafifçe sıkarak alnını öptüm. Kollarımda olmasının tadını çıkanyordum.

Tanrım, Grant haklıydı.

Umutsuz vakaydım.

Ondan uzaklaşarak elindekileri aldım. "Anne ve babamla tanışmaya hazır mısın?"

Gözleri irileşti. "Gerçekten o kadar körüler mi?"

"Hayır." Onu sakinleştirmeye çalışıyordum. "Hediyeler kimin için?"

"Senin için." Gülümsedi. "Anne ve baban için. Abilerine bir şey almadım."

"O şerefsizlerin hiçbir şeye ihtiyacı yok zaten," diyerek onu rahatlattım.

Kahkaha attı. "Onlara hep böyle hitap ediyorsun."

"Çünkü öyleler."

"O kadar kötü olamazlar." Burnunu kırıstırdı.

"Bekle de gör."

Abilerim, Wren'in yanında söylediklerine dikkat ettikleri için minnettardım. Babam onunla çok ilgileniyormuş gibi görünmüyordu ama neyle ilgileniyordu ki zaten? Sadece Grant vardı. Kalan herkes cehenneme gidebilirdi.

Alyssa kendine bir müttefik bularak Wren'le bol bol sohbet etmeye başladı, rahatlamasına yardımcı olmuştu. Alyssa'nın yaptığını takdir ediyordum ve bunu, hediyeleri açmaya hazırlanırken ona da söylemiştim.

Grant onunla yakında evlense iyi olurdu. Başka kimse onun su-ratsızlığını çekmezdi.

Annem Wren'i sevmişti. Bakışından anlayabiliyordum. Söylediği şeylerden. Anne ve babama *Tiffany*'den mavi kristal bir ağaç süsü seti almıştı.

Bana verdiği hediye küçüktü. Anlamlıydı. Üzerinde kırmızı bir noktayla *Tribeca*'da onu takip ettiğim galerinin adresinin işaretlendiği bir haritaydı.

"Bu daha çok çiftlerin ilk tanıştıkları yere göre yapılıyor," dedi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Açıklarken yanakları kızardı. "Ancak galeri bizim için her şeyin... değiştiği yer."

Çerçevesi haritaya baktım. Kırmızı nokta kalp şeklindeydi. Bir kırmızı dudak izi olsa harika olurdu. "Çok sevdim."

"Gerçekten mi? Klişe değil mi?"

Eğilip dudaklarından öptüm. "Bana verdiğin hiçbir şey klişe değil. Buna bayıldım."

"Siz ikiniz-" diyerek Grant söze başlasa da Alyssa eliyle ağzını kapatarak söyleyeceği şeye engel oldu.

"Çok sevimlisiniz," diye tamamladı Alyssa cümleyi.

Grant gözlerini devirdi. Finn alay ederek güldü.

Ben hiçbir şey söylemedim. Sadece kalbime sahip olan kıza güldüm.

Siktir. Bunu yapmak benim için hâlâ biraz zordu.

Hediyeler açılınca herkes farklı yönler dağıldı. Bense Wren'i odama götürdüm. Kapıyı kapatmak üzereyken beni durdurdu.

"Açık bırakmalısınız."

Kaşlarını çattım. "Neden?"

"Sence de biraz... Ayıp değil mi?" Bana tersçe baktı.

Ah, benim masum küçük kuşum. Hâlâ çok tatlıydı.

Kapıyı yarı açık bırakarak ona doğru ilerledim ve öpüşmek için onu kendime çektim. Hızla bana karşılık verdi, bedenini bana yapıştırmıştı. Kollarımla boynunu ovarken parmaklarım saçına ilerledi. Öpücüğe son veren ben oldum. Gözlerine bakıyordum.

"Kapı açık kalsın demiştin."

"Seninle Noel'de, ailen evdeyken sevişmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Noel değil. Senin doğum günün."

"Her neyse." Başını iki yana salladı. "Akşam yemeği için gerçekten giyinecek miyiz?"

"Ah, hazırlanacağız. Annem böyle boktan şeylere bayılır."

"Onu sevdim. Sence beni sevdi mi?"

MONICA MURPHY

Onu tekrar öptüm. "Kesinlikle. Hediyeni beğendi."

"Güzel. Gerçekten zorlandım." Bakışları yatağın ucunda duran yepyeni *Chanel* çantaya yöneldi. "Senin hediyelerini de çok sevdim."

"Ah öyle mi?" Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirtirken güzel yüzüne bakıyordum. Ona sıkılmadan sonsuza kadar bakabilirdim. "Muhtemelen abarttım."

"Çok abarttın." Beni öpmeden önce sııttı. "Sevdim ama. Bana *Yaşamından Bir Milyon Öpücük*'ü almanı..."

"Sevdim."

"Çok."

"Sana boş bir tuval gönderecektim ama unuttum," diye itiraf ettim.

Güldü. "Gidip alabiliriz."

"Benim için tabloyu yeniden yapar mısın?"

Kaşları havalandı. "Bunu ister misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Evimde, üzerinde senin dudak izlerinin olduğu bir tuval olması fikrini sevdim. Sadece benim için bir milyon öpücük."

Kendini bana doğru attığında dudaklarımız buluşmadan önce bedenlerimiz çarpıştı. Onu sıkıca tutarak dudaklarının tadını çıkarırken başına uzandım. Dilim dudaklarının arasından diline karıştı. Wren Beaumont'a söyleyeceğimi asla tahmin etmediğim o iki kelime dudaklarımdan bir fısıltı misali firar etti.

"Seni seviyorum."

Parlayan gözleri benimkilerle buluştu. "Ben de seni seviyorum."

"*Yaşamından Bir Milyon Öpücük*'ü sana verirken söylediğimde ciddiydim." Duraksadım. "Sana gerçek hayatta da bunu vermek istiyorum. Daima öpmek isteyeceğin o kişi olmak istiyorum. Uğruna *Chanel* ruj süreceğin tek kişi."

Gülümsemesi kocamandı. Göz kamaştırıyordu. "Başka kimseyi öpmek istemiyorum. Sadece sen, Crew. Sadece sen."

Bunu kanıtlamak için beni tekrar öptü.

ELLI ÜÇ WREN

YILBAŞI GECESİYDİ. Yılın en sevmediğim günü.

Sevgiliğim Lancasterların evindeydim. Anne ve babası bir partiye gitmişlerdi, geceyi kutlamaların olacağı otelde geçireceklerdi. Crew, yalnız kalacağımıza söz vermişti.

Sadece ikimiz.

Fakat evine geldiğimizde beni kandırdığını fark ettim. Etrafımızda okuldan insanlar vardı. Maggie gibi sevdiğim insanlar. Lara, Brooke. Ezra ve Malcolm'un bir köşede kahkaha atıklarını görmüştüm. Uzun kurdelerle tavandan balonlar sarkıyordu. Flepsi pembe, altın rengi ve beyazdı. Pembe güller her yerdeydi ve masada şampanyadan bir kule vardı. Her bir kadeh köpüklü sıvıyla doluydu.

Bir diğer masada pembe ve beyaz bir pasta olduğunu fark ettim. Etrafı hediyelerle doluydu.

O gece anlattığım her şey vardı. Her biri.

Crew'a baktığımda gözlerinde sevgi pırıltılarıyla beni izlediğini gördüm.

"Benim için parti ayarladın," diye fısıldadım.

"Yılbaşı doğum günü partisi," dedi elimi tutup öpmek için beni kendine çekerken. "Umarım sorun olmaz."

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse ağlıyacaktım.

MONICA MURPHY

"Sorun olmaz," dedim, gözyaşlarım firar etmesin diye gözümü kapatarak. Bana sıkıca sarıldığı için omzuna yaslanmıştım.

"Güzel görünüyorsun, Küçük Kuş," diye mırıldandı sonunda ayrıldığımızda.

Parlak beyaz bir elbise giyiyordum. Kolları kabarık ve göğüs dekoltesi derindi. Ereğim ekstra kısaydı ve gittiğim her yere sim bulaştırıyordum.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Crew takım elbise giymişti. İçindeki beyaz gömleğin üst düğmeleri açıktı, kravata gerek duymamıştı. Yakışıklı ve seksi görünüyordu. Bakışları bana her değdiğinde ne düşündüğünü bildiğim için tüm bedenime sıcak basıyordu.

İkimizin çıplak olduğunu düşünüyordu. Bu, misafirler gittikçe kısa bir süre sonra gerçekleşecekti. Ancak şu an herkese selam vermem gerekiyordu.

Öyle yaptım. Gerçek bir çift gibi ki öyleydik, Crew'la birlikte insanların yanına gittik. Yiyecek ve içeceklerle dolu bir masa vardı. Sonunda kendime bir tabak hazırlayarak Maggie'nin yanına oturdum. İçip bir şeyler atıştırırken sohbet ediyorduk.

Güzel hissediyordum. Arkadaşlarımla vakit geçirmek, Crew'ın yakınında olduğunu bilmek, gözlerinin üstümde olduğunu hissetmek. Birkaç gün önce Ezra'yla konuştuğunu ve artık birbirlerine kızmadıklarını söylemişlerdi. Bu da beni mutlu etmişti.

Müzik gürültülü bir şekilde çalmaya başladığında insanlar dans etmek için ayaklandı. Herkes içiyordu.

Gerçek bir partiye dönüşmüştü.

"Bir şeyler iç Wren!" diyerek Ezra beni cesaretlendirmeye çalıştığında başımı iki yana salladım.

"Gece yarısına kadar bekleyeceğim," dedim sevgilime doğru kaçamak bir bakış atarak.

"Ah hadi ama-"

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Onu rahat bırak, Ez," dedi Crew. Bu arkadaşını susturmaya yetti. Gülmekten kendimi alamadım, hâlâ çok huysuzdu ama asla bana karşı değildi.

Gece yarısı yaklaşırken Noel ağacının yanında durmuş şehrin parlayan ışıklarına bakıyordum. Ağır bir çam kokusu vardı. Ağaca baktığımda beyaz ışıklarla süslendiği gördüm. Crew, bana doğru yaklaşırken pencereden yansımasını izledim. Kollarını karnıma dolamış, sert bedenini arkadan bana yaslamıştı.

"Bu elbiseyi parçalamak istiyorum." Parmakları karnımda gezindi.

"Eğer parçalarsan seni mahvederim."

Kulağımın yakınlarında güldüğünü duydum. "Çok öfkelisin. Nasıl kendini savunacağını öğrenmişsin, Küçük Kuş."

Onun sayesinde, annemin sayesinde, kendi sayemde öğrenmişim. Sürekli korkak ve endişeli olmama gerek yoktu. Kendi işimi halledebilirdim.

Kendim olabiliirdim. İstemediğim müddetçe kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu.

Yardım istemek de gayet normaldi.

"Saat on bir elli iki," diye fısıldadı kulağım. "Gece yarısında yatağında çıplak olmak ister misin?"

"Hayır. Misafirlerimiz var," dedim resmi bir şekilde. "Şampanya kadehleriyle tam burada durup saat on iki olduğunda kadeh kaldıralım istiyorum. Ne dersin?"

"Bence hayalini kurduğun şeyi gerçekleştirmek istiyorsun," dedi.

"Benim için verdiğin partiye bakılrsa sen, hayalini kurduğum her şeyi gerçekleştirmek istiyorsun," diye hatırlattım.

Bunu çok uzun zaman önce ona anlatığımı hatırlıyordum. Yılbaşı ve doğum günü partilerinin birleşimini istediğimi. Doğum günüm geçmiş olsa da. Yıl bitmek üzere olsa da.

Yeni yıl değişmek üzere olan hayatımın şafağıydı. Çoktan değişmeye başlamıştı.

MONICA MURPHY

Mümkün olan en iyi şekilde.

"Birbirimize kadeh kaldırıp gece yarısı öpüşsek nasıl olur? Sonra beni yatağına götürüp ne istersen yapabilirsin," diye önerdim.

"Siktir, ciddi misin?" Yüzüne öyle umut dolu bir ifade dolmuştu ki gülmek istedim.

"Çok ciddiym." En azından bana yaptıklarının ardından ona bunu verebilirdim. Ayrıca ne olursa olsun ben de faydalanacaktım.

"Ez ve Malcolm eninde sonunda herkesi kovacak."

Gülümsedim. "Güzel plan."

"Şampanya getireyim."

Beni ağacın yanında bıraktığında yavaşça dönüp dallara dokundum. Çok güzel süsler asılmıştı. Hepsi beyazdı ve bazıları camdan yapılmış gibi görünüyordu. Harika kar taneleri ve ağaç şekilleri vardı. İnce cam küreler ve baston şekerler asılmıştı.

"Al bakalım." Crew, ağzına kadar altın köpüklü sıvıyla dolu kadehlerden birini bana verdi. Müzik kesildi ve televizyonda yeni yıla geri sayım yapan kanallardan biri açıktı. "Üç dakikamız var."

"Az kaldı." Midem heyecanla kasılıyordu. İlk defa bu gece iyi hissediyordum. İlk defa doğruymuş gibi geliyordu. Bu yeni yıl sonsuz ihtimallerle dolu olacaktı. Büyük şanslar, heyecan verici bir gelecek...

İnsanlar parti şapkası ve düdüğü dağıtmaya başladığında bir tane düdüğü alarak Crew'ın yüzüne doğru üfledim. Yüzünü buruşturarak düdüğü elimden aldı.

"Bu gece hangi rengi sürdün?" Dudaklarıma doğru konuşuyordu.

"İsmi *Sensible*," dedim gülümseyerek. Şampanyamdan bir yudum almak istesem de önce gece yarısı olmasın bekliyordum. "Sevdiğin mi?"

"Dudaklarındaki tüm renkleri seviyorum. Sana ve kendime verebileceğim en iyi hediye."

"Böyle bir şey isteyince satış danışmanının ne tepki verdiğinden hiç bahsetmedin," dedim ona sataşarak.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

"Dalga geçiyorum sandı." Güldü. "Sonra ona sanat eserinin ve arkasındaki hikâyenin uzun bir açıklamasını yaptım ve bana seve seve yardımcı olacağını söyledi." Bakışları beni buldu. "Bu kızı gerçekten sevdiğimi söyleyince, 'Aynen öyle,' dedim. Gerçekten seviyorum."

Kalbim söylediği şeyle, bana bakışıyla birlikte hızlandı. Kalabalık televizyonun önünde toplanmaya başlamıştı, bazıları bizim yakını-mızda duruyordu. Malcolm'un elinde bir düdük vardı ve bize doğru üflendiğinde güldüm.

"Geri sayım başlamak üzere!" diye bağırdı biri.

"Bir dakikadan az kaldı," diye fısıldadı Crew. Televizyonu izlemek yerine pencereden dışarı bakıp asıl geri sayımın yapıldığı yeri izleyebileceğimizi fark ettim. En azından havai fişekleri görebilecektik.

"Şehre bakalım," diye önerdim. İkimiz de pencereye dönerek herkesi arkamıza aldık.

Beni izliyordu. Ben de onu izliyordum. Diğer herkes geri sayıma başlayınca sessizce o da katıldı.

Sadece bana özeldi.

"On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı."

Ona katıldım.

"Beş. Dört. Üç. İki. Bir."

"Mutlu yıllar, Küçük Kuş." Yüzü bana yakındı, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu.

"Mutlu yıllar," diye mırıldadım onu öpmeden önce.

Tüm bağırışlara ve gürültüye rağmen dışarıda yükselen havai fişeklerin boğuk sesini duyabiliyordum. İnsanlar sokaklarda bağırarak yeni yılı karşılıyordu. Geri çekilerek havai fişekleri izledik. Kırmızı ve beyaz renkleri gökyüzüne yayılıyordu. Crew, bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Şampanya kadehini hafifçe benimkine çarptı.

"Yeni yıla," dedi.

"Yeni yıla," diye tekrarladım ve ardından ikimiz de birer yudum aldık.

Şampanya boğazımı gıdıklarken bir yudum daha aldım ve sonunda kadehimi tamamen bitirdim. Crew da aynısını yaparak kadehimi aldı ve yakındaki bir masaya bırakarak elimi tuttu. Beni yatak odasına götürüyordu.

Diğer herkesi unutmuştuk. Sadece birbirimize odaklanmıştık.

Dışarıstı karanlıktı. Pencereler açık olduğu için gökdeleyenlerin ışıkları içeri yansıyor. Beni kendine çekince seve seve ona doğru ilerledim. Ellerini bedenimde gezdirip parmaklarıyla elbisemin kumaşını topladığı sırada inliyordum.

"Sana doyamıyorum," dedi dudaklarını benimkilere bastırmadan önce. Dudaklarımı tamamen aralayarak dilimi onunkiyle buluştur-
dum. Öpüşmemiz vahşiydi. Ağzından şampanyanın tadını alabiliyordum. Elleri elbisemin altından çıplak kıkırma uzandığında titredim.

Tamamen hareketsiz kaldı. "Külöt giymemişsin."

"Sutyen de giymedim," dedim.

Bana atığı aç bakış bacaklarımın arasının ısınmasına sebep oldu. Hızlıca beni çevirdiğinde sırtım göğsüne yaslandı. Parmakları açık-
taki tenimde gezinerek fermuarı indirmeye başladı. Bollaşan elbiseyi sabırsız elleriyle ittiğinde ayaklarımın üstüne düşen yığını kenara it-
tim. Altın rengi topuklu ayakkabılarımı çıkartmak üzereyken beni durdurdu. Eli çıplak kalçamı buldu.

"Kalsın," dedi resmen hurlayarak.

Söylediğini yaptım ve tekrar ona döndüm. Dudaklarımız aç bir şekilde buluştu. Elleri aynı anda her yerimdeymiş gibi hissediyordum. Belimde, kalçalarımda. Memelerimde. Meme uçlarımda. Bacaklarımı avuçlarken parmakları beni tahrik edercesine içime girip çıkıyordu. Elimden geldiğince kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Daha fazlasını istiyordum.

"Seni duvara dayayıp sikmek istiyorum."

Tüm bedenim bu öneriyle heyecanlandı.

Hım. Bunu daha önce yapmamıştık.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Kendimi bir anda yatak odasının duvarına yaslanmış bir şekilde buldum. Pencereye o kadar yakındım ki şehrin ışıkları önümüzde parlıyordu. Birkaç hafta önce olsa birinin bizi görebileceğinden korkardım. Beni. Tamamen çıplak.

Artık umursamıyordum bile. Ona duyduğum arzu beni sarhoş ediyordu. Onun içimde hareket ettiğini hissetme ihtiyacı tüm bedenime yayılmıştı.

Yavaşça, tamamen giyinik bedenini çıplak bedenime yasladığında inledim. Gömleğinin ve pantolonunun tenimde bıraktığı his beni harekete geçirdi. Boynumu öpmeye başladığında elleri kalçalarımın altına, dudakları köprücük kemiğimdedeydi. Göğsümdedeydi. Eğilerek meme ucumu dudaklarının arasına aldı. Parmaklarını saçlarına dolandığında onu kendime çektim.

"Siktir, çok güzel," diye mırıldandı göğsüme doğru. Eli bacaklarımla arasına doğru inerek tenimi okşadı. Islaktım. Parmaklarının arzularımı gerçekleştirmek için hareket ederken çıkardığı o sesi duyabiliyordum. Gözlerimi kapattım. Başımı hafifçe arkamdaki duvara yaslamıştım. Dokunuşuyla bile alt üst olmuşum.

Yerinden doğrularak bir kez daha dudaklarıma uzandı. Parmakları hâlâ bacaklarımla arasıyla meşguldü. Klitorisimde daireler çizerek okşuyordu. Zevk dalgası bedenime yayılırken yaklaştığımı hissediyordum. Kemerine uzandığımda o kadar beceriksizce hareket ediyordum ki elimi iterek kemerini kendi açtı. Fermuarını indirdiğinde pantolonunu çıkartan ben oldum. Parmaklarını ereksiyonuna sardım.

Sonra bir anda beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladığında ereksiyonu serbest kalarak tam da en çok ihtiyacım olan yere dayanmıştı. O kadar sertçe içime girdi ki nefesim kesildi. Aleti içime girip çıkarken bedenim ona sarıldı. Dudaklarım aralık bir şekilde boynunda, kollarım geniş omuzlarındaydı. Kalçalarını bana doğru

iterken her seferinde hızını artırıyordu. Tamamen hareketsiz kaldım, çoktan orgazmın sınırındaydım.

Sadece bana dokunarak ne durumda olduğumu anlıyordu. İniltilerim ne istediğimin ve nerede istediğimin bir belirtisiydi ve o da bunu biliyordu.

Bedenimi anladığı için bana istediğimi tam olarak verdi.

İhtiyacım olanı...

Bir anda doruğa ulaştığımda bu his o kadar güçlüydü ki nefes alıp verirken zorlanıyordum. Zihnim bomboştu. Odaklanabildiğim tek şey bedenimi saran yoğun sarsıntılardı. Kollarıma ve bacaklarıma yayılıyordu. Hiç durmayacakmış gibi devam ederken bir noktada kalbimin atmayı bırakacağını düşündüm.

O da geldi. Göğsünden yükselen derin bir inilti sesiyle içime akmaya başladı. Bittiğinde beni ağırlığıyla duvara yaslamıştı. Terle kaplı tenim kıyafetlerine dolanmıştı, hâlâ içimdeydi. Zonklamaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Nefesleri sert, düzensizdi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Boşalırken seni izlemeyi seviyorum," diye fısıldadı. Başımı eğdim. Apraca olsa da hâlâ bazen utanıyordum.

Beni bu son birkaç hafta içinde birçok kez çıplak görmüştü.

Başımı salladım, konuşabilecek durumda değildim. Bana hissettirdikleri çok yoğundu.

Birlikte yaptığımız her şey, özellikle de bu çok iyi hissettiriyordu. Çok doğru. Başka kimseyle paylaşmak istemediğim bir bağa sahiptik.

Arkadaşlarımla olmayan. Ailemle olmayan.

Kimsede olmayan.

Sadece o.

Dudaklarını kulağıma sürerken fısıldadı, "Bunu tekrarlayabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Gülümsedim. Sesimden bunu duyup duymadığını merak ettim.

"Her zaman yapıyorum," diye devam etti.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Hafifçe güldüm.

"Gülüyorsun ama doğru olduğunu da farkındasın." Kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Seni tekrar ve tekrar boşaltabilirim. Eğer izin verirsen tüm gece."

Yavaşça iç çektiğim sırada burnunu boynuma sürdü. "Bir şey söyle," diye fısıldadı Crew.

"Seni seviyorum," dedim. Başını kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Ben de seni seviyorum." Gülümsemesi keyifliydi.

"Beni yatağa götür," diye emrettim.

"Neden?" Elleri çıplak kucumda gezinirken ve hâlâ içimdeyken acaba beni götürebilir mi diye düşünüyor gibiydi. "Yorgun musun?"

Beni kışkırtıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Yeni yılın tadını çıkartmak istiyorum. Tüm gece boyunca." Onu öperek dudağını hafifçe yaladım. "Seninle."

Crew, içimden çıkarak beni yere indirdi. Ayakkabılarımı çıkartırken bir şey fark etmiştim. Çenesine uzandım ve yüzünü yan tarafa çevirdim.

Boynunun tamamında dudak izleri vardı.

"Fotoğrafını çekmem lazım," diyerek söze girsem de beni lucağına alıp yatağa yatırdı ve üstüme çıktı.

"Hayır, gerekmiyor. Bunu yapmak için dolu dolu bir yaşamın var, unuttun mu?" Beni öperek nefesimi kesti fakat bu, düşüncelerimi dağıtmaya yetmemişti.

Elimle göğsüne dokunarak onu durdurdum. "Sence devam edecek mi? Cidden."

Yavaşça gülümsedi. Nefes kesiciydi. Yanağıma uzandı. Parmakları tenimde geziyordu. "Evet, edecek. Benim gibi kaba birine senden başka kimse katlanamaz."

Kahkahalara boğuldum. Muthuluktan göğsüm ağrıyordu. "Kimse de beni senin gibi anlayamaz."

Beni öptü. "İşte bir."

MONICA MURPHY

Kaşlarını çattım. "Bir ne?"

"Öpücük. Sanırım şu andan itibaren seni kaç kere öptüğümün hesabını tutmalıyım."

"Bu imkânsız."

Beni tekrar öptü. "Öyle mi dersin? İzle de gör."

Tekrar öptü.

"İşte üç."

Bir tane daha.

"Dört..."

Üzerine çıkarak dudaklarımla onu susturdum.

Saymaya devam etmemize gerek yoktu.

Bana en az bir milyon öpücük vereceğini biliyordum.

EPILOG CREW

İKİ YIL SONRA...

AİLEMİN HAMPTONS'DAKİ evinde Noel'i kutluyorduk. Neden burada olduğumuzu bilmiyordum ama annem bu yıl farklı bir şey yapalım istemişti ve diğer Lancasterlarla kutlamamaya karar vermişti.

"Artık kendi ailemiz var," diye açıklamıştı. "Grant ve Alyssa, Percy ve Charlotte, sen ve Wren. Yakında bir sürü torun da olacak."

Bana bunu Şükran Günü için aradığında söylemişti. Bunu konuşmak bile taşaklarımın büzüşmesine sebep oluyordu.

"Evet ama henüz torun beklememelisin," demiştim gergin bir şekilde gülerек.

Wren, bana edepsiz bir bakış atığında bu ani tepkimi eğlenceli bulduğunu fark etmişim.

Kötü bir kızdı.

Benim kötü kızım.

Sabah erkenden hediyeleri açmıştık. Saatler önce bir branç yapmıştık ve şimdi akşam yemeğine hazırlanıyorduk. Resmi bir şeyler giymemiz gerekiyordu. Erkeklerin takım elbise, kadınların da yarı resmi elbiseler giymesi söylenmişti.

MONICA MURPHY

Bu Wren'i strese sokmuştı tabii.

"Ne giyeceğimi bilmiyorum." Dolabın kapağında asılı olan dört elbise vardı ve tırnağını kemirirken hepsini tek tek inceliyordu.

Yanına yaklaşarak başımla elbiselerden birini işaret ettim. "Şunu sevdim."

Siyah ve dar bir elbise gibi duruyordu. Kumaşın etrafında parlak gümüş rengi dikişler vardı. Bedenini bir eldiven gibi daracık sarıp tüm gece onu arzulamama sebep olacaktı.

Konu Wren olunca kendime eziyet etmeyi seviyor sayılırdım.

"Gerçekten mi?" Bir eliyle altın işlemeli elbiseyi gösterdi. "Bunu daha çok sevmiştim."

Başımı iki yana salladım. "Onu Yılbaşı için sakla."

Gülümseyerek bana döndü. "Güzel fikir."

Karar verilmişti. Elbiseyi alarak giyinme odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Seni daha önce çıplak gördüm," diye hatırlattım.

Cevap olarak hafif bir kahkaha attı.

"Neden orada giyiniyorsun?" Kot pantolonumu çıkartarak siyah kumaş pantolonumu giydim. Sadece yarı yarıya giyinebilmişim çünkü gömleğim Wren'in olduğu giyinme odasında asılıydı.

"Sürpriz olsun istedim," dedi.

Kazağımı çıkartarak üstsüz bir şekilde beklemeye başladım. Zaten sabırsız olsam da hep yaptığı gibi ağırdan alıyordu. Memelerine bakarak çok büyük mü görünüyorlar diye endişelense de harika göründüklerini söyleyerek onu sakinleştirdim. Çünkü öylelerdi.

Tıpkı onun gibi.

Geçen iki yıl boyunca birlikte dünyayı gezmiştik. Üniversiteye başlamadan önce biraz gerçek hayattan deneyim kazanmak istemiştik. Wren de seyahatlerimiz sırasında sanat koleksiyonunu genişletiyordu. On sekiz yaşına gelince anne tarafının ayırdığı küçük bir

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

güven fonuna sahip olmuştu ve bu parayı akıllıca kullanarak eşsiz sanat eserlerine yatırım yapıyordu.

Ona bir iki tablo alabilirdim ama onu şımartmama engel oluyordu. Annesi ve babası boşandıkları zaman varlıklarının bölünmesi onu endişelendirmişti ve bu da benim hiç hoşuma gitmemişti.

Beaumontların sanat koleksiyonu fevkaladeydi ve iki ayrı müzayedeyle yakın zamanda satılmıştı. Annesi ve babası çok iyi para kaldırmışlardı. Cecily, yeni bir koleksiyon yapmaya başlamıştı bile.

Wren, müzayedenin yapıldığı iki gün boyunca bu kadar sanat eseri kaybedildiği için ağlamıştı. Wren'e, annesinin farklı bir müzayede de görüp bana hemen haber verdiği bir eseri almıştım.

Yakında onu da görecekti. Bu akşam kadar yakında.

Tüm Avrupa'yı gezmiştik. Japonya'da bir ay kalmıştık. Kanada'daki dağlarda bir yaz geçirmiştik. İsviçre'de iki hafta kalmıştık. Gerekli olduğu zaman eve dönüyorduk. Wren, arkadaşları Maggie, Lara ve Brooke'la vakit geçirmeyi seviyordu. Hepsi New York'ta üniversiteye gidiyorlardı. Ayrıca Wren, annesiyle de vakit geçirmek istiyordu.

Babasıyla arası hâlâ çok iyi değildi. Hatta hiç konuşmadıkları bir dönem bile olmuştu fakat artık daha sık konuşuyorlardı. Hatta Noel Arifesi'nde Wren, babasının yanına gitmişti. Bu büyük bir adımdı. Babası artık Veronica'yla yaşıyordu. Kız artık onun için çalışmıyordu ve sanattan nefret etse de Harvey'in parasını harcamayı seviyordu.

Önemli olan buydu.

Bayramları Hamptons'ta geçirmek çok eğlenceli değildi ama annem hep planları yapan kişi olmak istiyordu. Diğer herkes "*Sikimle değil*," derken annem Lancaster markasını sahiplenmiş gibiydi.

Wren'in annesi de buradaydı, ben gelmesini istemiştim. Bu gece olacak şeye şahit olmasını istiyordum. Her şey değişecekti.

Hayatımız değişecekti.

"Tamam, ta da!" Wren, kapıyı açıp kollarını yukarı kaldırdı.

Elbise kahrolası bedeninde çok seksi duruyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Bakışlarım üzerinde gezinmeye başladı, önce nereye bakacağımı bilemiyordum. "Hassiktir."

"Ne düşünüyorsun?" Arkasını döndüğünde sırtının tamamen açık olduğunu fark ettim, tekrar bana döndü. "Sevdin mi? Ah, sevdiğini görebiliyorum."

Ona doğru eğilerek ellerimi beline koydum ve dudaklarına uzandım. Elleriyle göğsümü iterek beni uzak tutmaya çalıştı. "Gömleğin nerede?"

"Az önce olduğun yerdeydi."

Ellerini indirerek parmaklarını pantolonumun bel kısmına uzattı. "Bence bir Noel yemeğine böyle katılabilirsin."

"Olur." Elbisesinin yakasına uzanarak kumaşı, harika memeleri dışarı çıkana kadar çektim. "Sen de böyle katılırsın."

"Sanmıyorum." Beni bırakarak elbisesini düzeltti ve alayla bana dik dik baktı. "Hazırlanman gerekiyor."

Giyindikten sonra içimde yükselen gerginliği görmezden gelmeye çalıştım. Bu her şeyi fark eden kızın, hâlâ bir şeylerin farkına varmamış olduğunu umuyordum. Rahat görünüyordu ve onun ruh hâline zamanla ben de ayak uydurmuştum. Gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Bana bunu yapmıştı. Beni mutlu etmişti. Keyiflendirmişti. Çoğunlukla şerefsizin teki olmama izin vermemişti. Tatlı, eğlenceli, akıllı ve ilgi çekiciydi. Her günümü onunla geçirmekten keyif alıyordum.

Gençtik, daha yeni yirmi bir olacaktık ama şüphesiz biliyordum ki hayatımı onsuz geçirmek istemiyordum. İşleri resmiyete dökme-liydim.

Umarım kabul ederdi.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Sonunda kaldığımız misafir odasından çıktığımızda merdivenlere yönelerek yemek odasına indik. Herkes orada bekliyordu. Ellerine içkilerini almışlardı ve mezeler servis edilmişti. Wren'in annesi, Grant'ın bebeğine hamile olan Alyssa'yla konuşuyordu. Bebek kızdı. Bebeğin kız olduğunu öğrenmek abimin hayatını tamamen değiştirmişti. Tüm kadınlara daha nazik davranıyordu ve babamın, torunu hakkında en ufak bir şey söylemesine izin vermiyordu.

Çünkü kadın düşmanı yaşlı şerefsiz gerçekten de bunu yapmak istiyordu.

Finn, Hamptons'a yalnız gelmişti. Her zamanki gibi yalnızdı, bundan mutluydu. Charlotte, kocası Perry'i getirmişti ve bir sürü şey yaşamış olsalar bile mutlu görünüyorlardı. Âşıklardı.

Babam viskisini kafasına dikerken annem telaşla masanın ortasına çiçek yerleştirmeye çalışıyordu. Wren ona yardım etmeye gitti, dikkati dağılmıştı. Benim kızım hâlâ telaşlanmayı seviyordu. Bu sabah sipariş ettiğim eserin söylediğim yere teslim edildiğine emin oldum. Yüzük hâlâ orada mı diye cebimi kontrol ettim, oradaydı. Ayaklanıp kaçmamıştı.

Siktir, gergindim.

"Bir şey paylaşmak istiyorum," diye seslendim. Odadaki herkes meraklı bakışlarını bana çevirdi.

Özellikle Wren. Hazırladığım konuşmayı mahvetmemek için dua ederek dudaklarımı araladım.

"İlk senemde kampüse tanımadığım bir kızın girdiğini görmüş-tüm. Dünyadaki en güzel kız olduğunu düşündüm. Ondan ilk bakışta nefret ettim."

Abilerim güldü. Babam da öyle. Annem iç çekerek başını iki yana salladı.

Bu hikâyeyi bilen Wren, bana gülümsüyordu.

"Onda, kendimde gördüğüm bir şey vardı ama hiç ortak nok-

ramız olduğuna inanmıyordum. Nasıl olabilirdi ki? Bana tamamen zıttı ya da ben öyle sanıyordum. Ta ki son senemizde psikoloji dersini alana kadar. Öğretmenimiz bizi bir projede bir araya getirdi. Ondan bir sürü şey öğrendim, o da benden bir sürü şey öğrendi. Evet, birbirimize çekilmeye başladık ve buradayız. Son iki yıldır birlikteyiz. Hayatımın en iyi iki yılı." Ona gülümsediğimde bana karşılık verdi. İfadesi bir anda gerildi.

Ne yapacağımı biliyor muydu?

"Onda gördüğüm hiçbir şeyi kendimde daha önce görmemiştim. Hem de hiç. Wren benim gibi değildi. Benim bir parçamdı. Onsuz bir hayatı hayal dahi edemiyorum."

Oda bir anda sessizleşti. Wren'in gözleri parlarken yaşlar hazır bekliyordu.

"Bunun için benden nefret edebilirsin, bunu doğum gününde ve Noel'de yaptığım için ama..." Ona doğru ilerleyerek bir dizimin üstüne çöktüm, elini tuttum. "Wren, seni çok fazla seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Cebime uzanarak onun için seçtiğim yüzüğü çıkarttım.

Üzerinde tek bir elmas vardı, ovaldi. Basitti. Üç karattı ve şu ana kadar var olmuş tüm Lancaster gelinlerinin yüzüklerinden daha büyüktü.

Elimde bir de kirazlı *Blow Pop* lolipop vardı.

"Aman Tanrım." Kahkaha atmaya başlarken yanakları kızardı. Gülümsedim. "Gerçekten mi, Crew?"

"Cevap ver, Küçük Kuş." Lolipopu da yüzüğü de ona doğru uzattım.

"Evet," diye fısıldadı Wren. Bakışları benimle buluştuğunda başını salladı. "Evet, evet!"

Yüzüğü parmağına ittiğimde yerleştirmeme yardım etti. Elmas öyle bir parlıyordu ki neredeyse beni kör edecekti.

BİR MİLYON ÖPÜCÜK

Yerimden kalkarak onu kollarıma aldım ve kendimden geçmiş bir şekilde öpmeye başladım. Birisi alkışlamaya başladı ve sonra odadaki herkes alkışa katıldı. Babam bile alkışlarken gülümsüyordu ki bu, bir başarı sayılırdı.

"Amar Tanrım, seni seviyorum," dedi Wren, beni tekrar öperken.

"Lolipopun olayı ne be?" diye sordu Finn. Bakışları hâlâ elimdeki şekere dönmüştü.

"Aramızda esprisi var," dedim.

Wren yavaşça göğsüme vurduğunda gülümsüyordu.

Annesi bize yaklaşarak beni kendine çekti ve yanağıma bir öpücük kondurdu "Müstakbel damadım olduğun için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim." Cecily'le hep iyi anlaşıyorduk. İkimiz de dünyamızdaki en önemli insan için en iyisini istiyorduk.

Wren.

"Ona hediyesini vermeye hazır mısın?" diye sordu Cecily.

Wren'in ağzı açık kaldı, irileşen bakışları beni bulmuştu. "Başka bir hediye mi var? Crew, eğer böyle devam edersen sonunda daha iyisini yapamayacak duruma geleceksin."

Kahkaha attım. "Bu beni endişelendirmiyor bile. Evet, Cecily. Gidip getireyim."

Yemek odasına bağlı olan küçük oturma odasına ilerleyerek tabloyu, Wren'in görebilmesi için içeri taşıdım. Gördüğü an eliyle ağzını kapattı, bakışları şaşkınlıkla büyüdü.

Önce annesine, sonra bana döndü. "Bunu nereden buldun?"

"Başka bir müzayede vardı," dedi Cecily benim yerime. "Bizimkini gölgeleyen bir müzayede."

Wren'in annesinin gözlerinde hüznün vardı ve nedenini anlıyordum. Evliliğini, sanat eserlerini kaybetmişti ve bunlar kolay şeyler değildi. Ancak güçlüydü. Bu noktaya kadar gayet iyi gelmişti.

Wren elini indirerek yavaşça bana doğru yaklaştı. Bu sefer bir

ismi olmasa da aynı sanatçının yaptığı *Bir Milyon Öpücük*'le eşleşen bir eserdi. Aynı şekilde ama daha küçük yapılmıştı. Tuvalin her yerinde birkaç kat *Chanel* öpücükleri vardı.

“Bunun kaybolduğunu sanıyordum,” dedi Wren. Bakışları bana çevrilmişti.

“Annen sağ olsun, bunu o buldu. Ben sadece aldım.”

Annesine dönerek gülümsedi ve ardından bana koşarak kollarını boynuma doladı. O kadar sıkıyordu ki beni boğduğuna yemin edebilirdim. Beni herkesin önünde öperek geri çekildi. “Şimdi başın belada.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Dudakları tekrar beni buldu. Bu sefer yavaş ve tatlı bir şekilde radında boğuldum. Bana ait olan bu kadını seviyordum. Benimdi.

Öpüşmemiz sona erdiğinde Wren gülümsedi. Bu görüntüyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“Artık bana iki milyon öpücük borçlusun.”

TEŞEKKÜR

Bu uzun kitabı çok kısa bir sürede yazdım çünkü kendimi bir Lancaster'a kaptırmıştım. Çıkacak yeni kitapta Sylvie'nin olması gerektiğini biliyordum ama... Crew, tıpkı geçen sene Whit'in aklıma geldiği gibi bir anda geldi. Aralık ayında kulağıma fısıldamaya başlayıp içimde bir *Pinterest* panosu hazırlama isteği uyandırdı. Bir çalma listesi. Delirmiş gibi telefonuma not almaya başladığım an farkına vardım, hey. Kitabı yaz gitsin.

Ben de öyle yaptım. Şimdi bu kitabı ellerinizde tutuyorsunuz ve umarım keyif almışsınızdır. Crew, Whit değil. Onu kopyalayamam çünkü türünün tek örneği. Başlarda aşağılık biri gibi görünse de Crew, Whit'ten daha nazik. Wren'e gerçekten âşık olduğunda tüm romantik anları gün yüzüne çıkarıyordu. Ah.

Yaşamından Bir Milyon Öpücük adlı eser gerçekten var. Gidip bakın. Havalı. Gerçekten oldukça zengin bir çift boşanıp devasa sanat koleksiyonlarını ikiye bölmüşler, Aralık'ta bir haberde okumuştum. Aralık, bana neden mi bu kadar ilham veriyor? Drew Callahan, aklıma Aralık 2012'de düşmüştü...

İlginç gerçek, Ocak'ın ortasında bu kitapta 12.000 kelime kay-

berttim. Bu... fazlaydı. Perişan oldum. AĞLADIM. Bir kriz anında kitabı arka plana atıp başka bir şeye odaklanacaktım. Ancak bana izin vermediler. O noktada beni gerçekten etkileri altına almışlardı. Ben de kollarımı sıvadım ve ruhu ele geçirilmiş bir kadın gibi (ki öyleydim) yazmaya başladım. Yazarken tekrar tekrar çalma listesini dinledim. Bu şarkılar onlara ve hikayelerine ait olduğu için daha önce hiçbir çalma listesine bu kadar takmamıştım. Şarkıların bazıları *Euphoria*'dan (harika müzikleri var).

Bu arada, Crew, *The Reluctant Bride* kitabımda tanışacağınız Charlotte Lancaster'ın küçük kardeşi. İsteksizce Perry Constantine'le evleniyor. Ah bekleyin! Onlara da bayılıyorum!

Her zamanki gibi kitaplarımı okuyan herkese kocaman teşekkürler. Bunu, siz olmasanız yapamazdım ve benim için anlamı büyük. Aynı zamanda *Valentine PR*'da benimle ilgilenen herkese teşekkür ederim. Nina, Kim, Daisy, Kelley siz harikasınız! Nina, hep anlayışlı olduğun için teşekkürler. Bu kitabın sonunu daha güzel bir hâle getirdin.

Editörüm Rebecca, düzelticim Sarah'a her şey için teşekkür ederim. Sağlam notları için Serena'ya da. Sevgisi, hevesi ve grafik düzeltileriyle Jan'e de. Bu kapağı aklıma getiren Emily Wittig'e dolu dolu teşekkürler. Bir de böylesi tatlı biri olduğu için tabii.

Dipnot – Eğer **BİR MİLYON ÖPÜCÜK**'ten keyif aldıysanız kitabı satın aldığınız siteye ya da *Goodreads*'e yorum bırakırsanız çok mutlu olurum. Çok teşekkürler!

Wren Beaumont birçok şeydi.

Güzel.

Akıllı.

Tatlı.

Masum.

Lancaster kolejindeki kızlar onu seviyor ve hepsi arkadaş olmak istiyordu. Sadece ben, Wren'i olduğu gibi görebiliyordum.

Hislerini, patlayacak raddeye gelene kadar içine bastırması küçük bir bakire. Kendini hepimizden üstün görüyordu.

Benden bile.

Ona pek önemem gerekiyordu. Benim tiğim değildi.

Ta ki bir ders için birlikte çalışmaya başlayıp aslında düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız olduğunu fark edene kadar. Çok kısa bir süre sonra kendimi ona takıntılı bir hâlde buldum. Bu kızın bana âşık olması için her şeyi yapacaktım.

Her şeyi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

